

Giới thiệu Xuyên Qua Thời Được Hạnh Phúc

Tác giả chỉ giới thiệu đại khái sơ lược về nội dung của câu chuyện, muốn tạo bất ngờ cho người đọc.

Nội dung chuyện là những tình huống ngọt ngào của các nhân vật đan xen chút xíu gia đấu.

Đọc gia đấu, cung đấu nhiều quá giờ lại thấy ngán.

Nên một ngày đẹp trời, tác giả nổi hứng viết truyện thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Trong một văn phòng làm việc sang trọng, một mỹ phụ nhân trung niên mái tóc búi cao, mặc trang phục công sở, chiếc váy kẻ sọc caro phối hợp cùng áo sơ mi trắng vải lụa màu xanh thẫm. Người phụ nữ xinh đẹp ấy có đôi mắt phượng sắc bén lộ ra vẻ khôn khéo của bà, nhìn nhan sắc mặn mà ấy, ai nghĩ bà là người lạnh lùng vô tình cỡ nào. Bà đang ngồi trước bàn làm việc về mặt lạnh lùng nhìn cô gái xinh đẹp đối diện hỏi: "vì cái gì không đồng ý?"

Cô gái về mặt tức giận, trán nổi gân xanh, hai tay nắm chặt thành quyền nhìn người phụ nữ trước mặt thốt lên: "Vì sao tôi phải đồng ý? Vì bà sinh ra tôi thì có quyền bán tôi?"

Người phụ nữ nhìn đứa con gái mà bà không bao giờ công nhận trước mắt đánh giá, đôi mắt hoa đào giống hệt của người đàn ông đó, cái mũi thanh tú và đôi môi hồng nhạt cũng giống, không trang điểm gì nhưng cũng đủ hấp dẫn ánh mắt người khác. Dáng người cao gầy, ba vòng hoàn hảo lại là thừa kế từ bà, Mẫn Trúc mặc một bộ đồ hết sức đơn giản quần jeans ôm sát và áo sơ mi màu xanh nhạt nhưng lại không thể che đi vẻ diễm lệ của mình. Giương mặt đứa con gái của bà như phiên bản nữ của người đàn ông đã bỏ rơi bà, vẻ đẹp thuần khiết sinh hao cảm đó làm bà thật chói mắt. Nhưng nhìn vào ánh mắt của đứa con gái này, bà thấy nổi bi thương trong đó, giọng bà có phần mềm mỏng đôi chút: "Mẫn Trúc, ta cũng vì tốt cho con..." lời còn chưa dứt thì cô gái bật cười, tiếng cười nghe thật đau thương: "haha, tốt cho tôi? Bà đang lừa quỷ à? Bà lại đồng ý để tôi đi với lão già đáng tuổi ông tôi để đổi lấy hợp đồng? Bà là người sinh ra tôi

sao?"

Mẫn Trúc trước giờ không tham gia tiệc công ty. Chỉ vì lần này yêu cầu ký hợp đồng của bên đối tác là cần gấp người lập bản kế hoạch xây dựng khu mua sắm của họ. Đương nhiên Mẫn Trúc chính là người đó rồi. Đừng tưởng tổng giám đốc là phải trẻ, đẹp trai như những câu chuyện ngôn tình. Tổng giám đốc công ty đối tác là lão già sắp bước vào cái tuổi thất thập rồi, ánh mắt dè già của lão nhìn chòng chọc Mẫn Trúc từ đầu đến cuối, và cuối cùng đề nghị qua đêm với cô thì sẽ ký hợp đồng. Thật buồn nôn.

Người phụ nữ nghe xong không khỏi trầm giọng: "việc này không thể bàn nữa". Muốn bàn cũng không bàn được, nếu không có hợp đồng này, toàn bộ công ty sẽ đi đến phá sản. Bà không thể để con trai bà yêu quý sống trong cảnh đói nghèo được. Vì vậy hy sinh Mẫn Trúc là điều chắc chắn bà phải làm.

Cô gái lúc này lòng thật lạnh, ngón tay bấm sâu vào lòng bàn tay để làm cho bản thân tỉnh táo, ánh mắt quật cường nhìn người phụ nữ: "Hoàng tổng, bà nên nhớ, từ khi bà bỏ tôi lại cô nhi viện lúc tôi vừa chào đời và không một lần quay lại nhìn tôi nữa thì tình cảm giữa tôi và bà đã không còn. Bà cũng nên nhớ, chính bà đã nói với tôi là tôi đừng bao giờ nói với ai tôi là con gái bà. Vậy nên Hoàng tổng à, chuyện này bà không quản được".

"Con đừng cố chấp nữa, ta không phải ở đây để thương lượng với con." Nói xong bà cúi đầu vào đồng hồ giấy tờ ở trên bàn. Đây là tỏ ý không muốn nhiều lời với Mẫn Trúc nữa.

Mẫn Trúc xoay người bỏ đi. Người phụ nữ cầm điện thoại lên bấm 1 dãy số: "cho người theo sát Lâm tiểu thư, nhớ không được để cô ta trốn, bằng mọi cách phải để cho Lâm tiểu thư tối nay có mặt trong căn phòng đó, đánh thuốc mê cũng được, nhưng không được thương tổn cơ thể". Xong bà day day mi tâm, nghĩ đến ánh mắt Mẫn Trúc lòng chợt cảm thấy hận.

Bà nghĩ đến ba Mẫn Trúc, khi biết mình có thai bà đi tìm ông, thì ông như bốc hơi hoàn toàn không có vết tích. Bà cũng chẳng nhớ nổi bà đã chống đỡ ra sao khi bà mang thai cô, mà không phải là tìm cho bà và cô một cách giải thoát triệt để (ý Hoàng tổng của chúng ta là sao lúc đó bà ấy không phá thai). Bà sinh ra cô khi lúc đó bà mới chỉ 19 tuổi, bà biết là bất công với Mẫn Trúc nhưng trong lòng bà thực hận, càng nhìn Mẫn Trúc bà càng hận. Nên bà đã bỏ cô trước cổng một cô nhi viện và bà quay lại khi cô đã 23 tuổi, đã tốt nghiệp đại học, là một cô gái thập phần giỏi giang. Bà cần đầu óc của cô, nhưng lại tuyệt đối cự tuyệt thân cận với cô. Với bà, Mẫn Trúc chỉ là một quân cờ, một quân cờ mạnh không hơn không kém...

----- ta là đường phân cách buồn bã -----

Mẫn Trúc chạy ra khỏi công ty, cô không lái xe mà cứ thế đi bộ vô định, cô đi đến trước quảng trường, xuyên qua những cửa hàng, dòng người tấp nập. Mẫn Trúc đứng trước cửa hàng nội thất ngăn người, cô nhìn thấy bộ sofa màu xanh lá rồi chợt nhớ khi còn ở cô nhi viện cô đã cùng anh chị em trong đó ước ao có một ngôi nhà có ba, có mẹ...

Cô cười chua chát, có mẹ thì sao chứ? Không phải còn đau khổ hơn sao?

Mẫn Trúc xoay người định bước đi, bỗng cô va vào một người phụ nữ, hai người vội vàng xin lỗi nhau. Mẫn Trúc xoa xoa cánh tay bị cái túi đập vào hơi đau. Cô nhìn đến chiếc vòng ngọc ở cổ tay của mình, chiếc vòng này là viện trưởng viện mồ côi trao cho cô, dặn dò cô chiều cố cô nhi viện, bà trước khi ra đi vẫn lo lắng cho những đứa trẻ còn đang ngơ ngác không hiểu chuyện ở đó. Không phải vì bà mất, không phải vì phải cứu cô nhi viện cô có làm việc cho người đã bỏ rơi cô không? Có lẽ là có đấy, vì tâm cô vẫn còn một tia hy vọng được người phụ nữ đó gọi cô là con gái của bà.

"Mẹ, cái đèn bàn kia thật đẹp", Mẫn Trúc nghe thấy giọng một bé gái tuổi cười nói, cô quay lại thì nhìn thấy người mẹ đang ôn nhu xoa đầu bé gái: "con ngoan, đợi mẹ lãnh lương sẽ vào hỏi mua cho con nhé?". Bé gái ánh mắt sáng ngời cười tươi nói: "mẹ, không cần đâu, đèn của con vẫn còn dùng được, chúng ta phải tiết kiệm một chút, con muốn chúng ta tặng một món quà đặc biệt cho ba ba, mẹ thấy..." vừa nói vừa kéo mẹ đi xa dần. Mẫn Trúc không hiểu cái gì xui khiến cũng lặng lẽ theo sau, có lẽ cô thêm được nhìn thấy tình thương của người mẹ, thêm cảm giác hạnh phúc vui vẻ đó...

Khi người hai mẹ con đó đang vui vẻ, Mẫn Trúc ngây ngốc nhìn thì bỗng có chiếc xe mất thắng lao tới, tài xế trong xe hét lên: "TRÁNH RA, TRÁNH RA, XE MẤT THẮNG RỒI..." Mẫn Trúc thấy hai mẹ con bị hoảng sợ đứng nhìn cái xe lao ầm ầm tới không nhúc nhích. Không kịp suy nghĩ, cô lao thẳng tới hai mẹ con đẩy họ ra...ẦM... Mẫn Trúc ngã xuống, cô cảm thấy mình như đang bay lên, rồi tiếng kính vỡ, những mảnh kính trước mắt cô như đang phản chiếu lại những đoạn thời gian mà cô sống trong cô nhi viện, cô đi học, rồi cô bán mạng làm việc... Ý thức dần mờ hồ, Mẫn Trúc chợt rơi nước mắt, bao lâu rồi cô không khóc? Cô chết, bà ấy có khóc không? Nghĩ đến, cô cười mĩa mai, hẳn là không đi... Chiếc vòng tay của cô nhanh chóng sáng lên, tạo ra một làn khói trắng mà mắt thường không nhìn thấy bao lấy cô.

Cũng trong lúc mơ hồ đó cô nghe như có người bên tai gọi cô, lại cảm thấy có gì đang cuốn cô đi. Trong vô thức, cô gọi "ba", tiếng gọi trong ước mơ của cô, đã bao lần cô ước mình biết ba mình là ai. Nhưng người phụ nữ đó đã nhất quyết không nói cho cô biết. Cô trong mộng lung nhìn thấy từ xa có một làn khói trắng đang lao tới, cô muốn nhìn cho rõ nhưng lại không thể nhìn ra điều gì.

Bỗng cô cảm nhận được một người đang ôm lấy cô, thì thầm gọi tên cô. Tự nhiên Mẫn Trúc cảm thấy an tâm, cũng không biết vì điều gì, cô lại gọi "ba". Rồi như cô nghe thấy một giọng nói buồn bã, như gần như xa "ba xin lỗi, ba không biết có con trên đời này, ba thật sự xin lỗi, ba sẽ bù đắp cho con, con hãy tin ba...". Mẫn Trúc mơ mơ hồ hồ, rồi cô cảm thấy cả người nhẹ bẫng, dần dần mất đi ý thức...

---ta là đường phân cách xuyên qua---

Trong một căn nhà ngói tại thôn Linh Khê, một nam nhân mặc quần áo vải thô vẻ mặt lo âu, gấp gáp, đau khổ đang đi đi lại lại và hai bé trai biểu tình lo lắng ngóng trông vào căn phòng đang đóng chặt cửa, chốc chốc lại truyền ra tiếng hô của bà đỡ: "dùng sức, dùng sức, dùng thờ gấp...". Nam nhân sốt ruột vòng tới vòng lui ánh mắt nhìn chăm chăm cửa phòng. Đáng ra nương tử hắn theo đại phu nói phải 3 tuần nữa mới sinh, vì đại tẩu hắn ép nương tử bê cảm cho heo ăn khiến nàng té ngã và chạm bụng mới sinh sớm. Trong phòng sinh chợt nghe tiếng hét lớn của người phụ nữ. Ngay sau đó là tiếng khóc trẻ con, hẳn như trút được một nửa gánh nặng, chờ tầm hai khắc bà đỡ trên tay ôm một đứa trẻ nhỏ xíu đi ra tươi cười nói lời chúc mừng: "là một nữ hài, mầu tử bình an" sau đó biểu tình ngưng trọng nói nhỏ với người nam nhân: "nương tử ngươi lần này mất máu quá nhiều, về sau khả năng thụ thai chắc khó khăn". Hẳn lại tươi cười nói: "không sao, nàng bình an là tốt rồi, ta cũng có hai nam hài rồi". Bà đỡ cười gật đầu, nhưng sau đó nam nhân lại nói: "xin bà đỡ Tống đừng nói việc này cho nương ta, ta sợ...", bà đỡ Tống cười ôn hòa: "ta đều hiểu được, ngươi yên tâm, chuyện này chỉ có ta và ngươi biết, ta sẽ nói với nương ngươi, nàng lần này sinh vất vả, nghỉ dưỡng thai hai tháng đi". Nam nhân vội vã cảm tạ sau đó đưa hồng bao cho bà đỡ đang vội vã tạm biệt. Giờ cũng gần sáng rồi, bà nên về nghỉ ngơi chút.

Bà đỡ Tống vừa đi vừa nghĩ đáng thương cho một nhà này, cha không thương nương không đau. Đêm hôm cũng chỉ có hắn lo cho nương tử của mình, thế nào mà cùng làm con mà kẻ thì được chiều chuộng, người lại không được một chút quan tâm. Trong lòng bà cũng thở ra một hơi dài "người a, đều là mệnh"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tim Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Mẫn Trúc vừa mở mắt ra thì chỉ thấy mọi thứ mờ mờ ảo ảo, Mẫn Trúc khá hoảng loạn, cô hét lên theo bản năng, nhưng thay vì tiếng hét của mình cô lại nghe được tiếng trẻ con khóc. Quá sợ hãi, Mẫn Trúc im bật thì lại nghe một giọng nói phụ nữ trung niên "sinh rồi, sinh rồi, là một nữ oa".

"Chuyện gì xảy ra vậy? Đây là đâu? Không phải cô nên ở trong bệnh viện sao?" Mẫn Trúc trầm nghĩ. Nhưng trước mắt mọi thứ chỉ mờ mờ tối tối, Mẫn Trúc cố gắng thế nào cũng không nhìn rõ được. Cũng chẳng hiểu thế nào mà Mẫn Trúc cảm thấy một môi rồi chậm chậm ngủ mất.

Mẫn Trúc mơ mơ hồ hồ nghe thấy tiếng người phụ nữ trung niên lúc này đang nói chuyện với một nam nhân. Sau đó Mẫn Trúc như cảm thấy có một thứ gì đó ấm áp, ôn nhu đang ôm lấy mình khiến cô có cảm giác an toàn...

Mẫn Trúc mơ thấy viện trưởng, người cười và vỗ cô lại. Mẫn Trúc nhào vào lòng viện trưởng khóc òa lên. Đã bao lâu rồi cô không khóc, lần cuối là khi viện trưởng mất. Viện trưởng vẫn cười hòa ái như vậy, xoa xoa đầu cô như ngày cô còn thơ bé: "con ngoan, sao lại khóc. Mọi chuyện sẽ ổn thôi, con đã có một cuộc sống mới. Gia đình đó sẽ là gia đình của con, sẽ yêu thương con, sẽ cho con cảm giác ấm áp của tình thân. Ba con, ông ấy đã làm hết khả năng có thể để bù đắp cho con rồi". Mẫn Trúc nước mắt lưng tròng nhìn viện trưởng nghi hoặc: "ba con? Người biết ba con sao?". Viện trưởng cười lacr

đầu:" vốn ta cũng chỉ có chút quen biết với ông ấy ông ấy, nhưng vô tình có chuyện cần ta cùng giải quyết. Lại cũng vì vậy mà ba con mới biết có con trên đời. Ông ấy mới đến tìm ta, ông ấy nhờ ta nhân với con là bây giờ không thể gặp con được. Ông ấy còn đang bị vướng mắc một số chuyện, mà ta nghĩ đợi đến khi ông ấy gặp được con chắc là chuyện của lâu lắm. Nhưng con yên tâm, ông ấy nói sẽ cố hết sức có thể giúp con trở lại bên ông ấy". Mẫn Trúc nghe xong như lạc vào sương mù:" người nói gì vậy? Con không hiểu nổi. Người nói cho con biết ba con là ai đi". Viện trưởng lắc đầu rồi cầm tay Mẫn Trúc, vỗ vỗ nhẹ lên tay cô rồi từ từ biến mất, trước khi hoàn toàn biến mất bà nói:" con phải sống hạnh phúc, hãy luôn yêu thương và giúp đỡ người bên cạnh con, sẽ có ngày chúng ta gặp lại nhau".

Khi Mẫn Trúc tỉnh dậy lần nữa thì cô hiểu ra rồi, cô xuyên qua rồi. Cô lầm nhảm " không phải trong mấy tiểu thuyết xuyên qua thì sẽ xuyên vào trong người mỹ nhân rồi làm khuynh đảo một hay vài đế quốc sao? Cô như thế nào lại xuyên thành trẻ sơ sinh?". Không phải viện trưởng nói người ba đó của mình sẽ giúp mình gì đó sao? Sao không giúp cô thành người lớn luôn đi? Haizzz

Mẫn Trúc thở dài một hơi rồi sau đó, không có sau đó vì cô giờ chỉ là một đứa bé mới sinh, cô lại ngủ rồi.

....

Lâm Hải nhìn bé gái trong ngực nhép nhép cái miệng mà bật cười. Hai anh em Lâm Cẩm Minh, Lâm Cẩm Tuệ nhìn chăm chăm vào muội muội cha đang ôm, Cẩm Tuệ nhăn nhó cái mũi " cha, muội muội sao không xinh đẹp như Lan muội, da nhăn nhăn, thật xấu" trên mặt có chút ghét bỏ nhưng lại có chút tiếc nuối.

Cẩm Minh cười xoa đầu đệ đệ " lúc đệ mới sinh ra cũng xấu như vậy". Cẩm Tuệ cãi lại:" đệ mới không phải như vậy". Lâm hải bật cười nhìn hai huynh đệ nháo rồi nói:" em bé mới sinh ra đều vậy, qua vài ngày thì khác rồi, cha mang muội muội các con vào cho nương các con nhìn". Lâm Hải bước vào phòng trong, đặt bé gái cạnh Dương thị hỏi:" nàng thấy thế nào rồi? Mệt lắm không? Ta lấy chút cháo cho nàng nhé?". Dương thị nhìn tướng công nàng, ánh mắt hoa đào, mũi cao, dáng dấp tuy không phải rất cao nhưng lại rắn rỏi, chắc vừa rồi vì quá lo lắng cho nàng nên biểu tình trên mặt vẫn còn chút lo lắng, nàng mỉm cười:" ta không đói, chẳng và các con tranh thủ ngủ đi, cũng khuya lắm rồi. Công công, bà bà (cha mẹ chồng) còn bên ngoài không?"

Lâm Hải nhìn vợ bối rối nói:" cha nương không có qua phòng chúng ta"

Dương thị rũ mi mắt không nói gì. Nhìn nương tử khổ sở như vậy, Lâm Hải thầm hối hận vì đã nói sự thật, nhưng hắn cũng không muốn nói dối.

Lâm Hải vội nói:" nàng nghỉ ngơi đi, ta cho hai đứa nhỏ đi ngủ rồi quay lại". Nói xong hắn vội vã đứng lên đi ra khỏi phòng.

Dương thị nhìn con gái đang ngủ say mà đau lòng. Chỉ kém một chút thôi nàng đã một xác hai mạng rồi, nàng đã cố gắng kiên trì nghĩ đến trượng phu, nghĩ đến hai đứa con trai rồi nghĩ đến đứa bé đang trong bụng mà dùng chút sức lực còn sót lại mà sinh con ra. Vậy mà đại tẩu hại nàng hung hiểm như vậy, cha mẹ chồng lại không đoái hoài đến sống chết của con nàng và nàng. Lòng Dương thị thật lạnh. Khẽ đưa tay vuốt lên gương mặt bé nhỏ của con, nước mắt Dương thị lăn dài:" con ngoan, mẹ sẽ bảo vệ con, bảo vệ các ca ca con. Mẹ sẽ không để bất kì một ai hại các con nữa". Dương thị khẽ thở dài.

....

Mẫn Trúc cảm nhận được bên cạnh mình có giọng phụ nữ trầm thì, nghe thật bi thương, lại cũng nghe ra rất mạnh mẽ, không hiểu vì sao Mẫn Trúc lại thấy khó chịu trong lòng.

....

Sáng hôm sau, khi Mẫn Trúc tỉnh lại thì cảm thấy đói bụng, Mẫn Trúc cảm thấy thật bi thương, giờ làm thế nào mà ăn được đây? Vấn đề cuối cùng được giải đáp khi Mẫn Trúc thương tâm hết lên mà thành tiếng khóc của trẻ sơ sinh lần nữa, thì bên cạnh có người ôm Mẫn Trúc lên và đưa đến trước mặt Mẫn Trúc... một bầu ngực. Mẫn Trúc ngẩn ra, sau đó bi ai, trong lòng hoàn toàn kháng cự với chuyện bú sữa này... Nên làm thế nào bây giờ? Sao không dùng muỗng đút cho nàng đi chứ.

Dương thị thấy con không bú sữa thì quýnh lên, lại nghĩ mình sinh non thì nước mất lại rơi. Lại sợ con có chuyện gì càng lo lắng lại càng khóc nhiều.

Lâm Hải bưng cháo vào cho vợ thấy vậy thì hoảng sợ:" làm sao vậy? Nàng không khỏe chỗ nào? Ta đi mời đại phu". Dương thị thấy trượng phu đi vào thì ghen ngào:" chẳng xem, con không bú, con không bú, ta làm thế nào bây giờ...ô...ô...". Lâm Hải nghe vậy thì mặt mày trắng bệch, nhìn con thì thấy bé mở tròn mắt nhìn Dương thị. Sau đó lại thấy con gái từ từ ngậm ti rồi mút... Hai vợ chồng nhìn nhau, Lâm Hải thở phào nhẹ nhõm" không có chuyện gì, chắc khi nãy con mới ngủ dậy chưa nhận rõ thôi, nàng đừng khóc, hại thân thể". Dương thị thấy con chịu bú thì tâm tình thả lỏng, vỗ nhẹ nhẹ lưng bé.

Mẫn Trúc đang cố gắng chấp nhận cuộc sống bú sữa mẹ của mình " mình là trẻ sơ sinh, trẻ sơ sinh thì phải bú sữa mẹ là đúng rồi. Ủ, mùi vị này không tồi". Khi Mẫn Trúc đang tự thôi miên mình bú sữa mẹ thì nghe giọng một lão phụ (phụ nữ lớn tuổi) trầm trầm đang bước vào phòng hỏi:" là con trai hay con gái? Sinh xong cũng không lên nhà báo một tiếng, là coi thường vợ chồng già chúng ta sao?". Đây là bà nội của Mẫn Trúc, mẹ của Lâm Hải, Lý thị, bà mặc bộ quần áo vải bông sạch sẽ, ánh mắt của Lâm Hải là di truyền từ Lý thị, cũng là mắt hoa đào. Nhưng Lý thị lại có cái nhìn sắc lẹm, trông mắt đào qua đào lại, làm cho người nhìn thấy đôi mắt không còn đẹp nữa, Đặc biệt là đôi môi mỏng, hai bên mép cong xuống, tạo cảm giác khó gần.

Lâm Hải vội nói:" nương, chúng con nào dám, là con gái, sinh vào giờ tý hai khắc sớm nay. Lúc đó con chạy lên nhưng thấy chính phòng tắt đèn, con nghĩ khuya rồi nên để cha nương nghỉ ngơi". Lý thị nghe vậy thì bĩu môi không nói, Lâm Hải thấy vậy thì nói tiếp:" nương, nương mấy đứa nhỏ hôm qua rất hung hiểm, Tổng bà đỡ nói phải bồi bổ và kiêng làm việc nặng hai, ba tháng".

Lý thị trừng mắt nhìn con trai:" ai sinh xong cũng chỉ ở cữ một tháng thôi, có phải thiên kim tiểu thư đâu mà phải hai, ba tháng?" nói xong, không kịp để Lâm Hải nói gì thì quay gót bỏ đi. Dương thị không nói câu nào, lòng càng chua xót, lại ôm con chặt hơn.

Mẫn Trúc bị ôm chặt, nhìn lên, thì thấy ánh mắt Dương thị toát ra nồng đậm đau khổ và hận ý, Mẫn Trúc nghe được đoạn đối thoại, giờ nhìn Dương thị thì hiểu nàng ở nhà này ăn không ít khổ từ mẹ chồng.

Dương thị vẫn là một phụ nữ trẻ, chắc tầm 23-24 tuổi thôi, mắt hạnh má đào, khá xinh đẹp, Mẫn Trúc nhìn Dương thị đánh giá.

Lý thị bước ra nhà ngoài nhìn Cẩn Tuệ nhu thuận ngồi trước bàn lấy tay chấm nước tập viết, ánh mắt nhu hòa đi một chút nói: "Cẩn Tuệ chút lên nhà nài nài cho con kẹo, đại cô hôm qua mới gửi về cho mấy đứa đây". Ánh mắt Cẩn Tuệ sáng lên, miệng cười tươi nói: "cám ơn nài nài, nài nài tốt nhất". Lý thị cười cười, bà không thích đứa con thứ ba này, vì đứa con này là ngoài ý muốn. Năm đó Lâm lão gia tử đi làm thuê cho người ta, một lần đi là viên biệt năm năm, lúc ông quay về không mang theo một đồng nào. Rồi khi ông đi vài tháng bà biết bà có thai Lâm Hải, một mình bà lúc đó gánh nặng con cái, cha mẹ chồng. Bao nhiêu vất vả, bực dọc của bà đều dồn hết vào lúc đó. Lâm lão gia tử đi biệt thêm hai năm nữa mới về. Lúc này cuộc sống mới thay đổi, nhưng bà cũng không yêu thương đứa con thứ ba được nhiều như ba người con còn lại. Thế cho nên dẫn đến bà cũng không thân thiết với hai đứa con của Lâm Hải nhưng bà cũng không khắt khe với tụi nhỏ. Dù gì đó cũng là cháu trai của bà, nhưng bà lại ghét Dương thị, chỉ đơn giản đó là vợ của Lâm Hải, lại không khéo léo hiểu lòng bà như La thị, con dâu lớn của bà. Nghĩ đến đây Lý thị quay đầu nhìn lại phòng trong, lại nhìn Cẩn Tuệ, bà chậm chậm đi về phía chính phòng.

..... Ta là đường phân cách thời gian.....

Qua vài ngày ánh mắt Mẫn Trúc dần rõ ràng hơn. Quan sát kĩ càng thì đây là kiểu nhà nông thôn, cũng thuộc diện khá giả vì Mẫn Trúc thấy là nhà xây bằng gạch và mái lợp bằng ngói. Mẫn Trúc âm thầm thờ phào, không phải gia đình ăn bữa nay lo bữa mai rồi, nếu không thì cô cũng không biết phải giúp làm giàu bằng cách nào. Vì giờ Mẫn Trúc chỉ là một đứa nhỏ ẵm ngửa thôi. Nếu cô thực sự muốn bị thiếu sống thì có thể làm việc quái dị. Mà có muốn làm việc quái dị cũng không thể, cô cũng như bao đứa trẻ sơ sinh khác thôi, chỉ khác là suy nghĩ của cô là của người trưởng thành.

.....0000.....

P.s: tác giả có lời muốn nói: vì lý do bạn Mẫn Trúc của chúng ta còn quá nhỏ, nên mình sẽ bao quát sơ bộ về tính cách các nhân vật qua ánh nhìn của những người khác. Nói tóm lại, mình sẽ cố gắng cho các nhân vật lên sân sớm một chút, đỡ đến lúc mọi người bối rối ^.^!

Mà nào tác giả cũng có tật hay quên, thật đau khổ mà T.T

Mọi người hãy hết sức thông cảm nha.... ^^

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Qua vài ngày, Mẫn Trúc biết được cô xuyên qua trong một gia đình giàu có ở nông thôn thời cổ đại, nhưng không biết chính xác là thời nào. Cha cô tên Lâm Hải, nương của cô thì có lần nghe cha gọi là Mai Nhi họ Dương, cô còn có hai ca ca. Đại ca là Cẩn Minh 7 tuổi, nhị ca là Cẩn Tuệ 4 tuổi. Nghe danh sách mời đầy tháng của mình mà cha nương bàn bạc thì cha cô có một vị đại tỷ tên Lâm Tuyên, một vị ca ca tên Lâm Sơn, và một vị đệ đệ tên Lâm Giang. Còn cha mẹ của cha cô nữa.

Tạm thời Mẫn Trúc mới biết như vậy, còn gia cảnh và tình huống trong nhà thì bây giờ Mẫn Trúc lực bất tòng tâm. Cô cả ngày chỉ thức được một vài tiếng đồng hồ còn đâu là ngủ vui.

Thêm một vấn đề làm Mẫn Trúc cực kì đau khổ là cô không thể tự đi vệ sinh được kia. Làm trẻ sơ sinh mà có ý thức của một người lớn cũng đâu phải chuyện tốt gì...

Trong lúc Mẫn Trúc đang đau khổ vì vấn đề đau khổ của mình thì thấy Lâm Hải bước vào phòng nói chuyện với Dương thị: "nàng xem, ta nghĩ lấy tên con là Mẫn Trúc được không? Con gái chúng ta sẽ vừa thông minh vừa thanh nhã". Mẫn Trúc nghe vậy thì thấy may mắn, tên họ như cũ. Tên này là do trưởng cô nhi viện đặt cho nàng, lấy theo họ của bà, nên nhếch miệng cười, Dương thị nhìn thấy thế ôn nhu nói: "con thích cái tên này, chàng xem con cười này". Lâm Hải nhìn hai mẹ con như vậy thì cười ngốc ngốc.

Ba người đang ta nhìn người, người nhìn ta thì có hai đứa bé ủa vào, Cẩn Tuệ nhanh nhẩu nói: "cha, nương hôm nay đại ca được nghỉ học, con muốn đại ca dẫn con đi tới chân núi chơi". Cẩn Minh cũng dùng ánh mắt trông mong nhìn cha mẹ. Lâm Hải định từ chối thì Dương thị đã mở miệng: "đi đi, nhớ về trước giờ cơm trưa, không được đi quá xa, Cẩn Minh phải chăm sóc đệ đệ cho tốt". Nghe được như vậy hai anh em gật đầu lia lịa đáp ứng, rồi chạy nhanh như một làn khói ra khỏi phòng, chỉ sợ chậm một chút thôi sẽ bị cha tóm được.

Dương thị cười lắc đầu rồi cúi xuống nhìn con gái nhỏ thì thấy bé đang nhìn chằm chằm ra cửa thì bật cười: "chàng xem, con gái nhỏ đang muốn theo hai ca ca đi chơi này". Lâm Hải nhìn thấy con như vậy cũng cười theo, ôm lấy Mẫn Trúc và nói: "áo bông nhỏ của cha, sau này cha sẽ dẫn con đi chơi".

Mẫn Trúc như ba đào mãnh liệt đang ầm ầm vỡ òa trong lòng. Hai mươi sáu năm ở kiếp trước, chưa ai nói với cô như vậy. Chưa ai dùng ánh mắt yêu thương nhìn cô như vậy. Thật lạ lắm, thật ấm áp, Mẫn Trúc cảm thấy mình như dần bị cảm giác lạ lắm này làm cho hòa tan, thật muốn ở trong sự yêu

thương này mãi mãi. Mẫn Trúc cười, nhưng nước mắt lại rơi, dọa cho Lâm Hải sợ hết hồn đưa con cho Dương thị nói: "con sao thế? Ta đi gọi đại phu" nói dứt lời thì lao như bay ra khỏi phòng. Dương thị cũng cuống quýt lên rồi, vội vả xoa xoa nhẹ lưng Mẫn Trúc nói: "không sao, không có chuyện gì, nương ở đây, nương ở đây", giọng nói Dương thị ấm áp, nhẹ nhàng. Mẫn Trúc bình tĩnh lại, chợt hoảng hốt: "mình chỉ là trẻ sơ sinh, biểu tình như vừa rồi hẳn rất quái dị. Đã làm cha, nương sợ hết hồn rồi... Khoan đã, "cha, nương", mình có thể suy nghĩ không chút xa lạ nào như vậy? Mà cũng đúng thôi, họ bây giờ chính xác là cha, nương của mình mà" nghĩ tới đây Mẫn Trúc coi như đã âm thầm chấp nhận bắt đầu dung nhập vào gia đình nhỏ này rồi. Cô cảm khái "có cha, nương thật tốt". Trong khoảng thời gian 3 khắc (tầm 45 phút), Lâm Hải mang theo một vị lão đại phu vào phòng, ông xem xét cho Mẫn Trúc một hồi rồi nói: "không có chuyện gì, có lẽ chuyện chảy nước mắt là do ngủ không tốt khiến mắt tổn thương một chút thôi, cố gắng dỗ con bé ngủ là tốt rồi." nói xong xách hòm thuốc đi về, cũng không lấy tiền khám bệnh của Lâm Hải. Mẫn Trúc cũng thở phào may mắn, phải biết thời cô đại người ta rất tin vào thần thánh, ma quỷ. Nếu cô không cẩn thận có ngày sẽ bị lời đi thiêu sống mất.

Lâm Hải cảm tạ đại phu, tiễn ông ra cửa rồi cũng vội vả đi làm việc vì Lý thị đã cao giọng gọi hẳn rồi.

Đến chiều hai ca ca của Mẫn Trúc trở về, về mặt cười rạng rỡ đưa cho Dương thị xem, là trứng chim. Dương thị xoa đầu Mẫn Trúc nói: "nhờ cha con lược cho hai đứa ăn đi". Tuệ nắn chu cái mũi nhỏ nhắn của mình lên: "nương, con đi nhặt trứng chim về là cho nương với muội muội ăn, mới không phải để con và đại ca ăn".

Dương thị cười nhẹ nhàng nhìn hai con trai ngoan ngoãn đứng trước mặt, lại nhìn con gái bé nhỏ đang tròn xoe mắt nhìn hai ca ca, lòng nàng mềm nhũn, cười nói: "các con hiếu thuận nương vui lắm, nhưng nương có trứng gà ăn rồi, muội muội còn nhỏ, chưa ăn được, hai đứa tự ăn đi thôi. Trời tháng hai, còn rất lạnh, hai đứa mau lau mình rồi thay đổi quần áo đi, cẩn thận bị cảm". Cẩm Minh nói: "vậy để con dẫn đệ đệ đi thay quần áo rồi đi lược trứng, cả nhà mình chia nhau ăn". Dương thị cười gật đầu, Cẩm Minh cầm tay đệ đệ đi ra ngoài.

Mẫn Trúc thấy vậy thâm tán thưởng nương biết cách giáo dục trẻ em. Phải biết người cô đại, tư tưởng không thể phóng khoáng như hiện đại được. Cách dạy con của phụ nữ cô đại cũng sẽ rập khuôn rất nhiều.

Vì Mẫn Trúc sinh vào ngày 2 tháng 2, lúc này công việc nông vụ chưa bận lắm nên Lâm Hải muốn làm tiệc đầy tháng lớn một chút vì lễ tắm ba ngày nương hẳn nói là vì sinh con gái nên không cần rườm rà. Nhưng nương hẳn giờ lại nói phải lo tiền cho nhị ca và đệ đệ hẳn đi thi vào tháng tư nên sẽ không làm cả đầy tháng luôn, chỉ làm một mâm cơm trong nhà thôi.

Lâm Hải nghe vậy về nói với nương từ hẳn, Dương thị nói: "bà bà muốn tiết kiệm tiền cho nhị ca và đệ đệ thôi, chàng cũng đừng buồn, sau này làm lễ tròn tuổi cho con luôn".

Lâm Hải nghe nương từ nói thì cười mỉm nhưng ánh mắt hẳn hiện lên tia đau lòng. Nếu không phải vì hẳn thì sao vợ con hẳn lại phải khổ như vậy? Hẳn biết nương từ và con gái của hẳn lần này đã chịu uất ức rất lớn rồi. Hai tay hẳn nắm chặt thành quyền âm thầm quyết tâm phải đối xử thật tốt với nương từ với các con.

Hai vợ chồng đang nói chuyện thì nghe giọng Tuệ Cẩm hô to: "ông ngoại, bà ngoại, đại cữu cữu mọi người tới xem muội muội sao? Bà ngoại con dẫn người đi xem muội muội, muội muội ngoan lắm, đi nhanh, đi nhanh bà ngoại".

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tim Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Bước vào trong phòng là lão phụ nhân tầm năm mươi tuổi, gương mặt có nét phúc hậu, Dương thị có nhiều nét giống lão phụ nhân. Trúc Mẫn mở cặp mắt tròn xoe nhìn lão phụ nhân khẽ đoán đây là mẹ đẻ của nương, bà ngoại mình, Ngô thị.

Ngô thị cười cười nói với Tuệ Cẩm: "con khi con này, đừng lời nữa, đừng lời nữa, con làm bộ xương già của ta sắp không chịu nổi nữa rồi". Lâm Hải trừng Tuệ Cẩm: "còn không mau buông bà ngoại ra, lại muốn bị phạt hả?" Tuệ Cẩm nghe vậy vội ôm chân Ngô thị trốn ra đằng sau. Ngô thị cười nói với Lâm Hải "không việc gì, trẻ nhỏ đùa nào cũng hiếu động mà". Lâm Hải chấp tay cúi chào Ngô thị: "nhạc mẫu, người ngồi chơi với nương từ, con ra ngoài tiếp nhạc phụ và đại ca"

Ngô thị gật đầu nói: "con đi đi".

Dương thị thấy nương mình đến thì bao nhiêu tủi hờn trong mấy ngày qua như sóng trào dâng lên, nước mắt thi nhau rơi xuống.

Ngô thị thấy thế thì về mặt khó coi nhìn con gái: "con nín đi, đang trong cử đờng có khóc ảnh hưởng đến mắt về sau. Có chuyện gì từ từ kể nương nghe, ta tính toán gần đến ngày con sinh nên định đến chăm con mấy ngày, như thế nào sinh cũng không báo một tiếng cho ta và cha con biết? Không phải nói cuối tháng hai mới sinh sao? Thế nào đầu tháng đã sinh rồi".

Dương thị lấy lại bình tĩnh, ngừng khóc bắt đầu kể cho Ngô thị nghe. Ra là sáng mừng một tháng hai, nhị tẩu La thị than đau đầu, chóng mặt, không bê được đồ nặng, nhờ Dương thị cho heo ăn giúp. Dương thị định nói Cẩm Minh đi gọi Lâm Hải về bê thùng cám heo giúp vì nhị ca và đệ đệ là người đọc sách không làm việc tay chân.

Lý thị thấy vậy mắng Dương thị té tát, nói ở nông thôn chứ không phải trong thành làm thiên kim tiểu thư mà có thùng cảm heo cũng không bê được. Dương thị cắn răng bê, ai ngờ gần tới nơi thì gẫm phải tảng đá bám rêu, trượt chân ngã. Dương thị gọi bà bà giúp đỡ, bà bà còn cho là nàng giả đau. Nhị tẩu nàng chạy ra coi, thấy có máu mới hoảng thần đi gọi đại phu, rồi gọi Lâm Hải về tìm bà đỡ. Cũng may là mẩu tử bình an, không thì giờ Ngô thị đến đây cũng chẳng gặp được con gái nữa.

Ngô thị nghe vậy thì giận tím mặt. Con gái mình gặp hung hiểm như vậy mà nhà thông gia lại có thái độ không ra gì thật đáng giận. Dương thị lại nói: "nương, con không tham vinh hoa phú quý từ nhĩ ca thi đỗ công danh, con bây giờ chỉ muốn được ra ở riêng thôi. Nương, người giúp con nghĩ cách đi". Nói xong thì nước mắt thi nhau rơi xuống.

Mẫn Trúc nghe xong mà cũng đau lòng thay cho Dương thị, có phải đứa bé đã không còn nên cô mới xuyên về đây? Mẫn Trúc như cảm thấy được Dương thị đã phải chịu rất nhiều ảm ức. Cô khẽ hạ quyết tâm, lớn một chút sẽ thay nương đối phó bà bà nàng.

Ngô thị khuyên con gái một lúc rồi đi ra ngoài. Ra phòng ngoài thấy không có ai nên Ngô thị đi lên nhà chính. Ngô thị nhìn khắp khu nhà đảm chiều. Ngôi nhà chia làm 4 khu, góc phía tây là để nuôi gà, heo; góc phía nam có một vườn rau tằm nửa mẫu, góc phía bắc là nơi để chuồng trâu và nhà kho, góc phía đông xây nhà ở: một gian nhà chính và ba gian nhà kê. Gia đình Lâm Sơn ở khu nhà kê phía bên phải rộng rãi nhất, có bốn phòng vì Lâm Sơn đã có ba con trai, đứa lớn nhất là Cẩn Phong cũng 14 tuổi rồi, đứa thứ hai là Cẩn Hạ 11 tuổi, đứa thứ ba là Cẩn Sâm cũng được 8 tuổi. Lâm Sơn năm nay 31 tuổi đã đỗ cử nhân, đang chuẩn bị dự kì thi Đình vào tháng tư năm nay.

Còn hai gian nhà phía bên trái thì mỗi gian có hai phòng cho huynh đệ Lâm Hải và Lâm Giang. Lâm Giang thì 20 tuổi cũng đã là cái tú tài rồi, cũng có một cô con gái 2 tuổi tên Mẫn Lan.

Ngô thị suy nghĩ, con gái có muốn phân gia cũng không phải không được. Nhưng đây lại không phải việc bà nói được hay không là có thể giải quyết.

Ngô thị thờ dài, đâu phải con rể bà không có năng lực, Lâm lão gia từ hy sinh con rể bà ở nhà lo đồng áng để cho Lâm Sơn và Lâm Giang đi học.

Cũng không phải làm nông dân không tốt, nhưng lòng bà là cũng ghen khuất. Vì cái gì con gái và con rể bà phải chịu cực chịu khổ như vậy, hy sinh lớn như vậy cho cái nhà này? Vậy mà ăn báo đâu không thấy, chỉ có oán báo. Một lũ bạch nhãn lang mà.

Ngô thị ngẩn người một lúc lâu trước mấy gian nhà mới dọm bước chân về chính phòng.

Trong phòng lúc này không khí cũng không nấy tốt, cha con Dương lão gia từ trầm mặt, Lâm lão gia từ và Lý thị vẻ mặt khó coi. Lâm Sơn thì đứng phong thái cử nhân đại lão gia, ánh mắt giảo hoạt, gương mặt hần cũng khá ưa nhìn, nhưng thái độ như mình là người ngoài cuộc, một bộ mọi chuyện không liên quan đến ta, La thị vẻ mặt bối rối, còn Lâm Hải đầu cúi thật thấp. Thấy Ngô thị bước vào, không ai lên tiếng. Ngô thị thấy vậy thì vội mở miệng chào hỏi Lâm lão gia từ và Lý thị. Lúc này Lâm Sơn mới hành lễ vấn bái với Ngô thị. Ngô thị ngồi xuống kế bên Dương lão gia từ. Lúc này Dương lão gia từ mới cất lời: "ông bà thông gia, con gái đã gả đi chúng tôi cũng không thể quản quá nhiều. Nhưng Lâm Hải cũng coi như một nửa con trai của tôi, vợ nó vì lý do gì sinh non cũng xin ông bà cho chúng tôi được rõ ràng". Lý thị nghe vậy thì quát to: "ý ông thông gia là nhà chúng tôi ngược đãi để con dâu sinh non sao? Tôi đã nói là chuyện ngoài ý muốn, tự con dâu té ngã chứ có phải ai hại nó sao?"

Nghe lời vô lý của Lý thị thì Lâm Hải đầu cúi càng thấp hơn nữa. Hắn làm con, sao dám cãi lời cha mẹ, chữ hiếu còn ngay trên đầu. Nương hắn lại không chịu nói lý, tuy nói chữ hiếu đứng đầu nhưng lần này tâm Lâm Hải cũng thật lạnh rồi.

Dương lão gia từ nghe vậy thì nhìn Lý thị trầm mặt, nhưng ánh mắt của ông tỏ rõ vẻ không hài lòng với lời nói đó. Con gái ông chịu uất ức, thử hỏi người làm cha như ông không thể nói vài câu đạo lý sao? Nếu không phải lo con gái còn phải ở nhà chồng ông đã làm cho chuyện này huyền não lớn rồi.

Ông càng nhìn Lý thị thì nổi thương xót con gái càng lớn, đứa con gái nhỏ nhất của ông, ông thương còn không hết, sống ở nhà chồng không biết đã chịu bao nhiêu uất ức rồi.

Lâm lão gia từ thấy Lý thị như vậy thì nghiêm giọng nói: "bà im ngay" rồi quay qua Dương lão gia từ giọng nói hòa hoãn: "ông thông gia, bất kể như thế nào thì cũng do nhà chúng tôi không đúng. Tôi đây bồi tội với nhà thông gia. Nói xong đứng lên hành lễ với Dương lão gia từ.

Lâm lão gia từ cũng biết lần này do Lý thị sai, ngày đó ông nói Lý thị xuống phòng Dương thị canh chừng cùng với Lâm Hải nhưng bà sống chết không chịu đi. Làm cha chồng như ông làm sao lại đứng canh trước cửa phòng con dâu được.

Còn con dâu La thị của ông thì ý thức mình là tẩu tẩu lại còn là vợ cử nhân, thật không để em dâu là Dương thị vào trong mắt. Chuyên kiểm soát lười nhác. Con dâu nhỏ Tô thị cùng con trai ông thì đang ở nhà Tô thị trên trấn để chuẩn bị cho kì thi hội năm nay. Giờ lại đang đầu mùa xuân, nông vụ bắt đầu bận rộn, trong nhà tuy có ba người con trai, lại chỉ có Lâm Hải là làm ruộng, hai người còn lại thì không thể làm ruộng được vì vừa là có công danh trên người, lại cũng không biết chút gì về trồng trọt.

Lại nói, Lý thị không hề thương yêu vợ chồng đứa con thứ ba này, mà chuyện phụ nữ trong nhà, ông một cái lão nam nhân cứ mãi xen vào thì còn ra thể thống gì? Ông cũng thật không có cách nào...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Nhắc đến Lâm lão gia tử, ông cũng không phải là người không biết phải trái, nhưng ý ông khi xưa là cho Lâm Sơn học thật tốt để bù vào nỗi tiếc hận thời trẻ của ông.

Lâm lão gia tử cũng từng vượt qua kì thi đồng sinh, làm học trò nhỏ, nhưng ông đi thi tú tài 3 lần đều không đậu. Nên Lâm Sơn còn nhỏ đã thông minh thì ông dành hết tâm huyết vào con trai trưởng. Còn Lâm Hải lại càng thông minh hơn ca ca của hắn, nhưng Lâm lão gia tử suy nghĩ, sau này ông có già cũng theo con trai trưởng, nên ông chỉ cho Lâm Hải thi đồng sinh rồi yêu cầu ở nhà giúp ông trong việc đồng áng, vì ông giờ lớn tuổi rồi, một mình ông không thể gánh tất cả mọi việc như xưa nữa. Mà chuyện học hành thi cử lại là chuyện rất tốn kém, phải có người lo đồng áng, lo công chuyện trong ngoài thì mới được. Ông không thể nào gánh nổi cả ba con trai đều đọc sách được. Còn Lâm Giang là con út trong nhà, nên Lý thị một mực cưng chiều không cho con làm ruộng, nhưng Lâm Giang cũng là tuổi trẻ tài cao, mới 18 tuổi cũng đậu tú tài, bây giờ chuẩn bị cũng đi thi cử nhân rồi.

Người trong thôn không chỉ phục ông là biết cách kiếm tiền, còn phục ông có hai đứa con trai không chịu thua kém.

Không cho Lâm Hải đi học ông cũng rất tiếc nuối, nhưng bạc là phải kiếm. Lý thị lại thổi gió bên gối, nên ông dần dần xem chuyện Lâm Hải phải vì ca ca, đệ đệ mà buồn chửi là đương nhiên.

Lâm lão gia tử cũng là một người chịu thương chịu khó. Sau khi thi không đỗ ông đã để vợ con ở quê nhà mười năm ra ngoài làm công cho đại địa chủ, khi ông quay về thì dùng tất cả số tiền kiếm được mười năm qua mua ruộng đất, mua cửa hàng trên trấn cho thuê, xây nhà, mấy năm trở lại đây, cuộc sống ngày một tốt hơn, con trai ông cũng làm về vang gia đình, dòng tộc. Cuộc sống của Lâm lão gia tử bây giờ rất tốt, chỉ chờ Lâm Sơn đậu tiến sĩ nữa là ông không còn gì tiếc nuối rồi.

..... Ta là đường phân cách chính phòng.....

Dương lão cha và Dương Khiêm (đại ca của Dương thị) nhìn nhau khi thấy Lâm lão gia tử bồi tội như vậy. Dương Khiêm là văn bối cũng không tiện nói gì. Nhưng Ngô thị thì nuốt không trôi khẩu khí này: "ông thông gia nói thật nhẹ nhàng, chúng tôi cũng không dám nhận. Dù sao nhà thông gia cũng có cừ nhân lão gia, người ta nói dân không đấu với quan. Chúng tôi cửa nhỏ nhà nghèo, không nhận nổi cái bồi tội này". Nói xong đẩy Dương lão gia tử trả lễ cho Lâm lão gia tử.

Lý thị nghe vậy mặt đen xì, hai mắt tròn tròn nhìn Ngô thị: "cũng không xảy ra cái chuyện chết người gì, cũng đã bồi tội rồi, nhà thông gia còn muốn thế nào? Tại sao các người lại ức hiếp người quá đáng?"

"Bà thông gia đây là đang mong con dâu và cháu gái mình chết sao? Nếu con gái tôi có mệnh hệ gì, tôi dù liều mạng già này cũng phải đi kiện đến cùng, tôi thử xem xem là làm tẩu tẩu lưỡi nhác đẩy việc cho em dâu đang sắp tới ngày sinh làm, để em dâu vì vậy mà một thi hai mệnh thì xem các người có thể vênh mặt lên mà làm quan lão gia phu nhân được không? Bà nói ức hiếp người quá đáng, câu này phải đề trên người con dâu lớn bà mới đúng" Ngô thị không thể bình tĩnh nổi trước một người không nói lý lẽ như Lý thị. Sắc mặt giận đến tái xanh.

La thị thấy tình hình căng thẳng thì kéo kéo áo trượng phu. Lâm Sơn trầm mặc nãy giờ lên tiếng: "Dương bá bá, người cũng thông cảm cho nương tử con, nàng sau khi sinh Sâm nhi thì thân thể luôn không tốt. Hôm đây nàng cũng là bệnh không dậy nổi mới cầu đệ muội trợ giúp, việc này là ngoài ý muốn thôi." nói xong quay qua trừng La thị: "còn không mau dập đầu xin lỗi với Dương bá bá, bá mẫu".

La thị là người giáo hoạt, làm sao không biết ý trượng phu, từ lúc trượng phu mở miệng, nàng ta đã âm thầm cầu dúi để cho nước mắt chảy ra. Vừa nghe trượng phu nói vậy nàng ta quỳ rạp xuống ôm lấy chân Ngô thị: "bá mẫu, con sai rồi, con hối hận lắm. Không phải vì con, đệ muội cũng không hung hiểm như vậy. Ngần sai vạ sai đều do con, cầu xin ngài đừng giận dữ với cộng công bà bà, tất cả đều do con... Ô... ô....". Nói đùa sao, lời chuyện này truyền ra ngoài, trượng phu nàng bị phé tư cách thì, nàng thì bị phi nhổ, thà mất mặt trong nhà còn hơn bị truyền ra ngoài. Lại nói, trong lúc này mình tỏ ra yếu thế bà bà sẽ càng ghét Dương thị thêm, càng tiện cho kẻ hoạch phản gia của nàng. Trượng phu nàng nếu đậu tiến sĩ ra làm quan, nàng sẽ phân gia. Tại sao nàng làm quan gia phu nhân mà còn phải ở cùng với mấy kẻ nông dân quê mùa này. Nàng còn muốn đẩy cộng công bà bà cho nhà tam đệ, nhưng nàng biết là không thể, nên nàng phải nghĩ mọi biện pháp để phân gia mới được. Trượng phu nàng cũng muốn như vậy, nhưng phải đợi kì thi đình có kết quả nữa.

Ngô thị thấy La thị gào khóc như vậy thì càng thêm chán ghét. Miệng lưỡi trơn tru như vậy nhưng tâm địa lại thật gian trá, định mở miệng ra nói thì Lâm Sơn đã nói: "Dương bá bá, bá mẫu, hai người cũng hãy thương lấy cháu, mấy ngày nữa cháu cũng phải lên kinh đi thi rồi, hai người hãy vì tiền đồ của cháu mà tha thứ cho chúng cháu lần này". Nói xong cũng cúi người thật sâu hành lễ với vợ chồng Dương lão gia tử.

Dương lão gia tử trầm mặc một lát rồi nói: "nếu A Sơn đã nói vậy thì chúng ta cũng không tiện nói gì, nhưng con gái tôi còn yếu, tôi sẽ để bà lão nhà tôi ở lại, tiện bề chăm sóc con bé hơn một chút, nhà thông gia cứ hết lòng chuẩn bị cho A Sơn đi thi đi. Giữa tháng tư là bắt đầu thi rồi, tính từ thôn đi đến kinh thành cũng mất 5-6 ngày đường, lại còn nghỉ ngơi, chuẩn bị. Hôm nay cũng là 24 tháng hai rồi. Một hai ngày nữa lên đường là phải".

Lâm lão gia tử nghe vậy làm sao không hiểu, đây là Dương lão gia tử cũng đã hạ cái bạc thang cho vợ chồng Lâm Sơn nên vội tiếp lời "ông thông gia nói phải, tôi với A Sơn cũng bàn rồi, ngày 26 là ngày tốt để xuất hành, tôi và A Sơn sẽ đi vào sáng hôm đó. Đúng là nhà đi bớt người sẽ không chiếu cố tốt cho vợ lão tam, đành phải làm phiền bà thông gia".

Lý thị nghe thấy Ngô thị sẽ ở lại thì định mở miệng phản đối, lại bị Lâm lão gia tử trừng mắt. Lời chưa ra đến miệng lại phải nuốt vào. Thật tức chết bà, sao bà phải nuôi con không công cho Ngô thị chứ? Bà còn phải thật tiết kiệm cho hai con trai bà đi thi, giờ có Ngô thị sao bà dám hà khắc con dâu trong chuyện ăn uống chứ. Lòng bà thật gấp a.

Dương lão gia tử là người làm buôn bán, chuyên nhìn sắc mặt người mà đoán ý, làm sao không nhìn thấu Lý thị nghĩ gì nên nói: "lão bà nhà tôi ở lại sẽ làm

phiền gia đình thông gia nên đã nhận việc chăm sóc con gái thì sẽ nấu nướng riêng cho con bé, tôi thấy gian phòng chúng nó cũng có cái bếp lò nhỏ, bà lão nhà tôi sẽ tự nấu nướng ở đó, còn về chuyện tiền bạc, tự chúng tôi sẽ chi ra, không làm phiền bên thông gia".

Lý thị nghe vậy thì thở ra một hơi nhẹ nhõm. Tuy nói nhà họ có ruộng, có cửa hàng cho thuê, nhưng nuôi hai người con đi học không phải chuyện nhỏ. Hàng năm tiền cho hai con trai của bà xã giao bạn bè thôi đã tiêu một khoản lớn. Lại còn tiền mua giấy bút, sách để nghiên cứu học tập. Cũng may là con bà là cử nhân nên toàn bộ ruộng mấy năm nay không phải đóng thuế, vậy mới tạm đủ cho hai con trai chi tiêu, ăn mặc. Vì vậy nên trong nhà Lý thị quản rất chặt ăn uống. Mấy đứa con dâu, cháu trai, cháu gái, lâu lâu bà mới cho ăn một bữa có thịt, mà cũng là giết gà trống trong nhà, đỡ tốn tiền.

Lâm lão gia từ cũng biết để chuẩn bị cho con trai đi thi mà trong nhà cũng vét cạn tiền rồi. Nghe Dương lão gia từ nói vậy thì xấu hổ vô cùng nhưng ông cũng chỉ cúi đầu trầm mặc. Ông biết, giờ ông có muốn sĩ diện cũng không lấy đâu ra tiền.

Dương lão gia từ đứng dậy cáo từ, nói xuống thăm cháu gái rồi về. Lâm lão gia từ giữ người lại ăn cơm nhưng bị từ chối.

Dương lão gia từ đưa ba xâu tiền cho Ngô thị rồi cùng con trai ra về.

Ngô thị cũng vội vàng sai Lâm Hải đi mua ít thịt heo về để nấu cho con rể, con gái và hai đứa cháu ăn. Lâm Hải nói hần ăn gì cũng không sao, chỉ nhờ Ngô thị chăm sóc tốt nương tử hần. Ngô thị thấy con rể lo cho con gái mình thì âm thầm hài lòng. Nhưng bà cứng rắn ép buộc mấy mẹ con cùng ăn thì Lâm Hải nghe theo, cũng không tiện làm bà mất hứng.

Lâm Hải cũng lên báo cho Lâm lão gia từ và Lý thị biết ý của Ngô thị. Lâm lão gia từ không nói gì, còn Lý thị lại vui vẻ ra mặt. Dù sao cũng tiết kiệm được một khoản chi phí ăn uống. Tiền này là để dành cho lão nhị và lão tứ đọc sách.

oooooo

.....Lời của tác giả: Lý thị ghét Lâm Hải là vì bà có bầu Lâm Hải không đúng thời điểm, trọng phu đi xa, cha mẹ chồng còn phải hầu hạ, hai đứa con nhỏ phải chăm sóc, ruộng vườn nhà cửa cũng ở trên vai bà. Nên bà ghét cái thai này, khi sinh Lâm Hải ra bà sẽ cảm thấy đây không phải đứa trẻ may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Vì Ngô thị ở lại chăm sóc Dương thị nên buổi tối Lâm Hải ngủ với hai con trai. Dương thị thấy có mẹ ở lại chăm sóc thì vui vẻ hẳn lên. Gần một tháng nay Dương thị cũng chỉ húp cháo trắng và ăn trứng gà luộc. Cơ thể sau sinh mà ngày càng gầy đi. Lâm Hải cũng xốt nương tử hần, nhưng hần lại chẳng thể đòi co với Lý thị chỉ vì một miếng ăn. Mấy ngày trước hần có lên trần trên cũng chỉ lên mua mấy cái bánh bao nhân thịt cho vợ con hần thôi.

Tuy phu thê Lâm Hải cũng có chút tiền riêng, nhưng La thị và Tô thị lúc nào cũng nhìn chăm chăm, lại thêm Lý thị cũng không phải hiền lành gì. Phu thê Lâm Hải lại là người thật thà, nên chuyện lên ăn uống cũng là khi nào vụn vặt đắc dĩ thôi.

Như lần này Lâm Hải thấy nương tử của hần phải cho con bú, mà cứ húp cháo trắng thì cực khổ quá, nên hần mới lên lút mua đồ ăn cho ba mẹ con Dương thị.

Qua mấy ngày được Ngô thị cho ăn uống đầy đủ, tuy không phải mập lên hần một vòng nhưng cả nhà Lâm Hải mặt ai cũng hồng hào hẳn lên. Đây lại là chuyện của mấy ngày sau rồi.

Cần Minh đi học về nhìn thấy bà ngoại thì vội hành lễ với Ngô thị mặt mày tươi rói:" bà ngoại, người đến thăm nương và muội muội sao?"

Ngô thị cười xoa đầu Cần Minh:" bà ngoại đến thăm Cần Minh,Cần Tuệ của bà ngoại nữa, con học có tốt không?", Cần Minh mặt mày rạng rỡ nói:" con học cũng tốt, tiên sinh có khen con tiến bộ". Ngô thị nghe vậy rất là cao hứng liên tục nói tốt:" tốt, tốt, hôm nay bà ngoại sẽ nấu món ngon cho con ăn".

Dương thị nhìn hai con trai mặt mày sáng sủa, lại nghe Cần Minh được tiên sinh khen thì cười không khép được miệng. Ngô thị liếc mắt trêu chọc:" xem con đắc ý chưa kia". Dương thị đỏ mặt:" nương!"

Cả nhà vui vẻ nói nói,cười cười không khí thật ấm áp. Mẫn Trúc nhìn thấy lại nhớ đến mấy đứa nhỏ ở cô nhi viện, lúc cô về thăm thì chúng vây quanh cô khoe thành tích học tập, khoe tranh vẽ, khoe được thưởng sách... Mẫn Trúc nhớ mấy đứa nhỏ ở cô nhi viện rất nhiều, lòng cô không buông bỏ được tụi nhỏ. Đang ngẩn người suy nghĩ thì gương mặt Cần Tuệ phóng to trước mặt cô nhìn chăm chú:" bà ngoại, người nói muội muội giống con hay giống ca ca? Nương nói muội muội giống ca ca và cha, nhưng con thấy muội muội giống con". Nói xong thì xoay mặt ra để kề bên Mẫn Trúc, làm Ngô thị phì cười:" đều giống, muội muội con giống ca ca và cha con là cặp mắt và cái mũi, giống con cái miệng". Nghe vậy Cần Tuệ vẻ mặt nghiêm túc xoay lại nhìn Mẫn Trúc, sau đó lại dùng vẻ mặt nghiêm nghiêm túc quay lại nhìn cả nhà trịnh trọng gật đầu làm cả nhà bật cười. Mẫn Trúc thấy thú vị cũng cười theo.

... Ta là đường phân cách gặp lần nữa...

Tối đó Mẫn Trúc lại gặp viện trưởng trong giấc mơ của mình, bà nhìn cô thờ dài:" con hãy buông bỏ chuyện ở thế giới kia đi, ta sẽ không bỏ rơi mấy đứa nhỏ ở đó đâu. Ba con nói tâm con lo quá nhiều ở bên đó, nếu con cứ như vậy hoài con sẽ bị hại mất. Con nghe ta, ở đâu thì toàn tâm ở đó. Lần sau ta gặp con chắc vào khoảng thời gian ba năm nữa. Con hãy giúp gia đình bây giờ của con sống tốt là được". Mẫn Trúc mặt mày đầm chiêu:" nhưng mấy đứa nhỏ ở cùng con lâu như vậy, đâu thể nói quên là quên".

Viện trưởng nhìn Mẫn Trúc đang cúi đầu đầm chiêu bà liền nói:" không phải ta ép con phải quên, nhưng tâm con phải hướng về người nhà của con mới được, hình hài ở thế giới kia của con đã không còn. Nếu giờ lòng con cứ cố chấp là hại cả con, hại cả ba con. Ta không thể tiết lộ với con ba con là ai. Nhưng con phải tin tưởng ta, chúng ta không hại con. Nhất là khi biết sự tồn tại của con, ba con đã đau lòng cỡ nào khi không biết có con trên đời trước đó".

Mẫn Trúc hít một hơi thật sâu để không rơi nước mắt. Hóa ra ba cô không ghét bỏ cô, hóa ra người không biết có cô trên đời. Vậy nên cô không phải đứa trẻ bị ghét bỏ. Trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, ánh mắt sáng ngời nhìn viện trưởng. Bà mỉm cười ôm cô vào lòng:" con ngoan, vì hình hài này ở thế giới kia đã bị hủy, con sau này gặp ta sẽ là hình hài mà cha nương con bây giờ tạo ra. Nên sau này gặp ta, ta sẽ biết con của ta sẽ xinh đẹp như thế nào. Thôi, ta phải đi rồi, con phải sống thật tốt nhé". Nói xong, một làn khói trắng bao phủ lấy bà rồi từ từ biến mất. Mẫn Trúc thần thờ nhìn theo, rồi thầm tự nhủ:" viện trưởng nói đúng, mình phải sống thật tốt, phải giúp gia đình này sống thật tốt".

..... Ta là đường phân cách thông tin nội ngoại....

Mấy ngày nay Dương thị khí sắc hồng hào hơn, Mẫn Trúc được bú sữa có chất nên nhìn tròn tròn nộn nộn rất đáng yêu.

Mà nhờ có Ngô thị ở lại nói chuyện với Dương thị nên Mẫn Trúc mới biết thêm nhiều thông tin. Cha con Lâm lão gia tử và Lâm Sơn đã đi thi được năm sáu ngày rồi, chắc cũng đã đến kinh thành.

Gia đình Lâm lão gia tử cũng thuộc diện giàu có trong thôn, có hơn một trăm mẫu ruộng thượng đẳng và mấy chục mẫu ruộng cận. Tổng lại cũng có tầm hơn hai trăm mẫu, cho tá điền thuê là chủ yếu, nhà ông chỉ cấy mười mẫu ruộng nước và năm mẫu ruộng cận. Ông có ba con trai và một con gái.

Con gái lớn nhất là Lâm Tuyền, 35 tuổi lấy chồng ở trên trấn, tính tình khá tốt, rất thương Lâm Hải. Nhưng do gia đình chồng chuyển nhà đi phủ thành xa mở rộng làm ăn, nên hai ba năm Lâm Tuyền mới về thăm nhà một lần.

Con trai thứ nhì cũng là trưởng nam trong nhà Lâm Sơn 33 tuổi, đang ở kinh thành chờ thi Đình. Như lời Ngô thị thì Lâm Sơn là kẻ giáo hoạt, không có tính thương người.

Lâm Sơn có vợ là La thị và ba đứa con trai. Con trai lớn là Cẩn Phong 16 tuổi, đang ở tuổi nghị hôn, nhưng La thị muốn chờ Lâm Sơn đỗ đạt công danh mới tìm con dâu.

La thị đây là muốn cưới con dâu nhà quan gia cho con trai. Còn hai con trai nhỏ là Cẩn Du 13 tuổi và Cẩn Sâm 10 tuổi. Cả ba đều học nội trú ở trấn trên, một tháng mới về nhà một lần. Ba anh em được học ở trên trấn thì rất coi thường anh em Cẩn Minh, Cẩn Tuệ. Vì tam thúc lại là người làm nông, không có đọc sách như cha chúng. Gia đình này căn bản là không suy nghĩ xem, nếu Lâm Hải không hy sinh, làm người chân lấm tay bùn thì họ có được như ngày hôm nay hay không.

Còn con trai út của Lâm lão gia tử là Lâm Giang, năm nay mới 21 tuổi. Cũng là tú tài, đang ở trên trấn chờ thi Hội, nếu đậu cũng được là cử nhân lão gia. Vợ hắn là Tô thị, hai người có một cô con gái nhỏ Mẫn Lan, mới được hai tuổi.

Lâm lão gia tử cũng là người tinh ranh. Chọn ba con dâu đều là người trấn trên, gia cảnh cũng tốt. Dương thị có gia cảnh tốt nhất nhưng trong nhà không có ai theo nghiệp đọc sách, chỉ chuyên tâm làm kinh thương. Dương lão gia tử có một đời là trà rộng tâm bảy trăm mẫu. Ông có bốn người con trai phụ giúp ông. Người nên lo đối ngoại thì đối ngoại, nên lo chăm sóc vườn trà thì chuyên ở vườn trà. Nên trong nhà ngày càng phát triển mạnh mẽ. Mẫn Trúc thầm khen ông bà ngoại hiểu lý lẽ, dạy con cũng thật tốt. Anh em trong nhà đúng với câu " huynh hữu, đệ cung", một gia đình đồng lòng như vậy, lại chịu thương chịu khó, phát triển ngày càng tốt là lẽ thường.

Con trai cả của Dương Lão gia tử là Dương Khiêm, 36 tuổi, vợ là Từ thị. Có hai trai, hai gái.

Con gái lớn mà Dương Linh, 19 tuổi, đã kết hôn. Con trai thứ hai là Dương Thiên, 17 tuổi, mới rước dâu cuối năm trước. Con trai thứ ba là Dương Kính, 13 tuổi. Con gái út là Dương Diễm, năm nay cũng 10 tuổi.

Con trai thứ hai của Dương lão gia tử là Dương Hào, 33 tuổi. Có vợ là Trần Thị, có một trai một gái. Vì Trần thị thân thể không tốt nên khó có thai lại nữa. Nhưng Dương lão gia tử đã đề ra gia huấn: nếu nàng dâu không có con trai hay không thể có con thì nam đinh trong nhà sau 35 tuổi mới được nạp thiếp. Mà Trần thị đã có con trai con gái đầy đủ, nên không có chuyện thiếp thất trong nhà Dương Hào. Mà như Ngô thị nói thì hai vợ chồng Dương Hào tình cảm khá tốt.

Con gái lớn của họ là Dương Khuê, 15 tuổi, đã nghị hôn, cuối năm nay sẽ xuất giá. Con trai là Dương Trí, 11 tuổi, đúng như cái tên được đặt, Dương Trí khá thông minh, lại thích đọc sách, cả nhà Dương lão gia tử rất kì vọng vào Dương Trí.

Người con trai thứ ba của Dương lão gia tử là Dương Phúc, 30 tuổi. Vợ là Đỗ Thị. Họ có ba con trai. Đỗ thị cũng lại đang có bầu một đứa trong bụng, chưa biết trai gái, dự sinh vào tháng sáu tới.

Con trai lớn là Dương Đăng, 13 tuổi, cũng theo nghiệp đọc sách. Con thứ hai là Dương Khoa, 10 tuổi. Con trai út là Dương Lộc, 5 tuổi.

Dương lão gia tử còn con trai út là Dương Bảo, 26 tuổi. Cũng đã theo nghiệp đèn sách, qua kì thi tú tài. Nhưng sau khi theo cha và đại ca bốn ba lại

muốn theo nghề buôn bán của gia đình. Dương lão gia tử chưa từng ép người con nào của ông phải làm gì. Nên Dương Bảo muốn theo ông buôn bán ông cũng dứt khoát đồng ý.

Dương Bảo có vợ là Bành thị và ba đứa con, hai trai một gái.

Con trai lớn là Dương Liêm, 9 tuổi. Con gái thứ hai tên Dương Trà Hương, 6 tuổi. Con trai út là Dương Ngôn mới chỉ hai tuổi.

Con gái út của Dương lão gia tử cũng là con gái duy nhất của ông, được ông thương yêu, chiều chuộng nhất, Dương thị, khuê danh của Dương thị là Dương Mai, 23 tuổi. Dương thị gả cho Lâm Hải cũng tám năm rồi, Lâm hải năm nay cũng 25 tuổi.

Hai vợ chồng có 2 con trai và Mẫn Trúc.

Con cả Lâm Cẩm Minh, 7 tuổi. Con thứ hai là Cẩm Tuệ, 4 tuổi. Và Mẫn Trúc mới được gần một tháng. Cẩm Minh rất là thông minh, lại có trí nhớ rất tốt. Tiền sinh dạy hắn một, hắn có thể suy ra ba, tính tình Cẩm Minh lại già trước tuổi. Có lẽ do từ nhỏ đã nhìn cha nương phải vất vả, bản thân lại bị các đường ca khi dễ. Nên tâm lý của Cẩm Minh là muốn giúp đỡ, bảo vệ cha nương, đệ đệ mình. Cẩm Minh làm gì cũng sẽ suy nghĩ rất cẩn thận. Cẩm Tuệ tuy còn nhỏ nhưng cũng biết ông bà nội không yêu thích mình như các đường ca và Lan muội, nên bé cũng rất nghe lời.

Mẫn Trúc sau mấy ngày tập trung hết tinh lực nghe Ngô thị và Dương thị nói chuyện gia đình thì cũng biết đại khái bản thân mình đang sống trong hoàn cảnh nào.

Đến khi Mẫn Trúc nắm được thông tin đại khái như vậy thì còn một ngày là đầy tháng của mình rồi. Ngô thị cũng nhờ người đi báo cho Dương lão gia tử và các con đến một chuyến. Lý thị không muốn làm lớn, Ngô thị cũng bầm bụng dần xuống, bà không thể ở đây bảo vệ con gái cả đời được. Nếu bà nháo lớn để Lý thị ghi thù lên con gái bà thì đúng là mất nhiều hơn được.

Dương thị biết nương mình gọi các ca ca tẩu tẩu đến dự đầy tháng của con gái là muốn cho bà bà nàng biết, nàng đây là có chỗ dựa. Dương thị trong lòng khắc cốt ghi tâm sự thương yêu mà nương dành cho mình. Mẫn Trúc cũng cảm thấy cha nương nàng và mấy anh em nàng may mắn, may mắn vì bên ngoài hết sức tương trợ gia đình nhỏ này. Phần tình cảm này của đại gia đình Dương lão gia tử dành cho nhà họ không phải là nhỏ, vì không phải nhà nào cũng tương thân tương ái như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Sáng sớm hôm nay, Ngô thị đã dậy chuẩn bị mọi thứ cho tiệc đầy tháng của Mẫn Trúc. Dương thị cũng ra tháng nên cũng tắm rửa cẩn thận.

Dương lão gia tử, phu thê Dương Khiêm, Từ thị và phu thê Dương Bảo, Bành thị đều tới, còn gia Đình Dương Hào bận rộn trên cửa hàng nên cho con gái Dương Khuê đi.

Dương Phúc thì đang đi giao hàng cho phú thành chưa về kịp, Đỗ thị đang mang thai đứa nhỏ nên ở nhà lo nhà cửa.

Mấy đứa nhỏ còn ít tuổi cũng được mang tới, có Dương Diễm, Dương Lộc, Dương Trà Hương, Dương Ngôn đang vui vẻ về chơi với Cẩm Minh, Cẩm Tuệ.

Vì hôm nay không phải là ngày nghỉ, nên toàn bộ nam đinh Dương gia, người nào nên đi học thì đi học, nên ra cửa hàng thì ra cửa hàng. Tuy không đến hết nhưng cũng đủ náo nhiệt.

Lâm Hải trong lòng thấy rất mâu thuẫn, hắn vừa vui vẻ lại vừa khổ sở. Vui vẻ vì bên ngoài thương yêu con mình, nương tử mình, cũng không vì nương mình mà oán trách nửa câu. Khổ sở vì cha nương hắn không hề suy nghĩ cho hắn, cũng không thương con hắn. Lâm Hải đứng ngăn người nhìn mọi người náo náo nhiệt nhiệt ôm con gái mình, lòng hắn cũng thấy hồ thẹn. Nương hắn trừ sáng hôm Dương thị mới sinh thì không hề dòm ngó, mà Ngô thị đã ở đây chăm con, chăm cháu liên tục mười ngày rồi.

Dương lão gia tử thấy vẻ mặt Lâm Hải như vậy thì làm gì không biết hắn nghĩ gì. Ông nhìn sâu vào mắt Lâm Hải, vỗ vỗ vai hắn. Lâm Hải như được một liều thuốc trấn an tinh thần vậy. Có đôi khi, hành động an ủi nhẹ nhàng còn tốt hơn cả ngàn lời nói.

Trần thị nhìn Mẫn Trúc khen ngợi" còn nhỏ mà mắt đã sáng trong như vậy, sau này hẳn là rất thông minh đi". Dương thị nghe thì thầm vui vẻ trong lòng, nhưng cũng nói lời khiêm tốn" nhờ cát ngôn của đại cữu mẫu".

Trần thị cười tủm tỉm lấy ra một cái hà bao đỏ thắm nói" đây là quà đại cữu và đại cữu mẫu cho con".

Dương Khuê thấy bá mẫu đưa quà cũng vội vàng đưa hà bao qua" cô cô, cha mẹ con không qua được nên nhờ con chuyển món quà nhỏ cho muội muội. Con cũng tặng muội muội một bộ đồ tự con may, cô cô đừng chê". Nói xong đỏ mặt cúi đầu. Dương Khuê cũng rất kiêu khi được gắp cô cô nên cũng có chút lạ lẫm, ngượng ngùng.

Bành thị cũng đưa hà bao đặt trong tay Dương thị rồi đùa Dương Khuê: "xem xem, sắp làm con dâu nhà người rồi mà vẫn còn hay đồ mặt". Mọi người đều cười.

Tình cảm giữa Dương thị và các cháu cũng khá tốt. Khi xưa Dương thị ở nhà thì các cháu cũng rất thương nàng. Tính tình Dương thị lại hiền lành, hay giúp các cháu trông cháu nên không làm ai ghét bỏ được.

Dương lão gia từ sai Dương Khiêm lên mời Lý thị xuống cùng chung vui. Lý thị từ chối, nói là mệt mỏi trong người. La thị thấy bà bà không đi cũng không đến phòng Lâm Hải nói qua một chút để nói được câu chúc mừng. Trong khi, người gây ra tai họa cho Dương thị chính là nàng ta. Thật không còn gì để nói.

Mọi người của Dương gia cũng không vì vậy mà mất vui. Nên ăn bữa ăn, nên cười cứ cười. Họ không đi qua, mọi người lại càng tự nhiên hơn.

Nhưng ở nhà chính La thị nhìn Lý thị đang mặt nhăn mày nhíu thì lại thầm vui vẻ. Lâm Sơn trước khi đi đã dặn La thị ở nhà phải ở trước mặt Lý thị chê Dương thị thật nhiều, vậy mới tốt cho phần gia sau này.

La thị thấy Lý thị mặt húng thì vội nói: "nương, nhà em dâu đúng là không coi nương đặt vào trong mắt. Nương nói mệt không đi, ông bà thông gia cũng không thêm lên hỏi thăm một câu". Nói xong còn nhẹ tay nhẹ chân đầm bóp cho Lý thị.

Lý thị nghe vậy thì mặt càng khó coi: "phường con buồn cũng chỉ có như vậy", giọng nói thật chói tai của Lý thị vang lên làm cho La thị thầm vui vẻ: "nương nói đúng. Con thấy nếu trọng phụ được xuất sĩ ra làm quan, nhà chúng ta nên phân gia. Nếu không để các quan trên biết nhà ta thông gia với thương nhân, không phải rất mất mặt sao? Lại nói tứ thúc cũng giỏi giang, nếu tứ thúc cũng làm quan, không phải nhà tam thúc kéo tất cả chúng ta xuống sao?"

Lý thị nghe lời này cũng thấy có lý. Nhưng dù gì Lâm Hải cũng là con bà, tuy bà không yêu thương lắm, nhưng vứt bỏ hoàn toàn thì cũng không được. Lại nói không có Lâm Hải thì ai kiếm tiền lo trong ngoài cho cái nhà này?

Thấy Lý thị trầm mặc, La thị vội nói thêm: "nương, phân gia đâu có gì là không tốt. Tam thúc vẫn ở đây trông nom ruộng vườn, nhà cửa. Chúng ta phải đi ra ngoài, khi đó phải giao tiếp với những người quan gia khác. Tam thúc đâu phải người đọc sách, người ta sẽ coi thường, không phải như vậy sẽ làm mất thể diện Lâm Sơn và Lâm Giang sao? Lại nói Dương thị là con nhà thương nhân, con và nương đi ra ngoài không lẽ cứ ép nàng ta ở trong nhà. Như vậy cứ phân gia rồi để họ lại quê nhà là tốt cho tất cả mọi người".

Lý thị suy nghĩ hồi lâu mới nói: "chuyện này ta sẽ bàn với lão gia tử"

La thị biết mục đích đã đạt được nên vui vẻ trong lòng, khoe môi cũng cong lên đáng ngờ: "mọi chuyện chúng con đều nghe cha nương".

... Ta là đường phân cách vui vẻ...

Mặc kệ Lý thị và La thị suy tính cái gì, mọi người nhà Dương lão gia tử vẫn đang nói chuyện rôm rả. Dương lão gia tử bây giờ nhìn con cháu đông vui như vậy, lòng ông cũng đã an tâm nhiều. Ông là cô nhi chạy nạn đến vùng này, vất vả bao năm cuối cùng ông cũng không làm liệt tử, liệt tông thất vọng. Sau này khi ông gặp cha nương mình ở dưới kia, ông cũng hãnh diện vì đã không làm mất mặt họ.

Mẫn Trúc nhìn mọi người bên ngoài đánh giá. Dương lão gia tử và Ngô thị thời còn trẻ đúng là không tệ. Hai vị cừu cừu và nương nàng đúng là thừa hưởng được những nét đẹp từ họ. Đại cừu cừu thì giống Dương lão gia tử nhiều hơn. Ánh mắt hơi xếch, sống mũi cao, môi dày, nhìn rất khôn khéo, cử chỉ cũng hào phóng tự nhiên. Dương Bảo và Dương thị lại giống Ngô thị, mặt hạnh, nhìn rất có thần.

Mẫn Trúc chắc chắn hai tiếng trong lòng, thế nào mà nhà bên ngoài lại toàn người đẹp thế này. Các vị biểu ca, biểu tỳ của nàng cũng rất đẹp. Mẫn Trúc như có cảm giác mình lạc vào một rừng mỹ nam, mỹ nữ. Thật thích!

Đang chìm đắm trong sắc đẹp thì Trần thị ôm Mẫn Trúc lên: "ôi, cháu gái của ta, mới nhỏ xíu mà gương mặt đã thật khả ái, nhìn thấy là muốn ôm không buông tay rồi". Dương Khuê cũng đi lại, đón Mẫn Trúc từ tay Trần Thị, nhìn Mẫn Trúc cười vui vẻ: "cô cô, Mẫn Trúc da thật trắng, nhìn như một khối bột non mềm vậy, con muốn chạm, lại sợ chạm sẽ làm hư", nói xong về mặt như tiếc hận. Chọc mọi người cười vang. Cẩn Tuệ đang ở trong lòng Lâm Hải hô to: "da con cũng trắng, con cũng là khối bột non mềm". Làm mọi người cười không ngừng được, Lâm Hải xoa đầu con trai cười theo.

Mấy đứa nhỏ cũng tầm tuổi nhau nên chơi rất vui vẻ. Mà cũng phải khen Dương gia dạy con cháu rất tốt. Mấy đứa lớn một chút sẽ nhường đệ đệ, muội muội. Mấy đứa nhỏ lại cũng không tranh giành đồ chơi, biết chia sẻ. Dương Ngôn nhỏ nhất, mới hai tuổi nên mới chơi một chút đã ngủ vùi. Còn lại thì chơi vui quên trời đất. Cẩn Minh, Cẩn Tuệ lần nào gặp các biểu ca, biểu tỳ muội cũng rất vui vẻ, nên lời hết đồ chơi chúng có được ra chia cho mọi người cùng chơi.

Dương thị thấy hai đứa con hoạt bát hẳn lên thì lòng cũng vui theo. Cẩn Tuệ còn đỡ, Cẩn Minh cũng hiểu chuyện rồi, biết các đường ca không thích mình nên thẳng bệ ở trong nhà rất ít nói. Dương thị cũng lo Cẩn Minh sẽ khổ sở trong lòng.

Mọi người vui vẻ từ sáng đến đầu giờ mùi thì Dương lão gia tử hô hào đi về. Ngô thị vẫn ở lại, ý Dương lão gia tử là khi nào cha con Lâm lão gia tử về bà mới không cần ở đây nữa. Đây là Dương lão gia tử lo con gái đã ra tháng sợ Lý thị chen ép nên để Ngô thị ở lại giúp đỡ con, dù sao cũng không ăn của họ, nên cũng không lo gì.

Dương lão gia tử trước khi về thì cùng Ngô thị lên chào Lý thị, lúc tới ông cũng có dẫn con cháu lên nhưng Lý thị không gặp, giờ về ông cũng lên chào cho phải phép. Gặp hay không là chuyện của Lý thị. Lần này Lý thị lại gặp, Dương lão gia tử cũng hơi có chút không hiểu.

Dương lão gia từ cũng nói lý do, rồi cũng nói vấn đề Ngô thị ở lại chăm sóc con gái. Lý thị nghe vậy thì mặt xụ xuống: "ông thông gia, nhà tôi cửa nhỏ, nhà nghèo, con dâu hết cỡ thì phải giúp đỡ việc nhà. Chẳng lẽ ra cử còn bất thân già tôi đây phải lo lắng trong ngoài?"

Dương lão gia từ cười nhìn Lý thị, cái nhìn như thấu tâm địa của bà khiến bà khẽ rùng mình: "bà thông gia yên tâm, tôi sẽ cử một người trong nhà qua đây lo dọn dẹp, heo gà cho bà. Cũng không thể để tiếng xấu cho bà chèn ép con dâu, lại không khiến con gái tôi thân thể chưa khỏe mà yếu mệnh". Câu yêu mệnh kia khiến Lý thị có chút sợ, nhưng bà vẫn lấy cứng đối lại: "trong nhà bây giờ chỉ có mỗi lão tam, nam đinh không tiện tới. Ông bà thông gia cũng không nên bảo bọc con gái quá, đã làm dâu nhà người thì nên theo nếp nhà chồng".

"Tôi nào có không cho con gái theo nếp nhà chồng, bà thông gia nói quá lời. Chỉ là lần sinh này làm sức khỏe con bé yếu đi nhiều, tôi cũng chỉ muốn nó nhanh phục hồi để lại giúp họ Lâm khai chi tán diệp. Còn về người tôi giao qua, tôi sẽ đưa một tức phụ lại, tiền công là tôi trả, cơm thì cũng ăn chung với nhà Lâm Hải. Không nhọc bà thông gia lo lắng". Dương lão gia từ khéo hiểu lòng người mà nói ra hết khúc mắc trong lòng Lý thị.

Lý thị là người ham món lợi nhỏ, nghe chuyện có lời như vậy đương nhiên là đồng ý. Vì nhà Lâm Hải giờ tiền ăn cũng là Dương lão gia từ bỏ ra. Lý thị vội nói: "ông thông gia đã nói vậy, tôi cũng không tiện từ chối".

Nghe vậy Dương lão gia từ thấy sự đã thành nên đứng dậy cáo từ: "vậy nhà chúng tôi cũng không phiền bà thông gia nghỉ ngơi". Nói xong chấp tay chào, xoay người ra về. Một đàn con cháu cũng lục tục hành lễ với Lý thị rồi theo sau Dương lão gia từ.

Ra tới cổng Lâm Hải cung kính hành lễ với nhạc phụ: "con xin ghi nhận ân của nhạc phụ". Dương lão gia từ vỗ vỗ bả vai Lâm Hải: "Mai nhi cũng là con gái ta, ân huệ con không cần nói tới, hào hào chăm sóc Mai nhi và mấy đứa nhỏ là được".

Lâm Hải cung kính nói: "vâng"

Mọi người tạm biệt nhau.

Trên đường về, Trần thị hỏi Dương lão gia từ sao không xin cho Dương thị về nhà mình, tiện bề chăm sóc.

Dương lão gia từ chỉ cười không nói.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Thời gian trôi qua cũng thật nhanh, Ngô thị ở cùng vợ chồng Lâm Hải cũng hơn hai tháng rồi. Cũng may, trong hai tháng này, Lý thị cũng làm gì gây khó dễ, chỉ thỉnh thoảng liếc Dương thị mấy cái, nói mấy câu bóng gió mệnh thiên kim tiểu thư gì đó thôi.

Ngô thị nói với Dương thị: "tính toán thời gian, hẳn là cha con nhà thông gia cũng sắp quay lại rồi, ta cũng phải thu dọn về bên nhà, chị dâu con cũng sắp sinh đứa nhỏ rồi. Ta đi cũng hai tháng rồi, cũng nên về xem nhà cửa thế nào".

Dương thị lướt tiếc nương mình, nhưng nàng biết nương ở đây cũng lâu rồi. Nếu không phải vì cha cho người qua làm việc, lại chỉ phí ăn mặc đều là cha lo, không biết bà sẽ nói con gì lên nữa. Nàng cũng xuất giá rồi còn làm phiền cha nương nhọc lòng lo lắng cho nàng, nàng quả là đứa con bất hiếu. Nghĩ đến đây Dương thị lại đỏ hoe hốc mắt: "nương, con bất hiếu, để cha nương phải lo lắng. Con thật là đứa con vô dụng".

Ngô thị nắm tay Dương thị: "lại nói ngốc, cái gì mà vô dụng. Con đâu có làm sai chuyện gì. Nghe lời nương, dù bà bà con khó thế nào con cũng còn có Lâm Hải, qua được đoạn thời gian này thì tốt rồi. Con chỉ cần lo cho trọng phụ, nuôi dạy con cái thật tốt là được rồi".

Hai mẹ con đang to nhỏ tâm sự thì thấy bên ngoài ồn ào, Ngô thị và Dương thị ôm Mẫn Trúc ra xem. Là Lâm lão gia từ đã về, trên mặt Lâm lão gia từ tuy có mỗi một do mấy ngày đi đường nhưng cũng không làm mờ đi nét tươi cười trên mặt ông. Nhìn như vậy là đủ đoán ra Lâm Sơn đã đậu rồi, Lý thị và La thị thấy vậy thì cũng hân hoan theo. Lý thị vội vàng hỏi: "thế nào? Sao Lâm Sơn không về với ông?"

Lâm lão gia từ cười toe toét: "Lâm Sơn đã đỗ tiến sĩ, do nằm trong nhóm 20 người đầu bảng, mà kinh thành lại đang thiếu người. Lâm Sơn được giữ lại kinh thành, tôi về lo liệu nhà cửa, chúng ta dọn nhà vào kinh thành ở. Còn Lâm Sơn khoảng nửa tháng nữa sẽ về vĩnh quy bất tử sau".

Ngô thị nghe vậy cũng vội vàng bước lên nói lời chúc mừng: "chúc mừng ông bà thông gia, lần này Lâm Sơn đúng là làm rạng rỡ Lâm gia rồi".

Lâm lão gia từ có hơi ngạc nhiên khi bà sui gia vẫn ở đây, nhưng vẫn chấp tay cảm tạ lời chúc, vui vẻ nói: "cùng vui, cùng vui".

Dương thị thấy vậy cũng lên tiếng chúc mừng La thị: "chúc mừng nhị tẩu, từ giờ tẩu đã là quan gia phu nhân rồi". La thị về mặt xem thường nhìn Dương thị, không nói gì. Dương thị thấy vậy thì cúi đầu, tay ôm Mẫn Trúc chặt hơn. Mẫn Trúc cũng cảm nhận được Dương thị không đúng vội lấy bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ vào vai Dương thị rồi cười lên. Dương thị thấy con gái cười cũng cười theo.

Dương thị không phải ghen tị, chỉ là thấy thái độ của La thị làm tâm Dương thị lạnh lẽo thôi. Nàng cũng đau lòng cho trượng phu nàng, vì người không xem mình là anh em mà bán mạng.

Ngay chiều hôm đó Ngô thị dẫn người làm về, vì bà không muốn mang tiếng ở để nhận thân. Bà biết trừ Lâm lão gia tử thì nhà đó chẳng có ai từ tế cả.

Sau khi Ngô thị về, phu thê Lâm Giang cũng cũng từ trấn trên về nhà. Lâm Giang kì này thi trượt, nhưng do vợ hắn không muốn ở nông thôn, mà cha vợ hắn lại là tiên sinh có tiếng nên hắn khi biết thi không đậu đã gửi tin về nhà nói muốn ở nhà nhạc phụ học hỏi thêm. Từ đầu xuân đến giờ, hôm nay hắn mới trở lại nhà.

Ba đứa con trai của Lâm Sơn cũng được Lâm Giang đón trở về.

Tối đến, sau khi com nước xong, Lâm lão gia tử và Lý thị ngồi trên bộ giường la hán, con cháu hoặc ngồi, hoặc đứng để nghe Lâm lão gia tử nói chuyện của Lâm Sơn.

Lâm lão gia tử thấy con cháu đang nhìn mình thì ông hãnh diện ngẩng cao đầu nói: "Lâm Sơn đã không phụ sự kì vọng của ta, cuối cùng cũng đã đỗ đạt, xuất sĩ làm quan. Nay lại được trọng dụng, ở lại kinh thành làm quan. Cũng chưa biết là chức quan gì, nhưng ta nghe nói nằm trong hai mươi người đứng đầu thì sẽ ở mức tòng lục phẩm là thấp nhất".

Lâm Giang nghe vậy thì vội hỏi: "cha, vậy chỉ mình nhị ca ở lại kinh thành hay chúng ta cũng sẽ theo?"

Lâm lão gia tử nhìn một vòng con cháu mỉm cười: "ta và nhị ca con đã bàn sơ qua, vì là quan nhỏ nên sẽ không được phát nhà. Nhưng sẽ được mua nhà với giá rẻ một nửa so với giá thực tế. Nên chúng ta sẽ rao bán ruộng, toàn gia sẽ đi lên kinh thành ở". Lâm Giang và Tô thị nghe được hai mắt sáng ngời, Lâm Hải cũng có phần vui vẻ, Dương thị thì cúi đầu trầm mặc.

Lý thị thì cao hứng, La thị và ba đứa con trai thì vẻ mặt tự đắc thấy rõ. La thị liếc nhìn gia đình Lâm Hải là vẻ mặt ghét bỏ, thầm oán trượng phu nghĩ gì mà để toàn gia đi theo, không phải phiền chết sao?

Không ai nhìn thấy ánh mắt ghét bỏ của La thị nhưng Mẫn Trúc lại thấy. Ở đây được hơn ba tháng, nhưng do Mẫn Trúc bị sinh non, hình hài nhỏ bé hơn những đứa trẻ khác, nên Mẫn Trúc chỉ được ôm ra ngoài mấy ngày nay. Nhưng như vậy Mẫn Trúc cũng đủ biết La thị không ưa gì cha nương nàng.

Bản thân Mẫn Trúc cũng không muốn đi kinh thành gì đó, vì Mẫn Trúc nghĩ người ta không chào đón gia đình cô, thì khác gì bắt cả nhà cô đi chịu tội. Làm quan là nhị bá, đầu phải cha cô, mà sống dựa vào vinh quang của người khác thì không có gì chắc chắn cả.

Tối đến, Lâm Hải và Dương thị nói chuyện với nhau. Dương thị mở lời trước: "ta quả thật không muốn theo cả nhà lên kinh, lòng ta thật lo lắng. Nơi đó toàn bậc quyền quý, chúng ta lại là nông dân không hiểu biết. Ngộ nhớ gặp phải nhà phú quý lại không làm đúng lễ nghĩa chúng ta sẽ thành trò cười".

Lâm Hải cũng gật đầu với ý kiến của Dương thị, nhưng lòng hắn cũng thật rối: "nhưng cha nói là sẽ bán toàn bộ ruộng đi, chúng ta ở lại cũng không được. Hay ta đi nói với cha cứ để mười mẫu ruộng kia cho ta trồng?"

Dương thị lắc đầu: "cha sẽ không đồng ý đâu, chàng lại không hiểu cha sao? Ta nghĩ, cha đây là muốn toàn gia đi chắc rồi".

Hai vợ chồng lâm vào trầm mặc.

Phu thê Lâm Hải không muốn đi, nhưng phu thê Lâm Giang lại đang tính toán xem mang theo những gì lên kinh thành. Của hồi môn của Tô thị cũng có mười mẫu ruộng nước, hai vợ chồng đang bàn bán thế nào để không ai biết. Vì vốn số ruộng này cũng không ai biết Tô thị có trừ Lâm Giang.

Trên chính phòng Lý thị cũng đang nói với Lâm lão gia tử ý của La thị, đương nhiên bà cũng không nói La thị nói vậy: "ông thử nghĩ xem, nhà Dương thị là thương nhân, tuy bây giờ thương nhân không bị khó dễ như mấy chục năm trước nhưng không phải quan gia rất coi thường thương nhân sao? Ông muốn để Lâm Sơn nhà chúng ta bị các quan viên khác chê cười con sao? Theo tôi thì chúng ta nên phân gia đi."

Lâm lão gia tử giật mình trừng mắt nhìn Lý thị: "phân gia? Bà nghĩ gì vậy? Lâm Hải không hy sinh cho ca ca, đệ đệ đi học thì bọn chúng được như vậy sao? Lâm Hải nó không phải con bà sao?"

Lý thị cũng không thua kém: "thì thế nào? Tôi chỉ nói phân gia, có bảo đuổi chúng đi sao? Ông phải nghĩ đến tiền đồ của Lâm Sơn chứ? Không lẽ vì cái danh thông gia với kẻ buôn bán mà kéo chân con? Ông thương xót Lâm Hải thì để lại mười mẫu đất cho nó, vậy cũng đủ rồi".

Lý thị hỏi dồn dập làm Lâm lão gia tử á khẩu. Ông trầm mặc không nói. Tuy nói thương nhân bây giờ không bị làm khó dễ như trước, nhưng "sĩ-nông-công-thương" là nói rõ thương nhân luôn ở tầng chót. Mà những người làm quan là cực kì coi thường thương nhân.

Lý thị biết ông dao động rồi nên cũng không nói thêm nữa.

Một lúc lâu sau Lâm lão gia tử mới nói: "chuyện phân gia cứ để lão nhị về rồi bàn kỹ hơn đi". Nói xong nhắm mắt không nói nữa, nhưng trong lòng ông trăm chuyện ngàn hồi. Lâm Hải đã vì cái nhà này mà từ bỏ đọc sách, bây giờ ca ca có tiền đồ, người bị đẩy ra là Lâm Hải. Nhưng Lý thị nói cũng không sai, Lâm Sơn lại không thể vì ông có thông gia làm kinh thương mà bị các đồng僚 khinh bỉ được. Như vậy không phải là bao nhiêu cố gắng trước giờ đổ sông đổ biển sao?

Lý thị biết chuyện này Lâm Sơn nói vào thêm thì tám phần là thành công nên cũng an tâm ngủ.

.... Ta là đường phân cách bán ruộng....

Sáng hôm sau Lâm lão gia từ, Lâm Hải và Lâm Giang đồng hành lên trấn tìm đến nhà Chu Nhân, là người chuyên dẫn mối đất đai có uy tín nhất để hỏi thăm việc bán ruộng.

Vì Lâm lão gia từ muốn bán cả hơn hai trăm mẫu ruộng nên cũng hơi khó. Chu Nhân hẹn trong vòng bảy ngày sẽ cho Lâm lão gia từ câu trả lời.

Vì bây giờ cũng là tháng năm rồi, qua tháng sáu thì sẽ vào mùa thu hoạch, nên nếu có ai cần mua cũng sẽ nhanh chóng mua. Vì mua xong họ có thể trồng cây ngăn ngày vào vụ thu, cũng kiếm được một khoản vào cuối năm.

Lâm lão gia từ sai Lâm Hải đi báo cho tá điền biết ông sắp bán ruộng, để họ cũng biết mà lo liệu đi thuê ruộng nhà khác.

Tin tức Lâm Sơn đã làm quan tại kinh thành cũng làm oanh động Linh Khê thôn. Đã qua bao đời rồi thôn của họ mới lại xuất hiện một vị quan, lại là làm quan ở kinh thành. Thật đáng tự hào.

Thôn dân ở đây cũng rất hiền hòa, nghe tin Lâm Sơn làm quan, cũng mang quà đến chúc mừng. Lý thị nhận hết, mặt mày tươi cười như hoa nở. La thị thấy người tới chúc mừng thì đầu ngẩng thật cao.

Dương thị thì vẫn cặm cụi làm việc của mình, nên nấu cơm thì nấu, nên lo cho heo bò gà thì lo. Tô thị thì chỉ chăm chăm bên cạnh La thị để nịnh bợ, tăng bốc.

Qua ngày thứ năm kể từ khi gặp Chu Nhân thì hôm nay Chu Nhân dẫn theo người tới mua ruộng.

Chu Nhân thì lễ với Lâm lão gia từ: "Lâm lão gia, đây là Nhậm quản gia nhà Âu Dương lão gia, Âu Dương lão gia nghe nói Lâm nhị ca làm quan ở kinh thành, muốn chuyển cả nhà lên kinh, muốn giúp Lâm lão gia nhanh chóng được hưởng phúc nên đã nhờ văn bồi dẫn quản gia tới thương lượng giá cả".

Nhậm quản gia cũng thì lễ với Lâm lão gia từ: "xin Lâm lão gia từ cho ta số lượng ruộng ngài có và giá cả như thế nào để ta tiện bề về báo lại với lão gia nhà ta".

Lâm lão gia từ nhìn Nhậm quản gia đánh giá "quả là người làm trong nhà giàu có tiếng ở huyện thành, tư thái, cử chỉ không kiêu ngạo, không siểm nịnh, rất thông dong, tuy chỉ là quản gia lại cứ có cảm giác như một chủ từ".

Lâm lão gia từ nói Lâm Giang đi gọi Lâm Hải ngoài ruộng về, rồi quay qua cười nói với Nhậm quản gia: "mấy năm nay là con thứ ba của ta lo việc đồng áng, nó nắm vững diện tích và số lượng hơn ta, làm phiền Nhậm quản gia và Chu huynh chờ một lát".

Hai người vội nói: "không phiền, không phiền".

Khoảng hai khắc sau thì Lâm Hải và Lâm Giang trở lại. Lâm lão gia từ nói Lâm Hải báo số ruộng nước và ruộng cạn cho Nhậm quản gia. Lâm Hải và Lâm Giang thì lễ chào ba người. Lâm Hải báo: "ruộng nước toàn bộ là thượng đẳng, tổng cộng 184 mẫu, ruộng cạn có 45 mẫu là loại tốt, loại trung bình có 38 mẫu, tổng là 267 mẫu tất cả".

Lâm lão gia từ gật đầu: "Nhậm quản gia, ruộng nước thượng đẳng theo giá bây giờ là 35 lượng một mẫu, ruộng cạn loại tốt là 18 lượng một mẫu, ruộng cạn trung bình là 8 lượng một mẫu. Cứ chiếu theo giá thị trường mà tính, ngài thấy thế nào?"

Nhậm quản gia vội nói: "ta sẽ về bẩm lại lão gia, chuyện này ta không thể thay lão gia quyết định. Kính xin ngài ghi lại số lượng và giá cả cụ thể để ta về tiện có cái trình lên lão gia nhà ta".

Lâm lão gia từ sai Lâm Giang ghi lại, Nhậm quản gia cũng muốn tự mình đi xem số ruộng đó, Lâm Hải dẫn Nhậm quản gia đi, Chu Nhân cũng vội vàng theo sau.

Lâm lão gia từ ngồi thần thờ. Tuy nói bán đi ruộng đất để lên kinh thành ở, nhưng lòng ông vẫn tiếc nuối. Mảnh đất này là nơi ông gây dựng cả đời của mình, giờ phải bán đi, lòng ông là vô vàn luyến tiếc. Cả đời ông coi như đã vì tiền đồ của Lâm Sơn mà bỏ qua hết tất cả rồi, cung hy vọng Lâm Sơn thăng tiến tốt, không phụ sự hy sinh của cả nhà này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Qua ngày hôm sau Nhậm quản gia tới bàn bạc chuyện mua ruộng. Toàn bộ số ruộng Âu Dương lão gia sẽ mua hết. Tổng giá trị là 7.554 lượng. Hẹn sau khi thu hoạch sẽ nhận ruộng, giao tiền.

Giữa tháng năm, Lâm Sơn khí khái cười ngửa dẫn theo nha dịch vinh quy bái tổ.

Thôn Linh Khê một phen náo nhiệt. Pháo nổ ùng ùng trước cổng nhà Lâm lão gia tử. Lần này Lý thị bày tiệc thật lớn đãi toàn thôn. Bà lần này không tiếc một chút nào, con bà đã là quan lão gia, là đã có thể là mẫu thân quan gia rồi.

Lâm Sơn mặc áo xanh thẫm, đội mũ cánh chuồn, mặt mày rạng rỡ chào hỏi tất cả mọi người.

Mẫn Trúc được Cẩn Minh ôm cẩn thận trong lòng, ba anh em đang đứng nhìn nhìn mọi người náo náo nhiệt nhiệt thì cảm thán trong lòng, thật là lạ lẫm. Lần đầu tiên nàng biết người cổ đại tổ chức tiệc rượu lớn là như thế nào. Đôi mắt hoa đào linh động xoay tới xoay lui nhìn xung quanh.

Lý thị nhìn thấy ba đứa nhỏ của Lâm Hải đang ngây ngốc nhìn thì đưa qua một đĩa thịt kho nói mau đi vào phòng ngồi, không được đứng đây ảnh hưởng khách nhân.

Ba huynh muội lại ôm nhau vào phòng tự chơi. Cẩn Minh hiểu chuyện nên xem như không có gì, Cẩn Tuệ tuy theo ca ca vào nhà nhưng mặt lại xụ xuống. Cẩn Minh xoa đầu Cẩn Tuệ nói: "đệ muốn náo nhiệt thì tự học cho giỏi rồi đỗ đạt công danh đi".

Mẫn Trúc nhìn Cẩn Minh mà ngạc nhiên, mới có bảy tuổi ý chí đã cao như vậy rồi.

Cẩn Tuệ cũng còn nhỏ, nghe như vậy cười lên: "ca ca học giỏi đi, sau này đệ kiếm nhiều tiền sẽ làm náo nhiệt hơn cho ca ca". Mẫn Trúc nghe vậy thì bật cười, Cẩn Minh nhìn đệ đệ muội muội cười vui vẻ lại cũng nở nụ cười.

Dương thị từ cửa bước vào, thấy ba huynh muội trong phòng thì cũng an tâm, nàng cũng không muốn con mình bị các đường ca của chúng khi dễ, hay nhạo báng. Dương thị vội vàng từ sáng tới giờ, bận rộn không ngơi tay. Giờ khách nhân muốn giải tán, nàng tranh thủ vào nhà cho con bú.

Mẫn Trúc tuy là đứa trẻ bị sinh non, nhưng được bà ngoại nàng chăm sóc hai tháng nên bây giờ cũng bụ bẫm hẳn ra. Đại phu cũng xem qua, nói không việc gì, chỉ là dễ bệnh vặt một chút, chăm sóc cẩn thận chút là tốt rồi.

.... Ta là đường phân cách tính toán....

Qua hai ngày đi bài tế từ đường và tiệc rượu thì Lâm lão gia tử và Lâm Sơn bàn việc chuyển nhà.

Lâm Sơn nói tình hình mua nhà cho Lâm lão gia tử: "cha, căn nhà bên hộ bộ bán cho chúng ta giá thị trường là tám ngàn lượng, nằm gần cổng thành phía bắc. Nhưng hộ bộ đã báo với con chỉ thu ba ngàn năm trăm lượng. Con đã tới xem qua, được một chính phòng, ngoại viện có năm phòng, hậu viên có năm phòng. Nếu cả nhà cùng chuyển thì thật không đủ chỗ ở. Bây giờ con đã làm quan, lại được phân vào làm trong ban ngự sử. Nếu cứ ở chung lẫn lộn như bây giờ thì không được".

Lâm lão gia tử suy nghĩ chốc lát rồi hỏi: "vậy con tính thế nào?"

Lâm Sơn chỉ chờ Lâm lão gia tử hỏi câu này, nhưng hắn vẫn là vẻ mặt khí xử nhìn cha mình: "con thật cũng muốn tìm căn lớn hơn, nhưng giá cả ở kinh thành so với nông thôn chúng ta là không thể so sánh. Lại nói, căn nhà này ở cổng phía bắc, cũng không gần hoàng cung, giá cao như vậy rồi, con bây giờ cũng chỉ là chính lục phẩm, chưa phải diện thánh. Nhưng đến khi con thăng quan tiến chức, có tiền đồ hơn chúng ta sẽ đổi căn lớn hơn, gần trung tâm hoàng thành hơn.

Con cũng biết bao năm nuôi con và tứ đệ học trong nhà cũng không có dư. Lần này cha bán hết ruộng thì chúng ta cũng đã dùng hơn một nửa để mua nhà, lại phải mua đồ gia dụng. Con tính vẫn cứ nên mua một ít ruộng ở ngoại ô kinh thành, chúng ta cho thuê thu lúa hàng năm. Lúc đó không lo lương thực. Bổng lộc của con lại dùng cho mấy đứa nhỏ và tứ đệ đèn sách. Đợi khi con có khả năng đổi căn nhà lớn, căn cơ tốt hơn con sẽ giúp đỡ tam đệ".

Lâm Sơn làm bộ ngập ngừng một chút lại nói: "bên nhà Dương thị là thương nhân, con thân lại là quan ngự sử, cha, con biết tam đệ vì con mà hy sinh không được đèn sách. Nhưng cha hãy vì tương lai toàn gia, cầu cha cho phân gia đi. Con biết, con làm thế này giống như là kẻ vô ơn, nhưng cha, xin cha hãy vì tương lai Lâm gia mà suy xét". Nói xong Lâm Sơn vội vã quay xuống.

Lâm lão gia tử nhìn Lâm Sơn, lại nhìn về phía nhà kẻ nơi gia đình nhỏ Lâm Hải đang ở. Ông khẽ thở dài, ông và toàn gia này nợ Hải nhi quá nhiều rồi. Vậy mà giờ đến thời khắc được hưởng phúc Lâm Hải lại không được hưởng chút nào. Nhưng ông lại càng không thể vứt bỏ tiền đồ của Lâm Sơn.

Lâm lão gia tử suy nghĩ một lúc lâu rồi nói: "con đứng lên đi, tối nay ta sẽ hỏi phụ thê Lâm Hải, Lâm Giang. Nếu tất cả đồng ý thì sẽ phân gia".

Lâm Sơn biết là việc đã thành, nên cũng không nói gì thêm. Đứng dậy, cúi người thật sâu hành lễ với Lâm lão gia tử rồi quay trở về phòng.

Lý thị từ đầu tới cuối chỉ ngồi nghe không nói gì. Bà quay qua nhìn Lâm lão gia tử, lúc này ông là vẻ mặt mờ mịt, ánh mắt nhìn ra xa vô định.

Lý thị mở miệng: "nếu để nhà tam phòng ở lại thì cũng phải để ít đất cho chúng chứ". Dù gì cũng là từ trong bụng bà bò ra, bà cũng không thể mặc kệ.

Lâm lão gia tử nhìn Lý thị hỏi: "bạc trong nhà còn bao nhiêu?"

Lý thị đứng dậy, đi tới tủ nhỏ cạnh giường, lấy chìa khóa mở ra, lại gạt hết xấp áo cũ ra, lôi ra một cái túi nhỏ đưa tới trước mặt Lâm lão gia tử.

"Cũng chỉ còn khoảng sáu trăm lượng, đợt vừa rồi ông mang đi hai ngàn lượng, lại đưa cho Giang nhi ba trăm lượng. Tất cả để cha con ông lót đường gì đây. Bây giờ chỉ còn nhiều đây thôi". Lý thị nhìn cái túi nhỏ đã vơi đi gần hết thì lòng lại xót xa. Nhưng nghĩ đến con bà đã là quan lão gia, bà lại thấy tiền bỏ ra là đúng rồi.

Lâm lão gia từ ra quyết định:"Vậy để lại con trâu, cái nhà và bốn mẫu ruộng nước, ba mẫu ruộng cạn trung bình, lại thêm miếng đất cuối thôn tầm 12 mẫu mới mua năm trước chưa làm gì cho Lâm Hải đi, lại để lại cho bọn chúng năm mươi lượng, phòng khi bắt trắc. Cần Minh, Cần Tuệ còn phải đi học nữa".

Lý thị nghe vậy nhủ mày:" cái nhà ở kinh thành là ông mua cho Lâm Sơn, ở đây ông cho Lâm Hải. Vậy ông cho Lâm Giang cái gì? Sau này con nó đỗ đạt thì sao?"

Lâm lão gia từ hung hăng trừng Lý thị:" còn hai cái cửa hàng và một căn nhà cho thuê trên trấn. Đều cho Lâm Giang, như vậy bà hài lòng chưa?"

Lý thị vội ngậm chặt miệng không nói thêm gì nữa.

..... Ta là đường phân cách phân gia.....

Ngay tối hôm đó toàn bộ con cháu Lâm gia được triệu tập. Lâm lão gia từ và Lý thị như cũ ngồi trên giường la hán nói chuyện với con cháu.

Lâm Sơn ngồi bên cạnh Lâm lão gia từ, còn lại thì ngồi ở ghế con hoặc đứng.

Lâm lão gia từ cũng nói nhà mua ở kinh thành nhỏ, không thể đi hết cả nhà. Để tiện việc đi hay ở thì sẽ phân gia luôn, ông tuyệt không nói đến nhà Dương thị vì làm kinh thương ảnh hưởng tiền đồ của Lâm Sơn.

Mọi người trong nhà nghe phân gia thì ngạc nhiên nhìn Lâm lão gia từ, trừ phu thê Lâm Sơn và La thị.

Lâm Giang lên tiếng trước:" cha, bây giờ phân gia có quá sớm không? Đợi con cũng có công danh, lúc đó rồi phân gia cũng chưa muộn". Hắn đây là đang lo không đi được kinh thành cùng hưởng phúc thôi.

Lâm lão gia từ làm sao không hiểu con mình. Ông nhìn Lâm Sơn nói:" các con đều trưởng thành rồi, phân gia là chuyện sớm muộn. Trong lúc ta còn khỏe thì phân gia đi, chớ để đến lúc ta già yếu rồi còn phải nhìn các con huynh đệ tương tàn". Nói xong ông ý vị thâm trường nhìn Lâm Sơn.

Lâm Sơn vội nói:" từ đệ, nhị ca sẽ giúp đệ ba năm đèn sách, nếu lúc đó đệ không đậu, ta ở kinh thành cũng sẽ giúp đệ một công việc." xong quay qua nhìn Lâm Hải:" tam đệ, tuy phân gia nhưng lòng ta sẽ không quên đệ. Nhưng ở kinh thành lại không giống như nông thôn, ta thật chưa suy nghĩ ra tìm giúp đệ việc gì, mà nhà ở kinh thành lại quá nhỏ, ta... ta..." nói xong cúi đầu tỏ vẻ xấu hổ.

Lâm Hải vội nói:" nhị ca, đệ sẽ ở lại, đệ cũng không quen cuộc sống thị thành. Đệ không trách nhị ca gì cả, ca không cần lo cho đệ".

Lâm lão gia từ nói:" nếu tất cả không có ý kiến gì thì ta sẽ phân gia. Lâm Sơn, lấy giấy bút ghi lại điền sản phân chia cho rõ ràng đi".

Lâm Sơn vội vàng lấy giấy mài mực.

Lâm lão gia từ nói : " toàn bộ ruộng là 267 mẫu, ta sẽ để cho Lâm Hải bốn mẫu ruộng nước, ba mẫu ruộng cạn trung bình, cái nhà này, trâu, gà, heo, và miếng đất cuối thôn tầm mười hai mẫu. Lâm Giang là hai cửa hàng và một căn nhà nhỏ ở trấn trên. Còn lại 260 mẫu ruộng bán đi mua nhà ở kinh thành là cho Lâm Sơn. Lâm Sơn sẽ lo lắng, chăm cho vợ chồng già chúng ta đến cuối đời". Ông không nhắc tới sáu trăm lượng kia. Đó là tiền dưỡng già của hai vợ chồng ông.

Lâm Sơn chăm chú ghi, Lâm Giang và Lâm Hải cũng không ý kiến gì.

Vì Lâm Sơn đã là quan, không cần lý chính làm chứng, chỉ cần viết chứng từ, mọi người điểm chỉ rồi đến kinh thành hán trình lên hộ bộ đóng dấu là xong. Giấy tờ chia làm ba bản, mỗi người giữ một bản.

Vậy là đã phân gia xong.

Nhưng diễn biến lại không lường được. Lâm Sơn đi Âu Dương phủ bàn chuyện bán ruộng thì Âu Dương lão gia lại muốn mua luôn căn nhà của Lâm lão gia từ với giá một ngàn lượng. Nhà đã phân, mà Lâm Sơn không muốn đưa tiền cho Lâm Hải, phải biết căn nhà này giá chính chỉ là hai trăm lượng bạc thôi. Âu Dương lão gia muốn mua là vì căn nhà này đã có một tú tài và một người đã làm quan là hán thối. Ý Âu Dương lão gia là muốn dính chút phúc khí của Lâm gia. Nói cũng đúng, con cháu Âu Dương giỏi về kinh doanh nhưng lại không ai vượt qua kì thi tú tài.

Hắn vội vã về nói cho Lâm lão gia từ. Phải biết có thêm tiền thì mua thêm ruộng ở phụ cận kinh thành, hay có thể mua cửa hàng nhỏ cho thuê. Lời Lâm Sơn làm Lâm lão gia từ cũng động tâm. Nhưng nhà đã phân, không thể trắng trợn cướp được.

Lâm Sơn vội vã đi kéo Lâm Hải lên chính phòng. Không biết ba người nói gì, khi về lại phòng thì Lâm Hải mặt buồn buồn nói với Dương thị:" nương tử, nàng có hối hận khi gả cho ta không?"

Dương thị kinh ngạc nhìn Lâm Hải:" chàng sao vậy? Sao chàng hỏi ta như vậy? Lòng ta chưa bao giờ có suy nghĩ hối hận, chàng đừng tự trách, có ai nói gì với chàng sao?"

Lâm Hải nghe vậy thì ôm chầm Dương thị, đầu gục vào hõm vai nàng. Dương thị thấy vậy thì càng ngạc nhiên, chuyện gì khiến hắn đau lòng như vậy?

Dương thị vỗ vỗ lưng Lâm Hải, một lúc lâu sau Lâm Hải bình tĩnh lại kể cho Dương thị nghe. Cha và nhị ca muốn bán cả căn nhà này để dùng vào việc mua nhà ở kinh thành.

Dương thị nghe mà cũng bàng hoàng:" vậy chúng ta thì sao?"

"Cha nói sẽ đưa ta một trăm lạng để xây nhà ở miếng đất cuối thôn", Lâm Hải thật ngượng ngùng với thê tử hân.

Dương thị trầm mặc một hồi rồi nói:" vậy chàng nhanh đi nhờ người xem ngày đi, chúng ta phải xây xong trước khi người ta lấy nhà". Nói xong lôi cái hộp nhỏ giấu ở trong vách ngăn của chiếc giường:" ta có hai trăm lạng của hồi môn, chàng dùng toàn bộ tiền này xây nhà, làm hàng rào chắc chắn đi. Chúng ta cũng không thể ủy khuất con chúng ta".

Lâm Hải nắm chặt tay vợ, hân cúi gằm mặt, nước mắt từng giọt, từng giọt lăn xuống. Dương thị lại xoa nhẹ lưng hân, Cẩn Tuệ đi chơi về thấy vậy vội ôm chầm lấy cha mẹ máo, Mẫn Trúc từ lúc Dương thị lấy tiền canh giường thì cũng tỉnh ngủ nên cũng lơ mơ hiểu là chuyện gì.

Mẫn Trúc sâu kín thờ dài, tay a, là có ngón dài ngón ngắn, người a, là luôn luôn bắt công.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tim Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Lâm Hải dạo này là bận chân không chạm đất, phải lo thu hoạch vụ mùa, lại phải lo xây nhà.

Dương lão gia từ khi hay tin đã cho năm nhân công qua giúp Lâm Hải. Còn cả nhà Lâm lão gia từ cũng bận rộn không kém.

Lâm Sơn vội vàng cho việc giao khế đất, khế nhà, nhận bạc, còn Lâm lão gia từ thì vội vàng giúp Lâm Hải được ngày nào thì được. Lý thị và La thị tranh thủ bán đàn gà, còn heo thì đợt vừa rồi làm tiệc đãi họ hàng, bà con trong thôn nên thịt rồi.

Dương thị vừa lo cơm nước vừa lo cho Mẫn Trúc, lại cũng tới tới lui lui trà nước cho thợ xây nên mệt không kém.

Qua thêm mười ngày thì cả nhà Lâm lão gia từ lên đường. Nhà Lâm Hải cũng tiễn ra tận cổng thôn. Lâm lão gia từ vỗ vai Lâm Hải, ông biết, lần này đi không biết còn gặp lại đứa con trai này không. Lòng ông cũng đau lắm.

Âu Dương lão gia cũng truyền lời là cho nhà Lâm Hải ở tới hết tháng tám, giờ cũng là cuối tháng sáu rồi. Đẩy nhanh tiến độ thì nhà lúc đó cũng xây xong rồi.

... Ta là đường phân cách chuyển nhà...

>>>> tác giả bắt đầu tập trung vào gia đình nữ chính đây <<<<<<

Trung thu năm nay nhà Lâm Hải ngồi trước sân nhà cũ ngắm trăng. Dương thị ôm Mẫn Trúc đã được hơn sáu tháng trong lòng nhìn trăng sáng mỉm cười nói:" hơn tám năm rồi, đây là trung thu đầu tiên khi ta gả tới đây mà ngồi thành thói quen này".

Lâm Hải nhìn vợ mỉm cười, trong lòng cũng là thương xót, lấy tay ôm nương tử dựa vào vai mình. Ánh trăng tỏa ánh sáng vàng nhạt, bao trùm lấy hai người và Mẫn Trúc, cách đó vài bước chân hai anh em Cẩn Minh, Cẩn Tuệ đang ngồi trước một đồng lửa nhỏ vui vẻ chơi. Khung cảnh thật đẹp, lòng Mẫn Trúc cũng ấm áp. Hạnh phúc đôi khi chỉ đơn giản thế thôi.

Lâm Hải chợt lên tiếng phá vỡ im lặng:" Mai Nhi, ta có chuyện giấu nàng, nhưng ta nghĩ ta muốn thực hiện thử xem sao. Dù sao chúng ta cũng phân gia rồi, ta không còn phải gánh vác cả một đại gia đình nữa, nên ta muốn thử sức một lần. Nàng đáp ứng ta được không?"

Dương thị nhìn Lâm Hải đang căng thẳng nhìn mình thì cười:" chàng phải nói chuyện gì thì ta mới đáp ứng được chứ". Mẫn Trúc cũng tròn xoe mắt nhìn cha, Cẩn Minh, Cẩn Tuệ cũng chạy lại.

Lâm Hải nhìn bốn mẹ con nhìn mình chờ đợi thì hơi xấu hổ nói:" ta... ta vốn là... vốn là đã đỗ tú tài rồi, nên ta muốn tiếp tục học để... để không làm nàng và con vì ta mà phải cúi đầu"

Dương thị, Cẩn Minh, Mẫn Trúc thì kinh ngạc nhìn Lâm Hải, Cẩn Tuệ chưa hiểu lắm nhưng nhìn cha và nương như vậy, cũng làm mặt kinh ngạc nhìn cha. Lâm Hải lại càng đỏ mặt hơn.

Dương thị hỏi hồn hồn:" chàng thi tú tài khi nào?"

Lâm Hải nói:" năm ta mười lăm tuổi, năm đó nhị ca đi thi cử nhân. Ta giấu nhà mang tiền dành dụm đi nộp lệ phí thi tú tài. Năm đó nhị ca không đậu cử nhân, nhưng ta chỉ tự đọc sách cũng qua tú tài. Nhị ca biết và năn nỉ ta giấu chuyện này đi, lúc đó nhị ca đã đón sai nha ở cách thôn hai dặm tới truyền tin hối lộ bạc, giấu chuyện ta thi đậu tú tài đi". Thấy Dương thị im lặng nhìn mình Lâm Hải lòng cũng trùng xuống, nghĩ nương tử chắc giận rồi.

Ai ngờ Dương thị khóc không ngừng, Cần Minh thì mím chặt môi, Cần Tuệ thấy nương khóc cũng khóc theo, Mẫn Trúc thấy Lâm Hải cuống lên rồi mà tay chân lại càng lỏng ngóng thì bỏ qua cầm tay Lâm Hải, kéo kéo tay hần cầm tay Dương thị, miệng liên tục ề ề a a.

Dương thị nhìn con như vậy thì lại phì cười:" xem xem, mới được mấy tháng mà đã biết bênh cha con rồi", rồi nhìn Lâm Hải:" ta hiểu nỗi khổ tâm của chàng, ta không khóc vì uất ức, ta khóc vì thương chàng đã hy sinh quá lớn, mà kết quả lại là bị coi thường. Chàng yên tâm, nếu chàng quyết chí tiếp tục đọc sách, ta và các con đều ủng hộ chàng". Nói xong thì nhìn sâu vào mắt Lâm Hải, tay cầm chặt tay Lâm Hải, giống như truyền thêm cho trượng phu mình sức mạnh vậy.

Đúng vậy, phu thê là phải thông cảm, thấu hiểu. Oán trách cũng không giúp ta vui vẻ ngược lại càng dẫn vật thêm thôi.

Cả nhà ôm nhau ngẩng đầu nhìn trăng sáng, tựa như hy vọng vào tương lai đều gửi gắm cho ánh trăng đêm nay.

Buổi tối trung thu đã trôi qua như vậy đó.

Những ngày kế tiếp Lâm Hải cũng bận rộn cho chuyện đồ qua nhà mới dần. Tường rào đã xây xong, nhà cũng đã gần hoàn thành hoàn toàn.

Ngày 26 tháng tám, Dương lão gia tử và Ngô thị qua giúp đỡ vợ chồng Lâm Hải, sắp bước vào vụ thu của vườn trà, các ca ca của Dương thị đang bận rộn không dứt ra được nên không thể giúp gì, toàn bộ người làm của Dương gia cũng bị rút về từ đầu tháng tám rồi.

Ngày đầu tiên vào nhà mới, Mẫn Trúc nhìn tường bao đắp khá cao, căn nhà cũng nhỏ thôi, được xây bằng gạch, gồm một chính phòng để tiếp khách, ba phòng ngủ phía sau, cuối cùng là căn bếp khá rộng rãi. Xa xa có một nhà chứa lương thực nhỏ và chuồng trâu. Vì ngay sau nhà có dòng suối nên cũng không cần đào giếng, đỡ tốn một khoản chi phí. Mẫn Trúc nhìn vùng đất mười hai mẫu đã được tường bao toàn bộ suy nghĩ:" đây sẽ nhà nhà mình, một ngôi nhà chân chính, có cha nương có hai ca ca. Nơi mình bắt đầu xây dựng hạnh phúc gia đình".

Vì tục lệ trong thôn chuyển nhà mới phải mời mọi người tới ăn cơm, nên phu thê Lâm Hải lại bận rộn thêm hai ngày đón tiếp thôn dân Linh Khê. Đến ngày 29 tháng tám mới chính thức yên bình lại.

Đỗ thị, tẩu tẩu của Dương thị hồi tháng sáu đã sinh ra một nam hài, lấy tên là Dương Bách. Khoảng thời gian đó Dương thị cũng quá bận rộn nên hôm nay sẽ theo Ngô thị về thăm.

Lâm Hải thì bận rộn ngoài ruộng, Cần Minh đi học, chỉ còn ba mẹ con Dương thị và Ngô thị về Dương gia. Ngô thị thuê một cỗ xe la chờ bốn người đi.

Mẫn Trúc tới nhà Dương lão gia tử mới cảm hiểu nhà giàu chính thức ở thôn là thế nào. Tuy không phân gia nhưng lại chia nhà làm năm khu, mỗi khu có một sân. Ăn uống thì bếp ai nhà đó nấu, chỉ có lễ tết hay tụ họp thì tất cả tụ tập lại nhà lớn là voi phu thê Dương lão gia tử ở.

Không phân gia nhưng phân nhà, lại chia lượng công việc theo sở trường của từng người. Dương lão gia tử quả là một người có tầm nhìn xa. Mẫn Trúc trong lòng giờ ngón tay cái thán phục Dương lão gia tử. Đúng là một tập thể hoạt động mạnh mẽ hay không, phải dựa trên chủ trương của người lãnh đạo có sáng suốt không.

Dương thị mang hà bao đựng khóa trường mệnh tặng cho Dương Bách, thăm mẹ con Đỗ thị xong mới trở lại nhà lớn ăn cơm.

Lúc cả nhà ngồi nói chuyện, Dương thị mới nói với cả nhà chuyện Lâm Hải đã là tú tài cách đây hơn chín năm. Cũng trình bày giờ Lâm Hải muốn tiếp tục nghiệp đèn sách.

Cả nhà nghe Lâm Hải đã là tú tài thì kinh ngạc không thôi. Chuyện này cũng rất dọa người đi, ca ca vì tiền đồ chưa thấy đâu mà đem che dấu hào quang của đệ đệ. Lòng dạ không phải độc bình thường.

Dương lão gia tử hỏi Dương thị:" vậy ý của con là như thế nào?"

Dương thị ánh mắt thể hiện rõ quyết tâm:" cha, Lâm Hải không đi học mà tự nghiên cứu sách, còn là lén đọc mà đậu tú tài. Con muốn để chàng đi học tiếp, không phải con ham muốn làm quan phu nhân mà ép chàng. Mà lòng chàng cũng muốn học, con tin chàng không phải là vật trong ao. Mà nếu chàng không đỗ đạt gì, thì ba năm cũng chỉ như một cái chớp mắt thôi, tội con còn trẻ, không bỏ lỡ sau này mới không tiếc nuôi cha à".

Dương lão gia tử gật đầu:" vậy con về nói với Lâm Hải, bày mẫu đất xong vụ này cho thuê hết đi, hết thấy cha nương sẽ giúp đỡ. Trong vòng ba năm, nếu hần đậu cử nhân ta sẽ tiếp tục giúp. Nếu không thì trở lại làm nông hay muốn theo ta học buôn bán thì lại tính. Khoảng thời gian này ta sẽ thường xuyên qua lại, còn nương con sẽ ở bên đó giúp con là chính".

Dương thị nghe vậy thì vui mừng đến chảy cả nước mắt. Nàng chỉ là muốn báo cho cha nương và các ca ca biết tin là Lâm Hải là tú tài và muốn học tiếp thôi. Không nghĩ tới cha sẽ giúp một ân huệ lớn như vậy.

Mẫn Trúc từ đáy lòng là cảm phục và yêu mến gia đình bên ngoại. Không một au lên tiếng phản đối hay về mặt ghét bỏ mẹ con nàng. Lại còn giúp đỡ cho cha nàng đi học. Ân huệ này là không gì có thể so được.

Ba mẹ con Dương thị vui vui về về ra về. Dương Khiêm và Dương Phúc lúc này mới hỏi Dương lão gia tử:" cha, vì sao cha lại giúp ngũ đệ muội? Đệ ấy bao năm rồi có đèn sách gì đâu, không chừng chúng ta là phí công vô ích".

Dương lão gia tử cười nói:" muội muội con nói đúng, Lâm Hải không phải vật trong ao. Ta khi xưa không phải tự nhiên đồng ý gả muội muội con cho hần. Lâm Hải này đầu óc không phải giới bình thường, khi xưa Lâm gia chỉ có khoảng hơn 160 mẫu ruộng thôi, nếu Lâm lão gia tử là người giỏi tính toán

thì hẳn có thể cho cả ba con trai đi học rồi". Nói tới đây ông thở dài tiếc hận: "Lâm Hải chỉ sau bảy năm thay Lâm lão gia từ lo ruộng đất mà vừa lo được ca ca, đệ đệ đi học, lại mua được thêm 100 mẫu ruộng nữa, con nghĩ là chuyện đơn giản sao? Nếu Lâm Hải làm không tốt thì bây giờ nhà Lâm lão gia từ chỉ là hộ bản nông thôi chứ không phải phong quang như thế. Đáng tiếc, suy nghĩ của Lâm lão gia từ lại chỉ ở trên người Lâm Sơn thôi".

Dương Phúc nói: "nhưng cũng liên quan gì để cha phải ra tay giúp đỡ, chúng ta lại cũng không phải họ Lâm".

Dương lão gia từ lắc đầu: "con nên nhớ, dật hoa trên gấm thì dễ, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi mới khó. Lại nói, tuy làm thương nhân thì phải cúi đầu, nhưng quan hệ giữa quan gia và thương nhân là như môi với răng. Các con còn muốn nhà chúng ta ngày càng hưng thịnh thì nên nhiệt tình giúp đỡ Lâm Hải mới đúng".

Hai anh em suy nghĩ hồi lâu mới gật đầu đồng thanh nói: "là chúng con suy nghĩ thiên cận".

Dương lão gia từ hải lòng gật đầu, vẫy vẫy tay rồi đứng dậy đi vào trong nghỉ ngơi. Hai anh em Dương gia cũng đi lo việc của mình.

... Ta là đường phân cách vui về...

Dương thị về nhà báo lại ý của cha cho Lâm Hải, hẳn lại buồn buồn, Dương thị nhìn thấy thì hỏi: "chàng sao vậy? Hay ta không nên kể chuyện này ra?"

Lâm Hải vội nói: "không phải, chỉ là ta thấy chuyện làm phiền cha nương nằng và các cữu ca thật đáng hổ thẹn, ta..."

Dương thị ngắt lời Lâm Hải: "chàng đừng nghĩ tiêu cực, chàng đã quyết tâm thì chúng ta phải cùng nhau cố gắng, chàng phải cố gắng đèn sách, đỗ đạt công danh để giúp đỡ nhà ngoại. Như vậy là cách trả ơn tốt nhất không phải sao?"

Lâm Hải nghe vậy thì như bừng tỉnh, cầm tay Dương thị gật đầu. Lòng Lâm Hải càng thêm quyết tâm cho việc đèn sách của mình, không thể cô phụ sự kỳ vọng và tin tưởng của mọi người dành cho mình được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Hai vợ chồng đang nắm tay hạ quyết tâm với nhau thì nghe Mẫn Trúc ê ê hừ hừ, Dương thị vội vàng cho con đi tiêu.

Cần Minh vừa đi học về, Cần Tuệ vội chạy ra đón, khoe hôm nay tập viết được bao nhiêu chữ.

Lâm Hải nhìn thê tử và các con từ tận đáy lòng tràn ra cảm giác ấm áp. Hắn biết từ ngày chuyển tới căn nhà mới này thì bốn mẹ con trên mặt nụ cười nhiều hơn, con người hoạt bát hơn. Nghĩ tới đây Lâm Hải chợt giật mình, bao nhiêu năm nay vì cả một đại gia đình mà hắn đã để thê tử và con trai chịu ức chế như thế nào, lòng hắn biết rõ ràng. Bây giờ đã có cơ hội đền bù thì càng phải cố hết sức.

Cuộc sống cứ nhẹ nhàng trôi qua như vậy. Lâm Hải vẫn lo bảy mẫu ruộng được chia và cây mười mẫu đất trong vườn nhà. Lâm Hải làm đất trước để qua mùa đông Dương thị trồng thêm rau xanh hay chút thảo dược. Như vậy hẳn cũng có thể vừa đọc sách, vừa phụ giúp trong nhà.

Mẫn Trúc đã thích nghi thành một đứa trẻ theo từng ngày, khi thì bồi Cần Tuệ chơi, khi thì ngồi ngoan ngoãn cho nương làm việc. Nói chung cuộc sống vẫn chỉ vậy quanh ba chữ - chơi, ăn, ngủ-

Nhưng có một chuyện Mẫn Trúc hơi đau đầu. Nàng là muốn ngủ riêng rồi a. Đôi khi cha nương nằng cá nước thân mật, nàng đúng là được xem đông cung đồ sống mà. Tâm hồn cô gái hai mươi sáu tuổi của nàng là ngượng ngùng tới mức không thể diễn tả ra lời rồi. Nhưng chuyện ngủ riêng này xa vời quá. Bỗng trong đầu Mẫn Trúc xẹt qua một ý. Lòng nàng cười hắc hắc bí hiểm. Phải dùng cách này thôi, khi không đối đêm nữa là nàng phải ngủ riêng.

Rồi vụ thu cũng thu hoạch xong, cũng là cuối tháng mười rồi. Trời cũng bắt đầu lạnh, trừ Cần Minh vẫn đi học thì cả nhà thường ngày sẽ ngồi trong chính phòng sưởi ấm, làm việc. Lâm Hải dạo này không phải quá bận rộn như xưa nên lại tập trung đọc sách và bồi con trai, con gái. Dương thị đang dùng mấy xấp vải mới mua may quần áo mới cho cả nhà, cũng gần tết rồi. Mẫn Trúc đang cố gắng từng ngày ê ê, a a. Mẫn Trúc đây là muốn nhanh biết nói một chút, không cứ thế này lòng nàng cũng thật khó chịu mà.

Mẫn Trúc và cần tuệ đang vui vui về về cầm đồ chơi ngồi trên kháng đẩy qua đẩy lại thì Dương lão gia từ và Ngô thị tới. Cần Tuệ thấy ông bà ngoại thì lao xuống vui mừng reo hò. Dương lão gia từ ôm Cần Tuệ lên nói: "chà, lại nặng hơn rồi. Thế nào, mấy ngày nay có luyện chữ không?"

Cần tuệ hai má cũng phúng phính rồi, từ hồi phân gia, được ăn uống đầy đủ, cả nhà mập lên một vòng. Nhất là Mẫn Trúc và Cần Tuệ, là mập lên một vòng lớn. Cần Tuệ nghe Dương lão gia từ hỏi thì ôm cổ ông khoe thành tích: "mỗi ngày con học năm chữ, con còn giúp nương bồi muội muội chơi nữa". Dương lão gia từ cười ha ha xia đầu Cần Tuệ nói: "cháu ngoan".

Lâm Hải và Dương thị cũng đứng lên chào cha nương. Ngô thị cũng lại kháng ôm Mẫn Trúc lên nói: "bảo bối của ta có ngoan không, có quấy nương con không?"

Dương thị cười nói: "Mẫn Trúc ngoan lắm nương, không bao giờ khóc nháo, muốn đi tiểu thì hử hử hai tiếng, đi nặng thì ôm bụng, nhăn mặt rồi kêu a a, đói thì kêu nha nha. Con bé cũng không khóc nháo, lại còn ngồi chơi với nhị ca bé rất tốt. Mấy hôm nay con cũng nấu thêm cháo cho bé, cũng ngoan ngoan ăn".

Ngô thị nghe vậy thì hôn lên má mẫn trúc nói: "con đúng là tiểu áo bông tri kỉ mà".

Mẫn Trúc được khen thì ngượng ngùng rồi, nàng cũng đâu thực sự là đứa bé chín tháng.

Hôm nay Dương lão gia từ tới là xách theo một chồng sách lớn. Lâm Hải thấy vậy thì kích động vô cùng. Phải biết sách là rất đắt, một quyển rẻ nhất cũng có giá là năm trăm văn tiền rồi. Nhưng đa số là giá hai, ba lượng bạc một quyển. Nhìn chồng sách tầm năm mươi quyển mà lòng Lâm Hải vô cùng cảm kích.

Dương lão gia từ và Ngô thị cũng chỉ đến thăm một chút rồi về, hiện tại gần tết, nhà ông quả thật rất bận. Lá trà còn cần phải giao đi các nơi.

Thời gian nhanh chóng trôi đi. Sáng hôm nay là mừng tám tháng chạp, ngoài trời tuyết rơi trắng xóa. Bắt đầu từ hôm nay Cẩn Minh cũng được nghỉ học, tới tháng hai mới bắt đầu đi học lại.

Sáng sớm Dương thị đã dậy nấu cháo mừng tám tháng chạp để cả nhà ăn. Rồi mang biếu hàng xóm mỗi nhà một chén. Ở nông thôn là vậy, nhà này cho nhà kia, nhà kia cho nhà nọ, không khí thật lạ lẫm với Mẫn Trúc.

Mẫn Trúc lúc ở thế giới kia là sống ở phía Nam nên cô chưa thấy tuyết trực tiếp thế này bao giờ, lòng kích động muốn ra ngoài chơi nên túm áo Cẩn Minh miệng a a không ngừng, tay nhỏ chỉ ra ngoài cửa. Cẩn Minh cười cười xoa đầu muội muội, rồi mặc thêm áo cho Mẫn Trúc, ôm muội muội ra cửa nhìn, Mẫn Trúc vẫn chưa thỏa mãn, trong lòng Cẩn Minh ngo ngoáy. Cẩn Minh dù sao cũng chỉ là đứa bé bảy tuổi, thật khó khăn mới ôm được Mẫn Trúc trong lòng. Đang không biết làm thế nào thì Lâm Hải đang đọc sách thì đứng dậy đi tới chỗ hai huynh muội, ôm lấy Mẫn Trúc rồi cho cả ba anh em ra ngoài chơi.

Mẫn Trúc đòi xuống tuyết bò, Lâm Hải không cho. Hai cha con còn đang mắt to trừng mắt nhỏ thì Cẩn Minh lấy một ít tuyết để vào tay muội muội, Mẫn Trúc bị lạnh mới chịu tỉnh táo lại, nàng mới mười tháng a. Không lẽ hồn nàng ngày càng trẻ hóa sao? Sao lại ham chơi tới mức kích động như vậy chứ? Mẫn Trúc ngượng ngùng không dám nhìn Lâm Hải, vội ôm lấy cổ cha gục mặt xuống vai cha.

Lâm Hải thấy con gái nhỏ hành động ngăn người rồi gục đầu vào vai mình thì phì cười nói: "đại ca con làm Mẫn Trúc nhà chúng ta giận rồi sao? Ngoan, đợi con lớn một chút rồi chúng ta cũng chơi nhé."

Mẫn Trúc nghe vậy thì càng ngượng ngùng hơn nữa, đầu lại rúc sâu vào hõm cổ cha nàng.

Cho các con chơi tầm một khắc rồi dẫn ba đứa nhỏ vô nhà sưởi ấm.

Một nhà trôi qua cái tết thật êm ả, rồi lại tết nguyên tiêu. Qua tết nguyên tiêu được mấy ngày thì có thư từ kinh thành gửi về, là của Lâm lão gia từ báo bình an thôi. Cũng không hỏi thăm gì gia đình Lâm Hải.

Qua ngày hai tháng hai, hôm nay là sinh nhật Mẫn Trúc nên cả nhà Dương lão gia từ qua đông đủ. Cũng may khi xưa nhà Mẫn Trúc xây phòng chính khá rộng, cũng coi là tạm đủ ngồi. Mẫn Trúc hôm nay mới chính thức gặp hết bốn vị cữu cữu của nàng.

Đại cữu cữu giống Dương lão gia từ nhất, nhị cữu cữu lại có bốn phần giống bà ngoại nàng nhưng lại có vẻ trầm ổn của Dương lão gia từ. Tam cữu cữu và tứ cữu cữu giống bà ngoại nhiều nhất, nhưng tứ cữu cữu lại lộ ra vẻ nho nhã của thư sinh.

Các biểu ca biểu tỷ cũng khá xinh đẹp. Mẫn Trúc ngẩn người nhìn mọi người, nàng đây là may mắn vào nhà toàn người đẹp hay thế giới này ai cũng đẹp đây?

Nhưng hàng xóm nhà nàng hay những người không phải bà con họ hàng, nàng cũng đâu thấy họ đẹp?

Mọi người làm gì có ai quan tâm đến đứa nhóc một tuổi như Mẫn Trúc nghĩ gì? Tất cả lớn nhỏ Dương gia đang náo náo nhiệt nhiệt kể chuyện bát quái về một vị hiệp khách giang hồ nào đó được làm phò mã gia của công chúa Nhật quốc kia.

Qua một hồi Dương thị đặt Mẫn Trúc ngồi trên bàn lớn, xung quanh đặt sách bút, son phấn, kẹo bánh, bạc, đồ chơi... Mẫn Trúc ngẩng đầu nhìn Dương thị như hỏi nương để con ở đây làm gì?

Dương thị nhìn Mẫn Trúc xoa đầu con rồi cười nói: "bé ngoan, con mau lựa một món mà con thích đi".

Mẫn Trúc đâu biết một tuổi thì có tục chọn đồ vật đoán tương lai này. Bọn bà nàng thì có duy nhất một người, cũng chưa chồng. Bản thân nàng lúc đó cũng bận rộn, làm gì biết mấy thứ này.

Mẫn Trúc nhìn xung quanh, rồi ôm lấy quyển sách rồi thầm nghĩ hẳn là mọi người vui vẻ đi. Về mặt Mẫn Trúc vui vẻ nhìn Dương Thị, Dương thị lại nói: "con lấy thêm một món nữa đi".

Mẫn Trúc nhìn xung quanh, rồi nhìn mọi người đang chăm chú nhìn mình, bản tính trêu đùa nổi lên. Nàng ôm quyển sách trong lòng, tay kia thì cầm đồ lên rồi lại đặt xuống, một lúc sau thấy mọi người bối rối rồi thì nàng cầm thôi bạc lên, rồi không buông ra nữa.

Mọi người nhìn nàng cười ha ha, nói nàng là tiểu tham tiền. Mẫn Trúc cũng vui vẻ cười theo, sau đó nàng cho cả nhà một kinh hỷ là bập bẹ nói: "nương". Cả nhà đang cười vang thì chợt im lặng, Dương thị nghi hoặc nói: "Mẫn Trúc, là con gọi nương sao? Con ngoan, gọi một lần nữa cho nương nghe".

Mẫn Trúc cũng nhu thuận kêu thêm một tiếng: "nương". Cả nhà lại ồn ào rồi, ai cũng muốn Mẫn Trúc gọi mình, Mẫn Trúc vạch đen đầy đầu rồi, nàng mới một tuổi có được không.

Dương thị thì ôm nàng không buông, luôn miệng gọi con ngoan. Lâm Hải và Cần Minh Cần Tuệ là đang ăn giấm chua rồi. Tại sao chỉ có gọi nương, cha và ca ca không phải ngày thường cũng chơi với người sao, quá là không hiểu chuyện mà...

Mẫn Trúc mà biết ba cha con Lâm Hải nghĩ gì chắc chỉ có xoa trán thở dài thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tim Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Ba năm trôi qua

Mẫn Trúc ở đây đã ba năm rồi, bây giờ nàng là bé gái ba tuổi rồi. Nàng đã có thể tự đi, tự nói và quan trọng hơn là mấy bữa trước nàng đã dọn từ phòng ca ca qua căn phòng chính thức của nàng rồi.

Còn tại sao nàng lại ngủ ở phòng ca ca chứ không phải phòng cha nương ấy à? Hắc hắc, lúc một tuổi rưỡi vào một ngày đẹp trời, đến giờ đi ngủ nàng bám dính đại ca không buông và tối nào cũng như thế. Thế là cha nương và đại ca bó tay, để nàng ngủ với đại ca. Cần Minh lại là một ca ca cực kì thương yêu muội muội, nên Mẫn Trúc nháo, ôm cổ hấn không buông, Cần Minh cũng ôm muội muội cho nàng ngủ, đêm còn thỉnh thoảng thức giấc chỉnh lại chăn mền cho Mẫn Trúc, rất có phong thái của đại ca.

Mà cha nương nàng cũng sùng nàng lên tận trời, nhất là cha nàng, cứ thấy con gái muốn gì là sẽ đáp ứng. Nói chung Mẫn Trúc bây giờ như tiểu bá vương trong nhà vậy.

Cần Tuệ tuy tuổi nhỏ nhưng cũng bị cha nương và đại ca huấn luyện chăm ngôn "trong nhà này, muội muội là quan trọng nhất, nên tuy nsnw nay mới bảy tuổi cũng coi muội muội như là quan trọng nhất với bé bây giờ.

Dương thị hôm nay đang vội vàng chuẩn bị cho hai cha con Lâm Hải, Cần Minh đi thi.

Lâm Hải lên phủ thành thi cử nhân, còn Cần Minh chỉ cần lên trấn trên thi tú tài.

Mẫn Trúc nhìn nương vội vàng cũng không quấy nhiễu, lẳng lặng ngồi gần người nhìn nương. Hai ca ca đã đi học từ sáng sớm. Qua hai ngày nữa sẽ được nghỉ để cho các học trò đi thi.

Đại ca Cần Minh tuy mới mười tuổi nhưng lại rất thông minh, nên chuyện thi tú tài lần này cũng là do tiền sinh của Cần Minh đứng ra bảo lãnh cho hấn đi thi. Chỉ là cho Cần Minh tiếp xúc trước với môi trường của khoa thi, cũng không phải đặt hy vọng phải thi đỗ trong kì thi này.

Lâm Hải vừa ở ngoài đi vào thấy Dương thị bận rộn trước sau thì nói: "nàng không cần quá vất vả, có nhạc phụ và đại cữu ca đưa ta đi mà". Dương thị cũng biết điều đó, nhưng trong lòng nàng càng đến gần ngày thi lại càng bồn chồn.

Mẫn Trúc biết lần thi này của cha là quyết định tương lai của cả nhà, trong lòng nàng cũng có chút căng thẳng theo. Nhưng nàng trấn định hơn Dương thị, nếu cả nhà cùng căng thẳng sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của cha nàng. Mẫn Trúc nghĩ vậy nên quyết tâm tìm cách giảm áp lực cho cả nhà.

Mẫn Trúc tay ngăn chân ngăn lắc lư chạy đến chỗ cha nàng, túm áo cha nàng kéo kéo. Lâm Hải cúi xuống nhìn con gái đang mở to đôi mắt hoa đào nhìn mình thì cười rồi cúi xuống ôm tiêu bảo bối lên: "con gái, con lại muốn mua cái gì sao? Hay là muốn qua nhà ông ngoại đây?"

Mẫn Trúc nghe vậy thì bĩu môi trưng ra vẻ mặt ủy khuất: "cha, có phải người sắp không cần con không? Có phải sau này nương có đệ đệ, người và nương sẽ bán con không?" tuy là diễn một chút thôi, nhưng mấy năm nay được sùng lên tận trời rồi, nên khi nói những lời này Mẫn Trúc cũng cảm có cảm giác đau lòng mà khóc lên.

Dương thị và Lâm Hải cũng cuống lên, không hiểu vì sao con gái lại nghĩ vậy. Lâm Hải vội nói: "là ai nói bậy bạ với con? Cha dù có làm ăn mảy cũng không bao giờ mang con đi bán. Mẫn Trúc của chúng ta lại ngoan như vậy, thông minh như vậy, sao cha nương ghét con được chứ. Ngoan, nói cha nghe, là ai nói vậy với con?"

Mẫn Trúc giương đôi mắt đầy nước nhìn Lâm Hải: "nhà Lâm Tứ bá ở đầu thôn, không phải vì Lâm Tứ bá đào được ngọc bán đi rất nhiều tiền, cha biết không?"

Lâm Hải gật đầu, rồi nhìn con gái đang nhìn mình. Lâm Tứ mà Mẫn Trúc nói là bà con xa với Lâm Hải, vì may mắn nên lúc đi kiếm nhân sâm lại tìm được khối ngọc lớn giờ trở thành đại phú hào trong thôn rồi. Nghe nói sau khi giàu có thì lại đổi tính, mang con gái đi bán, mua tiểu thiếp. Lâm Hải cũng không hiểu nói là giàu rồi còn bán con là thế nào? Lâm Hải yêu thương nhìn Mẫn Trúc nói: "chuyện này thì đâu có can hệ gì tới chúng ta. Dù có như thế nào thì nương các con và các con vẫn là quan trọng nhất. Ta không bao giờ có ý niệm bán con của mình".

Mẫn Trúc gật đầu, ánh mắt tràn đầy tin tưởng nhìn Lâm Hải: "cha, cha nói là nương là chúng con là quan trọng nhất. Vậy nhà chúng ta dù thế nào cũng chỉ cần vui vui về về là được có đúng không?"

Lâm Hải gật đầu, ôm con gái trong lòng mà tâm dần dần sáng tỏ. Đúng vậy, chuyện đi thi là ước vọng của mình, thi không qua cũng không ân hận, chỉ là tài học mình chưa đủ. Mình chỉ cần cố hết sức là được.

Dương thị nghe con gái nói cũng bưng tỉnh đại ngộ. Tuy chuyện con gái nói không liên quan đến chuyện này, nhưng gia đình nàng mấy năm nay trôi qua rất nhẹ nhàng, thư thái. Nếu lòng nàng cứ thấp thỏm không yên cũng ảnh hưởng đến tâm trạng trượng phu. Nghĩ như vậy, Dương thị khắc chế không yên trong lòng, không còn vẻ vội vàng như lúc này nữa, tâm cũng từ từ buông lỏng.

Nhưng nghĩ con gái nghe chuyện người ta bán con của họ, chắc trong lòng sợ hãi. Đón Mẫn Trúc từ tay Lâm Hải ôm vào lòng nói: "con yên tâm, không ai có thể mang con đi bán, trừ khi ta chết".

Mẫn Trúc cũng thở ra được một hơi, may mắn là cha nương đều có thể nghĩ thông suốt. Chữ giờ nàng mà khuyên đúng nghĩa thì cha và nương sẽ hết hờn mất. Dù gì nàng cũng chỉ ba tuổi thôi.

Đến chiều, Cẩn Minh, Cẩn Tuệ đi học về, ba huynh muội ra vườn tưới cây.

Mười mẫu đất thì năm mẫu trồng rau, củ bán, năm mẫu còn lại trồng một số thảo dược mà Dương lão gia mua giống giúp. Cứ cách hai ngày Dương Phúc sẽ tới lấy rau đi bán cho trấn trên. Còn thảo dược thì thu theo tháng.

Cuộc sống của gia đồng Mẫn Trúc cũng không khó khăn, vì giá thảo dược cũng khá cao nên mỗi tháng nhà Mẫn Trúc cúng thu vào được ba tới năm lượng bạc. Tuy không tính là gì, nhưng ở nông thôn như vậy là tốt rồi.

Mẫn Trúc ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh thẳm cười thật tươi. Nàng đã hạnh phúc được ba năm rồi, nàng mong cuộc sống này cứ mãi hạnh phúc, bình dị như vậy thôi.

Đang ngăn người thì Cẩn Minh đi tới xoa đầu muội muội: "muội lại nghĩ cái gì mà cười thỏa mãn như vậy?"

Mẫn Trúc giờ hai tay lên ý muốn Cẩn Minh ôm, Cẩn Minh cười vui vẻ ôm muội muội lên. Mẫn Trúc nói: "muội đang cười ước ca ca dẫn muội đi chơi"

Cẩn Minh cười nhìn Mẫn Trúc, chân mày nhướng lên, Mẫn Trúc hiểu ý, hôn bẹp lên má Cẩn Minh một cái rồi cũng cười rộ lên.

Cẩn Minh như ý thì gật đầu nói: "được, tối ta xin nương, ngày mai dẫn muội đi nhặt trứng chim".

Cẩn Tuệ từ xa chạy lại nghe đi nhặt trứng chim thì cũng ầm ĩ: "đệ cũng muốn đi, đệ cũng muốn đi".

Mẫn Trúc trêu đùa: "mới không cho nhị ca đi, nhị ca phải ở nhà học bài".

Hai huynh muội liên huyền náo ầm ĩ, Cẩn Minh chỉ cười không nói.

Xa xa hai phu thê Lâm Hải nhìn các con cười triu mến...

Qua vài ngày, ngày chín tháng tư Lâm Hải và Cẩn Minh đều đi thi, Dương thị, Cẩn Tuệ, Mẫn Trúc ở nhà ra ngóng vào trông.

Cẩn Minh được Nhị cử cử là Dương Hào đưa đi, vì thi trong một ngày nên đến tối là về rồi. Lâm Hải thì phải thi hai ngày, mà từ thôn Linh Khê đến phủ thành mất nửa ngày đi xe ngựa. Cho nên phải đi sớm một ngày. Đến tối ngày mười ba tháng tư mới trở về nhà.

Sau khi hai người thi xong, cả nhà vẫn sinh hoạt như bình thường. Nên làm việc thì làm việc, đọc sách thì đọc sách, đi học thì cứ đi học. Tuy rằng cũng mong ngóng, nhưng ai cũng muốn đối phương thoải mái thả lỏng tâm tình nên mọi thứ vẫn cứ hết sức vui vẻ trong căn nhà nhỏ này.

Qua nửa tháng, tin Lâm Hải trúng cử nhân truyền tới làm oanh động cả thôn. Vì chưa ai nghe hán đồ tú tài bao giờ mà giờ lại đậu cử nhân, chuyện này thật không thể tin được.

Mà cùng tin trúng cử nhân thì Cẩn Minh cũng đồ tú tài rồi. Đúng là song hỷ lâm môn. Ai cũng nói mộ tổ tiên nhà Lâm lão gia từ là bốc khói xanh rồi, quan lão gia cũng có, giờ tú tài hay cử nhân đều có đủ. Đúng là sao vận khúc chiếu thẳng vào Lâm gia mà.

Dương thị là lúc này cười không khép được miệng rồi.

Bên Dương lão gia từ sau khi biết tin cũng là một mảnh vui mừng. Dương lão gia từ và Ngô thị vội vàng chạy tới nhà Lâm Hải chúc mừng.

Việc đầu tiên mà Lâm Hải làm sau khi có giấy chứng cử nhân là mang hơn bảy trăm mẫu trà nhà Dương lão gia từ đứng dưới danh nghĩa tên mình. Như vậy Dương lão gia từ sẽ không lo phải đóng thuế nữa. Đây cũng là một cách Lâm Hải báo lại đáp lại một phần ân huệ mà cả nhà Dương lão gia từ đã họ

trợ nhà hắn mấy năm nay.

Hành động này của Lâm Hải đã khiến Dương gia hết sức gật đầu tán thưởng. Và lại đồng lòng tiếp tục giúp Lâm Hải ba năm đèn sách nữa. Mà dịp vui này thì nhà Dương lão gia tử cũng đúng là vui ngất trời rồi, vì Dương gia cũng ra được cái tú tài thứ hai rồi. Đúng vậy, Dương Trí mười bốn tuổi cũng đậu tú tài rồi. Lần này Dương lão gia tử đúng là ngủ cũng cười tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Đêm nay, Mẫn Trúc sau ba năm lại mơ thấy viện trưởng. Viện trưởng ngắm nhìn Mẫn Trúc trong hình hài bé con mà cười thật tươi: "lúc về ta sẽ hỏi ba con, ông ấy làm thế nào để con y chang hồi bé lúc ở thế giới kia vậy? Ba con tâm tư cũng thật linh lung a"

Mẫn Trúc nhìn viện trưởng há hốc miệng: "viện trưởng, ba năm không gặp, người ngày càng biết trêu người rồi. Người cứ liên tục nói ba con, vậy ông ấy là ai?"

Viện trưởng ngưng cười, vẻ mặt nghiêm túc lại: "ba con là lão bất tử Diêm Vương tạm thời a. Haizzz, vì ba con mà ta phải chạy tới, chạy lui mệt gần chết rồi. Khi xưa ba con là một thượng thần, vì ba con với lão Diêm Vương thách đấu uống rượu vạn năm mà lão Diêm Vương say đến giờ chưa tỉnh, ba con khi đó uống rượu mà tỉnh tỉnh thay đổi hoàn toàn, chạy đến thế giới lúc trước của con mà điên khùng.

Mẹ con lúc đó là quán ba con không nhà, vậy mới có con. Sau khi ba con tỉnh lại thì hoàn toàn không nhớ gì nên mới bỏ lỡ con. Ta cũng không phải thuộc hạ của ba con, ta là đang thu thập những đứa trẻ có thiên tính ở thế giới đó mà bị bỏ rơi, để dẫn dắt họ sẽ đầu thai ở tu tiên giới, lúc ta đang chuẩn bị bàn giao viện mồ côi cho người khác tiếp quản thì mẹ con lại bỏ con ở nơi của ta, xem như là duyên đi. Ta đành nán lại thêm một chút thời gian nữa.

Lúc đó ta thấy con đã thấy con khác những đứa trẻ có thiên tính khác, vì trong con có linh khí của thần. Nhưng ta lại không hiểu ra sao khi một đứa trẻ của thần lại bị bỏ ở thế giới của con người. Mãi đến khi ta về gặp lại ba con mới biết, thần khí của con giống của ông ấy. Cũng nói với ông ấy chuyện của con, rồi ông ấy dùng thần thức tìm kiếm thì mới xem lại quãng thời gian say của mình, thế mới biết con là con ông ấy.

Đến lúc ba con đi tìm con, thì ông ấy lại đến chậm một bước. Vậy nên ông ấy phải tìm một nhà khác để gửi gắm con. Con phải đường tâm thật thuần khiết, không vụ lợi. Vậy thì sau này ba con đưa con trở về mới dễ hơn"

Mẫn Trúc càng nghe càng mờ mịt, cái gì mà thần, cái gì mà Diêm Vương. Đưa ánh mắt ngơ ngác nào nhìn viện trưởng mà lòng nàng rớt thành một bó lớn rồi.

Viện trưởng ôm Mẫn Trúc nói: "con cứ sống vui vẻ, an ổn là được. Ta và cha con không thể can thiệp vào cuộc sống của con. Chúng ta chỉ có thể bảo vệ con bình an thôi, còn lại con phải tự cố gắng rồi. Tuy chúng ta là thần, nhưng nếu can thiệp quá nhiều vào chuyện nhân gian, sẽ dẫn đến nhiều chuyện tai ương. Nên con phải cố gắng từng chút thôi".

Mẫn Trúc nghe viện trưởng nói cũng đúng, việc trước mắt là phải sống tốt trước nên gật đầu. Mẫn Trúc nghĩ nghĩ thì hỏi: "người nói cho con biết, ba con tên gì được không?"

Viện trưởng cười nói: "ba con là Lam Thần, nhưng giờ chắc gọi là Lam Diêm Vương đi. Ba con đang bị phạt, nên không thể gặp con được. Mà chắc đợi khi quay lại với chúng ta con mới gặp được ông ấy, nên con cũng đừng băn khoăn, chuyện gặp lại còn lâu lắm".

Viện trưởng hỏi thăm Mẫn Trúc một số việc rồi hẹn năm nàng mười tuổi lại ghé thăm nàng. Còn dặn Mẫn Trúc, muốn gặp bà thì trước khi đi ngủ gọi tên bà mười lần.

Mẫn Trúc tuy băn khoăn không hiểu, mọi chuyện nghe cứ kì quái quá. Nhưng rồi cô cũng quăng chuyện đó ra sau đầu, vì giờ cô phải nghĩ cách kiếm tiền để mưu cầu tương lai tốt hơn. Nhưng cách gì bây giờ, cô mới chỉ hơn ba tuổi một chút thôi.

Linh Khê thôn là thuộc huyện An Sơn. Đúng như tên của huyện, ở đây phía đông là đồng bằng trải dài, còn phía tây nam là những dãy núi trùng điệp bao quanh huyện nhìn giống như một tường thành bảo vệ kiên cố. Những dãy núi trùng điệp cũng có thú dữ, nhưng là ở những núi sâu bên trong, còn những ngọn núi xung quanh các thôn, trấn thì cũng khá an toàn vì bao đời bay chưa từng thấy qua người bị thú dữ hay rắn độc tấn công. Chắc vì vậy mà ở đây được gọi là An Sơn huyện.

Thôn Linh Khê chếch về phía đông nam của huyện, cạnh thôn có ba ngọn núi lớn nhỏ bao quanh, có hai con suối một lớn một nhỏ uốn lượn về phía tây và phía nam của thôn. Toàn thôn dựa lưng vào núi, trước thôn là đồng ruộng bạt ngàn, thôn Linh Khê có hơn một trăm hộ dân, cũng được coi là thôn lớn trong huyện An Sơn này.

Nhà Mẫn Trúc ngay cuối thôn phía nam, bên cạnh là ngọn núi có tên Nam Sơn. Ngọn núi này không cao, lại chỉ thoải dốc nên mấy đứa nhỏ hay đi xung quanh chân núi hoặc lên cao một chút để tìm trứng chim hay trứng gà rừng.

Giờ đang là giữa tháng năm, thời tiết cũng bắt đầu nóng lên. Sáng sớm ba anh em Lâm gia dắt tay nhau tới chân núi chơi, vì hôm nay Cẩn Minh, Cẩn Tuệ được nghỉ học nên tới qua Mẫn Trúc nâng nặc đôi hai ca ca dẫn đến chân núi chơi. Dương thị không thể chịu nổi Cẩn Tuệ và Mẫn Trúc nháo nên đã đồng ý cho ba anh em đi, cũng dặn dò Cẩn Minh canh chừng đệ đệ, muội muội cẩn thận một chút.

Mẫn Trúc là không muốn chỉ ở dưới chân núi, vì lần trước Mẫn Trúc đã xem qua, chỉ là một số rau dại bình thường thôi, không có loại cây nào đặc sắc cả. Đây là lần thứ ba Mẫn Trúc được tới chân núi chơi vì Lâm Hải và Dương thị nói nàng còn quá nhỏ, không thể đi lên núi, tuy nói trên núi không có thú dữ, nhưng xảy chân té ngã cũng rất nguy hiểm.

Hôm nay Mẫn Trúc quyết tâm vào sâu một chút, nhưng Cẩn Minh đang còn do dự. Tuy Cẩn Minh tính tình ôn nhu, cẩn thận. Nhưng hẳn cũng chỉ là đứa bé mười tuổi thôi, tính trẻ con ham chơi là vẫn còn.

Đang trầm tư suy nghĩ xem có nên dẫn muội muội vào sâu một chút hay không thì Mẫn Trúc ở một bên lắc lắc tay Cẩn Minh: "đại ca, chúng ta chỉ vào sâu một chút thôi, muội sẽ luôn nắm tay đại ca, muội cũng sẽ cẩn thận không để mình ngã, đại ca cho muội đi sâu vào núi một chút thôi".

Cẩn Tuệ cũng là muốn vào sâu trong núi chơi nên cũng phối hợp năn nỉ: "đại ca, chúng ta vào sâu một chút đi, đệ cùng huynh bảo vệ muội muội, sẽ không có chuyện gì đâu".

Cuối cùng Cẩn Minh cũng chiều theo ý hai người đệ vào sâu trong núi.

Cẩn Minh nắm chặt tay muội muội, Cẩn Tuệ chạy phía trước. Mẫn Trúc đi chậm chậm tìm kiếm, xem thử có cây gì đáng giá không. Nhưng thực ra đời trước nàng cũng chẳng có thành tựu gì trong việc cây cỏ cả, nên giờ như là mò kim đáy biển thôi. Mẫn Trúc đây là đang dựa vào may mắn để làm giàu a.

Đi được một lúc ba anh em cũng mệt nên ngồi nghỉ trên một rễ cây cổ thụ. Mẫn Trúc đang chán nản ngồi đi đi chân đẩy đám lá cây mục ở dưới đất. Còn Cẩn Tuệ thì đàn hết sức cao hứng vì hôm nay đã nhặt được cả thấy mười trứng gà rừng, lại có bảy trứng chim cút, hôm nay đúng là vận khí tốt của hắn rồi.

Mẫn Trúc đang dùng chân gạt của mình đi tới đi lui ở quanh một cây nhỏ đang bị khô ở dưới rễ cây đang nhô lên thì hai mắt sáng lên "không phải chứ, đi mỗi chân không thấy gì, lại không phí sức thì thấy nó". Mẫn Trúc vội ngồi xuống, lấy tay kéo hết đám lá khô ra, lại bới đất xộp xung quanh lên, càng nhìn rõ, Mẫn Trúc càng hưng phấn vội vã hô to: "ca ca, ca ca mau lại đây, xem muội tìm được cái gì này".

Cẩn Minh, Cẩn Tuệ đang lấy cỏ và lá khô bỏ vào trong giỏ để đặt trứng vào, nghe Mẫn Trúc hô to thì vội vàng chạy qua. Cẩn Minh thấy cái gốc kia thì nhân tình cũng sáng lên. Là nhân sâm, không sai được, ông ngoại đã từng cho hắn xem một gốc nhân sâm, ông ngoại cũng nói đây là thuốc quý mà nhà giàu tranh nhau mua.

Cẩn Minh vội vàng ngồi xuống, lấy tay cào lớp đất ra một cách nhẹ nhàng nhất có thể, lúc đưa được củ nhân sâm ra khỏi đất thì ba anh em tròn mắt nhìn nhau, thật to, củ nhân sâm phải to bằng cái chân nhỏ của Mẫn Trúc.

Ba anh em vội vã lấy cỏ bao lại, rồi bỏ trong giỏ trúc. Mẫn Trúc và Cẩn Tuệ khí huyết hăng trào, đi tìm xung quanh xem còn gốc nào không, thể mà lại tìm được ba gốc nhỏ nữa, tuy nói nhỏ nhưng cũng chỉ nhỏ hơn gốc ban đầu thôi.

Trời cũng đã quá trưa rồi, ba anh em vì chạy vào trong núi cũng hơi sâu, chờ đi xuống cũng phải mất nửa canh giờ. Lúc đi tới chân núi thì thấy Lâm Hải đang lo lắng vừa đi vừa gọi tên ba anh em, Lâm Hải thấy cả ba nhếch nhác toàn bùn đất đang từ trong núi thì ra thì hoảng thần, nhanh chân chạy đến xem, kiểm tra một lượt rồi mới thở phào nhẹ nhõm. Chỉ là quần áo dính đất cát, thân thể hoàn hảo, không làm sao.

Lúc này nỗi lo của Lâm Hải tan đi thì con tức xông lên: "ba đứa cũng thật giỏi, đi chơi quên luôn cả đường về. Cẩn Minh, con xem con là đại ca như thế nào? Ta dặn con trông chừng, nhắc nhở đệ, muội của con. Giờ con tự nhìn lại con xem, còn ra dáng đại ca không?"

Cẩn Minh biết ba huynh muội về trễ khiến cha nương lo lắng, nên chỉ cúi đầu nghe cha giáo huấn, nhưng hắn cũng có chút ủy khuất, hắn là đào nhân sâm mới khiến bản thân nhếch nhác mà.

Mẫn Trúc thấy đại ca bị mắng thì vội vàng kéo áo Lâm Hải: "cha, không phải đại ca ham chơi đâu, tại con bắt đại ca đào củ cho con chơi mà, đại ca là sợ con khóc mới đào cho con. Không phải lỗi của đại ca, tại Mẫn Trúc không ngoan. Nhưng mà, đại ca nói củ con tìm được tốt lắm, có thể đổi bạc mua sách cho cha và hai ca ca nha". Mẫn Trúc giả làm trẻ con cũng đã nhuần nhuyễn lắm rồi, nàng mở to đôi mắt hoa đào nhìn cha cười thật tươi

Lâm Hải ôm con gái nhỏ lên, rồi dẫn các con về nhà. Dương thị giờ đã lo lắng lắm rồi, có chuyện gì về nhà nói tiếp.

Vừa về đến trước cổng nhà Dương thị đã vội vã ra đón, nhìn ba đứa nhỏ như từ dưới đất lòi lên thì cũng hết hồn, Lâm Hải vội nói: "không có chuyện gì, mấy đứa nhỏ chỉ là quá mãi chơi thôi, chúng ta vào nhà đi".

Lâm Hải nói Dương thị đưa các con đi tắm rửa trước, rồi cả nhà ăn cơm. Thấy ba đứa bé đều lông tóc vô thương, tâm Dương thị lúc này buộc chặt giờ cũng buông xuống.

Ba huynh muội biết lần này để cha nương lo lắng rồi, nên ngoan ngoãn tắm rửa, ăn cơm. Ăn xong, ba anh em mới lôi giỏ trúc ra, cẩn thận để bốn củ nhân sâm trước mặt cha nương.

Lâm Hải và Dương thị trông thấy bốn củ nhân sâm kia thì cũng há miệng kinh ngạc không thốt lên lời. Cẩn Minh kể lại quá trình tìm được nhân sâm cho cha nương nghe, rồi cũng nhận lỗi là vì mãi mê tìm thêm nhân sâm không chú ý thời gian nên để cha nương lo lắng.

Mẫn Trúc vì không muốn đại ca bị phạt nên trèo vào lòng Lâm Hải nói: "cha, là Mẫn Trúc không ngoan, đại ca thương con mới làm theo ý con, cha muốn phạt thì phạt con, không được phạt đại ca". Nói xong còn làm vẻ mặt "trắng sỉ một đi không trở lại" làm cả nhà phì cười.

Lâm Hải xoa đầu con gái nói: "được, vậy phạt con, phạt không cho con vào núi chơi nữa". Nói xong còn nhướn mày nhìn Mẫn Trúc, hai cha con mắt hoa đào to trừng mắt hoa đào nhỏ nhìn mà buồn cười.

Mẫn Trúc quay qua nhào vào lòng Dương thị ủy khuất: "nuong, cha khi dễ con là tiểu hài tử, cha không nói lý, con tìm được củ nhân sâm thì phải thưởng chứ".

Lâm Hải bật cười: "không phải con nhận lỗi thay đại ca sao, con mới là đứa trẻ không nói lý lẽ".

Mẫn Trúc trầm nghĩ "nào có ai nói lý lẽ với đứa trẻ ba tuổi chứ?"

Buổi chiều Lâm Hải nhờ người nhắn Dương lão gia từ ghé qua nhà hấn một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Phải đến chiều ngày hôm sau Dương lão gia từ mới qua nhà Lâm Hải. Lâm Hải đưa ra bốn củ nhân sâm cho ông xem và nhờ ông tìm cách bán giúp. Vì nếu Lâm Hải mang đi bán thì thôn này sẽ không còn bình yên mất. Vốn trên núi này thảo dược cực kì ít, nên không có ai từng lại đây hái thuốc. Giờ nếu tin đồn Nam Sơn có nhân sâm thì người ta sẽ tranh giành người chết ta sống mất.

Dương lão gia từ nhìn bốn củ nhân sâm mà kinh ngạc mãi không thôi, ông sống đến từng tuổi này rồi, đây là lần đầu ông thấy nhân sâm mà to đến vậy. Ông cũng hiểu ý của Lâm Hải, con rể ông là người không vụ lợi, lại có lòng thương xót. Chuyện Nam Sơn có nhân sâm đúng là không thể truyền lung tung được. Lòng tham con người là vô đáy, nếu truyền ra người người đổ xô đi đào nhân sâm thì đúng là hại nhiều hơn lợi.

Ông gật đầu nói: "ta hiểu được, con cũng đừng đi tìm nhân sâm nữa, tránh cho người hoài nghi. Mấy ngày nữa Dương Hào đi phủ thành giao lá trà trên đây, ta sẽ sai nó mang nhân sâm đi bán. Ta nghĩ con nên giữ lại một gốc phòng khi bất trắc, còn lại thì bán hết, con thấy sao?"

Lâm Hải nói: "tất cả nghe theo an bài của nhạc phụ".

Dương lão gia từ cầm ba gốc nhân sâm đi, cả nhà lại tiếp tục cuộc sống thường nhật. Sự kiện đào được nhân sâm cũng được Lâm Hải dặn vợ con không được truyền ra ngoài.

Mẫn Trúc cũng không biết giá cả nhân sâm nơi này có cao không, nhưng nhìn biểu tình của ông ngoại hôm đó hẳn là không thấp đi. Nàng là cũng muốn đi kiểm thử xem còn không, nhưng cha và ông ngoại nói đúng. Nếu cứ tìm kiếm liên tục, tuy là không còn gốc nào hay vẫn còn thì việc tìm kiếm gì đó trên núi cũng sẽ gây chú ý.

Sáng sớm một ngày đầu tháng sáu, cả nhà đi lên chợ trên trấn mua ít đồ dùng gia đình, rồi ghé vào nhà Dương lão gia từ thăm hỏi luôn. Việc này duy trì từ khi Mẫn Trúc một tuổi tới giờ, mỗi tháng sẽ đến nhà Dương lão gia từ ăn cơm một ngày. Ý Dương lão gia từ là muốn mấy biểu huynh muội thân thiết với nhau một chút nên đã nêu ra đề nghị này.

Mẫn Trúc là thích chơi với Dương Trí nhất, hẳn tuy mới mười bốn tuổi mà tính tình lại khá già dặn, chắc do tâm hồn nàng lớn tuổi nên nàng thích những người lớn tuổi hơn nàng nhiều đi. Mà nói cho cùng cũng là Mẫn Trúc mê vẻ đẹp của Dương Trí đi. Dương Trí rất đúng với câu "ôn nhuận như ngọc" mắt hạnh sáng ngời cơ trí, da dẻ trắng trẻo, tướng cao ráo. Lại mang khí chất người đọc sách nên nhìn càng đẹp mắt. Mẫn Trúc nhìn biểu ca đang ôm mình thì chặc chặc hai tiếng cảm thán " gương mặt này sẽ hại bao nhiêu thiếu nữ đây?"

Các biểu ca biểu tỷ của Mẫn Trúc như đã nói từ trước, ai cũng có vẻ đẹp riêng, không một ai xấu cả. Lại nói tuy Dương gia theo kinh thương là chính nhưng do buôn bán lá trà nên phong cách mỗi người cũng đều nho nhã, lễ độ chứ không phải là trâm ngọc đầy đầu, người toàn hơi tiền.

Do nhà Mẫn Trúc ở cuối thôn sát chân núi, nên cũng chỉ có mấy nhà ở đó, mà lại không trẻ nhỏ cùng tuổi ở gần nhà họ. Nên mỗi lần qua nhà ông bà ngoại là Cẩm Minh, Cẩm Tuệ đều rất cao hứng.

Sau khi cả nhà tụ tập ăn cơm trưa xong, Lâm Hải đang ngồi nói chuyện với Dương lão gia từ và ba vị cựu huynh ở gian trong, Dương thị cùng các cháu ngồi ở gian ngoài sôi nổi nói chuyện mấy đứa nhỏ thì nhị cô Dương Hào từ phủ thành trở về. Trên mặt Dương Hào là cười không khép miệng lại được, nhìn thấy cả nhà Lâm Hải thì lại càng cao hứng. Vội vàng rửa mặt, ăn cơm xong thì gọi Dương thị theo mình vào nhà nói chuyện.

Cả nhà ai cũng biết chuyện nhân sâm của nhà Lâm Hải nên cũng vào theo.

Dương Hào móc từ trong ngực ra một cái hà bao, rồi cẩn thận lấy ra mấy tấm ngân phiếu đưa cho Lâm Hải rồi nói: "đây là tiền bán nhân sâm cho đệ

mười, gốc lớn nhất ta bán được năm ngàn lượng, hai gốc kia mỗi gốc ba ngàn lượng. Ta lấy mười tờ ngân phiếu một ngàn lượng, còn một ngàn lượng ta lấy mười lượng vàng mang về", nói xong lấy cái hộp từ trong tay áo đưa cho Lâm Hải.

Cả nhà Lâm Hải và Dương gia là choáng váng rồi, mười một ngàn lượng đấy. Trước đây Lâm lão gia từ bán hết nhà cửa cũng chỉ được tám tám ngàn lượng. Nhân sâm này thế nhưng chỉ ba gốc mà mười một ngàn lượng.

Qua một lúc lâu toàn gia mới hồi hồn. Dương lão gia từ cho hết phụ nữ và trẻ nhỏ ra ngoài, trước khi mọi người đi ra, ông cũng dặn dò chuyện này không được truyền ra ngoài. Nếu ai tiết lộ dù chỉ một chữ cũng sẽ bị gia quy trừng phạt thích đáng. Mọi người nhất loạt đáp ứng rồi lui ra.

Chỉ còn lại cha con Dương lão gia tử và Lâm Hải, Dương lão gia tử suy tư một lúc mới nói: "Lâm Hải, tiền có nhiều để một chỗ sẽ dần vơi đi, mười một ngàn lượng tuy nhiều, nhưng con quyết bước chân vào quan trường thì con số này lại không là gì cả. Con có ý tưởng gì không?"

Lâm Hải vội cung kính nói: "con thực bất ngờ với giá trị của nhân sâm, con nghĩ sẽ bán được khoảng hai ngàn lượng thôi. Lúc đó con tính mua ít ruộng hoặc cửa hàng để cho thuê là được. Nhưng giờ, con cũng thực là không cách gì, nhạc phụ, người nêu có suy nghĩ gì xin cứ nói ra".

Dương lão gia tử gật đầu nói: "ta đang muốn mở rộng vườn trà, nếu con tin tưởng Dương gia chúng ta có thể làm chung với ta, giờ con mua ruộng thôn dân sẽ không khỏi thắc mắc con lấy tiền ở đâu ra.

Ta muốn mua lại ba ngọn đồi xung quanh đồi trà. Tuy vẫn là đất hoang, nhưng ta xem xét nhiều năm nay rồi, đất ba nơi đó đều tốt, thích hợp trồng trà. Tiền bỏ ra mua đất hoang thì cũng không cao như đồi trà có sẵn. Chỉ tầm một hai lượng một mẫu, ba ngọn đồi đó tầm một ngàn sáu trăm mẫu. Nhưng tiền thuê nhân công và mua giống trà cũng khá nhiều.

Nhà chúng ta bây giờ mà chỉ tập trung lo cho vườn trà mới thì vốn sẽ bị thiếu. Nếu con nguyện ý cùng làm thì chúng ta viết khế ước hẳn hoi, không chỉ nói suông được".

Lâm Hải ngồi lắng nghe cẩn thận lời Dương lão gia tử, sau khi nghe xong hắn nói: "nhạc phụ, con thấy ý tưởng của người rất tốt, nếu người đã nắm chắc con cũng nguyện xin theo".

Sau khi bàn bạc thêm một lúc, Dương lão gia tử sai Dương Bảo lấy giấy bút, Lâm Hải viết khế ước. Lâm Hải sẽ góp tám ngàn lượng bạc nhưng bản thân không giúp sức được sẽ chỉ thu bốn thành, Dương gia thu sáu thành.

Mọi chuyện hoàn thành, cả nhà Lâm Hải ra về.

Tối đến Lâm Hải cũng nói chuyện này với vợ con. Lâm Hải và Dương thị không muốn giấu diếm con cái chuyện trong nhà nên để cho ba đứa nhỏ nghe luôn.

Lâm Hải cũng muốn bàn với Dương thị là muốn chuyển nhà lên trấn trên và cho bọn nhỏ đi học ở trên đó. Dù sao thì điều kiện học tập ở đó cũng tốt hơn là học trong thôn.

Qua một hồi thảo luận, cả nhà cũng quyết định dọn lên trấn trên ở, cũng gần Dương gia hơn. Nhưng cũng sẽ không bán nhà này, vì dù sao đây cũng là ngôi nhà đầu tiên của họ sau khi phân gia.

Hôm sau Lâm Hải lại đi tìm Dương lão gia tử để bàn chuyện mua nhà ở trấn trên. Dương lão gia tử vui vẻ đáp ứng sẽ tìm giúp một căn gần nhà ông nhất.

Mẫn Trúc là lại có ý đi đào nhân sâm nữa, lần này là Lâm Hải dẫn nàng đi. Nhưng vận khí là không thể lúc nào cũng tốt như vậy, nên hai cha con không tìm được thêm bất kì một gốc nào nữa. Mặt Mẫn Trúc ỉu xiu, Lâm Hải chỉ cười xoa đầu nàng.

Hai cha con đang đi xuống núi, Mẫn Trúc lại không hào hứng như lúc đi nên đòi cha nàng ôm xuống. Lâm Hải nhìn nàng cười cười: "là ai nói với cha sẽ không thấy mỏi chân, một hai đồi đi cho được?"

Mẫn Trúc tự đuối lý cúi đầu, Lâm Hải nhìn con gái cười ha ha, cúi xuống ôm Mẫn Trúc lên, hai cha con lại tiếp tục đi xuống núi về nhà.

Dương thị cũng biết nhân sâm không phải nói đào là đào được, nên cũng không có gì để thất vọng. Hai vợ chồng chỉ là chiều con gái, mà cũng muốn cho con biết chuyện tốt như vậy không phải cứ có liên tục.

Tối đầu tháng bảy, Dương Khiêm tới báo tin đã tìm được một căn hộ khá tốt, tới dẫn Lâm Hải đi xem có ưng ý không.

Hai huynh đệ đi, tới chiều Lâm Hải mới về, Lâm Hải báo đã mua một căn ở gần Dương gia. Vì nhà đó cần bán gấp để tới kinh thành ở với con trai, nên không kịp bàn với Dương thị đã tự ra chủ ý mua.

Dương thị thấy không sao cả, cha nàng và trượng phu nàng thấy tốt là được rồi.

Sáng hôm sau Cẩn Minh, Cẩn Tuệ đi học, Lâm Hải đưa thê tử và con gái đi xem nhà mới trước.

Căn nhà cũng khá rộng, mặt tiền có hai cửa hàng vẫn đang cho thuê, căn nhà có một chính phòng và năm gian nhỏ, cũng khá rộng rãi. Nhà cũng mới xây vài năm trước nên còn khá mới, đồ gia dụng gì gia chủ để lại hầu như toàn bộ, mà mọi thứ cũng còn khá mới, nên cũng không cần mua sắm thêm gì nhiều.

Lại do biết là cử nhân lão gia mua nên chỉ bán một ngàn năm trăm lượng. Hai cửa hàng phía trước một cái bán hoa quả khô, một cái bán tương dầu mắm muối, cũng thu mỗi cái một lượng bạc một tháng. Lâm Hải vẫn để họ thuê như cũ, vì hiện tại hắn là cử nhân, cũng không thể đứng ra kinh doanh được.

Tuy nói đã mua nhà mới, nhưng gia đình Lâm Hải cũng chưa chuyển đi ngay, vì còn muốn Cẩn Minh, Cẩn Tuệ học với tiên sinh cho hết năm nay.

Lâm Hải cũng dẫn hai con trai tới trường học trong trấn xin được nhập học. Tiên sinh trong trường cũng nói phải tháng hai mở tuyển sinh xếp lớp mới tiếp tục nhận học trò. Trường học này tuy chỉ ở trấn nhưng lại rất có danh tiếng, rất nhiều gia đình giàu có cho con từ phủ thành về đây đọc sách, nên muốn vào trường học thì phải là học trò đã học vờ lòng rồi. Và sẽ phải thi tuyển sinh, ai không đạt tiêu chuẩn thì cũng sẽ bị loại, dù có chi bao nhiêu bạc mà không qua kì tuyển sinh cũng vô dụng.

Căn nhà cũ thì sẽ cho Lâm Vinh, đường đệ của Lâm Hải ở tạm, bảy mẫu đất cũng cho Lâm Vinh thuê, nhà Lâm Vinh cũng mới phân gia, cha nương hắn đã qua đời hết, bốn ca ca của hắn lúc phân gia chỉ chia cho Lâm Vinh hai mẫu ruộng cày, nhà của cũng bị các ca ca chiếm hết. Lâm Hải thấy Lâm Vinh là người thành thực, hoàn cảnh lại có phần tương tự mình, nên đồng cảm.

Lâm Vinh cũng là người hiểu thi ân, báo đáp. Lâm Vinh nhận thuê đất và nhà sẽ trả theo lương thực, còn thảo dược có sẵn sẽ trồng giúp nhà Lâm Hải, tuyệt không lấy một đồng.

Lâm Hải thấy vậy thì nhận năm phần tiền từ thảo dược, còn năm phần còn lại để Lâm Vinh nhận, vì còn phải có công chăm sóc cây cối nhà cửa nữa. Nếu không ai chăm thì cũng là phải bỏ hoang. Còn năm mẫu trồng rau bán thì nhà Lâm Hải để cho Lâm Vinh tiếp tục trồng rau, năm mẫu này sẽ cho Lâm Vinh trồng mà không lấy tiền thuê, chỉ là khi mang rau đi bán thì đưa cho nhà Lâm Hải ít rau để ăn thôi.

Lâm Vinh lòng mang muôn vàn cảm kích đối với một nhà Lâm Hải mà ra sức chăm sóc, trồng trọt trên các mẫu đất của Lâm Hải mà hắn thuê.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Đầu xuân khí trời mát mẻ, gia đình Mẫn Trúc cũng đã chuyển lên trấn ở được một tuần rồi. Ngày tới là đầu tháng hai, làm tiệc ngay ngay hai tháng hai, vừa tân gia lại vừa làm sinh nhật bốn tuổi cho Mẫn Trúc luôn.

Sáng nay hai anh em Cẩn Minh, Cẩn Tuệ đi thi tuyển sinh. Do Cẩn Minh đã là tú tài, nên phải thi ở phòng khác. Vì sau khi đỗ tú tài, các học trò ở đây sẽ được cho học cầm kì thi họa và cũng sẽ học một số bài chuyên sâu về lịch sử, nên cách thức thi cũng khó khăn hơn.

Mẫn Trúc trước giờ có theo cha nương đi chợ cũng chỉ vào các cửa hàng tạp hóa, hôm nay trong lúc chờ đợi hai ca ca thi nàng thấy gần đó có cửa hàng hương liệu, vội lôi kéo Dương thị vào xem.

Trong cửa hàng, các loại hương liệu thật rất ít ỏi, chỉ là chút hương hoa quế, hương hoa lan, đàn hương, và một số hương an thần hay xua muỗi gì đó. Mà tất cả đều là nghiền thành bột mịn hoặc phơi khô.

Mẫn Trúc thắc mắc trong lòng "không lẽ thời này người ta chưa có chiết xuất tinh dầu sao?". Mẫn Trúc ngay thơ hỏi tiểu nhị của cửa hàng: "ca ca, trong cửa hàng không có hương liệu làm từ nước sao?"

Tiểu nhị tươi cười nói với Mẫn Trúc: "tiểu muội muội, chỗ chúng ta là đã rất nhiều hương liệu rồi, nhưng ta cũng chưa nghe hương liệu làm từ nước bao giờ cả, tiểu muội muội là nghe từ đâu có hương liệu làm từ nước chứ?"

Mẫn Trúc ngại ngùng cười: "muội là chỉ nghĩ một chút nên hỏi ca thôi".

Dương thị mua một ít hương liệu xua muỗi rồi ôm Mẫn Trúc ra khỏi cửa hàng. Chờ thêm hai khắc nữa mới thấy Cẩn Tuệ bước ra, Cẩn Tuệ vui vẻ nói: "tiên sinh đã nhận con, người nói ngày mai sẽ bắt đầu đi học luôn. Cha, tiên sinh nói con mời người vào bàn chuyện".

Lâm Hải theo Cẩn Tuệ vào, một lúc sau hai cha con vui vẻ dắt nhau ra. Lại chờ thêm nửa canh giờ nữa mới thấy Cẩn Minh và tiên sinh cùng đi ra. Cẩn Minh cũng được nhận vào và đi học trong lớp cao cấp của trường. Dương Trí cũng là đang học trong lớp đó.

Lâm Hải lại vội vàng theo tiên sinh đi vào đóng học phí. Học phí của một trường danh tiếng đúng là không rẻ, một tháng là ba lượng bạc, với học phí một tháng bằng một hộ nông dân chi tiêu nửa năm thì đúng là không phải ai cũng có thể học trường này. Nhưng cũng có học bổng cho học sinh xuất sắc của trường.

Có thể đóng học phí theo tháng, cũng có thể đóng theo quý hoặc năm. Tùy vào mỗi gia đình.

Lâm Hải đóng tiền một năm học cho hai con luôn.

Cả nhà không về ngay mà ghé qua Dương gia thông báo tin vui rồi mới về.

Dương gia bây giờ đang thu lá trà đầu mùa xuân nên bận rộn hơn nhiều. Gia đình Lâm Hải cũng chỉ ghé một chút rồi về.

Ngay từ khi ra khỏi cửa hàng hương liệu thì đầu Mẫn Trúc là trăm chuyện ngàn hồi. Làm ra tinh dầu thì phải có dụng cụ, cái này đúng là rất khó, nhưng làm hương liệu là nước thì lạo khá đơn giản. Mẫn Trúc là muốn làm, nhưng giờ làm thế nào để nói là nàng biết làm mà không dọa sợ cả nhà đây? Nàng mới bốn tuổi, tính ra là cả chữ còn chưa biết nữa là.

Nếu giờ mà quá lộ liễu thì lại không phải chuyện tốt đẹp đâu. Mẫn Trúc là cũng không một chút nào mong muốn mình bị đưa lên giàn hỏa thiêu đâu.

Ngồi chống cằm một lúc, Mẫn Trúc không nghĩ ra được chủ ý gì hay nên nhảy ra khỏi ghế, hai chân ngắn của nàng bước thấp bước cao chạy qua phòng đại ca. Căn Minh thấy muội muội vào phòng thì vội ôm nàng lên mắng: "muội như thế nào như con khi nhỏ vậy? Cả ngày chạy loạn khắp nơi, trời vẫn còn lạnh như vậy, ca xem nương thấy có mắng muội không?" Mẫn Trúc đang buồn chán còn bị đại ca nằng thì tủy khuất vô cùng. Ánh mắt hoa đào nhìn đại ca đầy oán trách.

Cần Tuệ thấy vậy thì cười cười giảng hòa giúp đại ca: "đại ca đây là lo lắng cho muội thôi. Lại đây, nhị ca ôm muội, chúng ta không chơi với đại ca nữa".

Mẫn Trúc nghe vậy bĩu bĩu cái môi nhỏ nghĩ thầm "nàng mới không phải tiểu hài tử chờ đồ dành đâu". Lại nhìn trên bàn học thò thấy hai ca ca để một cái bình sứ màu xanh. Tính tò mò nổi lên, Mẫn Trúc hỏi Căn Minh: "đại ca, cái bình này đẹp quá, ca đựng gì vậy".

Căn Minh nhìn muội muội phần điều ngọc trác đang mở to đôi mắt ngây thơ nhìn cái bình thì cười nói: "ca ngâm một ít thuốc bổ, làm rượu thuốc hiệu kính ông ngoại. Sắp đến chúc thọ sáu mươi của ông ngoại rồi.

Mẫn Trúc như thấy tia sáng cuối đường hầm vội vội vàng vàng nói: "đại ca, muội cũng muốn ngâm rượu hiệu kính ông ngoại, muội cũng muốn bình rượu. Đại ca, ca mua bình rượu cho muội được không?"

Căn Minh chưa kịp nói gì, Cần Tuệ đã nói: "muội còn nhỏ, làm sao ngâm được rượu chứ? Chúng ta đã ngâm rồi, đến lúc đó sẽ tính cả công của muội luôn, được không?"

Căn Minh cũng gật gù: "ngoan, đừng nháo, muội chỉ cần ngoan ngoãn là mọi người đã vui vẻ rồi".

Mẫn Trúc chu mỏ phản kháng: "muội có lúc nào không ngoan chứ, nương còn khen muội từ nhỏ đã hiểu chuyện rồi. Ca ca, hai huynh mua bình rượu cho muội, muội muốn làm rượu ngâm. Đi mà, ca ca, ca mau đồng ý".

Căn Minh, Cần Tuệ hết cách với sự mè nheo của Mẫn Trúc, đành gật đầu đáp ứng. Dù sao cũng chỉ là một bình rượu thôi, chắc cha nương sẽ không nằng.

Mẫn Trúc thấy hai ca ca đồng ý thì vui vẻ không thôi, bước đầu thắng lợi rồi. Đang được Căn Minh ôm thì hôn bẹp lên mà đại ca một cái, Căn Minh cười cười đưa má kia qua cho Mẫn Trúc hôn. Cần Tuệ đang ngồi trước bàn cũng lao tới đòi Mẫn Trúc hôn hôn.

Mẫn Trúc lại đòi đi theo hai ca ca mua rượu và mua bình, Căn Minh cũng vui vẻ đồng ý. Tới chỗ mua bình sứ, Mẫn Trúc chọn năm cái bình nhỏ xú chỉ dài tầm một tấc, (khoảng 10 cm) rộng khoảng một phần ba tấc (tầm 3,3 cm), điều này làm hai ca ca nàng vô cùng bất đắc dĩ nghĩ "tiểu muội lại muốn cái gì đây? Ai ngâm rượu bằng bình nhỏ xú như vậy chứ". Nghĩ thì nghĩ vậy thôi, dù sao muội muội còn nhỏ, muốn nháo sao thì nháo.

(Cái này gọi là cung chiêu vô pháp vô thiên?)

Bây giờ mới đầu mùa xuân, cũng không có loại trái cây, hay hoa gì làm hương liệu cả. Mẫn Trúc chiết rượu từ bình lớn qua một bình nhỏ đã nhờ Căn Minh rửa sạch, lau khô. Rồi thả một ít hoa quế khô vào trong một bình nhỏ, tiếp theo làm tương tự như vậy với lá bạc hà, hoa lan khô, vỏ chanh lấy từ tay Dương thị, bình cuối cùng nàng bỏ vào một ít hoa cúc khô do Dương thị phơi. Rồi mang năm bình bỏ vào trong một cái hộp, đậy lại cẩn thận, sau đó để ở một góc tối của phòng.

Sau khi bỏ hết các nguyên liệu vào mỗi bình, Mẫn Trúc còn dư nửa bình rượu lớn. Lại không biết làm gì với số rượu này, Mẫn Trúc suy nghĩ một hồi thì lại đi tìm cha, lại năn nỉ Lâm Hải mua ít thảo dược tốt cho gân cốt để ngâm. Đợi đến mừng thọ Dương lão gia tử thì mượn hoa hiến phật thôi.

Từ khi Mẫn Trúc được sinh ra, Lâm Hải đối với cô từ và con gái là mang tâm lý có lỗi, muốn bồi thường. Nên hầu như con gái bảo bối yêu cầu gì đều được. Lại nói Mẫn Trúc của chúng ta là đứa trẻ ngoan ngoãn từ khi mới sinh tới giờ, còn rất thông minh. Từ khi ba tuổi đã theo nhị ca học chữ, mà học tới đâu là hiểu tới đó, xứng với câu học một biết mười. Như vậy Lâm Hải làm sao lại không xem như bảo bối mà yêu thương, chiều chuộng chứ.

..... Ta là đường phân cách bận rộn...

Dương gia từ năm ngoái mua được ba ngọn đồi thì bận rộn liên tục. Phải lo xới đất, bón phân, chia luống nhằm cải tạo đất hoang thành đất trồng. Dương lão gia tử và Dương Hào cũng phải bỏn ba mua thêm cây giống vì cây giống của nhà không đủ cho một ngàn sáu trăm mẫu đất. Nói chung già trẻ lớn bé trong nhà giúp đỡ lẫn nhau, tuy bận chân không chạm đất nhưng cũng không rối loạn.

Qua tới đầu năm nay, mọi chuyện cũng dần ổn định, cây giống năm ngoái mua về cũng chưa trồng ngay. Dương lão gia tử vẫn trồng tạm trong các rỗ trúc đợi tới tháng tư, cho tuyết tan thấm xuống lòng đất, khí hậu ấm một chút thì bắt đầu trồng xuống.

Bắt đầu từ ngày chuyển lên trấn trên thì Dương thị hay chạy về Dương gia để giúp đỡ trong nhà. Lâm Hải cũng lo đọc sách, hai ca ca của Mẫn Trúc đến trường tới chiều mới về. Mẫn Trúc theo nương qua nhà ông ngoại. Ở đây, Mẫn Trúc có bạn chơi là biểu đệ Dương Bách kếm Mẫn Trúc bốn tháng và

con gái của đại biểu ca Dương Thiên là Dương Linh, mới hơn một tuổi.

Lúc trước còn có Dương Ngôn, nhưng năm nay Dương Ngôn cũng đi học rồi. Mà Dương Bách thì phải dùng từ sùng bái Mẫn Trúc để miêu tả mới đúng. Trong đầu nhỏ của bé mặc niệm "biểu tỳ nói gì cũng đúng", cho nên có Mẫn Trúc chơi với bé cả nhà lại yên tâm. Trong khi Mẫn Trúc cũng mới bốn tuổi thôi, thế nhưng mọi người dường như quên mất điều đó rồi.

Hai người đang ngồi nhìn từng cây trà được chất lên xe để chuyển qua các đồi chờ trồng xuống. Tứ cữu cữu Dương Bảo của Mẫn Trúc đang đứng ngay đó chỉ huy nhóm người vận chuyển. Mẫn Trúc trong đầu xoay chuyển "không phải ông ngoại có sẵn vườn trà sao, vậy thì phải nghiền cứu được giống trà cho riêng Dương gia, chỉ có tại Dương gia mới trồng được. Như vậy giống như nhắc đến Dương gia, người ta sẽ biết loại trà nào, hay nhắc đến loại trà đó, người ta sẽ biết đó là trà của Dương gia. Đó gọi là khẳng định thương hiệu như ở thế giới hiện đại vậy".

Mẫn Trúc thấy Dương Bách ngồi chơi con rối gỗ say mê thì quay qua hỏi tứ cữu cữu về các loại trà đã có ở đây.

Ở thế giới này cũng không nhiều loại trà lắm. Mẫn Trúc đời trước tuy không say mê trà, nhưng lại rất thích uống bạch trà và trà bách loa xuân. Nên khi đó cũng có một thời gian cô tìm hiểu về hai loại trà này.

Những búp trà Bách Loa Xuân kết chặt, cuộn cong như con ốc, có chút trắng, trắng xen xanh, búp trà non nót, vị trà sau khi pha từ từ tỏa ra, bay lượn trong không khí, nước trà trong mà xanh biếc, mùi thơm ngát hợp lại, vị ngọt lạnh, khiến cho người uống cảm thấy thư thái, thoải mái. Bách Loa Xuân, tên như trà, màu sắc xanh biếc, xoắn ốc, thu hái lúc đầu xuân. Khi uống, nước đầu màu nhạt chước sắc đậm, mùi thơm, tươi mát, nước thứ hai xanh biếc, thơm, vị thuần; nước thứ ba xanh ngọc bích, hương mùi thơm nồng, quay về vị ngọt, thật sự là quý như trân bảo.

Bạch trà là loại trà chế biến từ các búp chè màu bạc và lá được chọn kỹ lưỡng, sau đó được hấp chín và sấy khô. Nhờ chế biến khác lạ mà bạch trà còn chứa nhiều chất dinh dưỡng hơn so với người anh em của nó là trà đen và trà xanh và trở thành loại trà có lợi cho sức khỏe nhất.

Ước muốn khi đó của Mẫn Trúc là muốn trồng một ít để tự mình thử cảm giác tự tay làm thứ mình yêu thích thôi, xem ra nhờ những nghiền cứu đó mà giờ lại có lợi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Đến trưa Lâm Hải sẽ qua Dương gia ăn cơm, chiều sẽ ở lại phụ giúp Dương gia luôn. Mẫn Trúc cũng gật gù trong lòng, phải vừa học vừa làm mới không trở thành một sách. Hai ca ca của Mẫn Trúc cũng giống cha mình, ngày được nghỉ, sau khi hoàn thành công khóa cũng chạy sang nhà ông ngoại giúp đỡ, chưa bao giờ vênh váo mình là người đọc sách.

Mẫn Trúc trong lòng lên ý tưởng nên sau khi ăn cơm xong liền muốn trèo lên lòng Dương lão gia từ ngòi. Đôi tay ngắn nắm chéo áo của ông ngoại, chân nhỏ dùng sức đạp lên thành ghế, loay hoay muốn trèo lên cho bằng được. Dương thị thấy thế thì mắng: "Trúc Nhi, con lại phá ông ngoại rồi, mau đi xuống".

Dương lão gia từ phát phát tay ý nói Dương thị đừng mắng cháu ngoại gái của ông, sau đó nhắc Mẫn Trúc ngồi trong lòng mình hỏi: "con lại có chuyện gì muốn nói với ta sao?"

Mẫn Trúc gật gật đầu nhỏ: "ông ngoại, nhà chúng ta bây giờ trồng thật nhiều, thật nhiều gốc trà. Mẫn Trúc suy nghĩ, sao chúng ta không nghiền cứu làm ra giống trà ngon, mà đặc biệt chỉ Dương gia mới có?"

Dương lão gia từ nghe xong thì ngẩn người nhìn cháu gái nhỏ của mình, đôi chân mày dần dần nhú lại. Dương Khiêm và Dương Bảo cũng cúi đầu trầm tư. Cả nhà cũng im lặng tới mức có thể nghe tiếng kim rơi.

Mẫn Trúc thấy vậy thì hơi hoảng "mình nói sai cái gì sao?"

Qua tầm khoảng thời gian uống một ly trà nhỏ (khoảng năm phút), Dương lão gia từ bỗng cười ha ha, ôm Mẫn Trúc chặt vào lòng nói: "tiểu tinh quái, con đúng là bảo bối mà, nói cho ông ngoại nghe, sao con nghĩ như vậy?"

Mẫn Trúc mới nói: "Tứ cữu cữu lúc nãy nói với con ở An Khê có thiết quan âm, ở An Huy có hồng trà, ở Vũ Di Sơn có Nham trà, ở Đô Quân có trà Mao Tiêm. Vậy ở An Sơn huyện này cũng sẽ có trà của Dương gia".

Nói xong Mẫn Trúc còn dùng gương mặt non nót ngẩng cao lên, tư thế mười phần đắc ý.

Dương Lão gia từ và cả nhà nhìn mà buồn cười. Dương lão gia từ cười nói: "nhưng những loại trà đó đã có lâu đời, chúng ta chỉ học theo rồi sơ chế gần giống để bán, nên bây giờ làm thế nào để có loại trà mới đây?" Dương lão gia từ hỏi Mẫn Trúc cũng là đang tự hỏi mình. Mẫn Trúc nói không sai, gia đình ông là phải tự có một loại trà của riêng Dương gia, như vậy con cháu đời đời sẽ có thể cố gắng vì sự nghiệp, vì danh tiếng lá trà Dương gia có thể lưu danh mãi mãi.

Mẫn Trúc dùng vẻ mặt ngây thơ nói: "ông ngoại, chúng ta có thể trồng nhiều cây ăn trái quanh đồi trà, đến khi cây ra hoa, hương hoa sẽ thấm vào lá trà, vậy không phải lá trà sẽ có mùi hoa, con cũng sẽ có trái cây ăn". Nói xong thì còn dùng ánh mắt như nhìn thấy cả một vườn trái cây mà thèm nhỏ nước miếng. Nhưng lòng Mẫn Trúc là đang tổng si và bản thân giả làm lolita cả chục lần.

Lời nói trẻ nhỏ tuy không có chút căn cứ, nhưng một đồi trồng trà của Dương lão gia tử đã nói cho ông biết, cách này có thể thử, vừa thu được trái cây, lá trà cũng không mất đi đâu. Biết đâu, được như lời Mẫn Trúc thì không phải là ông đã sáng lập nên loại trà mới sao?

Từ suy nghĩ đến hành động, ngay tối hôm đó Dương lão gia tử đã bàn bạc cùng bốn con trai và Lâm Hải. Sáng hôm sau cả sáu người đàn ông đi tìm các giống cây ăn quả như đào, cam, quýt, lê, hồng để thu mua.

Dương lão gia tử cho trồng hai đồi xen canh vừa trà vừa cây ăn trái, các cây ăn trái cách các cây trà không quá xa, cũng không quá gần. Phải đảm bảo đủ ánh sáng cho các gốc trà phát triển.,

Dương lão gia tử cũng biết không thể lấy giống các loại trà đã có sẵn tên tuổi để trồng vào hai đồi thử nghiệm này. Ông nhớ đến số lượng lớn gốc trà kì thu mua này là ở một vùng núi, lá trà nhỏ lại có nhiều lông tơ hơn lá trà bình thường một chút, Dương lão gia tử là làm liệu trồng thử giống trà này xen canh với cây ăn quả, nhưng giống cây này tuy ông mua được nhiều nhất nhưng cũng chỉ được hơn tám trăm mẫu. Còn lại ông trồng các giống trà bình thường được thu mua ở các tỉnh phía nam gần Nhật quốc.

Mẫn Trúc xin được đi theo để nghiên cứu, học tập. Dương lão gia tử nghe vậy cười ha ha rồi ôm Mẫn Trúc đi cùng. Dương Bách cũng một hai đồi theo, vậy nên trên đồi trà bây giờ có hai cái đầu nấm nhỏ nhỏ chạy tới chạy lui theo sau Dương lão gia tử. Mẫn Trúc là nghiêm túc nghiên cứu cây trà, còn Dương Bách là chạy đến cao hứng luôn rồi.

Mẫn Trúc thấy loại lá trà có vẻ giống lá trà Bích Loa xuân thì ngạc nhiên không thôi " cái này là Dương lão gia tử đánh bậy đánh bạ mà lại trúng".

Qua hơn hai tháng bận rộn chăm sóc cây giống, cây ăn quả và các gốc trà đã phủ xanh ba ngọn đồi rồi. Tuy cũng chết khoảng năm mươi gốc trà, nhưng con số đó không nhằm nhò gì cả. Mẫn Trúc còn xin Dương lão gia tử một mẫu cây trà để tự mình trồng. Dương lão gia tử sáng khoái đồng ý, không phải vì ông chiều cháu gái, hay mong cháu gái trồng được giống trà tốt. Mà Dương lão gia tử muốn con cháu phát huy hết khả năng từ khi còn bé. Cái ông muốn ở đây là tìm kiếm và bồi dưỡng nhân tài, bất kể nam hay nữ. Nếu Mẫn Trúc thực có tài ở phương diện lá trà thì cũng không phải điều xấu gì.

Mẫn Trúc mà biết Dương lão gia tử nghĩ nàng có tài về lá trà thì xấu hổ chết mất, cái nàng biết là của người khác nghiên cứu ra, nàng là chỉ học hỏi trên mạng và chỉ đi thực tế một lần thôi. Cũng may trí nhớ của Mẫn Trúc khá tốt nên mới có thể giúp Dương gia cũng như giúp chính gia đình nhỏ của nàng.

Tối giữa tháng năm là chúc thọ Dương lão gia tử sáu mươi tuổi, con cháu lần lượt tặng quà hiếu kính ông. Nhìn con cháu đầy sảnh đường, lại lớp sau tài giỏi hơn lớp trước, Dương lão gia tử là cười không khép được miệng rồi.

Tất cả mọi người tặng quà xong, Mẫn Trúc trong lòng ôm một cái hộp nhỏ đến gần Dương lão gia tử cười sáng lạng nói: "Mẫn Trúc chúc ông ngoại phúc như đông hải, thọ tỷ nam sơn".

Dương lão gia tử liên tục nói tốt: "tốt, tốt, tốt, cháu ngoan, không phải khi này con đã tặng quà cho ta rồi sao? Bây giờ lại muốn tặng thêm ư?"

Cả nhà nghe Dương lão gia tử trêu ghẹo Mẫn Trúc thì cười rộ lên.

Mẫn Trúc cười hi hi nói: " cái này con tặng cả nhà luôn. Ông ngoại, cái này sẽ giúp chúng ta bán lấy tiền đó". Nói xong nàng mở hộp lấy ra một lọ nhỏ, đưa cho Dương lão gia tử nói: " người mở ra thử xem"

Dương lão gia tử nhìn cháu gái nhỏ xinh xắn của mình cười tươi thì cũng vui vui về về mở nắp lọ ra. Ông vừa mở ra, một mùi thơm nhẹ nhàng bay ra. Ông có chút ngạc nhiên, lại nghĩ là bột phấn nên nhẹ nhàng đổ một xú ra lòng bàn tay. Khi nhìn thấy chất lỏng chảy ra, hai mắt ông tròn tròn kinh ngạc, miệng lắp bắp: " cái này... Cái này... Làm thế nào?... Làm thế nào?"

Cả nhà cũng phảng phất ngửi thấy mùi thơm nhẹ nhàng đang lan tỏa khắp phòng, ai cũng hiếu kì không biết là mùi thơm gì, vừa có chút quen, lại như có chút lạ.

Dương lão gia tử đóng nắp lọ, bỏ trên bàn rồi ôm lấy Mẫn Trúc hỏi: " nói cho ông ngoại nghe, là ai cho con?"

Mẫn Trúc lắc đầu: " con tự làm mà, không có ai cho. Không tin ông ngoại hỏi đại ca, chính đại ca và nhị ca dắt con đi mua bình mà".

Dương lão gia tử nhìn hai cháu ngoại trai, Căn Minh và Căn Tuệ đều gật đầu.

Dương lão gia tử vội giải tán mấy đứa nhỏ và phụ nữ, ông cho Dương Thiên, Dương Trí, Dương Đăng và Dương Liêm và Căn Minh ở lại. Đây là con trai trưởng của bốn phòng và cháu ngoại trai trưởng, phải dẫn học quản chuyện trong nhà. Sau đó ông hỏi Mẫn Trúc làm sao làm ra được thứ nước này.

Mẫn Trúc thành thật nói: " không phải rượu thì để ngâm thuốc sao? Con thấy thuốc cũng là cây khô, lá khô, nên con bỏ hoa khô vào ngâm thôi". Nói xong còn gật gật đầu phụ họa cho sự ngây thơ của mình.

Dương lão gia tử bây giờ là không biết cháu gái ngoại của mình là thông minh hay là đánh bậy đánh bạ mà trúng lớn nữa. Sau khi hỏi xong, ông cho Mẫn Trúc ra ngoài, gọi cả Dương Kính và Dương Đăng vào tham dự buổi thảo luận.

Vài ngày tiếp theo, Mẫn Trúc cùng Dương lão gia tử, Dương Khiêm và Dương thị phối hợp cùng nhau điều chế thêm hương liệu. Mùa này các loại hoa cũng đua nhau nở, nên việc chế tạo các loại hương cũng vô cùng thuận lợi.

Mẫn Trúc là muốn làm ký hiệu riêng của gia đình mình, nhưng lại không biết mở miệng thế nào. Suy nghĩ một lúc, linh quang chợt lóe sau đó nở nụ cười tính kế gât gù.

Buổi chiều khi Dương Trí và Cẩn Minh đi học về, hai người đang làm công khóa tiên sinh giao thì Mẫn Trúc thò đầu nhỏ vô phòng cười đến sung sướng.

Dương Trí là yêu thương tiểu biểu muội này không kém Cẩn Minh, Cẩn Tuệ vì Dương Trí chỉ cơ Dương Khuê là tỷ tỷ, nàng cũng đã gả đi ba năm nay rồi. Lại nói Mẫn Trúc vừa ngoan, vừa thông minh, lại rất thích được Dương Trí ôm nên tình cảm giữa biểu huynh muội này rất tốt. Thấy Mẫn Trúc vào thì ôm bé ngồi trong lòng mình hỏi han: "tiểu bánh bao, muội lại chạy loạn rồi, lát nữa nương muội mà thấy muội trong này, không phải lại bị mắng sao?"

Mẫn Trúc nhìn thiếu niên anh tuấn trước mặt đánh giá, mày kiếm mắt sáng di truyền từ Dương lão gia tử, mũi cao thanh tú của nhị thẩm, môi dày vừa phải lại hồng nhuận của nhị cửu cửu, làn da lại trắng nõn. Dương Trí cũng đã mười lăm tuổi, cũng được xem là thiếu niên tài tuấn rồi. Thật là không biết sẽ làm bao nhiêu thiếu nữ say mê đây. Mẫn Trúc nhìn Dương Trí đến ngẩn người.

Cẩn Minh nhìn buồn cười nên gõ nhẹ lên đầu cô: "nói xem, muội lại muốn tìm đồ chơi gì, nhìn biểu ca muội như vậy làm gì? Biểu ca muội lại không phải đồ chơi".

Mẫn Trúc có chút ngượng ngùng khi nhìn biểu ca như vậy nên bụm miệng cười hắc hắc để che dấu ngượng ngùng: "muội là đang nghĩ không biết biểu tẩu của muội là ai a".

Dương Trí nghe vậy thì mỉm cười, xoa xoa đầu nhỏ của cô: "bớt suy nghĩ linh tinh đi, muội tìm ta và đại ca muội làm gì?"

Mẫn Trúc nhìn hai người thiếu niên đẹp rạng ngồi trước mặt cười tươi nói: "muội muốn nhà chúng ta có kí hiệu riêng, kí hiệu dùng để dán lên lá trà và hương liệu của nhà chúng ta, giống trong Vạn Hương lâu có món ăn đặc biệt họ sẽ chỉ dùng cái đĩa hay chén màu xanh để đựng, còn các món khác là màu trắng. Vậy chúng ta cũng làm giống họ, nhưng chúng ta cũng sẽ về một ký hiệu của riêng Dương gia, sau đó chúng ta sẽ ghi rõ số lượng sản xuất, làm bao nhiêu hộp. Như vậy không ai có thể ăn cắp đồ từ nhà chúng ta". Nói xong một hồi lại là phải dùng động tác củ gậy gặt đầu (toát mồ hôi, làm trẻ con không dễ chút nào).

Dương Trí và Cẩn Minh bốn mắt nhìn nhau, trong mắt của cả hai đều là kinh ngạc, kinh hỷ, lại thêm chút gì đó không diễn tả thành lời được.

Cẩn Minh cũng không thể nào lý giải nổi làm sao trong đầu muội muội lại thật nhiều ý tưởng quái lạ, mà hầu như cái nào cũng rất hữu ích.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tim Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Ba huynh muội chụm đầu lại tô tô, vẽ vẽ cả hai canh giờ, càng lúc càng cao hứng, chú tâm vào chuyện này đến quên cả thời gian, đến khi Dương thị chạy lại nhắc cháu và con trai đi ăn cơm mới thấy Mẫn Trúc đang hăng say nói cười trong này. Cũng không biết nói tới cái gì mà cả ba cao hứng cực kì, Dương thị bước vào động tĩnh không tính là nhỏ mà không ai nghe thấy. Đến tới khi Dương thị lên tiếng thì cả ba mới buông bút, quay sang nhìn nàng.

Dương thị nhắc nhở mấy đứa nhỏ: "tuy nói học hành là chuyện đại sự, nhưng hai con cũng không thể bỏ quên cơm nước được, mau đứng dậy, rửa mặt mũi rồi đi ăn cơm. Mẫn Trúc nữa, sao không tìm nhị ca con chơi, lại quấy rầy đại ca với biểu ca con học bài?"

Mẫn Trúc ỳm khua mắt nhìn Dương thị, Cẩn Minh nói với Dương thị: "nương, Mẫn Trúc không quấy rầy chúng con, muội ấy là quý linh tinh, đã cho chúng con không ít ý kiến hay".

Dương Trí cũng cười gât đầu phụ họa: "tiểu cô, người đừng mắng muội ấy, muội ấy rất ngoan, không có làm phiền tụi con".

Thấy con trai và cháu nói vậy, Dương thị cười đón Mẫn Trúc ôm vào trong lòng, đưa nàng đi ăn cơm. Hai người Dương Trí, Cẩn Minh cũng bước theo ngay sau đó.

Kì thật dạo gần đây toàn bộ Dương gia lại rất náo nhiệt, do bận rộn cây giống, lại chăm sóc vườn trà, cả nhà nhất trí tạm thời nấu cơm chung, ăn ở chính phòng Dương gia, nhằm tiết kiệm thời gian và sức lực. Tuy nói đã thuê người làm, nhưng con trai, con dâu, cháu trai, cháu gái của Dương gia toàn bộ vẫn phải làm việc. Ý của Dương lão gia tử là muốn tôi luyện lớp trẻ của Dương gia phải không ngừng phấn đấu, đồng tâm đưa Dương gia ngày càng đi lên. Lại nói huynh đệ tỷ muội, anh chị em dâu làm chung, ăn chung, mọi thứ đều phân chia công bằng, sẽ làm cho tình cảm càng thêm gắn bó.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Lâm Hải tính đưa vợ con về thì Cẩn Minh và Dương Trí xin mọi người ở lại để thừa chuyện. Phụ nữ cũng lo dọn dẹp, Dương Hào và Dương Phúc, và con cả của Dương Khiêm là Dương Thiên đang đi giao hàng không có nhà, chỉ còn Dương Khiêm, Dương Bảo và mấy đứa nhỏ tụ họp lại.

Dương Trí, Cẩn Minh trình bày với Dương lão gia tử và mọi người về ý tưởng ký hiệu riêng của Dương gia. Do vốn và công cũng có phần của gia đình Lâm Hải, nhưng vì không muốn làm mọi người hiểu lầm là toàn bộ Lâm gia, nên ký hiệu sẽ là "Dương Cẩn". Bên dưới ký hiệu chữ "Dương Cẩn" sẽ là hình bông hoa trà màu trắng trong, vừa nhìn cũng hiểu là Dương gia chuyên về trà, hoa cũng tượng trưng cho hương thơm, nên đây quả là ý tưởng không tồi.

Cả nhà đều gật đầu tán thành, đây quả là ý tưởng hay, Dương Trí cũng nói ra đây là ý tưởng của Mẫn Trúc, hẳn và Cẩn Minh chỉ là hoàn thiện và vẽ ra ý tưởng thôi.

Dương lão gia tử cũng dặn mọi người đừng truyền ra đây là ý tưởng của Mẫn Trúc vì một đứa trẻ mới bốn tuổi mà quá thông minh mà bị truyền ra cũng sẽ gây nhều tai họa cho bé.

Mẫn Trúc lại chỉ là một bé gái, nếu quá nổi bật cũng không phải là chuyện tốt gì.

Lâm Hải và nam đinh trong nhà cũng đồng ý với chuyện không nói ra Mẫn Trúc là người đưa ra ý tưởng.

Dương lão gia tử cũng nhận bản vẽ từ Dương Trí xem xét rồi gật đầu khen đẹp. Ông nói: "mai ta sẽ đặt người làm hộp giấy để đựng lá trà, còn hương liệu phải đợi Dương Hào và Dương Phúc trở lại, chúng ta lại bàn bạc tiếp. Tuy nói hương liệu sẽ mang lại lợi nhuận khổng lồ cho chúng ta, nhưng cây to đón gió bây giờ cũng không phải là chuyện tốt. Ta tính, tạm thời chúng ta cứ mở cửa hàng hương liệu trước, sau đó đợi các con đổ đạt công danh chúng ta sẽ tung ra hương liệu nước. Chúng ta phải có trụ cột vững mạnh mới không sợ ngã".

Lời Dương lão gia tử nói không hề sai, mọi người nhất loạt đáp ứng. Lại ngồi bàn bạc thêm một chút thì Lâm Hải đứng lên cáo từ, dẫn nương tử và ba con ra về. Mọi người cũng giải tán, về nghỉ ngơi sớm, chuẩn bị đầy đủ tinh thần và sức lực cho một ngày vất vả tiếp theo.

Tối đến, khi phu thê Lâm Hải cho các con đi ngủ hết, Lâm Hải mới kể với Dương thị chuyện ký hiệu mà Mẫn Trúc suy nghĩ ra, Lâm Hải nói: "ta thực sự quá bất ngờ về khuê nữ của chúng ta, con quá thông minh, ba tuổi nhận biết gần hết các chữ, bốn tuổi thì trong đầu toàn những ý tưởng mà chưa chắc người lớn như chúng ta đã nghĩ ra được."

Nếu nói Cẩn Minh nội liễm, thông minh. Cẩn Tuệ nhanh nhạy, tinh tường thì Mẫn Trúc quả là thần đồng. Đôi khi những gì trong sách ta giảng cho con bé, con bé có thể nói lên những ý mà chính ta chưa bao giờ nghĩ tới. Nếu Mẫn Trúc là con trai, quả là tiền đồ vô lượng".

Nói xong Lâm Hải còn cười ha ha, như là con gái mình ngày mai sẽ tỏa ra được hào quang lấp lánh vậy.

Dương thị buồn cười nói: "chàng xem chàng đi, ba đứa con chàng khen không thiếu đứa nào, để người khác nghe được, không phải cười chàng mèo khen mèo dài đuôi sao?"

Tuy nói thế, nhưng có hai nhi tử và một khuê nữ không chịu thua kém như vậy, Dương thị là cũng không nén được vui sướng trong lòng. Đây là ba đứa con do chính nàng mang thai mười tháng sinh ra đó.

Lâm Hải ôm Dương thị thì thầm bên tai nàng: "cảm ơn nàng, cảm ơn nàng đã luôn bên cạnh ủng hộ ta. Cũng cảm ơn nàng đã sinh cho ta ba đứa con tuyệt vời như vậy".

Nói xong thì bàn tay bắt đầu không thành thật, xoa nhẹ lưng Dương thị, dần dần đi xuống dưới, rồi lại vòng về trước vuốt ve trước ngực nàng. Dương thị bị Lâm Hải sờ loạn cũng không kìm chế được mà bật thốt lên tiếng rên khe khẽ. Trong phòng là một hồi cảnh xuân không dứt...

....

Qua ba tháng nữa, Dương gia đã mở thêm hai cửa hàng hương liệu, một ở ngay tại huyện An Sơn này, một được mở ở trong phủ thành. Phu thê Dương Thiên và con gái sẽ đến phủ thành trông coi cửa hàng hương liệu ở đó. Tuy chưa bán hương liệu nước, nhưng những loài hoa do hái được trên núi phơi khô cũng thu hút không ít khách nhân.

Ý của Dương lão gia tử là sẽ mở thêm các cửa hàng trà và hương liệu ở các huyện lân cận, nhưng tạm thời bây giờ chưa tìm được người đứng trông coi nên chuyện mở chỉ nhánh cứ tạm gác lại.

Mùa thu lại bắt đầu tới rồi, nên mọi người lại hối hả thu hoạch lá trà ở hơn bảy trăm mẫu trà có từ trước. Một năm này Dương gia và nhà Lâm Hải chủ yếu là chi ra, mà thu vào không được bao nhiêu, vì tất cả vốn liếng đã dồn vào ba đồi trà và hai cửa hàng hương liệu mới có không lâu. Nên lá trà vụ thu là mọi người hết sức tận tâm thu hoạch, hy vọng có thêm chút tiền cho cái tết sắp tới.

Mẫn Trúc và Dương Bách tuy còn nhỏ nhưng cũng được phân công canh chừng những bông hoa đang được phơi nắng, cứ hai khác lại lật các bông hoa lại, để cho chúng được khô đều.

Lại qua hai tháng bận rộn liên tục, các lá trà đã được sao khô, hoa khô, và bột hương liệu thu mua của dân quanh vùng được đưa đi phủ thành cho kịp dịp bán đồ tết.

Mọi người lại bận rộn bón phân, ủ rom cho gốc trà, nhằm tránh cái giá rét của mùa đông sắp đến.

Bận rộn qua lại như vậy thời gian cũng trôi thật nhanh, mới đó mà cuối tháng mười một rồi. Đợt tuyết đầu tiên của năm nay cũng bắt đầu rơi, cả nhà Lâm Hải sáng ra thấy tuyết trắng xóa cũng quyết định ở nhà, không sang Dương gia nữa. Cẩn Minh, Cẩn Tuệ vẫn phải đến học đường.

Dương thị cũng tranh thủ may thêm quần áo mới cho trượng phu và các con trước khi tết đến. Năm nay quá bận rộn, nàng từ đầu năm tới giờ cũng chưa

may cho mấy đứa nhỏ bộ đồ mới nào. Hôm nay nhìn ba đứa con mặc bộ đồ có vẻ ngắn chút, nàng cũng thấy có lỗi với con vì thời gian qua không chăm sóc tốt con của mình.

Lâm Hải thì lại tiếp tục đọc sách, Mẫn Trúc nhàm chán nên trèo vào lòng cha cũng ngồi đọc sách. Lâm Hải cúi xuống thấy con gái cũng chăm chú đọc sách thì thấy thú vị nên hỏi Mẫn Trúc: "con đọc được hết các chữ trên sách không?"

Mẫn Trúc tính trả lời là đọc được hết, nhưng chợt nhớ nàng mới hơn bốn tuổi, đây lại không phải tam tự kinh mà là trung dung, như vậy cũng quá dọa người đi nên nói: "có mấy chữ con không hiểu, nhưng không sao, cha cứ đọc đi, con chỉ là nhàm chán nên đọc với cha thôi".

Lâm Hải thấy con ham học lại cao hứng, nên hỏi Mẫn Trúc chữ nào không hiểu sẽ dạy cho nàng. Mẫn Trúc là lại đành giả vờ chỉ mấy chữ có nhiều nét để hỏi. Lâm Hải cũng rất tận tình giảng cho khuê nữ của mình, lại còn cầm tay Mẫn Trúc chỉ cho nàng cách viết.

Trong chính phòng đốt than ấm áp, Lâm Hải dạy Mẫn Trúc học, Dương thị ánh mắt nhu hòa cúi đầu may vá, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn hai cha con đọc sách, khung cảnh thật đơn giản, nhưng cũng không che đi vẻ hạnh phúc trên gương mặt mỗi người.

Đến giờ Tỵ hai khắc, Dương thị bụng đồ may vá đang làm đi nấu cơm. Hôm nay tuyết rơi nhiều nên không đi chợ, trong nhà chỉ còn mười trứng gà, một ít cải thảo, nấm. Dương thị chỉ chiên trứng và xào rau cải với nấm ăn tạm. Đợi chiều Lâm Hải đi đón Cẩn Minh, Cẩn Tuệ sẽ dọn mua chút thịt cho bữa tối.

Buổi chiều Cẩn Minh, Cẩn Tuệ từ học đường về thì tranh thủ làm công khóa được giao, trời mùa đông nhanh tối, mọi thứ phải hoàn thành trước khi trời tối, như vậy đỡ hại cho mắt. Lúc hai huynh đệ học xong bài, trời vẫn còn chút sáng, cộng thêm tuyết trắng ánh lên, nên trời không tối lắm. Mẫn Trúc muốn lôi kéo hai ca ca đi đáp người tuyết, nhưng Lâm Hải không cho, nói tuyết đang rơi, đợi tuyết ngừng rơi rồi hãy chơi.

Khi tuyết rơi xuống thì trời rất lạnh, Mẫn Trúc lại chui vào phòng Cẩn Minh ngủ, buổi tối lấy đại ca làm lò sưởi cho mình, ấm hơn lò than nhiều. Cẩn Tuệ cũng muốn ngủ chung nên ba huynh muội chen chúc trong một giường, Cẩn Tuệ và Mẫn Trúc nháo một hồi còn không chịu yên tĩnh, đến khi Lâm Hải phải lên tiếng nói không chịu đi ngủ sẽ để ai về phòng đó. Vậy mới chịu im lặng, ngoan ngoãn ngủ.

Mọi thứ cứ bình yên vui vẻ trôi đi, đến ngày mừng tám tháng chạp, cả nhà Lâm Hải dậy sớm ăn cháo mừng tám tháng chạp xong, lại xách một lồng cháo đi tới Dương gia. Mọi người ở Dương gia hôm nay đều ở nhà, sáng mai, bốn người con trai của Dương lão gia tử và con trai lớn của Dương Phúc là Dương Đăng sẽ chia nhau đi giao hàng cho phủ thành và các cửa hàng trong huyện lần cuối. Đến ngày hai mươi sáu tháng mười hai sẽ đồng loạt đóng cửa kết toán sổ sách nghỉ tết, đến hai mươi tháng giêng sẽ mở cửa bán lại.

Với Mẫn Trúc, mừng tám tháng chạp năm nay là cực kì vui vẻ, vì nhìn cảnh gia đình hòa thuận vui vẻ. Lại nói ba năm qua cũng là vui vẻ, nhưng mừng tám tháng chạp năm nay đặc biệt hơn. Dương gia thấy rõ tiền đồ hơn, cha và hai ca ca của nàng cũng là hạc trong bầy gà. Lại nói nàng cũng sắp năm tuổi rồi, mọi thứ bây giờ quả đúng là còn hơn ước nguyện của nàng nhiều lắm.

Nói đúng ra, Mẫn Trúc lại không phải giúp đỡ quá nhiều cho gia đình, vì vốn Dương gia căn cơ cũng đã không tệ, mọi người lại hòa thuận, vui vẻ. Cuộc sống đúng là không thể vui vẻ hơn được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tim Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Đào mất một cái là đến mừng một tết rồi. Cả nhà Lâm Hải hôm nay toàn bộ mặc trang phục mới, màu sắc tươi tắn, rất có không khí tết.

Sáng sớm mừng một tết, ba anh em Cẩn Minh, Cẩn Tuệ, Mẫn Trúc đều quỳ chúc tết cha, nương. Lâm Hải cho bao đỏ là mười văn tiền mỗi người, Dương thị lại đưa một hà bao, bên trong mỗi hà bao có một chiếc vòng tay bằng bạc có mắt xích làm dài thêm một đoạn có thể nói ra để khi lớn vẫn đeo được.

Cả ba chiếc vòng đều khắc tên bên trong, của Cẩn Minh có chữ "Minh", Cẩn Tuệ chữ "Tuệ", Mẫn Trúc là chữ "Trúc". Ở đuôi cả ba vòng đều có chữ "Phúc", ý là mong muốn của Lâm Hải và Dương thị là cả ba đứa con đều luôn được hạnh phúc.

Cả ba người nhất tề quỳ xuống cảm ơn cha nương mình, sau đó vui vẻ đeo vòng cho nhau.

Dương thị nhìn ba đứa con nói: "đây là năm đầu tiên chúng ta chuyển lên trấn ở, cha và nương muốn tặng các con một kỷ niệm, mong các con mãi mãi tương thân tương ái như bây giờ, tuy ba mà một. Cũng là hy vọng cả nhà chúng ta tương lai một ngày tốt hơn".

Cả ba đều mỉm cười kiên định gật đầu, Cẩn Minh ôm đệ đệ, muội muội nói: "cha nương, con sẽ cố gắng thành tài, không phụ kỳ vọng mà hai người dành cho con. Con cũng sẽ luôn bảo vệ nhị đệ và tiểu muội, cha nương yên tâm".

Cẩn Tuệ cũng hạ quyết tâm theo: "con cũng sẽ cố gắng lớn thật nhanh, kiếm thật nhiều tiền để hiếu kính cha nương. Con cũng sẽ kiếm tiền để khi đại ca đỗ đạt công danh sẽ làm tiệc thật náo nhiệt". Cẩn Tuệ vẫn còn nhớ rõ lời nói của mình khi bốn tuổi, tuy lúc đó bản thân còn nhỏ, nhưng những hình ảnh

cha nướng vất vả, muối muối sinh non, cả nhà bị hắt hủi, tâm Cẩn Tuệ lại không quên được.

Mẫn Trúc thì cười hi hi nói: "con sẽ trở thành tiểu quân gia giữ tiền cho nhị ca, con cũng sẽ bồi đại ca đọc sách".

Cả nhà nghe Mẫn Trúc nói thì cười ồ lên làm Mẫn Trúc có chút ngượng ngùng. Nàng có nói gì sai đâu? Đây là chuyện nàng sẽ dụng tâm mà làm đấy.

Vì cả nhà đang ở trên trấn, nên sẽ qua Dương gia chúc tết trước, ngày mai Lâm Hải sẽ dẫn các con về lại thôn Linh Khê chúc tết họ hàng sau.

Khi gia đình Lâm Hải đến nhà Dương lão gia tử, mọi người cũng đã đông đủ ở chính phòng. Dương Lão gia tử và Ngô thị đang ngồi trên ghế lớn ở chính phòng cho con cháu chúc tết.

Lần lượt là bốn con trai, bốn nàng dâu. Sau đó là các cháu trai, cháu gái.

Dương gia giờ chỉ có Dương Diễm mười bốn tuổi và Dương Trà Hương mười tuổi là còn nhỏ nên vẫn ở nhà, còn hai người là Dương Linh và Dương Khuê đều đã gả đi. Nhưng Dương Diễm năm nay cũng mười bốn tuổi rồi, đến tuổi bắt đầu nghị hôn.

Vì con gái, cháu gái ở Dương gia rất ít nên Mẫn Trúc được thương yêu, nuông chiều tuyệt đối. Cũng may tâm tính của Mẫn Trúc là người trưởng thành, chứ thực chất chỉ là một tiểu hài tử, với sự cưng chiều không có điểm dừng như vậy của người lớn thì chưa chắc đã là đứa trẻ ngoan.

Sau khi một nhà lớn nhỏ Dương gia chúc tết phu thê Dương lão gia tử xong mới đến nhà Lâm Hải.

Mọi người chúc tết Dương lão gia tử và Ngô thị xong lại quay qua chúc lẫn nhau, ồn ào náo nhiệt như vậy mất khoảng một canh giờ mới xong. Mọi người tụ tập lại nói chuyện về lá trà, về hương liệu.

Ba đời trà mà cả nhà phí không ít công sức dốc lòng trồng, qua tháng tư sẽ bắt đầu thu hoạch vụ đầu tiên. Mọi người bây giờ đều là háo hức mong chờ. Đúng lý ra, lá trà sẽ thu hoạch vào giữa tháng hai, đầu tháng ba. Nhưng Mẫn Trúc nói tháng tư trăm hoa đều đã nở hết, hương hoa mới thấm vào lá trà. Dương lão gia tử nghe cũng có lý, nên sẽ thử nghiệm xem sao. Dù sao cũng đã quyết tâm muốn tạo ra loại trà riêng của Dương gia.

Các giống cây ăn quả mà Dương gia trồng đều mua loại đã tầm hai đến ba tuổi, mọi người lại dốc lòng chăm sóc, nên đầu xuân đã thấy rất nhiều nụ hoa. Mong là mọi chuyện sẽ suôn sẻ.

....

Tết nguyên tiêu năm nay phu thê Dương Bảo thay cả nhà dắt tất cả mấy đứa nhỏ trong nhà đi thả đèn, dạo hội hoa đăng. Tất cả đều chơi đến cao hứng, Cẩn Minh từ lúc ra khỏi cửa luôn nắm tay Mẫn Trúc không rời, chưa bao giờ thả tay muối muối ra, thật cẩn thận che chở cho Mẫn Trúc. Mẫn Trúc là lần đầu tiên được tham dự náo nhiệt ở cổ đại, hết sức lạ lẫm. Tuy không có các loại đèn điện đủ màu sắc, nhưng các loại lồng đèn thủ công hình bướm, hình ông sao, hình con thỏ, hình cá chép, hình chuồn chuồn, hình hoa sen... Muôn hình vạn dạng, làm cho Mẫn Trúc ngắm nhìn đến phát ngốc luôn rồi. Ở thế giới hiện đại, các loại đèn thủ công này hầu như là không còn thấy ở các cửa hàng nữa, thay vào đó là các loại đèn điện từ...

Đi bộ một hồi mỏi chân, Mẫn Trúc kéo kéo góc áo Cẩn Minh rồi giơ hai tay lên, Cẩn Minh cười cười rồi cúi xuống ôm Mẫn Trúc lên, tiếp tục theo sau mọi người. Đi được một lúc thì đến lượt Dương Trí ôm Mẫn Trúc, Dương Trí ôm Mẫn Trúc tới một cửa hàng có treo đồ đèn, cùng Cẩn Minh đoán đồ đèn, Mẫn Trúc cũng cao hứng mà đoán.

Dương Trí lẩm nhẩm một câu: "bằng cái hạt cây, ba gian nhà đầy, còn tràn ra sân?" sau đó trầm tư suy nghĩ.

Mẫn Trúc cười cười, ôm cổ Dương Trí, thì thầm vào tai biểu ca: "biểu ca, cái câu đó này là đồ mẹo đó, muối có đọc trong một quyển sách du ký về các câu đố. Nhưng câu này muối chưa đọc qua, biểu ca nghĩ xem cái gì mà có thể tràn đầy cả ra ngoài được? Không phải có câu "ánh mặt trời tràn trên các cánh đồng" sao? Nhưng cái này lại chỉ tràn ba gian phòng."

Dương Trí nhăn tình sáng lên: "là cái đèn dầu!"

Ông chủ cửa hàng vui vẻ đưa cái đèn lồng hình đầu hổ cho Dương Trí: "công tử đoán trúng rồi, cái đèn này của công tử".

Dương Trí vui vẻ nhận đèn đưa cho Dương Bách.

Cẩn Minh nhìn theo ánh mắt Mẫn Trúc thấy cái đèn hình con cá chép bèn đến đọc câu đố trên cái đèn đó: "con gì mang được miếng gỗ lớn, nhưng không mang được hòn sỏi?"

Lần này cả nhà và mọi người xung quanh đều suy tư. Con gì mà lạ lùng như vậy?

Cẩn Minh nhìn đèn cá chép được làm tỷ mỉ thì biết muối muối sẽ rất thích, tính Mẫn Trúc rất thích những món đồ tinh xảo, từ khi còn nhỏ xiu muối muối hẳn đã yêu thích những món đồ được làm thủ công có kỹ thuật khó rồi. Mấy Cẩn Minh nhủ chặt để suy nghĩ, một lúc sau Cẩn Minh cười rager nói với ông chủ cửa hàng: "đại bá, đó là con sông!"

Ông chủ cửa hàng cười lớn, gật đầu tán thưởng: "còn nhỏ mà tư duy đã rất tốt rồi, vị tiểu công tử đoán đúng rồi, chính là con sông". Vừa nói ông vừa gỡ đèn cá chép đưa cho Cẩn Minh.

Cẩn Minh cầm đèn cá chép đặt vào trong tay muối muối.

Mẫn Trúc rất là cao hứng, ca ca và biểu ca của nàng đầu óc thật linh hoạt, chỉ cần nhắc nhở chút xíu là thấy được trọng điểm rồi. cầm đèn cá chép trong tay mà Mẫn Trúc thật vui vẻ.

Dương Trí và Cẩn Minh đoán thêm bốn lần nữa cho Dương Diễm, Dương Trà Hương, Dương Ngôn và Cẩn Tuệ mỗi người một chiếc đèn lồng.

Ông chủ cửa hàng lúc này hết vui vẻ nổi rồi, mặt méo xeo nói nhỏ vào tai Dương Trí: "công tử lưu tình, lão hủ còn phải nuôi một nhà già trẻ nữa". Tuy nói đồ đèn có thương, nhưng đa số những kẻ có tiền ưa sĩ diện, sẽ mua đèn mua luôn cả đáp án của câu đố, như vậy chủ cửa hàng chỉ phí chút mực mà giá cả tăng gấp đôi, gấp ba. Còn như mấy huynh đệ nhà này, một hơi lấy không của lão sáu cái đèn, lòng lão là đau như bị ai cắt rồi.

Dương Trí và Cẩn Minh cũng chỉ cần sáu cái đèn thôi, nên không có ý định đoán tiếp nữa. Mẫn Trúc thì tâm tình trên đùa lại nổi lên: "biểu ca, đại ca, muội còn thích cái đèn hoa sen kia nữa, thật là đẹp mắt".

Ông chủ cửa hàng mặt mày tái mét rồi, cái đèn hoa sen đó tốn của ông một lượng bạc đấy, cái đèn đó là tâm điểm của cửa hàng này a. Tiểu tử tông này, thế nào lại nhìn trúng nó cơ chứ.

Cẩn Minh biết Mẫn Trúc chỉ muốn đùa vui chứ không có tâm tư chiếm tiện nghi của người ta nên nói: "muội chơi này giờ cũng mệt rồi, chúng ta đi về thôi".

Dương Trí cũng nhướn mày nhìn Mẫn Trúc cười. Mẫn Trúc bị nhìn thấu tâm tư thì cười hắc hắc nói: "muội mệt rồi, về thôi".

Cả gia đình vui vẻ xách đèn lồng hồ hào nhau đi về.

Ông chủ cửa hàng lúc này mới thở ra một hơi: "may quá, đi rồi, còn đoán nữa ta sẽ lỗ vốn mất".

Dương Bảo từ nãy tới giờ chỉ im lặng nhìn hai cháu trai không nói gì, thấy hai người cháu của mình một người lại thông minh hơn một người cũng là rất cao hứng. Phải biết, Dương gia có trở thành thế gia được hay không là trông chờ cả vào Dương Trí. Cẩn Minh cũng tính là một nửa thành viên Dương gia, nên cũng đáng để cao hứng.

Con trai cả của Dương Bảo là Dương Liêm lại rất có thiên phú trong việc buôn bán, Dương Bảo cũng như các ca ca của hắn. Không thúc ép con mình phải học hành làm quan, như lời cha hắn nói "ai có phận người đó, làm quan cũng được, nông dân cũng được, làm công cho người ta hay làm buôn bán cũng được, miễn mọi người trong Dương gia luôn là một thể thống nhất thì dù làm gì cũng tốt cả. Không làm điều trái lương tâm, không buôn gian bán lận, không phóng hỏa, giết người, sống ngẩng cao đầu, thì dù làm gì mọi người trong Dương gia cũng không phản đối".

Mới đây Dương Bảo biết Dương Ngôn, con trai nhỏ của hắn được tiên sinh ở học đường được tiên sinh khen ngợi thì cũng âm thầm hy vọng, con trai của mình cũng có thể thi được cái công danh. Không phải Dương Bảo ghen tị, mà Dương lão gia từ cũng hy vọng trong nhà có thêm người đỗ đạt, nhằm giúp đỡ lẫn nhau khi tham gia vào chốn quan trường.

Qua giữa tháng hai, hơn bảy trăm mẫu lá trà có từ trước của Dương gia bắt đầu thu hoạch. Mẫn Trúc cũng nhờ ông ngoại thu hoạch giúp một mẫu lá trà của mình cùng lúc này. Mẫn Trúc cũng rất khéo léo, nhờ ông ngoại thu hoạch trước ngày học đường cho nghỉ một ngày, sau khi Dương lão gia từ thu hoạch một mẫu lá trà cho Mẫn Trúc xong, ông giúp Mẫn Trúc làm thao tác phơi lá trà một canh giờ vào buổi sáng lúc mặt trời vừa ló dạng. Sau đó thu lại, bỏ vào trong giỏ trúc lớn, lại phủ một lớp vải đen lên.

Dương lão gia từ tuy một bụng nghi hoặc, lá trà không sao khô mà lại đem phơi. Ông nhớ đã giảng cho Mẫn Trúc toàn bộ quy trình hái trà, sao trà, độ lửa rồi mà. Nhưng Dương lão gia từ vẫn giữ quyết định im lặng vì ông nghĩ đã giao cho cháu gái định đoạt một mẫu lá trà này thì ông sẽ đợi thành quả. Nếu Mẫn Trúc thất bại thì sẽ khuyên cháu gái nghĩ cách khác chế biến.

Sáng hôm sau, vì Dương Trí, Dương Khoa, Dương Liêm và Cẩn Minh cũng đi phụ giúp ở đồi trà nên Mẫn Trúc lôi kéo Cẩn Tuệ, Dương Ngôn và Dương Bách phơi lá trà giúp mình, lại tiếp tục phơi một canh giờ như hôm qua. Tiếp đó Mẫn Trúc và Cẩn Tuệ mang số lá trà đã phơi qua hai nắng buổi sớm vào trong bếp.

Hôm nay là Ngô thị, Dương thị và Đỗ thị ở nhà làm cơm. Ngô thị thấy bốn đứa nhỏ, mỗi đứa ôm một giỏ trúc vào bếp thì cười hỏi: "bốn đứa đây là đi đâu?"

Dương Bách nhanh nhẩu nói: "nãi nãi, biểu tỷ nói mang lá trà đi hấp".

Ngô thị, Dương thị và cả Đỗ thị nghe vậy thì sùng sốt. Ngô thị vội giải thích với Mẫn Trúc: "Mẫn Trúc, không phải ông ngoại con đã nói là sao trà sao? Con sao lại mang lá trà tươi đi hấp?"

Mẫn Trúc biết chuyện hấp trà là thập phần quái dị, nhưng muốn làm bạch trà thì phải có bước hấp lá trà này nên vội vã giải thích: "bà ngoại, người giúp con hấp số lá trà ngày đi, con muốn thử nghiệm loại trà mới, người chỉ hấp sơ thôi, đừng hấp quá lâu".

Ngô thị tới qua cũng có nghe Dương lão gia từ nói về chuyện Mẫn Trúc phơi lá trà, Ngô thị nghĩ "nếu lão gia từ không cần con bé, thì mình cũng cứ chiều theo ý cháu gái nhỏ thôi".

Ngô thị gạt đầu, sai Dương thị và Đỗ thị bắc nồi hấp ở một lò lớn. Vì cây trà mới trồng hơn một năm, nên cũng không được nhiều búp trà lắm, chỉ hấp năm lượt là đã nhanh chóng hoàn thành. Mẫn Trúc lại chia lá trà đã hấp ra làm hai phần, sau đó lại đảo qua lại một chút cho lá trà nguội bớt.

Khâu sao lá trà là quan trọng nhất. Ngô thị là người sao lá trà giúp Mẫn Trúc, dù gì bà cũng đã sao lá trà cả ba chục năm nay, kỹ thuật của bà bây giờ có thể nói là cao tay rồi. Dương thị giúp nương mình chỉnh lửa theo ý Mẫn Trúc.

Mẫn Trúc muốn lửa nhỏ, cháy đều. Dương thị không chế lửa rất tốt.

Trước khi Ngô thị bỏ lá trà vào sao thì Mẫn Trúc cho hai nắm cách hoa lan vào mẻ đầu tiên. Đợi khi thành phẩm hoàn thành, Ngô thị ngửi thấy mùi trà nhàn nhạt, lại ngửi thấy mùi hương hoa vườn quanh chóp mũi. Ngô thị và Dương thị nhìn nhau, ánh mắt hai người tỏ rõ sự kinh ngạc.

Đợt sao lá trà thứ hai, Mẫn Trúc bỏ vào hai nắm hoa đào. Tuy hoa đào hương thơm rất nhẹ, nhưng vẫn có thể cảm nhận được hương thơm nhẹ nhàng đó quện cùng hương lá trà lan tỏa trong không khí.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tim Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Tối đến, Mẫn Trúc nhờ Dương thị pha trà đã sao xong cho mọi người nếm thử. Lần này là Mẫn Trúc muốn nương nòng pha trà có hương hoa lan.

Lá trà được sao khô không có màu xanh, cũng không cuộn lại. Mà lại có màu trắng ngà, lá trà thẳng tắp, nhìn vừa khác lạ vừa có chút đẹp mắt.

Sau khi Dương thị pha trà xong thì rót một ly nhỏ cho cha nàng, rồi lần lượt rót cho bốn ca ca và trượng phu của mình.

Dương lão gia từ nhìn ly trà nhỏ nước trong veo không có màu gì đang bốc khói nghi ngút thì nhú nhú mảy. Ông cầm ly trà lên, nhắm mắt, đưa lên mũi ngửi, mùi hương hoa lan xen lẫn mùi trà nhẹ nhàng thấm vào lòng người. Chân mày Dương lão gia từ lúc này hơi giãn ra một chút, ông đưa lên miệng, nhấp một ngụm nhỏ, vị trà không nồng đậm mà thanh thanh, hương hoa lan thơm ngát lại luôn quần quanh trong miệng không mất đi. Dương lão gia từ chân mày hoàn toàn thả lỏng, sau đó miệng mỉm cười, một nụ cười thật mãn nguyện.

Cả một nhà lớn nhỏ đang chăm chú nhìn vào biểu tình của ông, khi thấy ông nở nụ cười mãn nguyện xuất phát từ tận đáy lòng thì nhất tề cùng nhau thử trà.

Sau khi bốn người con trai của Dương lão gia từ thử xong thì biểu tình nhất loạt như nhau, ánh mắt sáng ngời, nhìn Mẫn Trúc như thể phát hiện ra kho báu vô giá vậy. Mẫn Trúc bị ánh mắt của bốn cữu cữu dọa sợ, vùi đầu vào trong ngực cha trốn.

Lâm Hải ôm con gái nhỏ vỗ nhẹ lưng nàng trấn an.

Dương lão gia từ sau một hồi thưởng thức loại trà này thì hỏi Mẫn Trúc cách thức làm loại trà này.

Mẫn Trúc nhìn Ngô thị cầu cứu. Vì thực ra nàng chỉ nói, chứ có làm gì đâu.

Ngô thị nhìn cháu ngoại gái đưa ánh mắt cầu cứu qua mình thì cười cười chậm rãi nói từ quy trình phơi lá trà mà Mẫn Trúc nói với bà, rồi hấp lá trà, sao lá trà, độ lửa ra sao.

Dương lão gia cười từ hỏi Mẫn Trúc: "tiểu tình quái, con tại sao lại nghĩ sao trà ở lửa nhỏ?"

Mẫn Trúc ngây thơ nói: "vì con thấy cánh hoa rất mỏng, lá trà lại hấp rồi, nếu cho lửa to sẽ cháy mất". Kì thật nàng biết, để hương hoa thấm vào lá trà thì lúc sao phải để lửa nhỏ, nếu không hương hoa sẽ không thấm sâu vào lá trà, nếu để lửa lớn quá sẽ làm bay mất mùi hương của hoa trước khi lá trà khô rồi. Nhưng nói rõ thế sợ cả nhà nghe mà hoảng sợ sẽ nghĩ nàng là yêu tinh mất. Phải biết người dân cổ đại rất là mê tín.

Dương lão gia từ nghe xong ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu hiểu rõ.

Mẫn Trúc nhân cơ hội này nói luôn: "ông ngoại, lá trà thấm hương trái cây cũng phải để lửa thật nhỏ, còn phải nhỏ hơn so với trà này, vì lửa lớn, trái cây sẽ sợ, chạy mất hết".

Cả nhà nghe Mẫn Trúc mô tả thì phì cười. Lúc này mọi người cũng yên tâm không ít, chỉ là đứa nhỏ vừa được năm tuổi, tuy rằng thông minh hiểu chuyện nhưng đến cùng vẫn là trẻ con.

Dương lão gia từ cười gật đầu, ông vỗ Mẫn Trúc lại bên người mình. Mẫn Trúc tuột từ trong lòng cha nàng xuống, chạy lại chỗ Dương lão gia từ cười ngọt ngào gọi: "ông ngoại".

Dương lão gia từ ôm Mẫn Trúc ngồi vào lòng mình rồi nói: "con đúng là đại công thần của cả nhà. Con giúp ông ngoại đặt tên cho loại trà con làm ra đi".

Mẫn Trúc cũng không muốn đổi tên loại trà nên nói: "con thấy trà này trắng trong như nước nên sẽ gọi là Bạch trà, "Bạch trà Dương gia" "

Dương lão gia từ cười lớn: "tốt, vậy thì theo ý con, gọi là Bạch trà, ngày mai, sẽ dùng hai trăm mẫu lá trà ở chỗ ngọn đồi cùng với một mẫu trà của con làm bạch trà, mang đi hội trà ở Châu thành. Ngày mai tất cả tập trung toàn lực làm loại bạch trà này, sau đó lập tức đi hội trà ghi danh".

Toàn gia nghe được thì kích động không thôi. Đây là một bước khởi đầu tốt đẹp cho năm nay. Phải biết rằng, nếu có thể thu hút thương nhân buôn lá trà ở hội trà chú ý thì chính là một cơ hội lớn không gì tốt hơn nữa.

Mẫn Trúc nghĩ nghĩ rồi kéo áo ông ngoại. Dương lão gia từ cúi xuống nhìn cháu gái nhỏ đang ngồi trong lòng mình cười hỏi: "con lại có cái chủ ý gì?"

Mọi người cũng im lặng lắng nghe. Mẫn Trúc lại nói: "Ông ngoại, không phải trong sách nói "vật lấy quý làm hiếm" sao? Con thấy chúng ta sản xuất Bạch trà nên có sản lượng cụ thể, một năm chỉ sản xuất chừng đó, không nhiều hơn, cũng không ít hơn". Nói tới đây còn cười hắc hắc, biểu tình tiểu bá vương: "để cho mấy người không mua được tức giận tự đâm ngực luôn".

Nam đinh Dương gia nghe Mẫn Trúc nói thì như bưng bình con mèo, đồng loạt nói phải.

Dương lão gia từ cũng gật đầu tán thành. Ông suy nghĩ một lúc rồi nói: "Vật lấy hạn mức là đòi trà hiện giờ, sẽ không làm nhiều thêm nữa. Ta cũng nhắc nhở tất cả con cháu Dương gia. Tuyệt đối không được truyền bí quyết làm Bạch trà ra ngoài, nếu ai sai phạm, cứ lấy gia quy Dương gia ra thực hiện. Mọi người nên nhớ rõ một điều, hưng thịnh của Dương gia là do chính chúng ta quyết định. Ba đời trà này là tâm huyết của cả nhà chúng ta, đừng để sai lầm của bản thân mà làm cả Dương gia đổ theo".

Tất cả con cháu nhất tề đứng lên hành lễ với ông rồi nói đã nhớ rõ lời dạy của Dương lão gia từ.

Bạch trà nhanh chóng được cả nhà làm ra thành phẩm của hai trăm mẫu lá trà. Sản lượng của hai trăm mẫu lá trà sau khi sao khô chỉ có khoảng hơn bốn trăm cân một chút.

Lần này Dương lão gia từ sẽ cùng Khiêm và Dương Bảo mang đi Châu thành một trăm cân Bạch trà để tham dự hội trà. Từ An Sơn huyện đến Châu thành đi đường núi thì hết tám ngày, đi đường thủy thì rút ngắn chỉ còn ba ngày. Dương lão gia từ quyết định đi đường thủy, vì lòng ông bây giờ cũng rất loạn, tuy ông biết dù có vội cũng không giải quyết được gì, nhưng đây là một bước quan trọng của Dương gia, nói ông phải bình tĩnh thì thật không có cách nào.

Một nhà lớn bé Dương gia và gia đình Lâm Hải cũng rất hy vọng vào loại trà mới này. Đây đúng là đại sự của toàn gia.

Vì lúc ba cha con Dương lão gia từ xuất phát đã là hai mươi bảy tháng hai, cách hội trà còn mười lăm ngày nữa nên mọi người cũng chuẩn bị vội vàng cho ba người lên đường.

Ba cha con Dương lão gia từ đi rồi, tâm tình mọi người cũng không buông xuống được. Nhất là Mẫn Trúc, đây là cơ hội tốt để nàng thực hiện các bước tiếp theo cho việc gây dựng Dương gia lớn mạnh. Tuy nói không thành công kỳ này Dương gia vẫn còn nhiều cơ hội, nhưng năm sau cha nàng sẽ đi thi rồi. Toàn bộ bạc đã đầu tư vào vườn trà, nếu lần này kết quả không khả quan thì phải năm sau mới lại có cơ hội mới. Mà cha nàng dù có đỗ đạt công danh cũng cần có bạc để khôi thông quan hệ. Thời nào cũng vậy, không có bạc một bước khó đi.

Mẫn Trúc chợt nhớ đến viện trưởng, lòng nàng chợt nảy ra một ý. Không phải viện trưởng cũng là thần tiên gì đó sao, có thể thử nhờ người giúp đỡ cho ông ngoại ở hội trà. Nói là làm, buổi tối trước khi đi ngủ, Mẫn Trúc gọi tên viện trưởng mười lần, sau đó nhắm mắt, vậy mà nàng rất nhanh đã ngủ sâu.

Hôm nay gặp lại viện trưởng, thấy bà mặc cổ trang, lại búi tóc bằng một cành hoa lạ màu tím nhạt, nhìn rất đẹp. Mẫn Trúc nhìn viện trưởng nói: "viện trưởng, người trẻ ra!" không phải câu hỏi, mà là một câu cảm thán.

Viện trưởng cười: "mấy lần trước sợ dọa đến con nên ta không để nguyên thân như thế này đi gặp con. Hôm nay con có chuyện gì mà tìm ta?" Viện trưởng không quá để ý chuyện này mà hỏi Mẫn Trúc tìm bà có chuyện gì.

Mẫn Trúc kể lại quá trình làm Bạch trà, rồi tới việc Dương lão gia từ đi hội trà, mong bà giúp Dương lão gia từ tạo cơ hội tốt có thể làm nổi danh loại trà này.

Viện trưởng nhìn vẻ mặt gấp gáp của Mẫn Trúc thì thoải mái nói: "con xem con gấp thành cái dạng gì rồi. Được rồi, ta sẽ giúp con, con cứ yên tâm đi. Mà lần này ta có chút chuyện cần giải quyết, nên ta mang đến cho con một món quà". Nói xong bà cầm tay Mẫn Trúc, kéo tay áo nàng lên, từ tay bà xuất hiện một chiếc lá xanh biếc đang phát sáng. Bà thả chiếc lá lên cánh tay Mẫn Trúc, chiếc lá ở trên cánh tay Mẫn Trúc từ từ biến mất.

Mẫn Trúc mở lớn hai mắt ra nhìn chăm chăm vào cánh tay của mình. Miệng nàng hé ra, muốn hỏi nhưng lại không biết hỏi cái gì.

Viện trưởng nhìn biểu tình của nàng thì ha ha cười lớn, cười đủ bà mới nghiêm túc nói với nàng: "đây là Ngọc lá, nó ở trên người con có tác dụng trừ tà ma. Thực ra thì ở thế giới con ở cái tác dụng này cũng không cần thiết. Nhưng tác dụng thứ hai của nó là cứu người. Dù người đó trúng độc hay bị thương, cũng có thể cứu về một mạng, chỉ có điều, một chiếc lá chỉ cứu được hai lần thôi. Mỗi lần con muốn lấy lá ra thì vuốt nhẹ ba lần lên chỗ ta đặt chiếc lá.

Còn nữa, khi con lấy nó ra, thì lá sẽ tự tách ra một nửa, con muốn cứu người nào thì đặt lá vào miệng người đó. Ngọc lá sẽ tự động thành thuốc thâm nhập vào cơ thể người con muốn cứu để điều trị cho người đó. Con trước khi cứu người, nếu có thuốc chữa thì cứ điều trị bằng thuốc. Nếu thực không có cách gì thì hãy dùng đến Ngọc lá.

Mà con còn muốn ta giúp gì nữa không?"

Mẫn Trúc cẩn thận nghe lời dặn dò của viện trưởng, sau khi nghe bà hỏi, nàng suy nghĩ một lúc rồi nói: "tiện thể, người giúp con vụ trà Bích Loa Xuân luôn nhé?" Nói xong cười ngọt ngào nhìn bà.

Viện trưởng sáng khoái đáp ứng. Dù sao lão Lam Thần kia cũng đã hỏi lộ bà không ít, lại nói Mẫn Trúc sau khi trở về thế giới của bà sẽ giúp được bà rất nhiều. Giờ bà chỉ giúp mấy chuyện đơn giản này, cũng không tính là mệt nhọc gì.

Sau lần gặp gỡ với viện trưởng, tâm tình Mẫn Trúc buồn lòng không ít, nhưng mọi người ở Dương gia thì không được như vậy. Tâm mọi người là vẫn treo cao như cũ.

Hội trà sẽ diễn ra trong vòng mười ngày, từ ngày mười hai cho đến ngày hai mươi hai tháng ba. Hôm nay cũng là hai mươi sáu tháng ba rồi, mà cha con Dương lão gia từ vẫn chưa thấy trở về. Ngô thị trong lòng rất lo lắng, nhưng bà không dám biểu lộ ra ngoài. Bây giờ bà càng tỏ ra lo lắng thì con cháu sẽ càng hoảng loạn hơn. Bà tự nhủ mình phải tỏ ra thật bình tĩnh, rồi điều động con cháu chuẩn bị cho người hái hai đôi trà trồng xen với cây ăn quả kia.

Đến chiều ngày hai mươi bảy tháng ba, Dương lão gia từ và hai con trai mới trở về. Là năm ngày sau khi hội trà kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Ba cha con Dương lão gia từ về tới nhà thì cũng mệt rã rồi, một tháng này, cả ba người, nhất là Dương lão gia từ, đều dùng hết khả năng có thể để tạo danh tiếng cho lá trà của Dương gia.

Tối đến, Dương lão gia từ và Dương Khiêm, Dương Bảo kể lại chuyến đi hội trà vừa rồi cho cả nhà.

Vừa bước chân đến Châu thành, Dương Khiêm nhanh chóng đi đăng ký các loại trà của Dương gia với ban quản lý hội trà. Tuy nói các loại trà, nhưng mục đích của chuyến đi này là quảng bá Bạch trà, nên lúc bắt đầu mở hội trà cả ba người đều hy vọng mọi chuyện thuận lợi.

Trước kia, tuy Dương gia có hơn bảy trăm mẫu lá trà, nhưng đây không phải là số lượng lớn gì, mà trà đó lại chỉ là những loại trà bình thường cho nên Dương gia chưa từng tham gia hội trà bao giờ. Chỉ có Dương lão gia từ thời trẻ đi cộ xét thực tế ba lần.

Bạch trà của Dương gia ngày đầu tiên đã gây được một chút ấn tượng với các thương nhân lớn. Nhưng cũng chưa đủ để làm cho những người đó bỏ tám huyết ra để mua bằng được. Vài ngày sau cũng vẫn là như vậy.

Đến ngày thứ sáu của hội trà, cha con Dương lão gia từ đã có chút lo lắng. Đến giờ tỵ ba khách, hội trà chuẩn bị kết thúc thì lại có một vị công tử ăn mặc bất phàm ghé lều trà của ông nói muốn thử Bạch trà.

Tuy phải dẹp lều, vì đã hết canh giờ cho phép. Nhưng nhìn vị công tử mặc gấm vóc màu tím sang trọng trên người, cử chỉ của người ta lại cao cao tại thượng, hẳn là không phú thì quý. Dương lão gia từ quyết định chịu đóng phạt, dọn dẹp lều trể để pha trà cho vị công tử đó.

Thử qua hai loại trà, vị công tử kia hỏi chỗ này có trà gì khác lạ không? Dương lão gia từ sai Dương Bảo pha Bạch trà ra mời. Vừa uống một ngụm, vị công tử kia liền bỏ ra ba trăm lượng mua hai cân Bạch trà. Lại nói, sẽ mang đi biểu vị vương gia nào đó ở kinh thành.

Việc vị công tử kia ngồi trong lều đã gây chú ý cho một số thương nhân. Khi nghe trà này sẽ được tặng cho người phú quý trong kinh thành, thì bắt đầu suy tính thiệt hơn.

Qua ngày thứ bảy, Bạch trà đã bán được hơn sáu mươi cân, với giá một trăm hai mươi lượng một cân. Dương lão gia từ cũng cẩn thận để lại địa chỉ cho các thương nhân. Nếu Bạch trà được hưởng ứng thì cứ tới An Sơn huyện mua tiếp. Ông cũng nói rõ, Dương gia năm nay chỉ có bốn trăm cân Bạch trà, nếu mọi người cần thì ghé sớm một chút, ông không hứa sẽ giữ trà cho bất kỳ ai.

Cũng không biết ngày đó Dương lão gia từ nói như vậy làm các thương nhân sợ hết trà, hay trà này thực ngon mà đến ngày thứ chín, toàn bộ Bạch trà và các loại lá trà ba người mang đi đều bán hết.

Dương lão gia từ trong lòng vô cùng cảm kích vị công tử áo tím kia. Nếu vị công tử đó không hô to mang Bạch trà của Dương gia đi tặng cho vị vương gia kia, các thương nhân cũng không dễ dàng thu thập Bạch trà của gia đình ông như vậy.

Cả nhà ngồi nghe mà cảm xúc cũng lên xuống theo từng lời nói của Dương lão gia từ. Phải nói, lần hội trà này của Dương gia, tuy không phải thành công rực rỡ, nhưng cũng có chút tiếng vang rồi. Đây cũng coi là một hy sự ở Dương gia đi.

.....

Dương gia lại bắt đầu thu hoạch lá trà trồng xen cách với cây ăn quả.

Mẫn Trúc muốn sao thử trước hai mẫu xem kết quả thế nào. Nhưng lần này so với Bạch trà lại là kết quả có chút sai sót. Đúng vậy, tuy ản ản trong lá trà cũng có chút hương thơm, nhưng lại không như ý của nàng, mùi vị của Bích Loa Xuân không phải như vậy, lá trà tuy cũng hơi xoắn tròn, nhưng lại vững không giống trà Bích Loa Xuân. Mẫn Trúc thật thất vọng.

Nhưng Dương gia lại không những không thất vọng, mà ản ản có chút vui mừng, vì lá trà có màu xanh khá đẹp mắt, mùi vị lại thơm, tính ra cũng là một loại kỳ trà rồi.

Mẫn Trúc trầm tư hết hai ngày, sau đó nàng đến gặp riêng Dương lão gia tử.

Vừa vào chính phòng, thấy Dương lão gia tử đang xem sổ sách, Mẫn Trúc ngoan ngoãn ngồi một bên chờ ông.

Tầm nửa khắc sau, Dương lão gia tử mới buông sổ sách trong tay xuống hỏi Mẫn Trúc: "con muốn nói chuyện gì với ta sao?"

Mẫn Trúc kính cẩn nói: "ông ngoại, con muốn loại trà trồng với cây ăn quả có mùi hoa quả kia, mùi kia không giống, không thơm lắm".

Dương lão gia tử nhìn Mẫn Trúc, ông nghiêm túc hỏi: "vậy theo con, làm thế nào để lá trà có mùi trái cây tự nhiên?"

Mẫn Trúc là chỉ chờ ông hỏi mình thôi, nàng nói: "theo con nghĩ, cây cũng như người vậy, chúng ta cho chúng ăn gì, chúng sẽ lớn dạng đó. Vậy nên, chúng ta sẽ dùng trái cây ủ thành phân, bón cho gốc trà"

Dương lão gia tử nhướng mày nhìn Mẫn Trúc, sau đó cười lớn: "con đúng là tiểu hài tử, trái cây đất đỏ để con ủ phân bón gốc trà sao? Nói ra không khiến người ta cười chết Dương gia chúng ta sao?"

Mẫn Trúc đợi ông cười nhỏ lại mới nói: "con không nói đùa mà, không phải chúng ta có sẵn trái cây sao? Chúng ta để trái cây chín, sau đó lấy hạt urom giống cây ăn quả bán, còn quả trực tiếp bón vào gốc trà. Cây ăn quả giống, hoặc bán, hoặc trồng trong sọt trúc, đợi chúng ta có vốn lại mở rộng đồi trà cho Dương gia. Nhất cử lưỡng tiện"

Dương lão gia tử nghe cháu gái nói vậy thì lại cảm thấy cũng không sai.

Ông lại nói: "việc này không phải chuyện nhỏ, con để ta bàn với các cữu cữu của con đã".

Mẫn Trúc không thấy ông ngoại phản đối, mà sẽ bàn bạc lại thì không làm phiền ông nữa. Hành lễ với Dương lão gia tử xong lại lon ton chạy đi bồi biếu đệ.

Cũng không biết là mọi người bàn bạc thế nào, nhưng việc lấy trái cây trực tiếp làm phân bón cho gốc trà đã được thông qua. Việc làm này được làm hết sức tỷ mỉ, cẩn trọng. Thứ nhất là không muốn người ngoài biết. Thứ hai, vì đây sẽ là quân bài bí mật của Dương gia. Nếu tất cả đều thành công, thì lá trà này đúng là làm cho Dương gia nổi bật rồi.

Mọi chuyện cứ âm thầm tiến hành, lá trà của hai đồi trà trồng xen với cây ăn quả cũng được thu hoạch xong. Vì gốc trà còn nhỏ, nên số lượng cũng không nhiều, tầm một ngàn hai trăm mẫu cũng chỉ cho ra hơn hai ngàn cân lá trà khô.

Dương lão gia tử quyết định bán loại trà này chỉ năm lượng một cân. Vì là trà mới, lại có sắc hương vị đầy đủ, giá cả lại không quá cao, nên trà này đã được các thương nhân ở phủ thành nhiệt liệt hoan nghênh.

Dương lão gia tử trước khi cho Dương Hào, Dương Phúc đi giao lá trà cũng dặn dò hai con của ông. Phải nói rõ với các thương nhân, trà này đang trong giai đoạn nghiên cứu, hiện tại lá trà ra mùi vị chưa phải là tuyệt hảo nên mới có giá này. Sau này, khi vị trà hoàn hảo thì giá sẽ không chỉ như vậy.

Dương Hào và Dương Phúc đều hiểu được. Mấy ngàn cân ăn quả đều thành phân bón, nếu chỉ bán năm lượng một cân lá trà khô thì Dương gia lỗ nặng. Nên cả hai người đều nói để hiểu rồi mang trà đi phủ thành.

Qua một tháng từ sau lần trở về ở hội trà, hôm nay Dương gia có hai vị khách tới hỏi mua Bạch trà.

Một người là đại nhân vật trong giới lá trà là Lư đại gia, Lư gia đã có năm đời trồng lá trà và nổi tiếng nhất là Hồng trà. Hôm nay ông tự mình đến là đủ thấy thành ý muốn mua Bạch trà của Dương gia.

Còn một người là Quý tam gia, tuy Quý gia không vang danh như Lư gia, nhưng ông cũng nổi tiếng bốn phương trong giới thu mua lá trà. Quý gia không trồng trà, mà chỉ buôn trà.

Lư đại gia lên tiếng trước: "hội trà năm nay Lư gia chúng ta không tham dự được, vậy mà lại vô lỡ một loại trà quý. Hôm nay Lư nỗ tới đây là muốn mua hết ba trăm cân Bạch trà của Dương gia".

Quý tam gia nào chịu thua kém: "năm nay Quý gia cũng không cử người đi tham quan hội trà, lại không biết Bạch trà lại có thể khiến cho Duệ vương gia yêu thích không thôi. Thật là đáng tiếc vì ta đã không tham dự hội trà năm nay. Hôm nay ta tới cũng là muốn mua ba trăm cân Bạch trà còn lại của Dương gia".

Họ biết số lượng Bạch trà có hạn, nên đã ra roi thúc ngựa đến sớm nhất để có được số Bạch trà còn lại của Dương gia.

Dương lão gia tử một đời trồng trà, hôm nay lại là ngày khiến ông kích động không thôi.

Ông có chút khó xử nhìn hai vị khách nhân." hai vị khách nhân chớ chê cười, Bạch trà này là năm đầu tiên Dương gia chúng tôi thử nghiệm, nên cũng không làm quá nhiều. Đồng thời, bạch trà cũng rất khó sao khô, nên sau này Dương gia cũng sẽ có số lượng định mức.

Dương mỗ cũng cảm ơn hai vị đã chiếu cố Bạch trà của Dương gia, nhưng trà quả thật chỉ còn đúng ba trăm cân. Nếu hai vị quả tình đều muốn mua, vậy Dương mỗ sẽ để cho hai vị, mỗi người một trăm năm mươi cân. Không biết hai vị thấy như vậy có được không?"

Hai khách nhân nhìn nhau rồi gật đầu đồng ý. Dù gì Lư gia cũng có bán lá trà cho Quý gia, hai nhà cũng tính là vô quen biết. Cũng không nên chèn ép nhau quá, lúc đó không ai được lợi cả.

Ba trăm cân Bạch trà, Lư đại gia và Quý tam gia mỗi người được một trăm năm mươi cân, như giá quy định ở hội trà là một trăm hai mươi lượng một cân. Ba trăm cân là ba vạn sáu ngàn lượng, đây không hề là con số nhỏ. Tuy giá cả không cao như các loại trà nổi danh khác, nhưng Dương gia chưa có loại trà nào giá cao như vậy. Mà cũng chưa từng làm ăn với các đại nhân vật như vậy.

Sau khi tiễn hai vị khách quý vui vẻ ra về, tuy một cân trà một trăm hai mươi lượng không phải là rẻ, nhưng vào tay họ giá trà này có thể đội lên gấp đôi, gấp ba là chuyện bình thường.

Dương gia lại náo nhiệt ăn mừng một phen.

Qua tiếp mấy ngày, lại có vài thương nhân đến hỏi thăm, nhưng rất tiếc, Bạch trà toàn bộ đã bán hết rồi, chỉ còn có ba cân để Dương gia dùng dần.

Dương gia bây giờ nhờ gợi ý của Mẫn Trúc lại có thêm một việc là uơm cây giống.

Dương lão gia từ thấy cả nhà quá bận rộn, tuy lúc trước có thuê người hái lá trà, chăm sóc vườn trà, nhưng họ lại là nông dân, cũng có nông vụ, lại không thể ở luôn trong đồi trà.

Dương lão gia từ lại bàn với cả nhà xây năm căn nhà nhỏ ở đồi trà, trực tiếp mua người chăm sóc vườn trà.

Chuyện này được cả nhà nhất loạt đồng ý.

Đến tháng bảy, năm ngôi nhà nhỏ cũng được xây xong. Dương lão gia từ mua tổng cộng hai mươi người, mười hai nam, tám nữ.

Toàn bộ tầm mười hai, mười ba tuổi, lớn nhất là mười sáu tuổi.

Nam thì đi theo Dương Khiêm, Dương Phúc học chăm sóc cây trà, bón phân, tưới nước, học sao lá trà...

Nữ theo Ngô thị, Từ thị và Bành thị học hái lá trà, tia nhánh hư, bắt sâu...

Bốn đồi trà của Dương gia là nối liền nhau, nên việc chăm sóc và bảo vệ cũng rất dễ dàng.

Qua một đoạn thời gian, cả hai mươi người được Dương lão gia từ mua về cũng bắt đầu quen tay quen việc. Trong đó cũng có vài người có đáng về nhanh nhẹn. Nếu cẩn thận, thành thật thì cũng đáng để cất nhắc.

Đêm trung thu, một đại gia đình Dương gia và gia đình nhỏ Lâm Hải tề tựu đông đủ tại trước sân chính phòng ngắm trăng.

Tính từ đầu năm tới giờ cũng đã tám tháng Dương gia mới có đủ mặt già trẻ lớn bé ở đây. Dương Thiên cũng đưa vợ con từ phủ thành về tham dự tiết trung thu. Mọi thứ ở phủ thành đã bắt đầu ổn định, cửa hàng hương liệu và lá trà buôn bán từ đầu năm tới giờ phải nói rất là khả quan. Lại nói nhờ mấy ý tưởng kì lạ của Mẫn Trúc để làm hương liệu thơm hơn, mùi hương kéo dài lâu hơn. Thêm nữa những chiếc bình có số thứ tự, bán với số lượng có hạn. Nên sinh ý phải nói là luôn tốt.

Nhân dịp cả nhà đông đủ, Lâm Hải nói ra chuyện sẽ đi kinh thành sớm của mình.

Lâm Hải đứng lên nói với mọi người." nhạc phụ, nhạc mẫu và các cữu ca. Hôm nay tiện có mọi người đông đủ, ta cũng xin được thưa chuyện với mọi người. Khoảng đầu tháng một, con sẽ dẫn thê tử và mấy đứa nhỏ đi kinh thành, vì qua tháng tư con sẽ tham gia thi Đình. Con cũng muốn dẫn mấy đứa nhỏ đi thăm tổ phụ, tổ mẫu của chúng. Tính ra cũng sáu năm rồi chúng con chưa gặp mọi người trong Lâm gia. Mẫn Trúc từ lúc hiểu chuyện còn chưa gặp qua mọi người trong Lâm gia".

Dương lão gia từ nhìn ba đứa nhỏ của Lâm Hải đang vui đùa với biểu huynh, biểu tỷ, biểu muội của chúng thì ông lại thở dài. Ba tiểu hài tử thông minh hiểu chuyện như vậy mà Lâm gia lại chưa từng quan tâm hỏi han. Chỉ trừ năm đó Lâm lão gia từ gửi thư báo bình an thì hoàn toàn bất vô âm tín, không một chút tin tức nào gửi về nữa. Nhưng gốc rễ của chúng là ở Lâm gia, cũng không thể không nhận thức người thân đi.

Dương lão gia từ gật đầu." con nói lời ấy là đúng, dù có thế nào cũng phải gặp mặt một lần. Vậy con tính khi nào đi?"

Lâm Hải vội thưa." con định khoảng từ mừng sáu đến mừng mười tháng giêng sẽ lên đường. Từ đây đến kinh thành mất khoảng năm sáu ngày đường. Con sẽ thuê một chiếc xe chở cả nhà đi. Nhưng năm nay Cẩn Minh cũng muốn tham gia thi Hội. Nên con sẽ để Cẩn Minh ở lại, làm phiền mọi người trong nhà giúp con chiếu cố đứa nhỏ". Nói xong, Lâm Hải cúi người thi lễ tạ ơn.

Mọi người đều nói chuyện đó không có gì phiền. Dương Hào cười nói." đệ không cần lo, Cẩn Minh ở lại cũng tốt, cùng Dương Trí học tập, giúp đỡ lẫn

nhau".

Mọi người lại gật gù nói đúng vậy.

Thế là cái tết trung thu thứ năm của Mẫn Trúc lại trôi qua trong ấm áp của tình thân.

.....

Tác giả có lời muốn nói:

- Vậy là đã đi được hai mươi chương rồi. Thực ra viết đến cái đoạn lá trà này, tác giả khi ngồi ở công ty đã trộm nghiền cứu mất hai ngày để tìm hiểu.

Thật sự tác giả không thích uống trà, nên tìm và hiểu được một xíu xiu về trà như thế này cũng coi là kỉ tích với mình rồi.

Mong mọi người yêu trà đừng ghét bỏ. Xin cảm ơn ^.^!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Mọi việc vẫn cứ như cũ trong mấy tháng cuối năm này, ai đi học đường đọc sách thì tiếp tục đi. Ai theo Dương Khiêm, Dương Phúc chăm lo đòi trà thì vẫn như cũ. Ai theo Dương Hào, Dương Bảo tới các cửa hàng lá trà và Hương liệu học buôn bán thì cứ theo học thôi.

Nhưng Cẩn Tuệ, Dương Ngôn và Mẫn Trúc có thêm một nhiệm vụ, đó là dạy cho hai mươi người làm trong vườn trà biết chữ. Đây là đề xuất của Mẫn Trúc và mọi người đều đồng ý.

Cả hai mươi người đều hết sức kích động. Họ là những đứa trẻ ở các thôn làng heo lánh, cơm không đủ no, quần áo không đủ mặc. Chính vì vậy mà cha mẹ đã phải bán họ để đổi lấy ít tiền lo kế sinh nhai cho một nhà già trẻ, lớn bé.

Vậy mà đến làm trong vườn trà Dương gia được ăn no, mặc ấm, giờ lại còn được học chữ. Đây thật là đãi ngộ không phải là ở bất kỳ đâu cũng có, cho nên, có vài người không được thông minh lắm cũng cố hết sức để đọc sách, biết chữ.

Vì thời này rất khát khe trong chuyện nam nữ, nên Dương Ngôn và Mẫn Trúc sẽ dạy chữ cho tám người nữ. Cẩn Tuệ tuy mới chín tuổi, nhưng sẽ dạy cho mười hai người nam và biểu đệ Dương Bách. Vì bạn nhỏ Dương Bách đi theo Mẫn Trúc học từ hồi ba tuổi, chữ cũng nhận biết khá nhiều rồi, nên chỉ đến ngồi tham gia náo nhiệt thôi. Dù sao năm sau Dương Bách cũng phải đi học đường rồi.

Cẩn Tuệ, Dương Ngôn bây giờ ở trường tranh thủ giờ nghỉ sẽ làm luôn công khóa, sau đó về nhà tắm rửa, tranh thủ làm hoàn thành công khoa tiên sinh giao rồi cùng Mẫn Trúc, Dương Bách chạy đến đòi trà tiếp tục sự nghiệp dạy học. Mỗi ngày dạy chỉ được một canh giờ, nhưng như vậy cũng đã là tốt rồi.

Dương lão gia từ nhìn bốn đứa nhỏ cứ chiều đến là ồn ào chạy tới đòi trà dạy học mà vui vẻ trong lòng. Ông nói với Ngô thị:" bà xem, mấy đứa nhỏ không có đứa nào chịu thua kém, Dương gia chúng ta là được ông trời phù hộ, tất cả đều thuận thuận lợi lợi".

Ngô thị cũng cười nói:" còn không phải sao".

Dương lão gia từ chép chép miệng:" trong tất cả mười mấy đứa nhỏ, nổi bật nhất chính ra là Mẫn Trúc. Ta thấy nó có thiên phú trong tất cả các lĩnh vực, bất kể cái gì từ cái đầu nhỏ của con bé đưa ra ý tưởng đều là thành công. Lúc đầu tôi cũng thật nghi ngờ, không hiểu sao con bé lại thông minh như thế. Nhưng cái tính hồ nháo trẻ con vẫn còn đó! Thật là, nếu là nam hài thì tốt biết bao".

Ngô thị lại không hiểu nổi tiếc hận của Dương lão gia từ, bà nhìn ông nói:" cháu gái thì có gì không tốt sao? Ông chưa đủ nhiều cháu trai à? Mấy đứa cháu trai Dương gia có đứa nào chịu thua kém. Ông đúng là không biết thỏa mãn mà!"

Dương lão gia từ chỉ là cảm khái, ông nào có chê bai gì cháu trai, ông lắc đầu nói:" tôi không có ý đó, là bà nghĩ nhiều thôi!"

Ngô thị nghe thế mới thôi không nói nữa.

Dương lão gia từ và Ngô thị không có cùng một ước nguyện. Ngô thị chỉ cần con cháu khỏe mạnh, mọi sự thuận lợi, hòa thuận vui vẻ là tốt rồi. Quần làm gì là nam hay nữ. Dù sao cháu trai bà cũng có nhiều rồi, bà lại ít cháu gái, Mẫn Trúc là một tay bà chăm sóc mấy tháng lúc mới sinh ra, lại luôn bên cạnh bà ba năm nay. Tính ra thì bà còn yêu quý Mẫn Trúc hơn mấy người cháu kia một chút. Vì bà chỉ có duy nhất một khuê nữ, mà Mẫn Trúc là con gái của khuê nữ bảo bối của bà. Yêu ai yêu cả đường đi lối về mà.

Nhưng Dương lão gia từ lại khác, ngay từ khi còn trẻ ông đã có nhiều tham vọng. Chính vì vậy, trừ Dương thị là con gái được cưng chiều, thì bốn người

con trai của ông đều được ông nghiêm khắc dạy dỗ. Ông muốn Dương gia ngày càng phải đi lên, nhưng không vì vậy mà cấp tốc dấn đạp lên tất cả mà bước lên cao. Ông dùng tâm huyết cả đời để xây dựng một nền tảng vững chắc, ông hiểu được rằng, gia đình ông thân cô thế cô, không có chỗ dựa. Nếu bước quá nhanh, lên quá cao, mà trụ cột không vững thì sớm hay muộn cũng đổ vỡ.

Giờ Mẫn Trúc như là một ngọn đuốc rực sáng dẫn lối cho Dương gia xây dựng cái trụ cột mà ông muốn, nên chuyện Mẫn Trúc là con gái đương nhiên là ông tiếc nuối rồi.

Mọi người lại bận rộn cho một cái tết sắp tới. Tết năm nay cũng rất khác biệt vì trong nhà có đến tám người tham gia khoa thi.

Dương Trí, Cẩn Tuệ truyền lại toàn bộ kinh nghiệm đi thi cho năm người là Dương Kính, Dương Đăng, Dương Khoa, Dương Liêm và Cẩn Tuệ.

Dương Kính và Dương Đăng đều đã mười tám tuổi, tuổi này đáng ra nên nghị hôn rồi, nhưng cả hai đều muốn chờ thêm một năm nữa mới thú thê. Vì mỗi người đều có chí hướng muốn tạo một chút thành tích rồi mới cưới thê tử.

Lần đi thi này ngoại trừ Lâm Hải, Dương Trí, Cẩn Minh là muốn đậu công danh thì tất cả đều chỉ muốn xem sức mình tới đâu. Vì Dương Kính và Dương Đăng mỗi người hiện giờ cũng trông coi một cửa hàng trà và hương liệu của Dương gia. Còn ba người Dương Khoa, Dương Liêm và Cẩn Tuệ lại yêu thích buôn bán hơn. Nhất là Cẩn Tuệ, tuy mới chín tuổi, nhưng dưới sự bồi dưỡng tuyệt đối của Mẫn Trúc với vị nhị ca này thì tâm lý Cẩn Tuệ lại khá thành thục.

Nhưng thử sức ở khoa thi cũng không phải chuyện xấu gì, lại còn học hỏi được rất nhiều. Vì vậy Dương lão gia từ vung tay, cho nam đinh đi thi hết.

Qua tới ngày hai sáu tháng chạp, Dương lão gia từ gọi gia đình Lâm Hải sang bàn công chuyện.

Tất cả lớn bé Dương gia ngồi vòng quanh Dương lão gia tử và Ngô thị. Ông nhìn một vòng con cháu rồi từ từ mở miệng: "hôm nay ta gọi tất cả các con lại, là để thông báo về số lượng trà thu hoạch, và chi tiêu trong một năm qua".

Dừng một lúc ông lại tiếp tục: "bắt đầu từ năm nay, toàn bộ chi tiêu, thu nhập của Dương gia sẽ được công khai trong nội bộ gia đình. Năm nay, số tiền thu được từ Bạch trà là bốn vạn tám ngàn lượng, còn hơn một ngàn mẫu thu hoạch loại trà bình thường, giá chỉ hai lượng một cân, chúng ta có bốn ngàn cân là tám ngàn lượng. Hai đồi trà trồng xem cây ăn quả thu được hai ngàn một trăm năm mươi cân, giá năm lượng một cân, số bạc thu được là một vạn bảy trăm năm mươi lượng.

Tổng số tiền thu về từ lá trà là sáu vạn sáu ngàn bảy trăm năm mươi lượng".

Nói một hơi dài, ông lại nghỉ một lát, uống một ngụm trà rồi tiếp tục.

"Còn về hương liệu, do mới mở năm nay, nhưng sinh ý khá tốt tiền thu về cũng được ba ngàn lượng. Nói như vậy, năm nay chúng ta có sáu mươi chín ngàn bảy trăm năm mươi lượng thu vào".

Trừ bốn người con trai của Dương lão gia tử, Lâm Hải, Dương Thiên, Dương Trí, Cẩn Minh và Mẫn Trúc thì ai cũng tròn mắt lên rồi.

Gần bảy mươi vạn lượng thu vào, họ có là nằm mơ cũng chưa từng thấy qua nhiều tiền như thế.

Dương lão gia tử chờ mọi người xì xầm một lúc, ông gõ gõ bàn để mọi người im lặng, rồi tiếp tục nói.

"Tuy thu vào nhiều, nhưng chi ra cũng không phải con số nhỏ, đầu tiên là việc ta đi hội trà, để khai thông quan hệ, đăng ký hội trà, chi phí đi lại ăn ở hết bốn ngàn lượng. Tiếp đó là xây nhà, mua người hết bảy ngàn lượng. Lại chi phí đọc sách của hai tử hết mười một ngàn lượng. Chuyện ăn ở, đi lại, chi phí nhân công, phân bón, của năm trước chúng ta thu mua cây giống bây giờ mới có thứ để trừ vào, tiếp đó là chi phí vận chuyển hàng hóa, khai thông quan hệ ở các trấn tổng lại là hai mươi ngàn lượng, lại bỏ ra mười ngàn lượng để mua hai gian cửa hàng ở phủ thành.

Số tiền phải chi là năm mươi hai ngàn lượng. Chúng ta còn lại một vạn bảy ngàn bảy trăm năm mươi lượng thu vào thực tế. Như khế ước ta ký với Lâm Hải, sẽ chia bốn thành lợi nhuận, vậy của gia đình Lâm Hải sẽ là bảy ngàn một trăm lượng".

Cắt lời ông lấy trong tráp nhỏ ngay bên cạnh mình đưa bảy tờ ngân phiếu một ngàn lượng, và một trăm lượng bạc cho Lâm Hải.

Lâm Hải vội đứng lên nói: "nhạc phụ, người không nên quá coi trọng khế ước, con vô năng, không giúp được gì cho Dương gia, lại còn phiền lòng nhạc phụ lo lắng, con không dám nhận nhiều như vậy đâu".

Dương lão gia tử trầm mặt: "con nói không coi trọng khế ước là thế nào? Cả đời ta chưa bao giờ nới tín với ai cả."

Lâm Hải cuống lên: "nhạc phụ, người hiểu lầm, ý con không phải thế".

Dương thị cũng vội vã nói đỡ cho trượng phu: "cha, chàng cũng không phải ý tứ kia. Chúng con là không làm được gì nhiều, nên không dám nhận số bạc lớn như thế".

Lâm Hải liên tục gật đầu: "dạ đúng, dạ đúng".

Mẫn Trúc thấy cha nương lòng cuống thì kéo kéo áo Cẩn Minh. Cẩn Minh hiểu ý vội đứng dậy thưa: "ông ngoại, người cho con nói được không ạ?"

Dương lão gia tử thực cũng không giận Lâm Hải, nhưng ông cũng chưa hòa hoãn lại ngay, vẫn trầm mặt nhìn Cẩn Minh nói: "được, con nói đi".

Cẩn Minh thưa: "bốn thành tiền lời này nhà con xin thu".

Lâm Hải vội quát: "Cẩn Minh, không được hồ nháo".

Dương lão gia tử lại nói: "Lâm Hải, để cho Cẩn Minh nói".

Lâm Hải im lặng, Cẩn Minh tiếp tục nói: "nhưng trong làm ăn, phải bỏ ra mới có được tiếp. Không phải năm sau chúng ta vẫn tiếp tục phải cần tiền để quảng bá loại trà mới ở hội xuân sao? Lại chưa kể tới chi phí chăm sóc vườn trà. Chính vì cha con mấy ngày tới sẽ đưa nương, nhị đệ và tiểu muội đi kinh thành.

Chính vì vậy, nhà con sẽ nhận một ngàn một trăm lượng làm chi phí đi kinh thành. Còn lại sáu ngàn lượng, sẽ tiếp tục đóng góp vào vườn trà, như vậy, năm sau tiền lời có nhiều một chút, gia đình con sẽ không cảm thấy xấu hổ chút nào mà cầm lấy. Ông ngoại xem như vậy có được không?"

Dương lão gia tử nghe xong trầm tư suy nghĩ. Sau đó mặt ông giãn ra rồi gật đầu, bây giờ là lúc Dương gia đang cần tiền, không phải lúc làm cao. Nếu bọn nhỏ đã hiểu chuyện như vậy, ông cũng không từ chối.

Mọi chuyện kết thúc trong vui vẻ. Cả nhà Lâm Hải ra về.

Về tới nhà Lâm Hải vẫn chưa thể tin được, chỉ hai năm ngắn ngủi mà tám ngàn lượng bỏ ra lại thu được hơn bảy ngàn lượng. Đây như là một giấc mơ vậy.

Mẫn Trúc thấy cha thất thần thủ thỉ vào lòng cha, đưa tay xoa xoa cằm Lâm Hải.

Lâm Hải hồi hồn, ôm chặt tiểu bảo bối của mình vào trong ngực nói: "con đúng là tiểu phúc tinh mà. Từ những gì con làm, chúng ta đã có thể hoàn toàn cơm áo không lo mà".

Tuy Lâm Hải là người thành thật, lại chỉ chuyên tâm đọc sách, ít quản chuyện buôn bán của Dương gia nhưng đầu óc rất thông minh. Từ những lần bàn bạc và họp gia đình thì Lâm Hải cũng biết các ý tưởng của con gái nhỏ của hắn đều có thể kiếm ra tiền.

Mẫn Trúc cười khanh khách nói: "cha, người cũng phải thương cho con chút gì chứ, công con là lớn nhất mà".

Lâm Hải cười lớn: "ha ha, thường, đương nhiên thường, tiểu bảo bối, con muốn được thương gì?"

Mẫn Trúc suy nghĩ một lát nói: "cha, chúng ta đi từ đây tới kinh thành sẽ đi qua phủ thành, rồi qua bốn thị trấn, con muốn ở phủ thành và bốn trấn lớn đó mỗi trấn ở lại ba đến bốn ngày tham quan được không?"

Lâm Hải nhìn con gái nhỏ của mình, ánh mắt hy vọng lấp lánh của Mẫn Trúc làm lòng hắn mềm nhũn rồi, sáng khoái đồng ý: "được, hiếm có dịp đi xa, cha sẽ theo ý của con. Mỗi trấn lớn ở lại bốn ngày".

Mẫn Trúc hoan hô, vui ngắt trời, ôm cổ rồi hôn bẹp lên má cha mình, rồi cười khanh khách. Có người sùng ái thật là thích a.

Mà vì Cẩn Tuệ cũng muốn đi kinh thành, nên sẽ không thi tú tài. Vậy là hai huynh muội hào hứng ngồi nói nói cười cười huyền thoại về chuyến đi.

Cẩn Minh nhìn đệ, muội hào hứng thì cũng có chút muốn đi, nhưng hắn là huynh trưởng, tương lai của đệ muội cần hắn lo lắng. Chính vì vậy, Cẩn Minh vẫn kiên định ở lại thi.

Mẫn Trúc thật khâm phục Cẩn Minh, mới chỉ mười hai, gần mười ba tuổi, mà ý chí là rất cao. Loại ý chí này còn hơn rất nhiều người đã trưởng thành nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Đến mừng tám tháng giêng bốn người nhà Mẫn Trúc lên đường đi kinh thành. Dương lão gia tử đã thuê giúp một chiếc xe la, người đánh xe họ Trần người chuyên nhận đáng xe đi kinh thành và là người quen với Dương gia. Nên cả nhà cũng yên tâm.

Cẩn Minh tiễn cha nương, nhị đệ và tiểu muội mà trong lòng cũng không nở. Phải xa nhau tới mấy tháng trời, người hắn không bỏ được nhất chính là Mẫn Trúc, tiểu muội đáng yêu của hắn.

Sau một lúc Dương thị dặn dò Cẩn Minh, Mẫn Trúc cũng ôm Cẩn Minh hôn má đại ca liên tục, nói hôn bù cho mấy tháng, làm cả nhà đang có không khí

buồn vì chia ly lại phải phì cười. Mẫn Trúc cũng rất xấu hổ trong lòng, nhưng thấy ánh mắt buồn buồn của đại ca, nàng lại không nỡ để hấn quá đau lòng, dù sao cũng chỉ là hài tử mười hai tuổi. Gia đình họ cũng chưa bao giờ tách rời nhau.

Trên đường đi, Lâm Hải cũng thực hiện đúng lời hứa với Mẫn Trúc, dừng ở trấn lớn bốn ngày. Mẫn Trúc tới mỗi trấn sẽ đi tham quan hết các nơi tụ tập buôn bán của trấn đó, bất kì sạp hàng buôn bán nào nàng cũng xem xét, hỏi giá. Có nhiều người thấy tiểu cô nương nhỏ, mắt hoa đào ướt át, môi hồng răng trắng, ăn nói lễ phép thì rất nhiệt tình giảng giải, giới thiệu sản phẩm của họ.

Nhưng cũng có người xua nàng và nhị ca như xua tà.

Mẫn Trúc vẫn lôi kéo cha nương và nhị ca đi như vậy, nhất là Cẩn Tuệ, Mẫn Trúc càng hướng dẫn càng phát hiện ra Cẩn Tuệ rất có thiên phú trong việc buôn bán. Nên chuyến đi này Mẫn Trúc dụng tâm dùng những ngôn ngữ trẻ con nhất có thể để dẫn dắt Cẩn Tuệ tìm tòi cách buôn bán của các thương nhân nhỏ. Không phải cái gì cũng nên bắt đầu từ những thứ ngộ nhất nhất sao? Cẩn Tuệ cũng học hỏi được rất là nhiều điều từ chuyến đi này.

Cứ vừa đi vừa dừng như vậy nên đoạn đường năm ngày đã kéo dài đến mười sáu ngày mà còn chưa tới kinh thành.

Còn phải đi vòng qua hai chân núi thì sẽ đến kinh thành. Đêm nay mọi người ngủ dã ngoại ngay tại chân núi. Đến khuya, Mẫn Trúc hơi mắc tiểu, nên lồm cồm bò dậy đi vệ sinh. Vì có ánh trăng sáng, mà núi này là núi đá, nên cũng không có thú dữ gì, Mẫn Trúc quyết định tự đi vệ sinh.

Giải quyết xong vấn đề bản thân, Mẫn Trúc dọm bước về phía xe ngựa, mới đi được nửa đường, nàng nương vào trăng sáng nhìn chéch về phía tay trái thấy một tiểu thiếu niên đang nằm trên đất. Mẫn Trúc có chút tò mò, nên đi về hướng thiếu niên đó, nàng cúi xuống nhìn thiếu niên mặt mày tái mét nằm đó. Thiếu niên chỉ tầm mười hai mười ba tuổi, tầm tuổi Cẩn Minh thôi. Sao lại nằm một mình ở đây?

Mẫn Trúc run run đưa tay lên mũi thiếu niên đó, sau đó thở phào nhẹ nhõm, vẫn còn thở a. Nhưng rồi hai đầu chân mày lại nhíu chặt, môi người thiếu niên có màu thâm tím rồi. Rõ ràng là trúng độc, ở vùng này lại không có rắn, hấn thể nào mà trúng độc nằm đây?

Mẫn Trúc bối rối rồi, làm thế nào bây giờ? Nhìn thấy người gặp nạn mà không cứu thì không phải Mẫn Trúc rồi. Và lại nhìn người này, Mẫn Trúc lại nhớ đại ca mình.

Cau mày suy nghĩ một lúc Mẫn Trúc chợt nhớ tới Ngọc lá. Nàng kéo tay áo lên, vuốt nhẹ ba cái trên cánh tay, một nửa Ngọc lá hiện ra.

Mẫn Trúc vội vàng nhét Ngọc lá vào miệng thiếu niên. Ngọc lá vừa đặt vào miệng thiếu niên tự động biến thành chất lỏng màu xanh có ánh sáng nhàn nhạt, tỏa ra mùi thơm ngát sau đó giống như có gì thúc đẩy, trôi tuột xuống cổ họng thiếu niên đó.

Chỉ chưa đầy một khắc, thiếu niên từ từ mở mắt. Vì trời tối, thiếu niên lại mới tỉnh, ánh mắt chưa nhìn rõ. Qua thêm một chút thời gian nữa, thiếu niên nhìn Mẫn Trúc nhưng không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm, hai mày nhíu chặt như có thể kẹp chết một con ruồi.

Mẫn Trúc vội hỏi: "tiểu ca ca, huynh không sao chứ? Huynh còn cảm thấy chỗ nào không khỏe không?"

Thiếu niên nghe vậy thì hồi hồn, hấn lắc đầu, sau đó nghi hoặc hỏi: "muội cứu ta?" Ánh mắt thiếu niên đề phòng nhìn Mẫn Trúc.

Mẫn Trúc cười cười gật đầu: "huynh bị trúng độc, sư phụ muội có cho muội một viên thuốc giải bách độc, muội cho huynh uống. Huynh còn không khỏe chỗ nào không? Nhà huynh có gần đây không, muội nói cha nương cho huynh đi nhờ".

Nghe được là tiểu muội này cứu mình, thiếu niên thả lỏng tâm đề phòng một chút. Hấn tự nghĩ mình "chỉ là tiểu cô nương, người lại nghi ngờ cả ân nhân cứu mạng".

Thiếu niên nghe Mẫn Trúc hỏi han ân cần thì cử động tay chân. Thấy bản thân tuy có chút mệt mỏi, nhưng tinh thần và thể xác không đau đớn như lúc trước nữa nên nói: "huynh ổn rồi, huynh bị lạc cha nương, giờ huynh muốn đến phụ cận kinh thành để tìm cứu cứu giúp đỡ".

Mẫn Trúc gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: "vậy muội nói với cha cho huynh đi nhờ, nhà muội cũng đi kinh thành thăm người thân".

Mẫn Trúc cũng dặn hấn đừng nói chuyện hấn trúng độc với người nhà nàng. Vì vị sư phụ kia đã đi xa rồi, mà người nhà nàng không biết chuyện sư phụ cho nàng viên thuốc quý.

Thiếu niên tuy có chút nghi ngờ trong lòng, nhưng cũng gật đầu đáp ứng.

Mẫn Trúc đi tiểu thiếu niên đến xe ngựa nhà mình, Dương thị lúc này vừa mới thức giấc, lại không thấy con gái đâu, vội vàng gọi Lâm Hải dậy tìm con.

Phu thê Lâm Hải vừa ra khỏi xe thì thấy Mẫn Trúc đang đi một tiểu thiếu niên đi tới.

Mẫn Trúc thấy cha nương mình thì nói: "cha, người mau giúp con đi tiểu ca ca này vào xe, huynh ấy bị lạc cha nương, đang muốn đến phụ cận kinh thành tìm cứu cứu huynh ấy nương tựa".

Lâm Hải nghe con gái nói vậy thì bước nhanh về phía trước thay con gái đi tiểu thiếu niên vào trong xe.

Mẫn Trúc thì đứng thở hồng hộc vì mệt.

Dương thị thấy tiểu thiếu niên chỉ tầm tuổi Cẩn Minh thì tâm tính mầu thân nổi lên, chăm sóc cho hấn hết sức cẩn thận.

Đề thiếu niên dựa vào Lâm Hải ngủ đến sáng, mọi người ăn sáng, uống nước xong tiếp tục lên đường.

Qua hỏi thăm, tiểu thiếu niên nói mình tên Tứ Ca, họ Triệu, năm nay mười ba tuổi. Đang cùng cha nương đến kinh thành, nhưng đến trấn Mộc Thiết lại có người bắt cóc hắn, lúc bị bắt cóc hắn bị cho uống một loại thuốc gì đó, chính hắn cũng không biết là thuốc gì, chỉ biết là người luôn thấy mệt mỏi. Khi đi gần đến núi này, hắn may mắn chạy thoát tới chân núi thì hắn kiệt sức, không đi được nữa.

Dương thị nghe xong cảm thán, mắng chửi bọn buôn người ác độc. Lâm Hải thì khuyên hắn sẽ sớm gặp người nhà thôi, đừng lo lắng.

Cần Tuệ thì lại nhìn Triệu Tứ Ca một lúc, sau đó cúi đầu không nói gì.

Mẫn Trúc nhìn tiểu thiếu niên mắt phượng sắc bén, da dẻ trắng hơn cả nữ tử, mũi cao môi mỏng, ngón tay thon dài nhắn nhủ, nhưng lại cũng có vết chai ở đầu ngón trỏ, trong lòng bàn tay phải cũng có chút chai sạn. Chứng tỏ vừa biết văn, lại cũng có biết chút võ, đây hẳn là con nhà phú quý. Lại nói, tên họ cũng có thể là giả.

Nhưng Mẫn Trúc không vạch trần, cũng không nghiên cứu sâu. Người ta không muốn nói thật là có lý do của người ta, mình cũng chỉ là nhắc tay chỉ lao thôi. Ai mà không có bí mật của mình, chính nàng là một ví dụ đó thôi.

Qua bốn canh giờ, mọi người đến phụ cận kinh thành, Lâm Hải tặng tiểu thiếu niên mười lượng bạc để thuê xe tới nhà người thân. Cả nhà Lâm Hải phải tới kinh thành trước khi công thành đóng nên không tiếp tục đưa hắn đi nữa.

Triệu Tứ Ca cúi sâu người cảm tạ ân cứu mạng của cả nhà Lâm Hải, sau đó từ biệt bốn người rồi rẽ qua một hướng khác rồi đi. Lòng hắn cũng hồ thẹn vì không nói thật cho ân nhân của hắn biết tên thật của mình. Hắn cũng là bất đắc dĩ thôi.

Mới vừa mới đi được vài bước, bỗng xe ngựa dừng lại. Mẫn Trúc từ trên xe nhảy xuống, chạy lại chỗ Triệu Tứ Ca, nhét vào tay hắn một lọ hương liệu nhỏ: "tiểu ca ca, đây là hương bạc hà, mỗi lần huynh đau đầu hay mệt mỏi, huynh ngửi nó một chút sẽ thấy tốt hơn. Tạm biệt tiểu ca ca".

Nói xong lại chạy nhanh về phía xe ngựa. Triệu Tứ Ca ngẩn người nhìn bé gái nhỏ xú đang được cha đỡ lên xe ngựa, lại nhìn cái bình nhỏ màu trắng trong tay mình, sau đó mỉm cười khẽ gọi "Mẫn Trúc... Mẫn Trúc".

Đây là đoạn nhạc đệm nho nhỏ cho việc đến kinh thành này. Nhưng Mẫn Trúc lại không hề biết, đoạn nhạc đệm gấp gờ này lại giúp nàng rất nhiều trong tương lai. Đây là chuyện sau này.

Bây giờ, sau khi bước vào Lâm phủ ở kinh thành, đứng trước Lâm Sơn và La thị cả nhà Lâm Hải đang bị hai người họ nhìn khinh bỉ như nhìn bốn tên khất thực ngoài đường vậy.

Lâm Hải, Dương thị, Cần Tuệ và Mẫn Trúc hành lễ với Lâm Sơn và La thị.

Lại nói, sau sáu năm làm quan, bây giờ Lâm Sơn là tòng tứ phẩm, hiện cũng có chút danh tiếng ở kinh thành.

Toàn bộ Lâm gia cũng chuyển đến một phủ đệ lớn hơn ở trong khu vực dành riêng cho quan lại. Lâm Hải cũng phải hỏi thăm mất hơn một canh giờ mới tới được Lâm phủ.

Lâm Hải lên tiếng phá tan cái bầu không khí lạ lùng này: "nhị ca, nhị tẩu, đã sáu năm đệ chưa gặp mọi người, nên lần này đệ dẫn nương tử và hai đứa bé đến đây, thứ nhất là thăm cha nương, thứ hai là cho mấy đường huynh muội chúng nhận thức nhau".

Lâm Sơn cười nhếch mép: "tam đệ có lòng".

La thị thì liếc xéo cả nhà Lâm Hải: "tam đệ tới thật không khéo, cha bây giờ có bệnh trong người, không thể gặp đệ, còn nương đã đi dã ngoại ở thôn trang rồi".

Lâm Hải nghe Lâm lão gia tử bị bệnh thì sốt sắng hỏi: "nhị ca, cha bệnh có nặng không? Xin nhị ca cho phu thê đệ và mấy đứa nhỏ đi gặp cha".

Lâm Sơn cũng không từ chối, dẫn gia đình Lâm Hải đến một viện trong phủ. Viện này hết sức sạch sẽ, thoáng mát, nhưng bước vào trong phòng thì lại nồng nặc mùi thuốc.

Lâm lão gia tử nằm một ở trên giường, hai mắt nhắm nghiền. Sáu năm không gặp cha mà Lâm Hải thấy ông như già đi thêm hai mươi tuổi nữa. Làn da xanh xao, râu tóc bạc phơ, ông nằm đó, hai mắt nhắm chặt trông thật tiêu tụy.

Lâm Hải bước đến giường ông, quỳ xuống, nắm lấy bàn tay gầy rộc, gần gốc của ông, nghẹn ngào khẽ gọi: "cha, con bất hiếu, đã không biết cha bị bệnh mà đến thăm người sớm hơn. Cha, người dậy đánh con đi, mắng con đi..."

Khi Lâm Hải quỳ xuống, Dương thị cũng nắm tay hai con quỳ xuống cạnh trượng phu, nàng im lặng nhìn Lâm lão gia tử, sau đó cúi đầu, nước mắt từ từ rơi xuống. Tuy Lâm lão gia tử thiên vị con trai lớn, nhưng ông cũng không phải người quá khắt khe như Lý thị. Khi xưa rất nhiều lần Lý thị chì chiết nàng thì chính ông là người bênh vực nàng. Giờ thấy ông tiêu tụy như vậy, lòng Dương thị cũng thổn thức không thôi.

Lâm lão gia tử còn thua Dương lão gia tử một tuổi, vậy mà giờ nhìn ông như già hơn Dương lão gia tử cả hai chục tuổi. Trước đây ông rất khỏe mạnh, vậy mà chỉ xa nhau sáu năm, giờ gặp lại ông lại ốm yếu như vậy, ai mà không xót xa chứ.

Lâm Sơn thấy cả nhà Lâm Hải khóc thì hẳn nghĩ mình cũng nên diễn một chút, hẳn thở một hơi thật dài nói: "cha bị như thế này cũng hơn hai năm nay rồi. Lúc đầu là do nhiễm bệnh thương hàn, sau khi bệnh qua đi, ông lại càng ngày càng yếu. Ta cũng đã cố gắng thuốc thang cho cha, nhưng mãi không có hiệu quả". Nói xong hẳn lắc lắc đầu rồi lại thở dài, tỏ vẻ bất lực.

Lâm lão gia tử như cảm nhận được có người bên cạnh mình, ông từ từ mở mắt ra, nhìn thấy Lâm Hải ông rất kích động.

Lâm lão gia tử liên tục thì thào: "không phải... Không phải..."

Lâm Sơn thấy không ổn vội chạy lại bên giường, đẩy Lâm Hải ra, cầm lấy tay Lâm lão gia tử, liên tục kêu gào: "cha, người muốn nói gì, người đừng làm con sợ, cha người nói với con đi". Không biết Lâm lão gia tử thì thầm câu gì, mặt Lâm Sơn tái mét đi.

Lâm lão gia tử cũng như đã cố hết sức, lại tiếp tục nhắm nghiền hai mắt.

Lâm Sơn đứng lên, vẻ mặt đau khổ: "tam đệ, đệ cũng mệt rồi, nhị tẩu của đệ cũng đã cho người dọn dẹp phòng cho cả nhà đệ. Đệ mau đi nghỉ ngơi đi. Cha ở đây, ta đã cho người chăm sóc cẩn thận rồi, đệ cứ yên tâm".

Lâm Hải tuy rất muốn ở lại chăm sóc Lâm lão gia tử, nhưng nhìn vẻ mặt không cho cự tuyệt của Lâm Sơn, hẳn lại buông mắt, dẫn vợ con theo nha hoàn đến gian phòng La thị bố trí cho cả nhà hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Từ viện Lâm lão gia tử trở lại trong viện của mình, Lâm Sơn bắt đầu suy tư.

La thị từ ngoài bước vào trong phòng, vẻ mặt cũng nhăn nhó, nhìn Lâm Sơn oán trách: "chàng nói xem, đang yên lành, mấy kẻ nông thôn đó đến đây làm gì? Chàng mau nghĩ cách cho bọn chúng trở về đi, chúng ta không thể nuôi không họ được".

Lâm Sơn cũng nói: "ta cũng có muốn tam đệ đến đây đâu, ta cũng đang nghĩ cách đây".

"Vậy chàng nói xem nên làm thế nào? Chuyện của cha không thể để họ biết được". La thị làm sao mà để cả nhà Lâm Hải ở nhà này được, nàng ta hận không thể xô cả nhà Lâm Hải ra khỏi cửa ngay bây giờ kia. Chỉ là những kẻ nông thôn quê mùa mà dám bước chân vào kinh thành, không tự soi xem họ có xứng ở trong phụ đệ này không?

Lâm Sơn đương nhiên biết chuyện của Lâm lão gia tử không thể để Lâm Hải biết. Hơn hai năm trước, Lâm lão gia tử đúng là có mắc bệnh thương hàn, nhưng vì Lâm Sơn bỏ thêm một vị thuốc vào trong thuốc sắc cho Lâm lão gia tử uống, làm cho tinh thần ông ngày càng mệt mỏi, hơn hai năm như vậy đương nhiên sức khỏe ông càng ngày càng kém. Nhưng tiền đồ của hẳn đang thuận lợi, mấy tháng này hẳn đã ngưng bỏ thêm thuốc cho ông. Vì nếu Lâm lão gia tử chết đi, thân là con trai trưởng, hẳn phải chịu hiếu tang ba năm, có nghĩa là trong ba năm hiếu tang hẳn sẽ không được tham gia quan trường, vậy thì lại không được.

Lý do Lâm Sơn làm cho Lâm lão gia tử phải bệnh tật nằm trên giường chính là vì ông đã can gián hẳn không được nhận quà của cấp dưới, không được tham gia vào cuộc tranh chấp của các hoàng tử.

Lâm Sơn là người mưu mẹo, lại có tham vọng thăng tiến nhanh. Đương nhiên hẳn sẽ bỏ ngoài tai lời Lâm lão gia tử rồi. Nhưng nếu trực tiếp tranh chấp với ông thì với tội danh bất hiếu, hẳn cũng không ngóc đầu lên được. Vì vậy, hẳn quyết tâm cho ông bệnh tật nằm một chỗ, để ông không thể cản con đường công danh của hẳn.

Còn Lâm Hải... Lâm Sơn nhớ tới lời Lâm lão gia tử thì thào "... không phải con người. Lâm Sơn không phải con người nữa rồi".

Nếu để Lâm Hải nghe thấy câu đó thì chính bản thân Lâm Sơn sẽ gặp nguy rồi.

Vậy nên hẳn quyết định sẽ sửa lời ông nói.

Sáng hôm sau, Lâm Sơn gọi cả nhà Lâm Hải tới, vẻ mặt buồn khổ nói: "tam đệ, ta đã suy nghĩ cả đêm mới dám nói với đệ. Tối hôm qua, cha nói "không phải" là nói đệ không phải con ruột của ông. Ta định giấu chuyện này, nhưng..."

Lâm Hải nghe lời Lâm Sơn nói thì sốc cực độ, hẳn liên tục lắc đầu: "không đúng, không đúng, nhị ca, huynh đang nói đùa với đệ đúng không? Đây chỉ là lời nói dối đúng không?"

Lâm Hải lắc đầu: "đi, ta dẫn đệ đi trích máu nhận thân".

Lâm Sơn đứng lên lôi kéo Lâm Hải đi về phía viện Lâm lão gia tử. Lâm Hải thần thờ, để mặc cho Lâm Sơn kéo hẳn đi.

Mẫn Trúc vừa chạy theo vừa nghĩ " cái vị nhị bá này lại muốn gì đây? Tội qua nhị bá mẫu thì chỉ cho cả nhà nàng bốn người một căn phòng và hai chiếc giường nhỏ. Trong khi Lâm phủ là cả một tòa trạch viện. Lại nói từ lúc tới cũng chỉ thấy tổ phụ ốm yếu nằm trên giường, còn lại thì không thấy tổ mẫu, các đường huynh và gia đình tứ thúc cũng không thấy".

Mẫn Trúc thấy kì quái cũng đứng, nhưng chuyện này lại đúng là trùng hợp. Cả nhà lớn nhỏ Lâm gia hôm trước vừa đi thôn trang nghỉ ngơi thì hôm sau nhà Lâm Hải tới kinh thành. Đây lại coi như một điều vô cùng thuận lợi cho Lâm Sơn thực hiện kế hoạch của hắn.

Khi đến viện Lâm lão gia tử, sai người đi múc nước tới, sau đó lấy kim trích một giọt máu từ tay Lâm lão gia tử nhỏ vào bát nước. Hắn lại đưa cây kim khác vào tay Lâm Hải nói:" để trích máu của mình vào trong chén đi".

Lâm Hải tay cầm kim run run, nhưng nhìn cha hắn yếu ớt nằm đó, Lâm Hải cắn răng trích máu ở ngón tay nhỏ một giọt vào chén nước. Giọt máu rơi xuống, không hề hòa cùng với máu của Lâm lão gia tử. Lâm Hải thấy thế thì ngồi phịch xuống, hai mắt mở lớn, trông mắt mở mịt toàn hơi nước. Dương thị và Cẩn Tuệ cũng không tin được những gì đang thấy ở trước mắt. Cả ba người đều là về mặt ngây ngốc, riêng Mẫn Trúc thì bình tĩnh nhìn mọi chuyện đang xảy ra.

Lâm Sơn trong lòng đắc ý, nhưng về mặt buồn khổ nói:" tam đệ, ta không muốn đệ đến chết vẫn không biết mình không phải con cháu Lâm gia, ta muốn nói đệ đệ biết thôi. Ta cũng sẽ viết giấy xác nhận đệ không phải con ruột của cha. Cha ở đây đã có ta và Lâm Giang chăm sóc, nề tình chúng ta là huynh đệ mấy chục năm, ta sẽ tặng đệ năm mươi lượng bạc để về lại quê nhà. Những gì cha đã cho đệ ta cũng không đòi lại. Trong ngày hôm nay, đệ hãy về lại quê nhà đi".

Mẫn Trúc nghe tới đây thì hiểu rồi, Lâm Sơn là sợ nhà nàng tới đây ăn bám. Vì sao chưa hỏi chuyện gia cảnh nhà nàng đã vội vã đuổi người rồi. Lại còn phải dằn cảnh không phải con ruột nữa. Người nhà như vậy, Mẫn Trúc cũng không cần, đuổi thì đi thôi, không phải gia đình nàng không có tiền.

Mẫn Trúc bước tới gần ôm cổ cha nàng thì thào vào tai cha:" cha, trước chúng ta đi khỏi đây đã, nhị bá không muốn chúng ta lẩn lút trước mặt người, chúng ta đi thôi".

Lâm Hải, Dương thị đều là về mặt mịt mờ ra khỏi cửa Lâm phủ, Lâm Sơn cũng đưa năm mươi lượng bạc vào tay Lâm Hải cùng với một tờ giấy xác nhận Lâm Hải không phải con của Lâm lão gia tử rồi xoay người đi vào. Gia nhân Lâm phủ đóng chặt cửa lại, Lâm Hải nghe tiếng đóng cửa thì giật mình. Hắn ngẩng đầu nhìn tấm bảng ghi " Lâm phủ" khí khái trước mắt mà lòng như vỡ vụn ra ngàn mảnh.

Mẫn Trúc nhìn Lâm Hải, rồi nhìn tờ giấy trong tay cha, câu cuối cùng ghi " từ nay Lâm gia và Lâm Hải ân đoạn nghĩa tuyệt" bên dưới là một đỏ chói của Lâm Sơn, nàng thở dài một hơi.

Mẫn Trúc kéo tay áo Lâm Hải:" cha, người còn nương, còn hai ca ca, còn con nữa. Gia đình ta mãi không xa rồi".

Lâm Hải cúi xuống, ôm chặt con gái trong lòng, hít một hơi thật sâu. Sau đó nói:" trước chúng ta đi tìm một nơi nghỉ tạm đã, giờ mới đầu tháng hai, cha còn hơn hai tháng nữa mới thi. Cũng không thể lay lắt ngoài đường được".

Cả nhà bốn người vào một tửu lâu ăn cơm, sau đó nhờ tiểu nhị tìm giúp một người môi giới để thuê một tiểu viện nhỏ.

Tiểu nhị được Lâm Hải cho một lượng bạc thì vui vẻ giới thiệu Đồng môi giới cho gia đình Lâm Hải.

Lâm Hải đứng lên chào Đồng môi giới nói:" Xin chào Đồng môi giới, ta là Lâm Hải, người ở An Sơn huyện, đến đây thăm người thân, nhưng nhà người đó đã chuyển đi, đành thuê tạm một tiểu viện ở vài tháng rồi quay về quê nhà, làm phiền Đồng môi giới giúp đỡ".

Đồng môi giới nở một nụ cười chuyên nghiệp:" Lâm huynh khách khí, đây là công việc của Đồng mỗ phải làm. Không biết Lâm huynh muốn thuê dạng tiểu viện như thế nào? "

Lâm Hải nói:" vì gia đình ta có ý định ở lại khoảng ba bốn tháng, mà hải tử còn cần đọc sách, nên xin Đồng môi giới tìm giúp một viện có chút yên tĩnh, và an toàn một chút".

Đồng môi giới gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu:" vậy mời gia đình Lâm huynh theo Đồng mỗ đi xem tiểu viện trước, sau đó chúng ta lại bàn về giá cả".

Lâm Hải gật đầu, dẫn theo nương nương tử và hai đứa con của mình theo Đồng môi giới, đi coi đến căn thứ ba thì cả nhà đều có vẻ ưng ý. Đây là một ngôi nhà nhỏ ba gian ngủ, một chính phòng, một phòng bếp nhỏ, phía trước có một cái sân nho nhỏ, lại có một cây hồng gần ngay cổng. Căn nhà tuy nhỏ nhưng khá sạch sẽ, lại có vẻ yên tĩnh. Lâm Hải quyết định thuê căn nhà này, giá là năm lượng một tháng. Lâm Hải trả tiền nhà cho ba tháng là mười lăm lượng, ký khế ước thuê nhà. Mọi chuyện xong xuôi trời cũng ngả về chiều, cả nhà thu dọn một chút rồi ra tửu lâu ăn tối.

Mẫn Trúc cảm thán trong lòng, chỉ thuê một căn hộ nhỏ trong hẻm mà năm lượng một tháng. Kinh thành đúng là nơi tiêu tiền mà.

Ngày hôm sau cả nhà lại đi mua nồi niêu, chén đĩa và một số gia vị nấu ăn, lại mua ít gạo, thịt, rau để nấu ăn. Chi đơn giản như vậy thôi mà cũng tiêu hết bảy lượng bạc. Giá cả ở kinh thành đắt gấp ba hoặc năm lần so với những thành, trấn khác.

Dương thị thấy bạc cứ bay đi vèo vèo thì cũng cảm thán liên tục. Từ hôm qua đến giờ, Lâm Hải không hề nở nụ cười, ánh mắt luôn thất thần. Tuy bởi vợ con đi mua sắm, nhưng lòng hắn cũng không yên.

Ba mẹ con Dương thị cũng cảm nhận được nỗi buồn của Lâm Hải, cũng cố gắng tạo niềm vui cho hắn, nhưng Lâm Hải đến cười gượng cũng không làm được. Dương thị đau lòng trượng phu nằng, nhưng Lâm Hải cứ im lặng không nói, nằng cũng cuống nhưng không biết làm sao cả.

Cần Tuệ thì luôn dùng ánh mắt lo lắng nhìn cha, năm nay Cần Tuệ cũng mười tuổi rồi, có những chuyện không muốn hiểu cũng không được. Cần Tuệ biết cha đang thương tâm, nhưng bản thân không thể giúp được gì cho cha cả.

Đến khi về lại nhà, Dương thị lo dọn dẹp nhà cửa, lại phải nấu ăn. Lâm Hải cũng nói Cần Tuệ đi về phòng đọc sách, không được bỏ bê. Bản thân Lâm Hải cũng vào phòng đóng cửa, ngồi một lúc trước bàn nhỏ, Lâm Hải lôi từ trong ngực ra tờ giấy xác nhận hắn không phải con Lâm lão gia tử. Lâm Hải đặt tờ giấy trước mặt mình, hai tay nắm thật chặt. Lâm Hải nhắm mắt lại, nhớ khi còn nhỏ Lâm lão gia tử dạy hắn đọc chữ, khen hắn thông minh, lại dạy hắn trồng trọt...

Những ký ức lúc nhỏ cứ lần lượt xuất hiện trong đầu hắn. Lâm Hải không tin bản thân không phải con của Lâm lão gia tử. Nhưng lý do gì khiến nhị ca hắn phải đẩy hắn ra khỏi Lâm gia thì Lâm Hải nghĩ mãi cũng không ra được.

Mẫn Trúc gõ cửa mấy lần mà không thấy cha lên tiếng, đẩy nhẹ một cái thì không thấy cửa khóa. Mẫn Trúc bước vào phòng, thấy cha hai tay nắm chặt thành quyền, mắt nhắm nghiền. Nàng cứ đứng im như vậy nhìn cha mình một lúc rồi mới bước tới gần cha. Mẫn Trúc trèo lên, ngồi trong lòng Lâm Hải.

Lâm Hải có chút giật mình, mờ mắt ra, thấy con gái đang tròn xoe mắt nhìn mình. Lâm Hải nhắc Mẫn Trúc đứng lên hai chân mình rồi ôm con gái thật chặt, đầu Lâm Hải gác vào một bên vai nhỏ bé của Mẫn Trúc như tìm kiếm sự an ủi từ con gái bé nhỏ.

Mẫn Trúc hiểu, rất hiểu cảm giác bị người thân hắt hủi, nàng chỉ yên lặng, không nói gì, tay nhỏ bé vỗ nhẹ lên lưng cha. Mẫn Trúc thấy hai vai của Lâm Hải có chút run lên, ở cổ của nàng cũng cảm thấy ướt. Mẫn Trúc thở dài trong lòng "khóc ra được là tốt rồi, khóc ra sẽ thoải mái hơn". Mẫn Trúc cứ vậy yên lặng vỗ vỗ lưng Lâm Hải, một lúc lâu sau Lâm Hải mới ngừng khóc. Lâm Hải khóc xong lại cảm thấy ngượng ngùng, khóc trước mặt con gái thật là mất mặt.

Mẫn Trúc coi như không biết, về mặt nghiêm túc nhìn Lâm Hải: "cha, có thể người không tin con. Nhưng nhị bá nói dối! Người là con thân sinh của tổ phụ".

Lâm Hải nghe xong lời Mẫn Trúc lại không quản Mẫn Trúc chỉ là hài tử sáu tuổi, về mặt nghiêm cẩn hỏi con gái: "con sao lại nói như vậy?"

"Lúc nhị bá không lấy máu từ tay tổ phụ, nhị bá đã lấy máu từ tay tên sai vặt cầm chén. Lúc đầu con không để ý, nhưng trước khi con bước ra khỏi phòng, con thấy tay tổ phụ không có vết kim đâm, không có chút máu nào trên tay tổ phụ, mà trước đó không có ai lau tay của tổ phụ cả". Mẫn Trúc nói lại tất cả những gì nàng thấy và suy đoán.

Đúng như lời Mẫn Trúc nói. Tuy có nhiều cách để cho máu không hòa cùng nhau. Nhưng Lâm lão gia tử đã uống hai năm loại thuốc kia, mới ngưng được mấy tháng nay. Lâm Sơn không dám mạo hiểm trích máu của ông ra, sợ máu có màu đen sẽ làm Lâm Hải nghi ngờ.

Lâm Hải nghe lời Mẫn Trúc lại càng khẳng định có khuất tất, nhưng bây giờ làm cách nào để tìm hiểu được? Đây không phải là vấn đề dễ dàng.

Mẫn Trúc thấy Lâm Hải trầm tư thì nói: "cha, muốn tìm hiểu sự thật thì người trước mắt phải thi đỗ công danh. Nhị bá bây giờ đã là quan lớn, không phải thường dân như chúng ta có thể trêu chọc. Lại nói giấy xác nhận này có dấu tay của tổ phụ, chúng ta có lý nhưng lại không thể cãi".

Lâm Hải nhìn con gái nhỏ, gật đầu thật mạnh.

Mẫn Trúc cũng là thở ra một hơi nhẹ nhõm. Nếu cứ để chuyện này đè nặng trong lòng Lâm Hải, sẽ khiến cha nàng u uất mà bỏ mặc tất cả mất. Thà là chỉ ra điểm sai trong chuyện này, sau đó biến đau thương thành sức mạnh mà cố gắng thôi.

Lâm Hải đúng là đã dùng toàn bộ ý chí để đọc sách, quyết tâm thi đậu kì này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Ở An Sơn huyện, Dương gia cũng đang tất bật thu hoạch lá trà, toàn bộ hơn hai ngàn ba trăm mẫu trà của Dương gia đều được thu hoạch. Vì theo lời Mẫn Trúc, toàn bộ trà trồng xen cây ăn trái đã được dùng phân bón là chính loại trái cây đang trồng, nên có thể thu hoạch sớm cũng không sao.

Năm nay năm trăm bảy mươi mẫu ở đồi Bạch trà được chăm sóc toàn bộ như một mẫu trà năm ngoái của Mẫn Trúc là khi nắng quá gắt của mùa hè sẽ dùng rom phủ một lớp lên mỗi cây trà. Cây trà cũng lớn hơn một chút, một mẫu cho ra hai cân rưỡi trà khô, tổng Bạch trà làm ra là một ngàn bốn trăm hai mươi lăm cân.

Còn trà trồng xen canh ông mới thu trước ba trăm mẫu, cho ra được sáu trăm ba mươi cân trà khô. Mà lần sao lá trà này, ông đã bỏ ra hai mẫu trà để thử nghiệm độ lửa. Dương Trí và Cần Minh phụ giúp ông trong việc sao loại trà này.

Mẫn Trúc đã cẩn thận nhớ lại những gì nàng đã tìm hiểu ở thế giới trước, viết toàn bộ ra giấy đưa cho Cẩn Minh trước khi đi kinh thành.

Cẩn Minh và Dương Trí hết sức cẩn thận canh độ lửa, chỉ để cho lửa luôn âm ỉ cháy, tuyệt không để cháy lớn lên. Dương lão gia tử cũng hết sức tập trung đảo đều tay.

Cuối cùng, sau khi thành phẩm hoàn thành, tổ tôn ba người nhăn tình sáng lên. Lúc sao, một mùi hương trái cây thơm ngát, quện cùng mùi lá trà cứ phảng phất vờn quanh. Lúc trà khô, lá trà có hình xoắn ốc, màu xanh biếc, trông thật đẹp mắt.

Dương lão gia tử pha một bình trà, uống thử, mọi người Dương gia tâm trạng bây giờ còn kích động hơn cả khi Mẫn Trúc làm ra Bạch trà.

Tất cả đưa mắt chăm chú nhìn theo ly trà Dương lão gia tử đang cầm đưa lên mũi ngửi, rồi ông đưa lên miệng nhấp một ngụm trà.

Mọi người nhìn Dương lão gia tử thấy ông nở nụ cười hài lòng, lúc này Dương Khiêm vội lấy bình trà lớn mới pha, rót cho mỗi người một ly, lớn nhỏ đều có. Mọi người nhận ly trà, cũng làm theo Dương lão gia tử, một mùi trái cây pha cùng hương trà nhẹ nhàng thanh thoát bay ra. Lại nếm thử một ngụm, vị trà rõ rệt, nhưng nước trà vừa nuốt xuống, mùi trái cây lại cứ vương vấn nơi đầu lưỡi, lại như cảm thấy có chút vị ngọt của trái táo, nhưng lại cũng như vị thơm của trái lê.

Trong lòng tất cả đều hô to "thành công rồi".

Dương lão gia tử là vui quá, kích động quá mà khóc. Mọi người cũng ôm lấy nhau vừa cười vừa khóc. Hạnh phúc như vỡ òa trong ngày hôm nay.

Dương gia thành công rồi. Từ nay trà của Dương gia đã có chỗ đứng trong giới trồng trà rồi. Ông cũng theo ý Cẩn Minh và Dương Trí, gọi đây là Bích Loa Xuân.

Dương lão gia tử cho thu hoạch toàn bộ lá trà, chính ông giám sát việc sao trà, không để bất kỳ một sơ sót nhỏ nào xảy ra. Hội trà năm nay ông sẽ cho Dương Khiêm, Dương Thiên và Dương Hào mang trà đi.

Ba người mang một trăm cân Bạch trà, Một trăm cân Bích Loa Xuân, và những loại trà bình thường, mỗi thứ một chút. Lần đi này còn mang theo cả Đại Mao mười bảy tuổi, là người lớn tuổi nhất năm ngoài Dương lão gia tử mua trong số hai mươi người.

Chuyến đi hội trà lần này, Bạch trà lại rất khả quan. Lữ gia và Quý gia đều ký kết hợp đồng mỗi năm mỗi nhà thu năm trăm cân Bạch trà. Có ba thương nhân cũng muốn mỗi năm thu một trăm cân Bạch trà, hai người muốn mỗi năm thu năm mươi cân. Còn hai mươi lăm cân Dương gia sẽ tự bán.

Về phần Bích Loa Xuân, giá cả đã định từ ở nhà là ba trăm lượng một cân. Giá này là không thể bớt nữa, tuy có chút cao, nhưng dùng trái cây để bốn phân, lại nói những loại trà nổi danh đều là năm trăm đến bảy trăm lượng một cân. Còn có loại là ngàn vàng khó cầu, nhưng Bích Loa Xuân chưa khẳng định được vị trí của mình, nâng giá quá cao là điều không thể.

Nhưng Bích Loa Xuân không dễ thương lượng. Lữ gia và Quý gia chỉ phái quản gia tới ký hợp đồng, hai vị quản gia không thể quyết định chuyện trọng đại này thay chủ tử được, nên mỗi người mua một cân mang về dò ý chủ tử nhà mình.

Mà vị công tử áo tím năm ngoái, lần này mới ngày thứ ba đã lại xuất hiện một cách phô trương nhất có thể. Dương Khiêm vừa nhìn đã nhận ra hắn, Dương Khiêm nói nhỏ vào tai Dương Hào, Dương Hào gật đầu, vội vã ra cửa lễu đốn tiếp vị công tử an mặc xa hoa này: "vị công tử này, xin mời vào nếm thử trà mới của Dương gia".

Từ y công tử nhún đôi mắt hoa đào nhìn Dương Hào rồi "ồ" một tiếng, sau đó gật đầu bước chân vào trong lều.

Dương Thiên động tác chuyên nghiệp pha Bích Loa Xuân cho từ y công tử.

Vị công tử đó đưa trà lên mũi ngửi rồi gật gù: "không tệ, mùi thật thơm, thoang thoảng cả mùi trái cây nữa". Sau đó nhấp một ngụm, đặt ly trà xuống, hắn cười nói: "Duệ vương hai năm nay quả có lộc uống trà, gởi cho ta mười cân đi, trà này ta sẽ tặng cho Duệ vương và Bình vương".

Dương Hào chuyên nghiệp gói mười cân trà vào mười hộp giấy nhỏ. Hộp trà của Dương gia có nét độc đáo riêng, bên ngoài là hộp giấy cứng vuông vức có ghi chữ "Dương Cẩn" lại có hình bông hoa trà, bên trong có một lớp giấy dầu dày kín lá trà để trà không bị bay mất mùi, bảo đảm hương vị nguyên vẹn của loại trà đó.

Từ y công tử nhìn hộp trà cười nói: "rất có ý tứ". Sau đó không chút do dự móc ra ba tờ ngân phiếu, mỗi tờ trị giá một ngàn lượng đặt trên bàn. Để cho gia đình xách mười túi trà còn hắn tiêu sái rồi đi.

Cũng có bốn thương nhân lớn mua mỗi người năm cân, còn vài quản gia của một số thương nhân chỉ dám mua hai, ba lượng mang về cho chủ tử nếm thử. Nhưng có người mua là khá quan rồi.

Đến lúc hội trà kết thúc, Bích Loa Xuân còn dư lại tới tận hơn bốn mươi cân. Ba người cũng có chút ưỡn ỏi.

Nhưng lần này Dương Khiêm, Dương Hào và Dương Thiên ưỡn ỏi dư thừa rồi.

Hội trà ở đây chưa kết thúc, bốn nhà buôn trà nổi tiếng là Lữ gia, Quý gia, Mộ Dung gia và Trì gia đã phái quản gia tới, mỗi nhà đều muốn năm trăm cân Bích Loa Xuân. Nếu năm nay Bích Loa Xuân bán tốt, năm sau sẽ tới ký hợp đồng dài hạn.

Lữ gia và Quý gia còn trực tiếp thu luôn năm trăm cân Bạch trà đã ký kết hợp đồng mua Bạch trà hàng năm lúc ở hội trà mang đi luôn rồi.

Số trà Bích Loa Xuân năm nay thu được là hai ngàn năm trăm cân, bây giờ bán hai ngàn cân, lại mang đi hội trà một trăm cân, ông cũng chỉ còn lại bốn trăm cân thôi. Cả nhà Dương gia bây giờ là ngủ cũng cười tỉnh rồi. Chỉ trong một ngày, mà thu được sáu mươi vạn lượng bạc. Ôi, năm mơ cũng chưa thấy tiền nhiều như vậy.

Khi ba người Dương Khiêm xách trà về, nghe tin như vậy thì há hốc miệng kinh ngạc. Họ chưa về mà trà đã bán gần hết, thật không thể tin được mà. Vậy mà ba người trên đường về cứ sợ bóng sợ gió một hồi.

Vì có Đại Mao làm chân chạy, nên số Bạch trà khi được khách nhân đặt hàng đã cho Đại Mao chạy về lấy để giao cho khách nhân ngay tại hội trà. Mà trà hàng năm giao cho thương nhân nhỏ cũng đã được vận chuyển đi, nên kho trà Dương gia bây giờ là trống đi rất nhiều.

Kết thúc hội trà cũng tới lúc các thiếu niên Dương gia đi thi.

Mọi người trong Dương gia bắt đầu khẩn trương lên. Vì thi tú tài và cử nhân là đầu tháng tư, Dương Trí và Cẩn Minh là do đích thân Dương lão gia tử đưa lên phủ thành. Còn Dương Kính, Dương Đăng, Dương Khoa và Dương Liêm là do Dương Hào đưa tới trước cổng trường thi.

..... Ta là đường phân cách kinh thành...

Ở kinh thành, Lâm Hải cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng cho kỳ thi quan trọng này.

Mẫn Trúc và Cẩn Tuệ ngày ngày theo nương đi dạo chợ ở kinh thành. Mẫn Trúc nhìn đình đài lầu các và các khu chợ sầm uất, các tửu lâu tấp nập người ra vào ở kinh thành thì ngay lập tức muốn mở cửa hàng hương liệu ở đây.

Kinh thành là vùng đất ngoại hồ tàng long, có thể buôn bán ở nơi này quả là không còn gì tốt hơn.

Nhưng bây giờ kinh phí để thuê hay mua cửa hàng là một chuyện nan giải.

Cái gì bản thân chưa thể thực hiện ngay được, Mẫn Trúc cũng không tự ép bản thân. Lại cùng Cẩn Tuệ ngày ngày vui vẻ đi theo nương.

Hôm nay đã là mười bốn tháng tư, sáng mai Lâm Hải chính thức bước vào khu vực thi Đình.

Thi Đình sẽ mất ba ngày, các sĩ tử phải mang theo lương khô, nước uống đủ để phục vụ trong chính bản thân trong ba ngày thi.

Đã có kinh nghiệm của lần thi Hội trước, Dương thị tuy có chút lo lắng, nhưng nàng vẫn cố hết sức trấn tĩnh bản thân, lần lượt kiểm tra tất cả các loại bút, mực, giấy, lương khô, thịt khô, một ít bánh, còn có cả bạch trà và một ấm đun nước nhỏ, một cái ly bằng gỗ.

(Ngày xưa mọi người đi thi khổ dễ sợ nhỉ.)

Mẫn Trúc cùng Cẩn Tuệ hôm nay nắn nỷ Lâm Hải dẫn đi chợ. Vì cả hai tháng này Lâm Hải đã vui đầu vào ôn luyện sách vở rồi, một ngày này Mẫn Trúc muốn để đầu óc Lâm Hải ở trong tam trạng thoải mái nhất có thể. Như vậy đến khi vào trường thi mới không mệt mỏi chết mệt sống.

Lâm Hải vốn trước giờ Mẫn Trúc cầu là hần đáp ứng, vậy mà hôm nay có chút do dự.

Mẫn Trúc thấy cha do dự thì nàng kéo tay áo cha:" cha, người đã đọc sách bao nhiêu năm nay rồi, nghỉ ngơi một ngày trước khi đi thi để sắp xếp lại số sách trong đầu mình, như vậy vào trường thi mới không bị nhầm lẫn".

Cẩn Tuệ nghe muội muội nói thì buồn cười, nhưng cũng cố nhịn vì hần cũng muốn cha nghỉ ngơi một chút nên nói:" cha đã không bồi muội muội hai tháng rồi, muội ấy hôm nay muốn cha bồi đi chợ, người đáp ứng muội ấy đi cha".

Bị hai đứa con nói cho xiêu lòng, Lâm Hải gật đầu đáp ứng:" được rồi, chúng ta đi thôi".

Mẫn Trúc nhảy lên hoan hô, câu đó ở trước mặt Lâm Hải giờ hai tay lên. Lâm Hải cười cười cúi xuống ôm con gái nhỏ lên, ba cha con vui vẻ đi chơi.

Nhưng hôm nay khác mọi ngày ra ngoài rồi, mới đến đoạn đường nhỏ hơi vắng ở gần chợ, Cẩn Tuệ bị một bàn tay nhỏ bé túm lấy cổ chân. Cẩn Tuệ giựt mình nhìn xuống chân mình thì cũng giựt mình. Một đứa nhỏ đầu tóc bù xù, quần áo tồi tả, mặt mũi lem luốc, thân hình gầy gò, chỉ có ánh mắt là to tròn nhưng lại có chút thần thờ.

Đứa bé túm chặt chân Cẩn Tuệ, Cẩn Tuệ gọi cha đang ôm Mẫn Trúc đi trước vài bước:" cha, người mau tới xem!".

Lâm Hải cùng Mẫn Trúc đang vui vẻ nói chuyện mấy ngày qua Mẫn Trúc đã tìm thấy, nhìn thấy những gì đặc biệt ở kinh thành, nghe Cẩn Tuệ gọi thì cũng có chút giựt mình, hai người quay lại, thấy một đứa trẻ lem luốc đang ôm chặt chân Cẩn Tuệ không buông, thì Lâm Hải vội ôm Mẫn Trúc hai bước làm một bước tới.

Mẫn Trúc để cha thả mình xuống, nhìn đứa trẻ gầy gò trước mắt mà nàng cảm thấy xót xa.

Cẩn Tuệ ngồi xuống, gỡ tay bạn nhỏ ra khỏi cổ chân mình, nhẹ giọng hỏi:" tiểu đệ à, đệ trước buông tay, đệ có chuyện gì, mau nói ra, ca hứa, ca giúp

được sẽ giúp hết sức mình.

Đứa bé đó cũng nghe lời buông tay, ánh mắt đáng thương nhìn ba cha xon Lâm Hải nói: "cầu xin bá bá, cầu xin mọi người cứu mấy huynh đệ chúng con. Cha mẹ con lúc dẫn chúng con lên kinh thành tìm người thân, đi ngang qua sông, vô tình bị rơi xuống sông mà nước sông lúc đó chảy xiết nên bị nước cuốn đi.

Chúng con nhờ được một vị thúc thúc tốt bụng đưa đến kinh thành, nhưng nhà người quen không nhận chúng con, đuổi chúng con ra khỏi cửa. Huynh đệ chúng con lang thang ở đây xin ăn đã mười ngày rồi. Đệ đệ của con đang bị bệnh. Xin người giúp đỡ thu lưu chúng con, xin người cứu đệ đệ con, cầu xin người".

Đứa bé vừa nói vừa đập đầu bang bang. Lâm Hải vội đỡ đứa bé dậy hỏi: "đệ đệ con giờ ở đâu? Mau đưa ta tới xem".

Đứa bé nghe vậy thì nhãn tình sáng lên, cố hết sức đứng dậy, xiêu xiêu vẹo vẹo chạy vào trong một ngõ hơi tối.

Ba cha con Lâm Hải vội đi theo, Cẩn Tuệ nhanh chân chạy trước, Lâm Hải còn phải dắt theo Mẫn Trúc nhưng cũng vội vã theo sau.

Ở trong một góc phía sau của một căn nhà lớn, một đứa bé đang nằm co ro trên bậc thềm, thân thể nhỏ bé đang run lên từng đợt. Lâm Hải cúi xuống sờ trán bé thì thấy nóng ran. Lâm Hải vội vã ôm đứa bé lên, Cẩn Tuệ đi trước chỉ đường đến được đường

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tim Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Đến được đường, đại phu thấy đứa bé trong tay Lâm Hải cả người dơ dáy, tuy hơi giựt mình nhưng cũng vẫn tận tâm bắt mạch, thăm khám.

Vị đại phu đó đắp thuốc lá lên trán đứa bé. Sau đó kê một ít được hạ sốt, để học trò đi hốt thuốc, sau đó mới quay sang Lâm Hải nói: "đứa bé này do đói quá dẫn đến suy kiệt cơ thể, lại chịu lạnh quá lâu, nên muốn hồi phục cũng phải mất mười ngày nửa tháng. Ta đã kê đơn mười ngày thuốc, mười ngày sau nếu khỏe thì không cần đến khám nữa".

Lâm Hải cúi đầu cảm tạ vị đại phu đó, thanh toán tiền thuốc, sau đó ôm đứa bé đang bị bệnh cùng ba đứa nhỏ đi về.

Dương thị đang chuẩn bị làm cơm, thấy ba cha con trở về sớm còn mang theo hai đứa nhỏ gầy gò, dơ dáy thì kinh ngạc, Dương thị nhìn Lâm Hải.

Lâm Hải đang ôm đứa nhỏ bị sốt, chân bước vào nhà, nói với Dương thị: "để ta mang đứa nhỏ vào nhà rồi nói".

Dương thị cũng vội vàng theo vào, thấy hai đứa nhỏ quần áo tuy không rách nhưng cũng cấu bẩn không nhìn ra trước đó là màu gì. Dương thị sai Cẩn Tuệ lấy quần áo đưa cho đứa lớn đi tắm rửa, thay lại quần áo của Cẩn Tuệ. Tiếp theo lấy nước ấm và thêm một bộ đồ khác của Cẩn Tuệ thay cho đứa nhỏ đang bệnh nằm trên giường.

Trong lúc phu thê hai người đang lau người, thay quần áo cho đứa nhỏ, Lâm Hải nói lý do tại sao lại thu hai đứa nhỏ này.

Dương thị nghe xong, trong lòng không khỏi xót xa cho hai đứa nhỏ: "nếu chúng ta đã gặp gỡ chúng trong tình cảnh này, vậy là chúng ta có duyên với hai đứa bé này. Ta nghĩ chúng ta cứ cưu mang chúng đi, dù sao chúng ta bây giờ cũng có khả năng". Dương thị nhìn đứa nhỏ mê man trên giường nói với Lâm Hải.

Lâm Hải gật đầu: "ta cũng nghĩ như vậy. Trước nàng cứ đi nấu chút cháo cho hai đứa nhỏ này, đại phu có nói để đói quá lâu ăn cơm ngay sẽ không tốt".

Dương thị đáp: "vâng", rồi mang chậu nước bồn ra ngoài đi nấu đồ ăn.

Mẫn Trúc cùng Cẩn Tuệ này giờ ngồi cùng đứa lớn hỏi chuyện. Vậy mới biết hai huynh đệ này một người tên Trương Văn, một người là Trương Võ. Nơi hai người ở trước kia là Đào thôn, ở về phía bắc của Nguyệt quốc. Đào thôn năm ngoái mưa quá nhiều gây sạt đất, núi lở. Thôn dân phải đi tản cư, cha nương hẩn theo lời tổ phụ trước khi lâm chung dặn dò đi kinh thành tìm nhà người thân giúp đỡ.

Vì nước lũ quá nhanh, mọi người chỉ kịp chạy thoát thân, tiền của gì đều cũng trôi theo nước lũ.

Vì vậy một nhà bốn người họ phải đi bộ đến kinh thành. Cha nương Trương Văn phải vừa đi vừa làm mướn để làm lộ phí đến kinh thành. Chính vì như vậy, khi qua khúc sông lớn, họ không có tiền đi đò, đành phải đi đường vòng, rồi đi qua một cây cầu độc mộc. Cha Trương Văn ôm hai người qua trước, đến lúc quay lại đón nương hẩn, lúc cha hẩn đang diu nương qua thì chẳng may cả hai trượt chân rơi xuống sông. Hai huynh đệ cứ trơ mắt đứng nhìn cha nương bị dòng nước cuốn đi mà không thể làm gì...

Dương thị lúc đi ra, nàng đứng nghe Trương Văn kể đến đây mà nước mắt tuôn rơi. Hai đứa bé còn nhỏ như vậy, không biết đã trải qua bao nhiêu khổ cực mới tới được đây, vậy mà người thân lại nhẫn tâm không nhận.

Mẫn Trúc lên tiếng hỏi: "Trương ca ca, vậy huynh có nguyện ý ở lại nhà muội không? Nhà muội tuy không giàu có gì, nhưng cũng không để huynh và Trương Vô đối bụng".

Trương Văn như không tin vào tai mình, hắn nghĩ người ta chỉ giúp đỡ lúc này, sau này sẽ đuổi hai huynh đệ hắn đi. Vậy mà tiểu muội muội này lại hỏi hắn có nguyện ý ở lại không. Hắn là ngàn lần nguyện ý, vạn lần nguyện ý.

Trương Văn hai mắt sáng lên, nhìn Mẫn Trúc hỏi: "muội nói thật?"

Mẫn Trúc và Cẩn Tuệ nhìn nhau cười. Mẫn Trúc gật đầu: "Ân, đương nhiên là muội nói thật, cha nương muội sẽ không bỏ rơi hai người đâu".

Trương Văn cười rạng rỡ: "ta nguyện ý, ta đương nhiên nguyện ý". Nói xong lại cúi đầu khóc, hắn đây là có bao nhiêu may mắn? Vừa cứu được đệ đệ, từ nay về sau cũng không phải vất vưởng đầu đường xó chợ nữa.

Cẩn Tuệ lên tiếng: "ngươi đồng ý là tốt rồi, Trương Văn, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?"

Trương Vô nói: "ta năm nay mười một tuổi, đệ đệ năm nay tám tuổi".

Cẩn Tuệ không tin nhìn Trương Văn: "thật sự?"

Trương Văn người gầy gò, còn thấp hơn hắn nửa cái đầu, thế nào đã mười một tuổi rồi?

Trương Văn kiên định gật đầu: "Là thật, ta lừa ngươi làm gì?"

Mẫn Trúc ngược lại hiểu, Trương gia hẳn là một gia đình nghèo khó, hai huynh đệ Trương gia này, ăn uống không đủ chất thì sao mà lớn được.

Mẫn Trúc cười nói: "vậy Trương ca ca lớn tuổi hơn nhị ca của muội rồi, nhị ca mới mười tuổi thôi".

Trương Văn nhìn tiểu muội muội xinh đẹp, lại nhìn Cẩn Tuệ mới mười tuổi mà còn cao lớn hơn mình thì có chút xấu hổ. Trương Văn cúi đầu, hai cái tai đỏ bừng lên.

Dương thị thương cảm cho tình cảnh của hai đứa nhỏ họ Trương, nàng nấu một nồi cháo thịt cho mọi người cùng ăn. Nàng sợ nếu cả nhà mình ăn cơm, lại để hai đứa bé ăn cháo, sợ chúng hiểu lầm rồi lại tủi thân.

Ba người Mẫn Trúc nói chuyện về tình huống của hai huynh muội Trương Văn thêm một chút, rồi vào phòng Cẩn Tuệ thăm Trương Vô. So với lúc này, Trương Vô đã hạ sốt nhưng chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Trương Văn có chút khản trương, tới bên giường xoa xoa gương mặt nhỏ của đệ đệ rồi gọi: "A Vô, đệ mau tỉnh lại đi, ca tìm được nhà cho chúng ta ở lại rồi, chúng ta không phải chịu đói, chịu rét rồi".

Như nghe được tiếng gọi của đại ca hắn, Trương Vô mi mắt nháy liên tục, nhưng không hề mở ra, miệng liên tục gọi: "cha nương, con sợ, con đói".

Trương Văn thấy tiểu đệ của mình liên tục gọi cha nương, nhin không được cũng bật khóc, cầm tay đệ đệ miệng nói liên tục: "không sao rồi, không sao nữa rồi, có đại ca ở đây".

Ba cha con Lâm Hải đứng nhìn hai anh em họ Trương, một trong con mê man ni non không dứt, một cúi người ôm thân hình gầy gò của đệ đệ, miệng liên tục thì thầm trấn an. Cả ba người không khỏi thôn thức trong lòng.

Lâm Hải bước lên, nắm nhẹ lấy bả vai gầy yếu của Trương Văn nói: "đệ đệ con hạ sốt rồi, hẳn là một lát sẽ tỉnh lại thôi, con cũng mệt rồi, đi ăn chút gì đã, con phải giữ sức khỏe để chăm sóc cho đệ đệ của con chứ".

Trương Văn nghe vậy cũng không nói gì, tay nhỏ cầm chặt tay đệ đệ không buông, môi mím chặt.

Mẫn Trúc thấy vậy cũng khuyên: "Trương ca ca, huynh nghe lời cha muội đi, nếu giờ huynh không tự chăm sóc tốt mình, làm sao có thể chăm sóc được đệ đệ của huynh?"

Trương Văn lúc này mới chịu gật đầu, buông tay Trương vô, theo cha con Lâm Hải ra ngoài. Vừa đi vừa quay lại nhìn đệ đệ đang miên man trên giường.

Dương thị sợ Trương Văn ngại ngủ, nên không bày chén nhỏ, mà múc cho mỗi người một tô cháo, lại bày một ít dưa muối ra bàn.

Chắc Trương Văn lâu lắm rồi không được ăn ngon như vậy. Mùi cháo thịt thơm phức làm cho hắn nuốt nước miếng liên tục.

Dương thị xoa đầu Trương Văn nói: "mau ăn đi cho nóng, ta có bỏ chút gừng vào trong cháo, sẽ giúp cơ thể con ấm hơn".

Trương Văn nhìn bốn người, thấy trừ Dương thị đang cười hòa ái nhìn hắn, còn lại không ai chú ý hắn, mọi người đang chăm chú ăn, lúc này mới bớt ngưng ngừng, lấy muỗng xúc cháo ăn. Cháo vừa vào miệng, mùi thơm của gạo, quện cùng vị thịt, lại có chút thơm của gừng, ăn thật ngon. Trương Văn kim lòng không được, ăn lấy ăn để. Đã bao lâu rồi hắn không được ăn ngon như vậy? Chính hắn cũng không nhớ nổi nữa, vốn khi xưa ở Đào thôn, hắn cũng không mấy khi được ăn thịt.

Loáng cái, Trương Văn đã ăn hết một tô cháo lớn.

Dương thị này giờ vẫn để ý hần, thấy thế, lại đứng lên múc thêm một tô cho hần. Ba cha con Lâm Hải vẫn điềm nhiên chậm rãi ăn, giống như trên bàn chỉ có cháo ngon, còn lại không có gì khác lạ.

Trương Văn ăn đến tô thứ ba mới thỏa mãn buông muống xuống.

Dương thị cười hỏi: "con no rồi chứ?"

Trương Văn lúc này mặt đỏ bừng nói: "cảm ơn thăm thăm, con no rồi, con đi xem đệ đệ".

Nói xong đứng dậy chạy như bay về phòng Trương Võ đang nằm. Ba cha con Lâm Hải lúc này mới bật cười.

Ăn uống xong, cả nhà vào phòng thăm Trương Võ, thấy hần hai mắt vẫn nhắm nghiền, nhưng sốt đã hạ hoàn toàn. Lúc này cả nhà mới yên tâm đi nghỉ ngơi một chút. Trương Văn vẫn ở cạnh giường chăm sóc đệ đệ một khắc không rời.

Đến chiều, rốt cục Trương Võ cũng tỉnh lại, tuy sức khỏe còn rất yếu, nhưng tỉnh lại là tốt rồi.

Dương thị lúc này bưng cháo bón cho Trương Võ từng muỗng một. Lâm Hải cũng mang thuốc bốc ở được đường lúc sáng đi nấu.

Chăm sóc cho Trương Võ ăn cháo, uống thuốc xong, Lâm Hải cùng Dương thị lại cẩn thận xem lại đồ chuẩn bị cho ngày mai đi thi.

Lúc này Mẫn Trúc đưa một lọ hương cam cho Lâm Hải nói: "cha, hương này sẽ giúp xua muỗi, cũng giúp thần trí tỉnh táo. Cha, người cảm đi, đến nơi cứ mở nắp bình ra để trên bàn, không cần dùng tiết kiệm dầu. Con làm bình này, đặc biệt để người mang đi thi".

Lâm Hải ôm con gái nhỏ vào lòng nói: "cảm ơn tiểu bảo bối của cha".

Mẫn Trúc cười hi hi nói: "cha, người không cần tự ép bản thân, người cứ cố gắng hết sức là được rồi".

Lâm Hải cười gật đầu: "cha hiểu được".

Tối nay, mọi người đều đi ngủ sớm, Cẩn Tuệ và Mẫn Trúc ngủ chung một phòng, nhường phòng của Cẩn Tuệ cho huynh đệ Trương Văn.

Sáng sớm hôm sau, ba nương con Dương thị tiễn Lâm Hải tới tận cổng trường thi, đợi bóng dáng Lâm Hải khuất sau cánh cổng, ba người mới lặng lẽ rời đi.

Dương thị về nhà bây giờ cũng khá bận rộn, bốn đứa nhỏ nàng phải chăm sóc, Trương Võ lại bệnh chưa khỏi. Dương thị là cố để mình bận rộn, tránh cho tâm trạng lo lắng quá nhiều bản thân.

Mẫn Trúc cũng nhìn ra được nương nàng đây là đang cố để tâm tình bất an không lộ ra trước mặt huynh muội nàng. Mẫn Trúc cũng không khuyên Dương thị, vì nàng biết, nếu nàng khuyên nương sẽ càng lo lắng không yên hơn thôi.

..... Ta là đường phân cách ngạc nhiên.....

Đến hôm nay, Lâm Sơn mới biết Lâm Hải lên kinh đi tham gia thi Đình.

Ngày hôm đó sau khi đuổi gia đình Lâm Hải đi, Lâm Sơn nghĩ Lâm Hải đã mang thê nhi về lại quê nhà. Vì khi đến kinh thành, Lâm Sơn không hề đội mũ cử nhân, cũng không hề nói là hần lên kinh đi thi.

Mà Lâm Sơn không phải nằm trong sổ quan chủ khảo, cũng không phải nằm trong đám quan ghi danh.

Chỉ là hôm nay lúc đến nha môn, có một vị quan ghi danh hỏi hần, có người trùng họ, trùng quê với hần tham gia khoa thi năm nay, không biết hần có quen biết không. Lúc này Lâm Sơn mới tìm hiểu, lại phát hiện người mà vị quan kia nói lại là Lâm Hải.

Lâm Sơn đem chuyện này nói với La thị. La thị có chút bất ngờ nói với Lâm Sơn: "Lâm Hải làm sao mà đỗ cử nhân đề thi Đình năm nay kịp? Nếu như tính thời gian, cho dù thi đậu tú tài, thì năm nay mới tiếp tục thi cử nhân chứ?"

Lâm Sơn trầm tư một lát mới nói: "hần đậu tú tài từ khi mười lăm tuổi rồi, khi đó là ta giấu chuyện hần đậu tú tài với tất cả mọi người. Ta cũng không ngờ hần lại quyết tâm đọc sách tiếp. Ta tưởng chừng ấy năm, đã bào mòn mơ ước của hần rồi chứ".

La thị hỏi: "thế bây giờ chàng tính sao?"

Lâm Sơn lắc đầu: "có thể tính sao? Đợi kết quả thi xong thì tính tiếp. Nếu hần không đậu thi thôi, mà đậu thấp sẽ bị điều ra khỏi kinh thành, ta cũng không thêm quản. Nhưng nếu đậu cao, thì phải nghĩ cách cho hần thân bại danh liệt. Bây giờ ta mới tạo được một chút lòng tin với tam hoàng tử. Không thể ra tay với Lâm Hải ngay lúc này được".

La thị nghĩ nghĩ, cũng chẳng còn cách nào khác. Nên cũng không nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Đến ngày thứ ba từ sau khi Lâm Hải vào trường thi, sáng sớm Dương thị cùng hai con đến trước cổng đón Lâm Hải. Phải chờ tới gần trưa ba người mới thấy Lâm Hải mới một đi ra.

Dương thị bước nhanh tới đỡ trượng phu của mình, Cẩn Tuệ và Mẫn Trúc cũng tươi cười bước đến đón cha.

Không một ai nhắc tới chuyện bài thi, chỉ săn sóc đưa Lâm Hải về nhà.

Ở nhà, Trương Văn đã nấu sẵn một nồi nước nóng chờ Lâm Hải về là có thể tắm rửa ngay.

Trương Võ ba ngày nay cũng đã khá hơn rất nhiều, đã có thể tự bước xuống giường đi lại. Mẫn Trúc mỗi sáng đều chỉ đạo Trương Văn và Cẩn Tuệ dìu Trương Võ ra sân phơi nắng, nhằm tốt hơn cho thể trạng suy yếu của hắn.

Lâm Hải vừa về đến, cũng hỏi qua tình hình hai huynh đệ Trương Văn, sau đó tắm rửa nghỉ ngơi, cũng không hỏi gì thêm.

Cả nhà cũng nhẹ nhàng làm việc, tránh gây ồn ào đến Lâm Hải. Vì ba ngày ở trường thi cũng đủ làm Lâm Hải mệt chết rồi.

Lại qua bảy ngày, hôm nay sẽ dán bảng công bố danh sách thí sinh thi đậu.

Từ lúc Lâm Hải thi xong, Dương thị tuy bề ngoài như bình thường, nhưng trong lòng nàng khẩn trương hơn ai hết. Hôm nay thì Dương thị không bình tĩnh nổi rồi, Lâm Hải và Cẩn Tuệ cùng Trương Văn đi xem yết bảng từ sáng sớm. Mà Dương thị, Mẫn Trúc và Trương võ ngồi ở nhà chờ đến sốt ruột, mặt trời lên cao ba sào rồi mà chưa thấy ba người trở lại.

Dương thị kim lòng không được, chốc chốc lại đứng lên đi ra cổng ngóng nhìn.

Mẫn Trúc cũng sốt ruột không kém, nhưng nàng vẫn kìm chế được, ngồi uống nước chờ đợi. Câu được câu không hỏi chuyện Trương Võ.

Trương Võ cũng bị Dương thị làm cho nhấp nhồm không yên, dù sao hắn cũng là hài tử tám tuổi. Tuy nói Lâm Hải thi đậu hay không với hắn cũng không quan trọng lắm, nhưng từ lúc hắn tỉnh dậy, được Dương thị lo lắng, chăm sóc cẩn thận, lòng hắn vừa cảm kích vừa biết ơn. Tâm Trương Võ là rất yêu thích Dương thị, nên thấy Dương thị bồn chồn lo lắng, hắn cũng không hiểu sao tâm tình cũng treo cao theo.

Tầm nửa canh giờ sau Lâm Hải cùng hai đứa nhỏ mới trở về. Trên mặt cả ba là không che dấu được tươi cười. Mẫn Trúc nhìn như vậy là đủ biết Lâm Hải là đậu rồi, chỉ có điều không biết đậu cao hay thấp thôi.

Dương thị thì vội vàng chạy ra đón, miệng hỏi liên tục: "sao rồi, sao rồi, kết quả thế nào?"

Mẫn Trúc lắc đầu "nương nàng quan tâm quá bị loạn rồi, nhìn ba người tươi cười thế kia là biết đậu rồi".

Lâm Hải tâm tình cũng đang kích động không thôi, thấy nương từ hỏi thì nắm lấy tay Dương thị cười ha ha: "ta đậu rồi, đậu rồi. Ta đã không phụ sự kì vọng của mọi người rồi".

Dương thị nghe tới đây thì bật khóc, nàng cuối cùng đã chờ được, nàng cuối cùng đã có thể đứng thẳng sống lưng ở Lâm gia. (Dương thị kích động quá mà quên đi rằng, Lâm gia đã không còn quan hệ với gia đình nàng nữa rồi).

Cẩn Tuệ cười hi hi nói: "cha nương, chúng ta có nên ăn mừng không?"

Mẫn Trúc bật cười nói: "nhị ca, trong đầu huynh bây giờ chỉ có ăn thôi sao?"

Cẩn Tuệ lại cười hắc hắc nói: "đương nhiên, cha thi đỗ thì phải ăn mừng chứ".

Dương thị và Lâm Hải đang kích động nhìn nhau, nghe hai hài tử nói như vậy thì lại phì cười.

Dương thị nói: "đương nhiên là phải ăn mừng, nào đi vào nhà, nương sẽ lập tức đi nấu đồ ăn".

Mẫn Trúc ngẩng đầu nhìn Lâm Hải hỏi: "cha, người đứng thứ bao nhiêu".

Lâm Hải cười cười nhìn nàng: "không cao lắm, cha đứng thứ ba mươi hai. Kỳ thi năm nay chỉ lấy tám mươi người thôi".

Mẫn Trúc gật gù." vậy xem ra chúng ta không phải ở lại kinh thành rồi. Cha, người xem quả lễ chuẩn bị cho các quan thế nào, chúng ta cũng phải xem xét trước. Cũng may Hồ tiên sinh có chỉ dẫn các bước cho cha rồi".

Hồ tiên sinh mà Mẫn Trúc nói ở đây là một vị quan già về quê ẩn cư. Trong lúc mua trà của Dương gia, có mấy lần gặp Lâm Hải, thấy tính tình Lâm Hải thẳng thắn, lại có chí muốn tham gia khoa cử, nên cũng đã chỉ điểm một hai. Lại cũng viết thư giới thiệu Lâm Hải với hai vị đồng liêu. Tuy hai vị kia chức vụ không cao, nhưng dù gì cũng có thể giúp Lâm Hải chút ít. Như vậy với Lâm Hải đã là rất tốt rồi.

Lâm Hải thấy con gái có biểu tình như bà cụ non thì ha hả cười nói:" được, tất cả đều theo khuê nữ của ta".

Cả nhà bốn người tâm tình cực tốt, nhưng Trương Văn lại có chút lo lắng. Trương Văn sợ Lâm Hải thi đậu rồi, sẽ bỏ hai huynh đệ chúng lại để đi nhậm chức. Tuy mới ở chung mười ngày, nhưng Trương Văn lại thấy lưu luyến bốn người nhà này.

Nói cho cùng, Trương Văn cũng chỉ là một đứa bé mới mười một tuổi mà đã phải chịu cảnh tận mắt nhìn cha nương mất đi, lại bị họ hàng hắt hủi. Giờ đây được gia đình Lâm Hải bảo bọc, tâm lý sẽ muốn dựa dẫm thôi.

Đến tối, Lâm Hải gọi huynh đệ Trương Văn lại cùng nói chuyện. Lâm Hải hỏi thăm sức khỏe Trương Võ, thấy Trương Võ đã khỏe lên rất nhiều, không còn tiệt tụy như mấy ngày trước, cũng yên tâm.

Lâm Hải qua hỏi thăm một hồi, sau đó nhìn hai đứa nhỏ họ Trương, thần sắc nghiêm túc lại.

Trương Văn thấy vậy trong lòng có chút khẩn trương.

Lâm Hải lên tiếng:" hai đứa bây giờ đã không còn người thân. Ta cũng sắp rời khỏi kinh thành, nên bây giờ ta muốn hỏi hai con một chuyện".

Trương Văn luống cuống nhìn Lâm Hải, Trương Võ lại nắm chặt vạt áo cúi gầm mặt xuống.

Trương Văn lắp bắp hỏi:" Lâm thúc, người muốn nói gì ạ?"

Lâm Hải mỉm cười nói:" ta muốn nhận hai đứa làm nghĩa tử, vẫn sẽ giữ họ Trương của hai đứa. Đến khi hai đứa lớn, có thể tự đứng ra lập lại môn hộ gây dựng lại Trương gia thì ta sẽ giúp hai con khai lại họ tịch".

Trương Văn và Trương Võ ngốc lảng nhìn Lâm Hải.

Lâm Hải nhướn mày:" thế nào? Không nguyện ý?"

Trương Văn hỏi hèn, kéo đệ đệ cùng quỳ xuống:" chúng con hoàn toàn nguyện ý, đa tạ Lâm thúc đã thu lưu hai huynh đệ chúng con. Ân đức này chúng con cần cố ngâm vịnh ghi nhớ đời đời, kiếp kiếp". Trương Văn cùng đệ đệ dập đầu ba cái với Lâm Hải.

Mẫn Trúc để hai ly trà vào trong khay, đưa qua cho Trương Văn, Trương Võ nói:" hai ca mau kính trà cha nương a".

Cần Tuệ kéo Dương thị ngồi xuống bên cạnh Lâm Hải.

Trương Văn cùng Trương Võ bước lên, tiến gần tới Lâm Hải và Dương thị, lại quỳ xuống, nhận trà từ khay Mẫn Trúc đưa tới, dâng trà lên trước mặt phu thê Lâm Hải gọi:" nghĩa phụ, nghĩa mẫu".

Phu thê Lâm Hải nhận trà, nhấp một ngụm, sau đó đỡ hai đứa nhỏ dậy. Lâm Hải cho mỗi người một bao đồ.

Dương thị lại cho mỗi người một hà bao nói:" ba huynh muội Mẫn Trúc mỗi người đều có một chiếc. Nay chúng ta đã nhận hai con, cũng sẽ đối xử với hai đứa như ba huynh muội Mẫn Trúc. Đây cũng là tâm ý của người làm nghĩa mẫu như ta, từ nay một nhà bảy người chúng ta sẽ tương thân tương ái, hòa hòa mĩ mĩ sống chung với nhau".

Cần Tuệ và Mẫn Trúc giục hai huynh đệ Trương Văn mở hà bao nương tặng ra. Bên trong mỗi hà bao là một chiếc vòng bạc, tương tự như của ba huynh muội Mẫn Trúc.

Hai huynh muội Mẫn Trúc đeo vòng lên cho Trương Văn, Trương Võ, sau đó cùng kéo tay áo ra, lộ ra chiếc vòng của mỗi người.

Trương Văn, Trương Võ cảm động đến khóc òa lên.

Dương thị xúc động cũng rơi nước mắt, nàng đứng dậy, ôm lấy hai đứa nhỏ an ủi:" tốt rồi, tốt rồi, ngày vui như thế này, không nên khóc. Các con phải luôn vui vẻ, cha nương các con ở trên trời mới yên tâm".

Hai đứa bé nghe vậy thì ngoan ngoãn gật đầu. Ánh mắt trong sáng nhìn nhau, từ nay chúng đã có gia đình, đã có thể ăn no mặc ấm, không sợ bị người ức hiếp nữa. Một lần nữa có cha nương, lại có thêm ca ca, đệ đệ, muội muội...

Qua mấy ngày tiếp theo, Lâm Hải cũng hết sức bận rộn, Lâm Hải được đồng liêu của Hồ tiên sinh giúp mang quả lễ đi bái phỏng các vị quan quyết định việc bổ nhiệm các tiến sĩ mới đỗ đạt năm nay về nơi nhậm chức.

Dương thị cùng bốn đứa nhỏ cũng bận rộn thu thập đồ đạc, chuẩn bị rời kinh.

Tối ngày mùng tám tháng năm mới có kết quả bỏ nhiệm. Vì vị quan tri huyện của An thành đột ngột qua đời. Lâm Hải lại là người của An Sơn huyện, nên quan trên quyết định để hắn tạm thời nhận chức tri huyện của An thành, nhất cử lưỡng tiện. Hạn cho Lâm Hải trước tháng bảy phải tới An thành nhậm chức.

An thành này chính là phủ thành cách An Sơn huyện nửa ngày đường.

Lúc cả nhà Lâm Hải biết được tin này thì không khỏi mừng rỡ. An thành là một thành khá sầm uất, lại ngay gần An Sơn huyện. Đây đúng là không gì có thể vui hơn, Lâm Hải cũng thế nhĩ vui vẻ về nhận ý chỉ truyền tới, lại vui vẻ về thu dọn rồi thuê xe ngựa về An Sơn huyện. Đương nhiên trước khi đi cũng thanh toán tiền thuê nhà một tháng cuối cho Đồng môi giới.

Đồng môi giới đến không thu tiền nhà lại gửi tặng chút quà mừng cho Lâm Hải. Đồng môi giới bây giờ cũng vui không kém a, căn nhà này có một tiền sĩ từng ở qua, hẳn là có thể nâng giá nhà lên thêm hai lượng bạc nữa đó.

Trước khi Lâm Hải rời đi, Đồng môi giới còn nhờ Lâm Hải viết hai câu đối tặng hắn. Lâm Hải cũng vui vẻ đáp ứng viết câu "Mộc xuất thiên chi do hữu bản- Thủy lưu vạn phái tổ tông nguyên"*

(* dịch nghĩa: Cây sinh ngàn nhánh do từ gốc - Nước chảy muôn nơi bởi có nguồn.)

Đồng môi giới thiên ân vạn tạ, lại tặng luôn một tháng tiền nhà không thu. Hoan hoan hỷ hỷ cầm hai câu đối vẫy tay tạm biệt với gia đình Lâm Hải, sau đó mới khóa cửa căn nhà này, đi về.

Lần này đi về, không dừng lại nghỉ chân ở mỗi trấn như lúc đi, xe ngựa chỉ sáu ngày là về đến An Sơn huyện.

.... Ta là đường phân cách Dương gia....

Mười ngày trước khi mấy người Lâm Hải về tới thì Dương gia đã nhận được tin Lâm Hải đỗ tiến sĩ rồi, cái này là sau khi biết được mình trúng tiến sĩ Lâm Hải đã nhờ người gửi tin về.

Đồng thời trước đó, toàn bộ Dương gia, sáu thiếu niên đi thi đều đậu hết.

Dương gia hôm nay là một mảnh vui mừng. Dương lão gia từ dẫn mấy nam đinh vào từ đường thắp hương cảm tạ tổ tiên. Từ đường của Dương gia cũng hết sức đơn giản, chỉ có hai tấm bài vị của cha nương Dương lão gia tử thôi.

Cả huyện An Sơn này cũng huyên náo không ngừng, bàn tán xôn xao về Dương gia, chỉ một lần thi cho ra bốn tú tài, hai cử nhân. Bây giờ lại được tin hiển tể của Dương gia cũng đã đậu tiến sĩ, sắp vinh quy bái tổ. Đây là phải tích bao nhiêu công đức mới được như vậy chứ.

Chuyện Dương gia cũng là một đề tài cho người dân An Sơn huyện bàn tán trong một thời gian dài.

Khi cả nhà Lâm Hải đứng trước cổng Dương gia, là Dương Ngôn trông thấy đầu tiên, hẳn hò hét kêu cả nhà ra đón.

Từ ngày đậu cử nhân, Cẩn Minh và Dương Trí cũng đã không đi học đường nữa, mấy ngày nay đang giúp Dương lão gia từ làm sổ sách, nghe tiếng Dương ngôn hét nói Dượng và cô đã về, cũng vội vã chạy ra.

Cẩn Minh vừa ra tới nơi đã thấy muội muội chạy tới hướng lòng hắn nhào tới. Cẩn Minh tươi cười đầy mặt ôm tiểu muội lên, sau đó hỏi:" thế nào? Có nhớ đại ca và mọi người không?"

Mẫn Trúc cũng cười rạng rỡ nói:" nhớ, muội đều nhớ, muội nhớ đại ca và mọi người tới mức gầy đi một vòng luôn đấy".

Cẩn Minh ôm muội muội thấy cũng có chút nhẹ thì lại xót xa trong lòng, nhìn qua Cẩn Tuệ oán trách:" cha nương lo chính sự, đệ lại không lo cho muội muội sao?"

Cẩn Tuệ nhìn trời thờ dãi:" ca nói sao thì là vậy đi, đều là đệ sai".

Cả nhà thấy vậy thì cười ha ha.

Dương lão gia từ lúc này mới cùng Ngô thị đi tới, sau đó hỏi thúc mấy người con cháu:" vào nhà, vào nhà, có gì từ từ nói. À khoan đã, dây pháo đâu rồi, mau mang dây pháo lại đây".

Dương Trí nhanh chân cầm dây pháo đã chuẩn bị sẵn ra đốt lên. Tiếng pháo nổ đùng đoàng làm cho tâm mọi người lại càng thêm vui vẻ.

Lúc này, mọi người mới vui vẻ nối đuôi nhau đi vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Mọi người này giờ lo nói cười hỏi thăm nhau, không mấy để ý đến hai nam hài vẫn đi sau lưng phu thê Lâm Hải.

Dương lão gia từ bây giờ mới chú ý tới, đưa mắt nhìn Lâm Hải: "hai đứa bé này là hài tử nhà ai?"

Lâm Hải nói: "nhạc phụ, đây là Trương Văn, Trương Võ, hai đứa bé này ở quê nhà gặp nạn, theo cha nương chúng đi kinh thành. Không may cha nương hai đứa nhỏ lại gặp rủi ro trên đường, đã qua đời. Con rể thấy hai hài tử đáng thương nên đã nhận chúng làm nghĩa tử".

Lâm Hải nói xong thì Dương thị lên tiếng: "cha, người để cho chúng đập đầu nhận người làm ông ngoại đi".

Dương lão gia từ nhìn hai hài tử đang đáng thương nhìn ông, cũng không có phản đối, nhẹ gật đầu xem như đồng ý.

Cần Tuệ lại kéo hai huynh đệ Trương Văn đến trước Dương lão gia từ và Ngô thị nói: "hai người mau gọi ông bà ngoại".

Trương Văn, Trương Võ quy củ quỳ xuống gọi: "ông ngoại, bà ngoại".

Dương lão gia từ lại gật đầu, Ngô thị thì cười hiền từ nói: "chuyện này cũng hơi bất ngờ, ta lại không chuẩn bị quà gặp mặt, hai đứa đứng lên, đợi ta một chút".

Nói xong bà đứng dậy đi vào phòng trong, một lúc sau đi ra, tặng cho mỗi người một bao đồ. Hai đứa nhỏ lại nhất tề quỳ xuống tạ ơn.

Ngô thị nói: "hài tử ngoan, mau đứng lên, cũng không cần động chút là quỳ".

Mọi người hàn huyên, hỏi thăm chuyện kinh thành, chuyện đi thi của Lâm Hải một lúc lâu, đến giờ cơm mấy nam đình trong nhà đều uống rượu đến cao hứng. Đến khi Ngô thị lên tiếng cho mấy nàng dâu và con gái đỡ trượng phu của các nàng về nghỉ ngơi thì mới tan tiệc.

Vì nhà Lâm Hải được Dương lão gia từ thường xuyên cho người đến quét dọn, nên bây giờ trở về, chỉ cần trải chăn gối mới là có thể ngủ được.

Dương thị sắp xếp cho huynh đệ Trương Văn ngủ ở phòng phòng của Cần Tuệ, hai huynh đệ Cần Minh tạm thời dùng chung một phòng. Mẫn Trúc thì về phòng mình. Thời tiết đầu mùa hè, cũng hơi có chút nóng, không thể chen chúc một chỗ với nhau được.

Lo cho mấy đứa nhỏ xong, Dương thị trở về phòng mình thì thấy Lâm Hải đã nằm ngủ rồi. Dương thị nhìn trượng phu mỉm cười, sau đó cũng thối tắt đèn đi ngủ.

Vừa mới nằm xuống, Dương thị bất ngờ bị trượng phu ôm từ sau lưng. Dương thị khẽ giật mình, hồn dỗi nói: "chàng mau đi ngủ, mai còn phải về lại trong thôn chào hỏi mọi người nữa".

Lâm Hải không nói, chỉ ôm chặt Dương thị, dụi dụi đầu vào cổ nàng.

Dương thị biết đây là Lâm Hải lại thương tâm chuyện của Lâm Sơn nên không nói gì, chỉ im lặng vỗ nhẹ nhẹ lên lưng hắn.

Mãi một lúc lâu sau, Lâm Hải mới thở dài nói: "ngày mai một mình ta về thôn là được rồi, nàng và các con cứ nghỉ ngơi cho khỏe. Với lại, nếu ta đưa cả nhà về chắc gì đã là chuyện hay. Nhị ca có khi đã gửi thư về cho tộc trưởng rồi, mà phạm là dân thì sẽ sợ quan, nhị ca lại là quan ở kinh thành. Ta nghĩ, nhị ca không chỉ đơn giản đuổi ta ra khỏi nhà đầu, mà hắn còn muốn đuổi ta ra khỏi dòng tộc. Vì vậy mới nói ta không phải con của cha nương".

Dương thị im lặng nghe Lâm Hải nói, nàng lúc này thấy Lâm Hải không nói gì nữa mới hỏi: "vậy chàng có tính toán gì không?"

Lâm Hải nghe Dương thị hỏi như vậy thì trả lời: "ta cũng không biết thế nào, nhưng trong tộc phản đối lời nhị ca thì ta vẫn sẽ trong tộc Lâm gia. Còn nếu họ cùng nhị ca không công nhận ta thì..."

Lâm Hải nói tới đây thì không nói nữa. Dương thị ôm chặt trượng phu nói: "chàng còn ta, còn mấy đứa nhỏ. Dù thế nào đi chăng nữa, ta và các con luôn đứng bên cạnh chàng. Lại nói xa hơn chút, chàng còn có cả một đại gia đình Dương gia ủng hộ chàng nữa".

Phu thê hai người tâm tình một lúc rồi cũng chìm vào giấc ngủ, sáu ngày xóc nảy trên xe ngựa cũng đủ khiến mọi người mệt mỏi. Một đêm ngủ ngon không mộng mị.

Qua sáng hôm sau, cả nhà dậy có chút trễ, Lâm Hải thu thập một chút rồi tự mình thuê xe ngựa về Linh Khê thôn.

Lần này đúng như lời Lâm Hải nói với Dương thị. Lâm Sơn đã gửi thư, kèm theo một ngàn lượng bạc cho tộc trưởng. Trong thư nói Lâm Hải không phải con của Lâm lão gia từ và Lý thị, xin tộc trưởng khai trừ một nhà Lâm Hải ra khỏi tộc. Lại nói sau này con cháu Lâm gia đồ đạc, hắn sẽ hỗ trợ hết lòng. Theo đó là một ngàn lượng bạc chối mất gửi kèm, nói là một chút bày tỏ tôn kính với tổ tiên Lâm gia, lại nói là số tiền này giúp cho mấy đứa nhỏ trong tộc đi đọc sách.

Tộc trưởng tuy không hẳn là một người không biết lẽ phải, nhưng một ngàn lượng bạc không phải là ít. Lại nói chỉ nói Lâm Hải là con nuôi của Lâm gia,

bây giờ khai trừ khỏi tộc, không gây ồn ào quá lớn gì, mà Lâm Sơn đã gửi cả chứng từ có dấu tay của Lâm lão gia tử và Lý thị, cũng không phải ông cường từ đoạt lý. Cuối cùng tộc trưởng quyết định khai trừ Lâm Hải ra khỏi tộc.

Khi Lâm Hải về đến thôn, thì tộc trưởng đã gạch tên hắn ra khỏi gia phả được hai ngày rồi.

Lúc tộc trưởng đưa tờ giấy xác nhận thân phận con nuôi có dấu tay của cha nương Lâm Hải, lại còn có mộc quan của Lâm Sơn. Lâm Hải không nói một lời nào, chỉ nhìn tờ giấy đó chằm chằm.

Tộc trưởng lại cũng cố làm vẻ mặt sâu não nói: "Aizzz, Lâm Hải à, từ xưa tới nay dân không đấu với quan, huống chi, Lâm Sơn giờ là quan lớn ở kinh thành. Ta cũng không có cách nào, người giờ cũng là một vị quan huyện rồi, có thể nào thì cũng nên giữ chút mặt mũi cho mình".

Lâm Hải chỉ cười nhạt, cầm lấy tờ giấy, đứng lên chấp tay cáo từ. Lâm Hải chưa quay về trấn ngay, mà cho phu xe chạy tới cuối thôn thăm một nhà Lâm Vinh.

Lâm Vinh cũng biết chuyện Lâm Hải bị khai trừ khỏi tộc, nhưng khi gặp Lâm Hải hắn vẫn không nói tới chuyện đó, chỉ một tiếng tam ca, hai tiếng tam ca.

Đối với Lâm Vinh, người đường ca này không chỉ là họ hàng của hắn, mà còn là ân nhân của một nhà hắn. Nếu gia đình Lâm Hải không giúp đỡ khi hắn bị đuổi ra khỏi nhà, thì giờ này, thê tử và hai hài tử của hắn không biết có qua ngày được tốt như bây giờ không.

Lâm Hải tới đây chỉ là nói hắn qua mấy ngày sẽ đi nhậm chức ở phủ thành, dặn Lâm Vinh không cần đưa rau lên trấn cho nhà hắn nữa. Còn về ruộng đất thì cứ trông trọt, đất đứng tên Lâm Hải nên cũng không cần đóng thuế. Tiền thuê đất thì Lâm Hải sẽ lấy ba phần số lương thực thu được hàng năm.

Lâm Vinh nghe như vậy thì lời kéo thê nhi quý xuống tạ ơn Lâm Hải.

Lâm Hải vội nói: "không cần khách khí như vậy, ta cũng hiểu hoàn cảnh của đệ. Tuy giờ ta không còn là con cháu trong Lâm thị, nhưng ai thực sự cần ta giúp, ta cũng không thể làm ngơ".

Nói xong lời này, Lâm Hải cũng cáo từ ra về. Vì Lâm Hải chỉ thuê một chiếc xe bình thường đi về thôn, lại không có làm ồn ào huyên náo gì, nên thôn dân cũng không ai biết một vị quan huyện mới nhậm chức lại xuất hiện ở thôn lúc này.

Tuy thôn dân cũng ngóng trông Lâm Hải rầm rộ về vinh quy bái tổ, nhưng lại không biết Lâm Hải đã về, nhưng không được bái tổ thì cũng không cần đốt pháo ầm ĩ rồi.

Lâm Hải về tới nhà, thê nhi hắn lại đang bận rộn thu dọn đồ đi phủ thành.

Lâm Hải vừa bước vào, ra đón là Mẫn Trúc, nàng cười ngọt ngào với cha, lại vội vã rót trà, hỏi cha đi đường có mệt không...

Lâm Hải từ thôn Linh Khê trở về, trên đường tâm trạng rất u uất, vừa vào nhà, thấy con gái quan tâm săn sóc, nương tử và các con trai thì thu xếp đồ đạc, chuẩn bị cùng hắn lên đường. Lâm Hải tâm tình lúc này tốt lên rất nhiều.

Lại bận rộn thêm nửa tháng nữa, mọi người mới xuất phát tới An thành.

Chuyến đi này gồm một nhà Lâm Hải, Trương Văn, Trương Võ và thêm cả Dương Trí.

Tuy nói học đường ở An Sơn huyện rất tốt, nhưng Dương Trí và Cẩn Minh giờ đều là cử nhân, nên các tiên sinh ở đây cũng chỉ có thể chỉ điểm một hai.

Dương lão gia tử muốn Dương Trí đi cùng gia đình Lâm Hải, đặc biệt là có thể theo Lâm Hải đến công đường để cọ sát thực tế.

Vì An thành chỉ cách An Sơn huyện nửa ngày ngồi xe ngựa, nên mọi người cũng không vội vã lắm.

Bây giờ là giữa tháng sáu, Dương gia cũng không quá bận rộn. Dương lão gia tử và Ngô thụ quyết định cùng đi với mấy người Lâm Hải tới giúp đỡ mấy ngày. Để tránh cho việc lúng túng khi đến phủ của huyện lệnh, mọi người quyết định đến An thành xem tình huống rồi mới đi mua nha hoàn, bà tử, gã sai vặt sau.

Như vậy thôi mà cũng có mười người chia ra hai xe rồi, lại thêm hai xe hành lý. Đến đầu giờ thìn thì khởi hành đi An thành.

Bốn chiếc xe dừng ở trước cửa huyện nha đã là giờ mùi ba khắc.

Mọi người đứng trước cánh cổng nha môn cao lớn, uy vũ thì tâm tình mỗi người đều khác nhau, nhưng lại cũng chung một ý. Đó là từ nay gia đình họ đã mở ra thêm một cánh cửa mới, cánh cửa trên con đường quan trường.

Trương Văn và Trương Võ thì lại khác. Hai đứa trẻ bây giờ đều là kích động không thôi. Chúng đâu ngờ được rằng, có một ngày chúng lại được sống ở nơi của quan lại ở. Đây là phải may mắn cỡ nào. Chỉ cầu được cơm no áo ấm, lại được ban cho cả một mái ấm hạnh phúc. Hai huynh đệ Trương Văn nắm chặt tay nhau thay cho lời nói, cùng nhau ra sức vì một nhà năm người Lâm gia, để thay cho lời tạ ơn mà huynh đệ họ ghi nhớ suốt đời.

Vừa đứng trước cổng chưa đầy nửa khắc thì từ bên trong nha môn có người chạy ra. Người đó tầm bốn ba, bốn tư tuổi, ăn mặc theo kiểu thư sinh, nhưng mào đội đầu của hắn thì chỉ có sư gia của huyện lệnh mới được đội. Sư gia này thoạt nhìn có vẻ khôn khéo, miệng luôn mỉm cười, ánh mắt nhìn

thẳng, dáng vẻ cung kính nhưng không hèn mọn. Hân là người có cốt khí.

Do Lâm Hải đi nhậm chức, nên sáng nay đã thay đồ của quan gia, chỉ là không đội mũ cánh chuồn thôi.

Vị sư gia kia về mặt cung cung kính kính cúi chào Lâm Hải: "xin ra mắt đại nhân, tiểu sinh là Hành Thiêm, là sư gia nha môn huyện An thành này. Nha môn đã nhận được công văn ở trên báo xuống hơn nửa tháng trước là đại nhân sẽ tới nhậm chức. Tại hạ ngóng trông mãi tới hôm nay, cuối cùng cũng gặp được đại nhân".

Lâm Hải gật gù đầu khách khí nói: "đề sư gia phải chờ, làm phiền Hành sư gia dẫn ta và người nhà đi hậu viện nha môn nghỉ ngơi. Có lời gì, vào trong lại nói".

Hành sư gia vội đáp: "là tại hạ thất trách, mời đại nhân, hai vị lão nhân, phu nhân, các công tử, tiểu thư theo tại hạ".

Mọi người cũng đáp lễ Hành sư gia, sau đó nối đuôi nhau theo vào nha môn.

Đi qua cổng công đường thì thấy một cái trống lớn dựng ngay sát mép cổng, tiếp đó là cửa nha môn, có hình đầu sư tử nhe nanh, trông rất dọa người. Sau đó là đến phòng đề công văn sổ sách, kế đến là phòng khách, thư phòng cho quan huyện và các sai nha bàn bạc. Lại có năm phòng cho sai nha và sư gia nghỉ ngơi, cuối cùng còn có một căn bếp nhỏ.

Đi hết một vòng lớn mới tới hậu viện của nha môn. Đây là nơi cho gia quyến của huyện lệnh ở, cũng khá rộng. Nha môn và hậu viện được ngăn cách bởi một bức tường khá cao, lại có hai sai nha chuyên đứng canh ở cổng này.

Hành sư gia vừa đi vừa giới thiệu cách bố trí của nha môn, tới hậu viện lại vẫn nhiệt tình dẫn mọi người xem xét hậu viện.

Hậu viện chia ra làm bảy viện nhỏ, có một chúng viện là nơi của huyện quan tiếp khách và ở lại, sáu viện còn lại là nơi cho mọi người nghỉ ngơi. Có hai gian bếp, một gian gần chính phòng, một gian ở cuối viện. Lại có hai dãy nhà nhỏ, cho các nha hoàn, bà tử ở một dãy đây còn lại cho gả sai vặt và mấy phu xe ở.

Tuy nói quan huyện chỉ là chức quan thất phẩm, nhưng đãi ngộ cho quan viên thời này thật sự tốt. Thảo nào, mọi người đều dốc lòng đọc sách, muốn ra làm quan.

Tuy nơi này không có đình đài, lầu các, suối nước gì, nhưng cả một tòa nhà lớn thế này là dành cho gia quyến quan thất phẩm ở đã là khá tốt rồi.

Hành sư gia dẫn mọi người đi một vòng sau đó đưa trở về chính phòng rồi mới cáo từ.

Lâm Hải mời Hành sư gia ở lại uống trà, Hành sư gia rất biết thời thế, nên từ chối, hẹn sáng hôm sau sẽ tới để uống ly trà của tân huyện lệnh.

Cả một nhà bây giờ cũng đã mệt rã rời, nhưng vẫn phải cố gắng bắt tay dọn dẹp một chút. Tối nay mọi người sẽ ngủ tạm cùng nhau ở chính phòng. Ngày mai mới tính xem ai ở viện nào.

Vì trời cũng dần tối, đồ đạc cũng được thu dọn tương đối. Dương lão gia từ đề nghị đi tầu lâu ăn cơm. Tất cả đều tán thành.

Mọi người chia nhau tắm rửa, sau đó một nhà già trẻ đến tầu lâu gần nhất dùng bữa tối.

Hậu viện này cũng không cần phải đi chung công với nha môn, phía chính viện ở đây cũng có một cánh cổng khác, cổng này là thông với con đường lớn phía bên phải nha môn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Qua một đêm tất cả mọi người chen chúc ở chính phòng. Sáng hôm nay, Ngô thị và Dương thị đi chợ mua đồ nấu ăn, mấy người Dương lão gia từ ở nhà sắp xếp nơi ở cho mọi người.

Lúc này mọi người mới có dịp quan sát các viện nhỏ kỹ càng hơn. Vì chính viện là phía Đông, nên sáu viện còn lại được chia đều qua hai bên bắc nam.

Lâm Hải và Dương thị sẽ ở trong viện lớn phía nam, viện này có một chính phòng và ba phòng nhỏ. Lâm Hải muốn một phòng làm phòng ngủ cho phu thê họ, một phòng sẽ sửa một chút làm tịnh phòng (là phòng tắm rửa ấy), một phòng để hân làm nơi đọc sách lúc cần.

Mẫu Trúc lựa viện kế bên cha nương nàng, viện này cũng tương tự như viện của phu thê Lâm Hải, nhưng nhỏ hơn một chút.

Còn ba viện phía bắc cách xây dựng lại khác một chút, cả ba viện tuy nhỏ một chút, nhưng tịnh phòng lại được làm riêng biệt về phía sau.

Cần Minh, Dương Trí quyết định ở chung một viện để tiện cho việc đọc sách. Trương Văn, Trương Võ và Cần Tuệ ở chung một viện. Cần Tuệ không muốn ở một mình một viện, như vậy rất không thú vị. Vì vậy lựa chọn ở với huynh đệ Trương Văn, hai người đó cũng tầm tuổi hắn, lại nói hơn một tháng nay sớm chiều ở chung với nhau, nên cũng thân cận không ít.

Còn hai viện kia, một viện sẽ sửa làm thư phòng, một viện sẽ để cho khách nhân ở. Hiện tại bây giờ là lão phu thê Dương lão gia tử sẽ ở viện phía nam cho khách nhân đó.

Thực ra, trong chính phong cũng có một phòng làm thư phòng rồi, nhưng mấy đứa nhỏ lại muốn có một thư phòng riêng, mà Lâm Hải thấy phòng trống còn nhiều, nên đồng ý sửa lại một viện làm thư phòng.

Mọi người đang ở chính phòng bàn việc đi mua người làm thì Hành sư gia tới.

Theo sau Hành quân gia là hai bà tử. Một có dáng người hơi lùn, gầy. Một người thì to cao.

Hành sư gia hành lễ với Lâm Hải nói: "đại nhân, đây là hai bà tử chuyên quét dọn vệ sinh lúc trước của hậu viện. Do thời gian vừa rồi ở hậu viện không có ai, tại hạ mới điều hai người này qua bên nha môn làm quét tước tạm. Bây giờ có đại nhân cùng gia quyến đến ở, vậy nên tại hạ đưa hai người này trở lại cho đại nhân dùng".

Lâm Hải gật đầu nói: "tạ Hành sư gia đã giúp ta lo lắng. Ta mới đến đây, còn chưa biết rõ ràng, còn nhờ Hành sư gia giúp đỡ nhiều".

Hành sư gia nói: "đây là chức trách của tại hạ, không dám nhận lời cảm tạ của đại nhân. Không biết đại nhân còn cần dặn gì không?"

Lâm Hải suy nghĩ một chút rồi nói: "ta lúc rời quê nhà không mang theo bất kì người làm nào. Bây giờ cũng mới chỉ có hai bà tử này giúp quét dọn, làm phiền Hành sư gia giúp ta tìm một ma ma uy tín, dẫn mấy người tới để ta chọn".

"Không biết đại nhân có yêu cầu gì không để tại hạ dễ bề phân phó". Hành sư gia hỏi Lâm Hải.

Thực sự Lâm Hải chưa từng mua người bao giờ, nên trong chuyện này cũng hơi luống cuống. Lâm Hải chợt quay qua Dương lão gia tử lên tiếng: "xin nhạc phụ giúp con suy tính chuyện này".

Dương lão gia tử gật đầu, sau đó nói với Hành sư gia: "làm phiền sư gia giúp chúng ta tìm tầm ba bà tử quét dọn nữa, lại thêm mười gã sai vặt, hai người đánh ngựa, năm nha hoàn và quan trọng là một đầu bếp cùng hai ba người phụ bếp. Tốt nhất là có thể để ma ma dẫn đến, người sẽ do chúng ta lựa chọn".

Hành sư gia nghe xong gật đầu nói đã nhớ rõ lời Dương lão gia tử. Lại quay qua Lâm Hải hỏi: "vậy đại nhân lúc nào có thể đi nha môn?"

Lâm Hải hơi nhíu mày suy nghĩ, sau đó nói: "sáng mai ta bắt đầu đi nha môn. Ngày hôm nay phải xử lý mọi chuyện trong nhà ổn thỏa đã".

Mẫn Trúc này giờ im lặng lắng nghe, giờ lên tiếng hỏi: "Hành sư gia, nhà chúng ta muốn xây thêm viện hay sửa sang hoa viên có được không?"

Hành sư gia nhìn tiểu cô nương mới năm, sáu tuổi mà phong thái đã trầm ổn, gương mặt lại rất đáng yêu nên cũng cười trả lời: "đương nhiên được, kho bạc của huyện nhà sẽ xuất ra một nửa, còn một nửa sẽ do Lâm đại nhân phải bỏ tiền túi ra. Tiểu thư là muốn xây thêm viện sao? Ta có thể giúp tiểu thư tìm thợ xây giỏi".

Mẫn Trúc cười cười nói: "là muốn xây, nhưng không phải bây giờ. Lúc đó con sẽ đi tìm Hành sư gia, người cũng đừng từ chối".

Hành sư gia bật cười: "được, Hành sư gia ta nói lời giữ lời".

Mẫn Trúc đứng lên hành lễ cảm ơn Hành sư gia. Hành sư gia cũng cáo từ mọi người, để lại hai bà tử rồi đi tìm ma ma môi giới giúp nhà Lâm Hải.

Mẫn Trúc cùng Cần Tuệ dẫn hai bà tử đi các viện dọn dẹp. Hai bà tử này tay chân cũng hết sức nhanh nhẹn, dọn dẹp mọi thứ rất gọn gàng.

Đội Ngộ thị và Dương thị mua các đồ gia dụng cần thiết về tới nơi thì cũng gần trưa, các nam đình cùng nhau dỡ đồ từ hai xe la xuống, lại cẩn thận sắp xếp vào từng phòng.

Ngộ thị cùng Dương thị lại lo nấu ăn cho cả nhà, qua một canh giờ, mọi thứ có vẻ tạm ổn. Mọi người ăn trưa, nghỉ ngơi một lúc rồi lại tiếp tục công việc dọn dẹp. Vì nếu không, tối nay mọi người lại tiếp tục ngủ đất mất.

Đến cuối giờ mùi, Lâm Hải đang ở trong chính phòng sắp xếp lại sách của mình thì Hành sư gia dẫn theo một ma ma tới.

Hai người hành lễ với Lâm Hải, Hành sư gia giới thiệu: "Đại nhân, đây là Lý ma ma, chuyên cung cấp nha hoàn bà tử có tiếng ở phủ thành cho các nhà. Tại hạ Lý ma ma tới chào đại nhân trước, còn những người còn lại thì vẫn đứng ngoài công chờ".

Lâm Hải nói: "vậy hai người ngồi đợi một lát, ta đi gọi mọi người lại. Trong nhà chưa có người làm, tất cả đều phải tự dọn dẹp phòng ốc của mình".

Hành sư gia nhanh nhẩu nói: "đại nhân để tại hạ đi gọi mọi người, ngài cứ ngồi nghỉ ngơi". Nói xong, Hành sư gia đi như bay ra khỏi cửa, để Lâm Hải và Lý ma ma ngồi lại.

Khoảng một khắc sau mọi người mới tụ tập đông đủ ở chính phòng. Lý ma ma dẫn người vào giới thiệu.

Có năm bà tử, mười lăm thiếu niên, mười thiếu nữ tầm mười hai đến mười bảy tuổi, lại có năm bé gái tầm sáu đến tám tuổi. Lại có thêm bốn người nam nhân tuổi trung niên.

Ngô thị thay Dương thị hỏi thăm qua năm bà tử, tất cả đều muốn ký khế ước năm năm, Ngô thị chọn ra ba người, làm khế ước rồi dẫn họ đi dọn dẹp phòng của hạ nhân trước.

Lâm Hải cũng chọn một thiếu niên mười lăm tuổi làm người theo bên người, ký từ khế.

Dương thị chọn bốn nha hoàn, hai người mười ba tuổi, hai người mười bốn tuổi.

Dương Trí chọn một gã sai vặt mười sáu tuổi. Cận Minh thì chọn một gã sai vặt mười một tuổi.

Ba người Cận Tuệ, Trương Văn, Trương Võ lại chọn mỗi người một gã sai vặt.

Đến lượt Mẫn Trúc, nàng hỏi từng người một, sau đó lựa chọn hai người mười hai tuổi và một người tám tuổi. Tuy Mẫn Trúc không quen với việc mua bán người như thế này, nhưng đây là cổ đại mà "nhập gia phải tùy tục". Nên Mẫn Trúc coi như nàng đang tuyển nhân viên cấp dưới cho mình mà chọn thôi.

Lại chọn hai người trung niên làm phu xe.

Tất cả đều là ký từ khế.

Lúc này, Lý ma ma mới nói: "Đại nhân, còn về đầu bếp, hiện chỗ dân phụ có ba người, ngày mai sẽ cho đến đây làm thử món ăn để đại nhân lựa chọn. Hôm nay các vị cũng mệt rồi, không tiện quấy rầy thêm.

Mọi người cả ngày cũng mệt rồi, nên gật đầu đồng ý.

Lâm Hải thanh toán tiền cho Lý ma ma. Ba bà tử ký khế ước năm năm chỉ tốn năm lượng bạc một người. Còn mười lăm người ký từ khế thì hai phu xe là bốn mươi lượng một người. Mười ba người còn lại tám mươi lượng một người. Tổng cộng hết một ngàn một trăm ba mươi lăm lượng. Bạc của Lâm Hải thật là không đủ.

Dương lão gia tử đã đoán trước được điều này, nên ông móc tiền ra trước, còn rất giữ thể diện cho hiền tế: "hôm trước con gửi bạc chỗ ta để đi thi, thế nào hôm nay lại quên rồi?"

Lâm Hải cũng không tiện nói gì, chỉ nhìn nhạc phụ cười cảm kích.

Vì thời gian chọn người cũng hết hơn một canh giờ, nên Lâm Hải nhờ Hành sư gia đặt một bàn com ngon, hai bàn com trung bình mang tới. Mọi người trở về viện của mình tắm rửa, sau đó đến chính phòng ăn com.

Hai bàn com trung bình cho các nha hoàn, bà tử, gã sai vặt, phu xe thì đưa tới khu dành cho người làm.

Com nước xong, các nha hoàn, gã sai vặt đến quỳ nhận chủ tử của mình. Lúc này Lâm Hải cùng mọi người lúc này mới đặt tên cho người theo hầu mình.

Lâm Hải gọi người theo mình là Ngạn Ân. Lúc Lâm Hải chọn người thì chỉ có Ngạn Ân là biết một ít chữ, mà công việc của Lâm Hải để có người theo giúp sắp xếp sách vở thì lại không thể mù chữ.

Còn tất cả đều là những đứa bé ở vùng núi xa xôi, hẻo lánh, đều không biết chữ. Mọi người đều xin chủ tử của mình cho một cái tên may mắn hơn.

Đến lượt Dương thị thì nàng ta lại hơi bối rối, tuy Dương thị cũng biết chữ, nhưng không phải là tiểu thư khuê các chuyên ở khuê phòng đóng kín cửa học này nọ. Đến khi gả cho Lâm Hải thì việc nhà bận rộn, nào có thời gian đọc sách. Dương thị nhìn Lâm Hải cầu cứu.

Lâm Hải cười nhẹ nhàng nhìn nương tử gật đầu một cái, đàn tính mở miệng thì Mẫn Trúc lên tiếng giành nói trước: "nương, để con đặt tên cho họ giúp người". Nàng mới không để cha nàng đặt tên đâu, tránh cho mấy nàng này được một thời gian lại sinh dị tâm.

Dương lão gia tử buồn cười nhìn gương mặt như chuẩn bị ra trận của Mẫn Trúc nói: "Lâm Hải, để cho tiểu bảo bối của chúng ta đặt tên cho các nàng đi".

Lâm Hải cũng bật cười nói: "tốt, để Mẫn Trúc đặt tên cho họ".

Mẫn Trúc nhìn bốn người một lượt rồi nói: "các người tiến lên nói tuổi của mình ra đi".

Bốn người đồng loạt tiến lên, một người đáng vẻ hơi cao một chút, gương mặt bình thường nói: "hồi tiểu thư nô tỳ sinh tháng tư, năm nay mười bốn tuổi".

Người kế bên, gương mặt hơi tròn, nhưng da dẻ trắng trẻo, ưa nhìn cũng nói tiếp theo: "nô tỳ sinh tháng bảy, cũng mười bốn tuổi".

Hai người còn lại, một sinh tháng tư, mười ba tuổi, một sinh tháng chín cũng mười ba tuổi.

Mẫn Trúc nghe xong gật đầu nói: "Vậy người lớn nhất gọi Thư Cầm, thứ hai Thư Kỳ, thứ ba Thư Thi, cuối cùng là Thư Họa, hy vọng tất cả đều biết nghe lời nương ta, nhà này không dám giữ người không biết phận sự của mình".

Sau đó quay qua cười hi hi với ông ngoại: "ông ngoại, người thấy tên con đặt được không".

Dương lão gia từ cười không thấy mắt đâu, sau đó về mặt hãnh diện nói: "đương nhiên là tên hay, phải xem cháu gái của ai chứ!"

Mọi người lại bật cười.

Bốn nha hoàn lúc này mới quỳ tạ chủ tử ban tên.

Lần lượt tên gả sai vật của Dương Trí là Tín Nhất, Cẩn Minh là Tín Nhị, Trương Văn là Tín Tam, Văn Tuệ là Tín Tứ, cuối cùng là Trương Võ, đương nhiên lag Tín Ngũ.

Lâm Hải hỏi: "sao lại chỉ lấy chữ Tín, sau đó là từ Nhất tới Ngũ?"

Dương Trí thưa: "chúng con ý muốn lấy một chữ Tín là ngụ ý tất cả lấy chữ Tín làm đầu, còn xếp theo thứ tự thì mang nghĩa là tất cả chúng con đều là huynh đệ, nên sau này, có thêm người thân tín theo chúng con thì cứ xếp theo đó mà gọi thôi".

Lâm Hải gật đầu không hỏi gì thêm.

Tới lượt Mẫn Trúc, lúc sáng nàng đã hỏi ba người này rất cận kề, nên giờ chỉ vào từng người đặt tên. Một người tên Xuân Trà, một là Hạ Trà, còn lại là Thu Trà.

Lúc chọn người, Mẫn Trúc chỉ muốn chọn hai người Xuân Trà, Hạ Trà. Nhưng do Thu Trà đứng đó, ánh mắt u buồn, lại có vẻ nhút nhát hơn những người khác. Cũng không biết thế nào, Mẫn Trúc lại mua luôn cả nàng ta.

Vậy là một ngày bận rộn dọn nhà đã qua đi. Mọi người giải tán về viện tử của mình, hiển nhiên là mang theo cả nha hoàn của mỗi người theo rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Sáng sớm hôm sau, Lâm Hải đi nha môn tiếp nhận công việc ở huyện đường.

Lý ma ma cũng đến từ sớm để dẫn ba người biết nấu nướng tới. Cả nhà ăn thử, sau đó chọn Lưu sư phụ và Lưu thẩm là một đôi phu thê ở lại, theo sau họ là hai người con trai và hai tức phụ, cả nhà chỉ ký khế ước năm năm, nên trả cho Lý ma ma mười lượng bạc.

Vì những người được mua về cũng đã học qua quy củ một thời gian mới được bán tới đây, nên tất cả cũng nhanh chóng đi vào nề nếp.

Mẫn Trúc quyết định, như hồi ở An Sơn huyện, sẽ dạy chữ cho nha hoàn và gả sai vật, không thể để họ mù chữ được. Như vậy rất khó phục vụ một nhà đọc sách của nàng.

Nói là làm, ngay trong ngày hôm đó, mọi người chỉ huy người làm sửa lại viện còn lại phía bắc thành thư phòng, một gian cho nam, một gian cho nữ. Hai gian còn lại chuyên dùng để chứa sách.

Lần này, tự Mẫn Trúc sẽ dạy bảy nữ nha hoàn đọc sách viết chữ.

Còn bên nam nhân sẽ do Cẩn Tuệ dạy học. Trương Văn, Trương Võ cũng học cùng.

Trương Văn, Trương Võ rất biết ơn một nhà Lâm Hải mà không biết phải báo đáp thế nào, nên hai người ra sức học tập, cố gắng gấp mấy lần người khác. Chỉ từ hai đứa trẻ mồ côi, không nơi nương tựa, nay lại là thiếu gia nhà quan huyện. Đây đúng là đại ân đức mà hai huynh đệ họ Trương có được.

Lại nói đến vị huyện lệnh mới của chúng ta, Lâm Hải hôm nay vừa mới đến nha môn, chính thức nhận ấn tín từ Hành sư gia. An phủ khá lớn, nên còn một vị huyện thừa nữa, như Hành sư gia báo vị huyện thừa kia họ Bùi, tự là Bùi Kim Bảo, mấy ngày hôm nay bị sốt cao nên cáo ốm mười ngày, ba ngày nữa mới trở lại nha môn.

Lâm Hải nghe vậy gật đầu, sau đó bắt đầu xem sổ sách của nha môn gần đây nhất. Chỉ chuyện thu tô, thu thuế, tiền thu trị an từ các cửa hàng từ đầu năm tới giờ mà cũng một chồng cao. Lâm Hải bắt đầu xem sổ sách thuế năm nay trước, An phủ có tất cả hai châu, mỗi châu có ba huyện, năm trấn. Trong đó An thành này là huyện lớn nhất có hai trấn nhỏ xung quanh nữa. Vì vậy nên số ruộng, số hộ phải thu thuế cũng gần như gấp đôi hai huyện còn lại. Lâm Hải hết cả buổi sáng mới xem xong sổ sách thu thuế của hai trấn báo về.

Hành sự gia cũng rất tận tụy, hần luôn giải đáp cặn kẽ những thắc mắc của Lâm Hải khi Lâm Hải nhìn vào một sổ chứng từ có vẻ không rõ ràng.

Đến trưa về lại hậu viện ăn cơm, Lâm Hải giao cho Dương Trí và Cẩn Minh nội trong một tháng đi thị sát hai trấn thuộc quản lý của An thành, thăm hỏi về vấn đề thu hoạch, buôn bán.

Dương thị nghe Lâm Hải dặn dò hai đứa nhỏ xong cũng nhắc nhở Lâm Hải: "chàng cũng nên giúp ba đứa Cẩn Tuệ, Trương Văn, Trương Võ tìm trường học đi, Cẩn Tuệ từ đầu năm tới giờ chỉ tự học thôi".

Lâm Hải nghe vậy thì gật đầu đồng ý.

Mẫn Trúc từ nãy tới giờ ngoan ngoãn ăn cơm, không lên tiếng. Đợi cả nhà ăn xong nàng mới nói: "cha nương, con muốn học cầm".

Lâm Hải tuy có hơi ngạc nhiên một chút, nhưng hần đối với Mẫn Trúc là "có cầu tất được", nên sáng khoái đồng ý tìm nữ sư phụ dạy cầm cho nàng.

Mẫn Trúc lại nói thêm: "cha, con còn muốn nghiên cứu quy củ của các phu nhân, tiểu thư quan viên. Người giúp con tìm hai ma ma dạy quy củ".

Cả nhà ngạc nhiên nhìn Mẫn Trúc. Mẫn Trúc lại thần nhiên nói: "con và nương sau này sẽ phải làm hậu phương vững chắc cho cha và các ca ca, không thể để người ngoài chê cười chúng ta được.

Sau này nương cũng sẽ phải tham gia các buổi tiệc trà, tiệc ngắm hoa gì đó với các phu nhân khác. Không lẽ chúng ta có thể từ chối sao? Việc ngoại giao với các phu nhân, tiểu thư quan viên khác là không tránh khỏi. Nếu bị chê cười là chuyện nhỏ, nhưng đánh mất mặt mũi của nam nhân trong nhà là chuyện lớn. Vấn đề này, cha à, người nên nhanh nhanh tìm hai ma ma đi".

Dương lão gia tử và Ngô thị nhìn nhau gật đầu mỉm cười, hai người cũng suy nghĩ tới chuyện này rồi. Ngô thị đành tính nói với Dương thị thì cháu gái ngoại bảo bối đã nói ra rồi.

Mẫn Trúc có rất nhiều ý tưởng trong việc khuếch trương kinh doanh, nhưng bây giờ chưa phải lúc. Nàng phải đợi cho căn cơ của cha nàng ở đây vững vàng, các ca ca của nàng tích lũy thêm kinh nghiệm một hai năm nữa, thời gian còn dài.

Lâm Hải đồng ý với Mẫn Trúc chuyện tìm ma ma giáo dưỡng, rồi lại vội vàng đi nha môn.

Mọi chuyện cứ tiếp tục diễn ra, ai dạy đọc sách thì dạy. Ai theo lệnh Lâm Hải đi các thôn trấn xung quanh xem tình hình thực tế thì đi.

Lâm Hải cùng vị huyện thừa kia cũng bắt tay vào việc thu thuế vụ xuân năm nay.

Lại nói vị huyện thừa này là họ hàng bên ngoại của một vị đại nhân nhị phẩm ở kinh thành, chỉ đậu tú tài thôi, tính tình thì lười biếng, ý có chỗ dựa, lại có tiền mua chức huyện thừa này nên không coi vị huyện lệnh mới gốc gác nông dân là Lâm Hải ra gì.

Lâm Hải cũng mặc kệ hần, việc cần xử lý vẫn chuyên tâm xử lý.

Bù huyện thừa dù có coi thường vị huyện lệnh mới thì cũng không dám hành sự lỗ mãng. Dù gì thì hần cũng chỉ có cái chức bát phẩm thấp bé, không thể làm gì được vị huyện lệnh danh chính ngôn thuận này.

Qua tầm mười ngày, dưới sự giúp đỡ của Hành sự gia thì cũng tìm được hai vị ma ma giáo dưỡng.

Lâm Hải đang bận bù đầu, nên sai Ngạn Ân dẫn hai ma ma đi hậu viện gặp phu nhân và tiểu thư.

Ngạn Ân đáp vâng, sau đó dẫn hai ma ma đi hậu viện.

Ngô thị và Dương thị cũng đang theo giúp Mẫn Trúc sắp xếp thư phòng.

Thư Họa đang dọn dẹp ở chính phòng thấy Ngạn Ân dẫn hai người phụ nữ ăn mặc chỉnh tề, vẻ mặt nghiêm nghị đi tới thì cũng bước tới, quy củ hành lễ vẫn bố trí với hai người.

Hai vị ma ma nhìn nhau gật đầu, trước khi tới đây, hai người có nghe ngóng qua là vị huyện lệnh mới trước kia là nông dân. Nên lúc tới đây trong lòng hai người cũng có chút thấp thỏm. Nhưng giờ nhìn nha hoàn ở nơi này cũng rất có quy củ, lòng hai người cũng buông lỏng một chút.

Ngạn Ân giới thiệu: "Thư Họa cô nương, đây là hai ma ma do Hành sự gia giới thiệu, ta dẫn hai vị ma ma tới ra mắt phu nhân".

Thư Họa nghe vậy thì liền hiểu ngay là hai ma ma dạy quy củ mà tiểu thư đã nói, nên mời hai ma ma ngồi chờ: "xin hai vị ma ma chờ một lát, nô tỳ lẹ tít đi bẩm báo phu nhân và tiểu thư". Sau đó nhờ Thư Thị đi pha trà, còn nàng chạy vội tới thư phòng.

Tầm hơn một khắc sau Ngô thị, Dương thị và Mẫn Trúc đi tới, hai ma ma đứng lên quy củ hành lễ với ba người, Mẫn Trúc hành lễ vẫn bố trí với hai vị ma ma.

Đợi Ngô thị và Dương thị ngồi ở ghế chính, hai vị ma ma mới lần lượt giới thiệu về bản thân.

Vị ma ma mặc áo vải bông màu xanh đậm, tướng người hơi mập một chút nhưng tay chân nhanh nhẹn, ánh mắt rất có thần tự bước lên giới thiệu trước:" xin ra mắt lão phu nhân, phu nhân và tiểu thư dân phụ họ Phí, trước đã từng học qua quy củ ở phủ quốc công tại kinh thành, cũng đã có kinh nghiệm dạy các tiểu thư quy củ được gần hai mươi năm ở kinh thành. Nhưng nay thấy tuổi già nên cùng con cái về lại quê cũ sinh sống".

Vị ma ma còn lại mặc áo cánh dài màu nâu lúc này cũng bước lên giới thiệu:" dân phụ họ Trần, xin ra mắt lão phu nhân, phu nhân và tiểu thư. Trước dân phụ làm ma ma giáo đường ở Châu thành cho Tuần phủ đại nhân ở đó, do con trai dân phụ về An thành mở cửa hàng nên dân phụ cùng lão gia của mình cùng theo con cháu tới An thành lập nghiệp".

Dương thị gật đầu nói:" mời Phí ma ma và Trần ma ma ngồi, hiện tại nhà chúng ta mới chuyển tới đây vài ngày, nhà cửa cũng vẫn đang sắp xếp lại. Mong hai vị chớ chê cười".

Hai vị ma ma đồng thanh nói:" không dám".

Dương thị lại nói tiếp:" Chắc trước khi hai vị ma ma tới cũng nghe ngóng qua, ta quả thật trước kia sống ở nông thôn. Nên việc học quy củ là rất cấp thiết, mong hai vị ma ma tận tâm giúp đỡ".

Phí ma ma tiếp lời Dương thị:" phu nhân đã có lời, hai người chúng ta sẽ dùng hết khả năng có thể để giúp đỡ phu nhân và tiểu thư".

Trần ma ma đợi Phí ma ma nói xong thì hỏi Dương thị:" không biết phu nhân muốn chúng ta hướng dẫn những gì?"

Dương thị đã được Mẫn Trúc giảng sơ về vấn đề lễ giáo nên không băn khoăn lắm với câu hỏi của Trần ma ma:" Trước xin hai ma ma hướng dẫn quy củ hành lễ, nhận lễ với các vị phu nhân khác. Sau là hướng dẫn vấn đề đi, đứng, ngồi, ăn, uống và cử chỉ".

Hai vị ma ma thấy Dương thị nói khá rõ ràng, cũng có chút ngạc nhiên " quả nhiên, tuy là phụ nhân nông thôn nhưng khí chất, ăn nói lại không thua kém gì người ở thành thị. Nói cho cùng thì trượng phu người ta cũng là huyện lệnh lão gia, không thể xem thường".

Phí ma ma gật đầu nói:" vậy trước cứ theo lời phu nhân, hai người chúng ta sẽ chia nhau hướng dẫn cho phu nhân và tiểu thư, nếu như hai người dốt lòng học tập thì khoảng hai đến ba tháng là có thể ra hình ra dạng rồi".

Dương thị gật đầu nói:" vậy cũng không tệ, cũng mong hai ma ma nói rõ hai vị muốn nhận bao nhiêu?"

Trần ma ma cùng Phí ma ma đã thương lượng từ trước, nên Trần ma ma nói:" xin phu nhân trả cho mỗi người chúng ta hai lượng một tháng, chi phí ăn ở phu nhân lo. Mỗi tháng chúng ta sẽ có ba ngày nghỉ về thăm nhà".

Dương thị thấy cũng hợp lý nên gật đầu, cũng ký khế ước với hai vị ma ma. Điều này là theo ý Mẫn Trúc, cái gì cũng nên giấy tờ rõ ràng, sau này để nói chuyện. Đây là Mẫn Trúc muốn Dương thị phải từ từ học cách làm chủ mẫu một gia đình.

Dương thị sai Thư Hòa dẫn hai ma ma đi tới phòng ở sau này của họ đã được Dương thị cho người thu dọn trước đó mấy ngày.

Bây giờ lớn bé trong nhà đều bận rộn, nhưng mọi người vẫn nhất trí duy trì bữa tối phải ăn cùng nhau.

Dương lão gia tử và Ngô thị ở đây đã hơn một tháng, mấy ngày nữa phải thu lá trà vụ thu nên hôm nay hai người từ biệt một nhà Lâm Hải để về An Sơn huyện.

Việc thu thuế của Lâm Hải cũng bớt bận rộn nên dạo này, Lâm Hải cùng Cẩn Minh và Dương Trí đều xuất phủ đi thị sát dân tình.

An thành tuy rất an bình, nhưng vị Bùi huyện thừa thật không làm người ta bớt lo. Dám ngang nhiên thu thuế cao hơn một chút để bỏ túi riêng. Tuy mỗi nhà thu thêm chỉ một chút, nhưng An thành rất lớn, có tới hơn một ngàn hộ nông dân, mỗi chỗ một ít thì lại thành nhiều rồi. Tuy Dương Trí và Cẩn Minh đã thu thập được không ít chứng cứ. Nhưng vị kia lại có chỗ dựa, thật khó giải quyết mà.

Hiện tại, Lâm Hải rất là mong chờ vị Tuần Phủ đại nhân sắp tới nhậm chức kia công chính liêm minh thì không còn gì tốt hơn.

Hành sự gia đối với Bùi huyện thừa rất là chướng mắt, nên cũng góp phần không nhỏ trong việc thu thập chứng cứ tham ô của hần giao cho Lâm Hải.

Dương thị và Mẫn Trúc cũng bận bịu không kém. Dương thị phải lo sổ sách, nhà cửa, quản lý người làm, sau đó là bắt đầu học lễ nghi với Phí ma ma.

Còn Mẫn Trúc học lễ nghi với Trần ma ma, lại tranh thủ viết hết các công thức, tiêu chí của việc kinh doanh. Tuy trí nhớ nàng khá tốt, nhưng phải nhân lúc vẫn còn nhớ rõ để viết ra. Mẫn Trúc cũng rất cẩn thận, nàng viết bằng ngôn ngữ ở thế giới hiện đại, dù có bị ăn cắp cũng không ai hiểu nàng viết gì. Tiếp đó, trước lúc ăn cơm một canh giờ, các nha hoàn sẽ cùng nàng tới thư phòng học chữ.

Bây giờ Cẩn Tuệ, Trương Văn, Trương Võ cũng đi học đường rồi, việc dạy chữ của gã sai vặt sẽ được Cẩn Tuệ và Dương Trí thay phiên nhau dạy vào lúc dùng cơm xong.

Cẩn Minh lúc này sẽ cùng Mẫn Trúc và cha của hai người tính toán sổ thuế ở nha môn. Cả nhà lúc trước thấy Mẫn Trúc tính toán rất nhanh, cho là nàng có thiên phú với các con số, cho nên Lâm Hải luôn tạo điều kiện cho Mẫn Trúc tiếp xúc với các con số lớn. Mẫn Trúc cũng không phụ sự kỳ vọng của mọi người, sổ sách nàng làm qua rất dễ hiểu. Vì vậy Lâm Hải đôi khi có chút tiếc hận là bảo bối nhà hần lại là con gái, nếu là con trai thì đúng là tiền đồ vô lượng.

Mẫn Trúc cũng chỉ cho mọi người những phép tính cơ bản nhất, và Mẫn Trúc đã phát hiện ra người giỏi thực sự ở đây là Trương Văn. Trương Văn sau khi được nâng giảng các phép tính thì lại có thể tính toán thuần thục nhất, sau đó là Cần Tuệ. Điều này làm Mẫn Trúc hưng phấn không thôi. Nàng lại có quyết tâm tài bồi hai vị ca ca này, nên các phép tính dạy cho hai người này là luôn khó hơn những người khác.

Tiếp đó, Mẫn Trúc soạn hẳn một bản mấy công thức sổ sách cho hai người ca ca của nàng học thuộc nằm lòng trong đầu. Đây là chuẩn bị cho tương lai sau này cần dùng đến.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Vì quan tuần phủ chưa tới, nên trung thu năm nay, các thương nhân gửi tặng quà cho huyện lệnh mới là Lâm Hải không hề ít. Mặc dù lễ gửi tới không xem là nặng, nhưng cũng là những món vải vóc, tơ lụa hoặc một ít trâm cài cho phu nhân, tiểu thư. Lại có không ít người tặng sách của một số thi nhân nổi tiếng.

Dương thị cũng rất cẩn thận, đều hỏi kỹ càng hai vị Phí, Trần ma ma. Cái gì có thể thu thì thu, cái gì không thể thu thì trả lại.

Dương thị và Mẫn Trúc cũng được một phen mở rộng tầm mắt. Các vật phẩm tuy không quá quý trọng, nhưng An thành này thương nhân đúng là không thiếu. Thảo nào người ta nói ba năm thanh quan cũng kiếm được bạc vạn. Bây giờ trực tiếp nhận lễ, quả là không ngoa. Bởi vì một năm đầu chỉ có tết trung thu, các thương nhân đều muốn con đường làm ăn của mình thuận lợi một chút nên tết năm mới, tết nguyên tiêu, tết đoàn ngo, sinh nhật của quan, sinh nhật phu nhân, sinh nhật các tiểu thư, công tử nhà quan họ đều nắm rõ để tặng quà.

Mẫn Trúc cũng bắt tay vào hướng dẫn Lưu sư phụ và Lưu thẩm làm bánh trung thu theo kiểu hiện đại. Vì ngày xưa không có bánh trung thu nướng, nên Mẫn Trúc đã nhờ Dương Trí, Cần Minh vẽ một vài hoa văn cho nàng, sau đó nhờ thợ mộc làm khuôn. Khuôn là hình chữ song hỷ, phúc, lộc, thọ hay chữ cát tường, như ý, có một vài khuôn hình hoa mai. Tiếp theo là công việc làm nhân, làm vỏ bánh rồi nướng bánh.

Ở hiện đại, lò nướng bằng điện, có sẵn nhiệt độ, cứ theo công thức mà làm thôi. Còn ở đây thì Mẫn Trúc phải tự thiết kế lò nướng, tự xem xét độ lửa. Phải đến lần thứ bảy thì mới cho ra mẻ bánh thành phẩm ổn nhất.

Mẫn Trúc cùng một nhà Lưu sư phụ ở trong bếp hết hai ngày mới nghiên cứu ra được căn chỉnh độ lửa như thế nào trong lúc nướng bánh.

Vì đã thành công, Mẫn Trúc dặn Lưu sư phụ nướng hai trăm năm mươi bánh tất cả. Trong ba ngày hoàn thành hết hai trăm năm mươi bánh trung thu.

Dương thị hỏi Mẫn Trúc: "từ đâu con nghĩ ra được làm bánh trung thu nướng?"

Mẫn Trúc tuy có chút chột dạ, nhưng nàng cũng đã chuẩn bị sẵn câu trả lời: "Hôm trước đại ca có mua cho con quyển sách du ký, có nói đến bánh có thể nướng trong lò, không cần hấp hay chiên. Con chỉ muốn thử xem thôi, không ngờ lại thành công."

Với lại người nghĩ xem, có loại bánh mới mang đi tặng trung thu, nướng sẽ rất có thể diện cho xem".

Nói xong nàng còn giương đôi mắt long lanh nhìn Dương thị chờ khen ngợi.

Dương thị biết con gái thích đọc sách ẩm thực và sách thuốc nên thấy nàng nói có lý thì cũng không hỏi thêm chỉ xoa nhẹ đầu con gái nói: "Mẫn Trúc của nương lớn rồi, biết giúp nương phân ưu".

Dương thị cho người đưa tới chỗ cửa hàng trà Dương Thiên trông coi sáu cái, lại mang về Dương gia một trăm cái. Còn lại thì làm quà trả lễ cho các thương nhân rồi cũng tặng các sai nha mỗi người một cái. Vì kích thước bánh lớn khoảng một cái đĩa đựng thức ăn cỡ vừa (tầm 15-20cm) nên một cái cũng đủ từ sáu đến tám người ăn một miếng rồi.

Tết trung thu năm nay mọi người ăn bánh trung thu do Mẫn Trúc làm mà khen không dứt miệng.

Dương lão gia từ hai ngày trước cũng gửi thư khen ngợi. Vì thấy bánh khá ngon, nên Dương lão gia từ đã gửi đi biếu tặng cho các thương nhân lớn đang thu mua trà của Dương gia. Phản hồi của các thương nhân đó về loại bánh trung thu này khá tốt, làm cho Dương lão gia từ cảm thấy mình rất có thể diện. Tuy bánh trung thu không đắt giá gì, nhưng quý ở chỗ độc đáo và hiếm lạ.

Đầu tháng chín, Dương thị cho mời chủ một hiệu vải trong thành tới may đo quần áo mùa đông cho toàn gia cùng nha hoàn, bà tử, gã sai vặt. Mỗi người sẽ có hai bộ đồ mới, Mẫn Trúc nhân dịp này tạo ra quy củ đồng phục cho nha hoàn, bà tử và gã sai vặt luôn.

Thư Cẩm, Thư Kỳ sẽ là vải bông màu hồng. Thư Thi, Thư Họa sẽ là vải bông màu xanh lá mạ. Riêng ba người Xuân Trà, Hạ Trà, Thu Trà sẽ có cùng màu xanh lá mạ, vì hiện tại, dưới quan sát của Mẫn Trúc thì nàng chưa biết chọn ai làm nha hoàn thân cận. Năm gã Tín thì cùng kiểu áo màu xanh thẫm. Còn những người làm việc nặng nhọc là quần áo màu nâu đậm.

Phí ma ma và Trần ma ma đều rất tán thưởng việc này của Mẫn Trúc. Đây sẽ tạo thành quy củ rõ ràng trong nhà, không để nha hoàn muốn mặc sao thì mặc. Như vậy sau này ra cửa sẽ tránh làm mất mặt chủ tử nhà mình trước những phu nhân, tiểu thư khác.

Mẫn Trúc cho mọi người mặc đồng phục là theo quy chế ở hiện đại, nhằm để kiểm soát người ra vào phủ, cũng không phải sợ họ ra ngoài phô trương làm mất mặt mình. Việc này đúng là không mưu mà hợp.

Cuộc sống cứ hồi hải trôi đi, một buổi sáng tháng mười một, Mẫn Trúc vừa học xong quy củ với Trần ma ma, nàng tính đến thư phòng đọc chút sách. Lúc đến nơi, nàng thấy Trương Văn đang ngồi thần thờ ở phòng dành cho nam nhân, Mẫn Trúc bước vào mà hần cũng không hề hay biết.

Mẫn Trúc nhẹ giọng hỏi: "nhị ca*, ca có tâm sự gì sao?"

* Vì Lâm Hải nhận Trương Văn, Trương Võ làm nghĩa tử, nên phải sắp xếp lại thứ bậc cho mấy đứa nhỏ, lần lượt là: Cẩn Minh, Trương Văn, Cẩn Tuệ, Trương Võ, Mẫn Trúc.

Trương Văn hơi có chút giật mình, hồi hồn nhìn Mẫn Trúc, sau đó lại quay đầu qua cửa sổ nhìn vô định xa xăm: "hôm nay là ngày mất của cha nương ruột của ca".

Mẫn Trúc không hỏi thêm gì nữa, nàng tới bên cạnh Trương Văn, ngồi xuống, cùng hần nhìn trời.

Một lúc lâu sau Trương Văn mới nói: "cha ta, ông ấy rất khỏe, tuy không có đọc sách viết chữ như nghĩa phụ, nhưng ông ấy cũng chưa bao giờ là một mẫn phu không hiểu chuyện, ít nhất trong mắt ta ấn tượng về ông luôn tốt. Còn nương ta, người như nghĩa mẫu vậy, luôn có ánh mắt dịu dàng nhất nhìn hai huynh đệ ta, lúc nào ta và đệ đệ làm sai cái gì, nương chỉ nhỏ nhẹ nhắc nhở thôi".

Mẫn Trúc lúc này mới hỏi: "vậy bá phụ và bá mẫu tên gì? Nhị ca còn nhớ không?"

"Ca nghe trong thôn gọi cha là Trương Thổ, còn nương thì có vài lần ca nghe cha gọi là Tiểu Đóa, nương họ Cố". Trương Văn nhỏ giọng nói.

Mẫn Trúc nhắc nhở Trương Văn: "nhị ca, trời lạnh lắm, người đóng cửa sổ lại đi, để bị bệnh không tốt đâu".

Trương Văn gật đầu tỏ ý đã biết, Mẫn Trúc cũng cáo từ rồi đi nhanh về phía viện của Dương thị.

Tối hôm đó, sau khi ăn cơm xong, Lâm Hải và Dương thị giữ Trương Văn, Trương Võ lại nói chuyện. Cũng không biết bốn người nói gì mà lúc bước ra mắt ai cũng đỏ hoe. Trong tay Trương Văn, Trương Võ mỗi người ôm một tấm bài vị của cha nương họ, bên trên ghi rõ tên Trương Thổ và Cố thị Tiểu Đóa, cũng ghi rõ ngày mất của hai người.

Ba huynh muội Cẩn Minh đứng chờ hai huynh đệ tiểu Văn, tiểu Võ đi ra. Sau đó ba người lôi kéo hai huynh đệ đó tới thư phòng, thần thần bí bí đưa tới một cái gì đó cũng khá lớn, có phủ một mảnh lụa màu xanh nhạt cho hai người.

Trương Văn, Trương võ tò mò hỏi: "đây là cái gì?"

Mẫn Trúc cười hắc hắc nói: "nhị ca, tứ ca, muội và đại ca, tam ca mất cả buổi chiều mới nhờ người làm gấp rút được cái này đó. Hai người mau mở ra xem có thích không?"

Trương Võ không nhin nổi tò mò, tiến lên mấy bước kéo tấm vải phủ vật đó lên. Bên dưới tấm vải là một mô hình ngôi nhà trông khá đẹp. Đằng trước có một mảng gỗ rộng để dư ra tựa như cái sân vậy.

Cẩn Minh lên tiếng: "nhị đệ, tứ đệ đây là tâm ý ba huynh muội chúng ta tặng cho bá phụ bá mẫu. Chúng ta sẽ dời ngôi nhà này lên phía trên một chút ở thư phòng được không? Sau đó để bài vị của bá phụ, bá mẫu ở đây. Đây sẽ là nhà của họ, họ có thể luôn ở đây bên cạnh hai người".

Trương Văn gật gật đầu, nước mắt lại trào ra, Trương Võ cũng khóc nức lên rồi. Làm xong hết tất cả, năm huynh muội ở trước bài vị cha nương Trương Văn, Trương Võ ôm nhau khóc thành một đoàn.

Phu thê Lâm Hải cũng ở ngoài nắm tay nhau lặng lẽ rơi nước mắt.

Hệ quả của việc khóc quá nhiều buổi tối của các bạn nhỏ là hôm sau mắt ai cũng sưng vù. Lúc cả nhà ăn sáng cùng nhau thì lại nhìn nhau rồi bật cười ha ha. Dương thị cười nhẹ lắc đầu "vẫn chỉ là tiểu hài tử, khóc một trận tâm tình cũng tốt lên không ít".

Đến này mừng sáu tháng chạp, Phí ma ma cùng Trần ma ma từ biệt một nhà Lâm Hải. Dương thị và Mẫn Trúc cũng học được không ít thứ từ hai vị ma ma này. Do cũng học được hơn bốn tháng, hai vị ma ma thấy cũng không cần dạy thêm gì nữa, nên nói muốn ở nhà với con cháu, năm sau sẽ không quay lại. Dương thị nghe vậy thì hào phóng tặng thêm mỗi người mười lượng bạc và hai xấp vải bông đẹp nữa.

Phí ma ma và Trần ma ma tạ ơn Dương thị ban tặng rồi cầm bạc và tặng phẩm cáo từ rồi đi.

Dương Trí cũng đã trở về Dương gia ăn tết với cha nương và người Dương gia, cũng đã hẹn với mấy người Mẫn Trúc sẽ quay lại trước tết nguyên tiêu để cùng nhau đi xem hội đèn lồng ở phủ thành.

Cả nhà Lâm Hải năm nay đêm ba mươi tụ tập ở chính phòng đón năm mới. Lâm Hải cùng các con ngồi một bàn, lại thêm hai bàn cho nha hoàn bà tử ở gian cách vách. Không phải Lâm Hải ghét bỏ gì họ, mà thân phận khác biệt sợ mọi người ngồi cùng gia đình hần sẽ không được tận hưởng.

Đến đầu giờ tỵ, mấy cha con Lâm Hải cùng tứ Tỉn ra ngoài đốt pháo hoa. Dương thị, Mẫn Trúc cùng mấy nha hoàn bà tứ thì ngồi trong nhà mở cửa sổ ra xem.

Mẫn Trúc nhìn những chùm pháo nhỏ nhỏ sáng rực rỡ mỉm cười dựa vào lòng mẫu thân. Nàng đã ở đây gần bảy năm rồi, thời gian tuy chưa phải quá dài, nhưng tình thương yêu mà mọi người dành cho nàng còn vượt xa cả những gì trước kia nàng ước ao. Nàng sẽ cố gắng hết khả năng có thể để giúp mọi người yêu thương nàng ngày càng tốt lên. Có lẽ chỉ có như vậy mới thể hiện được sự yêu mến cùng cảm tạ của nàng dành cho mọi người.

Đốt pháo xong thì mọi người ngồi thêm một lát, ăn há cảo mừng năm mới xong mới kết thúc đêm giao thừa. Mọi người lúc này lục tục kéo nhau đi ngủ, sáng mai còn phải dậy chúc tết nữa.

Sáng hôm sau, đầu giờ thìn Mẫn Trúc được Xuân Trà gọi dậy. Đợi nàng xúc miệng rửa mặt xong, ba nha hoàn quỳ xuống chúc tết Mẫn Trúc.

Ba người đồng thanh: "chúc tiểu thư năm mới cát tường, vạn sự như ý".

Mẫn Trúc thật không quen chút nào khi người khác trước mặt mình quỳ gối. Mẫn Trúc cho họ đứng lên rồi rút ra ba bao lì xì đỏ thắm phát cho mỗi người một bao rồi chúc: "ta cũng chúc ba vị tỷ tỷ năm mới vui vẻ, ngày càng xinh đẹp".

Ba người khụy gối tạ ơn. Sau đó Mẫn Trúc dẫn theo cả ba nha hoàn của mình đi chính phòng chúc tết cha nương nàng.

Lên tới nơi, bốn ca ca của nàng đều đã ở chính phòng, Cẩn Tuệ nhìn Mẫn Trúc trêu ghẹo: "xem kia, con mèo lười cuối cùng cũng chịu rời giường rồi".

Mẫn Trúc bĩu môi nhìn Cẩn Tuệ nói: "muội dậy từ sớm rồi, nhưng muội còn bận chút thôi".

Cẩn Tuệ cười nói: "rõ ràng là mèo lười còn ngủ biện".

Mẫn Trúc lúc này không thèm nói nữa, quay qua Lâm Hải: "cha, người xem, tam ca lại bắt nạt con".

Dương thị cười lên tiếng, không để mới đầu năm trọng phu đi trách mắng nhi tử: "được rồi, không nháo nữa, các con đàn hoàng lại đi".

Năm đứa trẻ thôi cười đùa, nghiêm nghiêm túc túc theo thứ tự dàn hàng ngang quỳ chúc tết cha nương: "chúng con chúc cha nương qua năm mới mọi chuyện như ý, luôn luôn vui vẻ, sức khỏe dồi dào".

Phu thê Lâm Hải cười thật tươi nhìn năm đứa nhỏ, tất cả đều là con của họ, lớn lên thật tốt, thật ngoan a. Lâm Hải vui vẻ nói: "cha cũng chúc các con luôn vui vẻ, học hành giỏi giang".

Dương thị cũng chúc tiếp theo sau: "nương chúc các con luôn mạnh khỏe, mọi sự bình an".

Sau đó là năm đứa trẻ nhận lì xì từ cha nương.

Rồi mấy huynh muội chúc tết lẫn nhau. Mẫn Trúc năm nay được nhận nhiều lì xì nhất, vì nàng nhỏ nhất nhà mà. Cảm bao đỏ trong tay mà Mẫn Trúc cười không khép được miệng rồi.

Cẩn Tuệ nhìn Mẫn Trúc như vậy thì gọi muội muội là: "Tiểu tham tiền".

Sau đó là tới các nha hoàn bà tứ, gã sai vặt, phu xe tiến lên chúc tết chủ tử. Xong nghi thức chúc tết thì mọi người ăn sáng, uống trà.

Lúc ngồi uống trà, Mẫn Trúc cho Xuân Trà bưng lên một cái khay nhỏ. Mẫn Trúc đứng dậy, đi tới trước cha nương nói: "cha nương, đây là một món quà nhỏ chúng con tặng cho hai người nhân dịp năm mới. Hai người xem có thích không?"

Nói xong nàng mở khăn đỏ che trên khay ra, đó là một bức tranh được vẽ truyền thần phu thê Lâm Hải đang nắm tay nhau đứng dưới gốc mai mỉm cười nhìn năm đứa trẻ thì đang ngồi đọc sách ngay gần đó. Vì việc này mà Mẫn Trúc cùng Dương Trí và Cẩn Minh, Trương Văn, Cẩn Tuệ, Trương Võ thán thán trước cứ lén lút trong thư phòng không cho ai biết.

Làm lúc đó Dương thị nghĩ mấy đứa nhỏ không biết lại bày trò gì phá phách. Nhưng Dương thị lại nghĩ, Dương Trí đã mười bảy, đâu phải tiểu hài tử, hẳn sẽ quản tốt đệ đệ, muội muội nên cũng không chú ý nhiều. Giờ nhìn bức tranh mà nàng cảm động không thôi.

Lâm Hải là cũng xúc động không kém, chính vì xúc động dâng trào nên đã hào hứng viết hai câu thơ lên bức tranh:

"Ngày qua nắng ấm động màn sương

Trái lồi muôn hoa khắp nẻo đường

Gởi tặng con thơ vài ý nhỏ

Bình an...hạnh phúc...vạn yêu thương".

(thơ tác giả lượm trên mạng, tìm không được tên tác giả của bài thơ này, cũng xin lỗi luôn vì mình sửa hai từ trong đó ^.^!)

Sau đó Mẫn Trúc tặng cho bốn ca ca mỗi người một hà bao nhỏ, bên trong hà bao của mỗi người là một lọ hương liệu nước mùi thơm khác nhau. Của Cẩn Minh có mùi trúc, Trương Văn là mùi thảo cỏ, Cẩn Tuệ là mùi hoa đào còn Trương Võ là mùi hoa trà.

Mẫn Trúc cười vui vẻ nói: "Món quà của muội tặng các ca ca là độc nhất vô nhị đó, sau này những hương này sẽ không bán ra ngoài mà chỉ dùng tại Dương gia và Lâm gia thôi".

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Tối cuối giờ Ngọ, Bùi huyện thừa dẫn phu nhân cùng hai tiểu thư tới chúc tết Lâm Hải. Dương thị cùng Mẫn Trúc ra mặt tiếp đón phu nhân, tiểu thư nhà huyện thừa.

Bùi phu nhân hành lễ với Dương thị: "nghe lão gia nhà ta nhắc tới huyện lệnh lão gia có vị phu nhân hiền lương, hôm nay mới có dịp hạnh ngộ".

Dương thị ngồi ở chính vị cười tao nhã nói: "Bùi phu nhân quá khen, mời Bùi phu nhân ngồi".

Bùi thị vừa ngồi vừa khẽ quan sát vị phu nhân huyện lệnh này, thấy thế nào cũng không giống nông phụ không hiểu chuyện. Tuy trong lòng có thắc mắc nhưng cũng không dám hỏi ra miệng.

Bùi thị giới thiệu hai khuê nữ của mình với Dương thị: "Lâm phu nhân, đây là hai tiểu nữ nhà ta, một người là Tổ Thục năm nay mười hai tuổi, một người là Tổ Linh năm nay chín tuổi".

Hai vị tiểu thư nghe nhắc đến tên thì tiến lên hành lễ với Dương thị: "xin ra mắt Lâm phu nhân. Chúc phu nhân năm mới cát tường".

Dương thị vẫn cười nhẹ nhàng khen: "hai vị tiểu thư của Bùi phu nhân đều xinh đẹp mỹ lệ, đều là tiểu mỹ nhân tương lai cả. Nào, lại đây ta lì xì cho hai đứa, cũng chúc năm mới mọi sự cát tường".

Bùi phu nhân nghe Dương thị khen con mình thì không hề khiêm tốn chút nào nói: "hai đứa bé này nhà ta là trăm kiểu ngàn sủng dưỡng thành, từ nhỏ đã phải học nữ tắc. Không phải ta tự khen con mình, nhưng hai đứa bé này là số một số hai trong thành này đó".

Dương thị vẫn cười thân nhiên nói: "phu nhân quả là có cách dạy dỗ".

Bùi thị là hếch mặt lên trời mà nói: "đó là đương nhiên".

Tổ Thục, Tổ Linh nghe được khen thì về tự đắc trên mặt không che dấu chút nào. Hai người này thực sự gọi là nhìn tạm tạm thôi, do ăn mặc lụa là, lại trang điểm kỹ lưỡng nên nói nhẹ nhàng thì gọi là thanh tú chứ không phải mỹ nhân gì.

Mẫn Trúc đứng sau Dương thị nhìn hai vị tiểu thư mắt hẹp, mũi thấp đang dương dương tự đắc nghe người lớn khen ngợi mà nhin cười mèm mèm nội thương. Không phải nàng có ý chê cười người khác, nhưng cái dáng vẻ tự cho là đứng của hai vị tiểu thư này thì đủ làm cho người ra phải phì cười.

Dương thị lúc này mới giới thiệu Mẫn Trúc: "đây là khuê nữ nhà ta, chúng ta chỉ có mình nàng nữ nhi, nàng tháng hai tới thì tròn bảy tuổi, còn kém tuổi hai vị tiểu thư nhà Bùi phu nhân. Trên nàng còn bốn ca ca nữa, chắc mấy đứa nhỏ đang ở chỗ cha chúng".

Mẫn Trúc bước lên hành lễ với Bùi phu nhân, nàng ta cũng cho Mẫn Trúc một cái hà bao. Bùi thị trong mắt chỉ có hai khuê nữ của mình thôi, con nhà ai cũng không bằng con nàng ta. Bùi thị là muốn gả hai khuê nữ cho nhà quan lớn trong kinh thành kia. Qua năm nàng ta sẽ cùng hai khuê nữ tới kinh thành ở nhà cữu cữu của trượng phu. Nàng ta thấy trong An thành này không ai đủ xứng đáng với con mình.

Nhưng giờ nhìn Mẫn Trúc mới còn nhỏ mà đã xinh đẹp như vậy, lớn lên hẳn là mỹ nhân khó tìm. Bùi thị trong lòng có chút khó chịu.

Hai người ngồi nói chuyện một lúc Dương thị mới biết Bùi thị này chỉ có hai khuê nữ mà thôi, không có con trai. Trước đó Dương thị có nghe trượng phu mình nhắc Bùi huyện thừa có hai con trai, tuy có chút thắc mắc nhưng đây là chuyện nhà người ta, nàng cũng không tiện hỏi.

Thêm hai khắc sau có gia nhân tới mời Bùi phu nhân về vì Bùi huyện thừa đang cáo từ huyện lệnh đại nhân rồi.

Sáng sớm mừng hai tết Dương thị cùng bốn nhi tử, một nhi nữ lên xe ngựa về Dương gia chúc tết.

Lâm Hải vẫn ở lại An huyện để tiếp các vị lý chính, sau đó lại đi tới các huyện lân cận chúc tết các quan huyện khác. Đây là để tạo mối quan hệ đồng僚 với nhau.

Vì khởi hành khá sớm nên Mẫn Trúc và Trương Võ ở trên xe vẫn còn dựa vào Dương thị ngủ. Cẩn Minh thấy Mẫn Trúc gục lên gục xuống thì ôm muội

muội vào lòng. Trương Văn cũng tính ôm Trương Võ thì Dương thị nói nhỏ:" không sao, con cũng ngủ chút đi, ta ôm tiểu Võ được rồi". Nói xong nàng kéo áo choàng che kín thân thể Trương Võ, để đứa nhỏ ngủ trong lòng mình.

Thực ra Trương Võ cũng chưa ngủ hẳn, nhưng được nghĩa mẫu ôm trong vòng tay ấm áp dần dần lại chìm vào giấc ngủ sâu. Trương Võ năm nay cũng chín tuổi rồi, nhưng do hồi nhỏ ăn uống thiếu chất, mấy tháng trước lại suy nhược cơ thể, tuy Dương thị đã cẩn thận chăm sóc nhưng cũng chỉ mới khá lên được một chút. Trương Võ bây giờ nhìn chỉ như đứa trẻ bảy tuổi thôi.

Tối giữa giờ Ngọ thì sáu người về tới Dương gia, lại một canh giờ chúc tết vui vẻ nữa.

Mọi người cả ngày đi đường xa lại cười đùa cũng mệt mỏi, tối đó Dương gia đi ngủ sớm chút.

Do lần trước Dương Hải dẫn Trương Văn, Trương Võ về chỉ giới thiệu sơ lược với mọi người, cũng không để cho mấy đứa trẻ có thời gian thân cận với nhau. Lần này về, mấy nam thiếu niên của Dương gia mới chính thức tiếp xúc cùng với hai huynh đệ họ Trương này, vậy mà không quá hai canh giờ tất cả đã rất thân thiết với nhau.

Dương thị nhìn Trương Văn, Trương Võ cười tươi hẳn lên thì cũng yên tâm.

Dương lão gia tử và Ngô thị cũng đã tiếp xúc với hai đứa nhỏ mấy tháng trước, cũng có chút thân cận. Lần này nhìn thấy hai đứa nhỏ họ Trương tinh thần sáng sủa lên rất nhiều cũng vui lây. Người già mà, càng đông con cháu càng vui, lại nói hai đứa nhỏ cũng thông minh, hiểu chuyện như vậy nên thương yêu chúng là điều dễ hiểu thôi.

Ngô thị nhìn một đám trẻ lớn nhỏ đang ngồi cười cười nói nói thì nhìn Dương thị nói:" hai đứa tiểu Văn, tiểu Võ thật khiến làm cho lòng người thương xót, con chú ý chăm sóc tốt chúng một chút. Đây là phúc phận của chúng, mà cũng là phúc phận của con".

Dương thị gật đầu nói:" nương, nữ nhi hiểu, người yên tâm. Lại nói hai đứa bé rất hiểu chuyện, đôi khi chúng hiểu chuyện quá lòng con cũng thấy đau. Nhất là Trương Văn, thằng bé rất cẩn thận, tỉ mỉ, lại còn biết xem nét mặt người khác nữa". Nói xong nàng thở dài một hơi.

Ngô thị vỗ vỗ tay Dương thị nói " từ từ sẽ tốt lên thôi".

Dương thị mỉm cười gật đầu.

Qua ngày hôm sau, Dương lão gia tử cho gọi hết mấy tôn tử, tôn nữ, ngoại tôn tử, ngoại tôn nữ lại rồi hỏi thăm mấy đứa nhỏ trong một năm này làm được những gì?

Tất cả theo thứ tự nói chuyện với ông. Dương lão gia tử nhìn con cháu đầy sảnh đường cười tít mắt. Tất cả các cháu của ông đều làm ông tự hào, lòng Dương lão gia tử vui không gì tả được.

Đến khi Dương lão gia tử cho giải tán hết thì Dương Trí, Cẩm Minh, Trương Văn, Cẩm Tuệ và Mẫn Trúc ở lại. Trương Văn cũng định lui ra, nhưng Mẫn Trúc và Cẩm Minh đều nắm tay hắn nên Trương Văn cũng ở lại.

Dương lão gia tử hỏi:" mấy người các con lại muốn xin ta cái gì sao?"

Dương Trí nói:" tổ phụ, chúng con đã bàn bạc với nhau, tới tháng hai sẽ bán hương liệu nước. Chúng con là tới hỏi ý người xem như vậy có được không?"

Dương lão gia tử nghe vậy cười khà khà nói:" được, được, tất cả chuyện về hương liệu nước này ta sẽ giao do các con quyết định. Để xem các con làm được tới đâu".

Mấy huynh muội đồng loạt nói sẽ làm hết khả năng của mình.

Dương thị cùng các con ở lại Dương gia hết bảy ngày mới quay về An thành.

Bây giờ lại chia làm ba xe vì có thêm một nhà ba người Dương Thiên, thê tử và nữ nhi của hắn cùng Dương Trí và Dương Hào.

Dương Hào nửa năm nay khá bận rộn, cũng chưa gặp lại em rể. Lần này đi tới An thành gặp Lâm Hải là có hai mục đích, một là cảm ơn một nhà Lâm Hải đã giúp đỡ chăm sóc Dương Trí, hai là nhận sự ủy thác của Dương lão gia tử đến công bố tiền lãi năm vừa rồi của lá trà và giao bốn thành lợi nhuận cho Lâm Hải.

Dương thị cũng nhận được sự ủy thác của nhị tẩu là tìm đối tượng cho Dương Trí, vì hắn năm nay cũng mười tám tuổi rồi. Tuổi này đầy người có con trai, con gái rồi ấy chứ. Các cô nương ở An Sơn huyện lại không một ai trúng ý Dương Trí, điều này làm nương hắn thật đau đầu.

Chiều ngày mùng chín tháng giêng mọi người về tới An Thành. Lâm Hải lâu rồi không xa thê tử và các con lâu như vậy, tuy mỗi ngày hắn cũng khá bận rộn, nhưng tối đến về nhà quá là có chút cô quạnh. Hôm nay thấy thê nhi về mà Lâm Hải cười nhìn đến ngốc.

Mọi người ăn uống nghỉ ngơi một đêm, sáng hôm sau ăn sáng xong, Dương hào mang một hộp gỗ đựng ngân phiếu giao cho Lâm Hải nói:" trà vụ xuân và vụ thu năm nay tổng thu được mười lăm vạn. Cha nói sẽ mua thêm ba đôi gần Dương gia để trồng trà Bích Loa Xuân nữa, lại nói trái cây dùng làm phân bón cho mùa thu cũng mua hết một ngàn lượng bạc, chi phí nhân công, đi lại hội trà, chi phí quà cáp cho các quan, thương nhân lớn. Lại nói tới cha trước đã đưa cho đệ tất cả ba ngàn năm trăm lượng.

Trừ hết các chi phí chúng ta có tám vạn sáu ngàn lượng thu vào năm nay. Đệ được bốn thành sẽ là hai vạn một ngàn năm trăm lượng, trừ đi ba ngàn năm trăm lượng cha đưa trước cho đệ thì đây là số ngân phiếu một vạn tám ngàn lượng bạc của đệ".

Lâm Hải cũng không nghĩ thu nhập năm vừa rồi lại lớn như vậy. Hắn có chút không kịp tiếp thu, nên ngồi im nhìn Dương Hào.

Dương Hào biết Lâm Hải ngạc nhiên với lợi nhuận năm vừa rồi, đến chính hắn một tay lo tất cả mà đến cuối năm nhìn số ngân phiếu thu về còn không tin nổi.

Cần Minh ở một bên nói: "cha, con cùng các huynh đệ dự tính sẽ bán hương liệu bằng nước ở cửa hàng hương liệu. Người nên đưa lại tám ngàn lượng cho Nhị cữu cữu để làm vốn a".

Lâm Hải lúc này mới hồi hồn nói: "Nhị cữu huynh, Cần Tuệ đã nói vậy thì huynh mau cầm tám ngàn lại lo chuyện cửa hàng đi".

Dương Hào nói: "cũng không cần nhiều như vậy đâu".

Cần Minh lại nói: "năm ngoái con cùng Trí biểu ca đi thăm các trấn huyện lân cận, chúng con tính mở thêm các cửa hàng ở một số nơi nữa, nhị cữu cữu, tám ngàn đó người nên cầm đi, tránh cho đến lúc Liêm biểu ca đòi người bù bạc a".

Mọi người đều cười, lúc này Dương Hào mới sáng khoái thu lại tám ngàn lượng. Đến trưa sau khi ăn xong thì Dương Hào phải quay trở về An Sơn huyện. Trước khi lên xe, hắn cũng một lần nữa cảm tạ Lâm Hải đã giúp đỡ con trai hắn. Lâm Hải cũng nói đều là người một nhà, không cần câu nệ như vậy.

Buổi chiều, Mẫn Trúc cùng Trương Võ đang cùng nhau hí hoáy trồng mấy cây ăn trái mang từ nhà ông ngoại về. Nói là hai người trồng chứ thực ra là hai người ngồi coi Tín Nhất, Tín Nhị và hai vị bộ đầu trồng.

Hai huynh muội đang ngồi coi thì Tín Nhất nhìn thấy Tín Nhị ôm hai cây con đi tới bị vấp hòn đá té về phía hai người Mẫn Trúc và Trương Võ. Tín Nhất chỉ kịp hét lên: "COI CHÚNG!!!"

Hai bạn nhỏ quay người lại thì cả cây cả người đang đổ về phía mình. Trương Võ vội ôm lấy tiểu muội muội, định lấy thân mình che cho Mẫn Trúc.

Hai huynh muội ôm nhau một lúc cũng không thấy gì đập vào người, lúc ngẩng đầu lên thì thấy một vị bộ đầu đã đỡ được cả Tín Nhị còn hai cái cây thì bị đẩy ngã xa tầm ba thước rồi.

Mẫn Trúc cùng Trương Võ đồng thanh cảm ơn: "cảm ơn bộ đầu thúc thúc".

Vị bộ đầu đó đứng về mặt than, không thêm cười, chỉ gật đầu rồi nói với Tín Nhị: "lần sau nhớ cẩn thận chút, không được thì vác từng cây một thôi".

Tín Nhị mặt trắng bệch lí nhí đáp: "ạ!". Nếu như hôm nay hắn ngã người về phía tiểu thư, chưa đợi lão gia, phu nhân trách phạt thì công tử và biểu công tử cũng sẽ phạt nặng hắn mất. Phải biết tiểu thư là đầu quả tim của cả một nhà lớn nhỏ này. Cứ nhìn tứ công tử người chỉ cao ngang ngực tiểu thư mà lại ôm muội muội để mình chịu đau là đủ hiểu rồi.

Mẫn Trúc nhìn vị bộ đầu mặt than hỏi: "bộ đầu thúc thúc, người tên gì vậy?"

Vị bộ đầu mặt không biểu tình nói: "ta họ Vương, gọi Tam Sinh. Kìa là đệ đệ ta, gọi là Vương Bảo Sinh". Vương bộ đầu vừa nói vừa chỉ về phía bộ đầu còn lại giới thiệu.

"Tam Sinh thúc thúc, người thật lợi hại nha. Nhưng sao hôm nay người và Bảo Sinh thúc thúc lại ở đây? Không phải ngày mai mới mở công đường sao?" Mẫn Trúc có chút tò mò hỏi.

Wang Tam Sinh nói: "khí sáng ta cùng Bảo Sinh đi ra chợ, vô tình bắt được một tên móc túi nên bắt hắn giam vào nhà lao trước, ngày mai sẽ xét xử. Ta cùng đệ đệ đang tính đi báo với Lâm đại nhân, thấy công tử, tiểu thư trồng cây thì trước giúp một chút. Dù sao đó cũng chỉ là tên trộm vặt, không cần gấp gáp".

Mẫn Trúc không nghĩ tới vị mặt than thúc thúc này lại có thể giải thích rõ ràng với nàng như vậy, nên nàng cười tươi nói: "Tam Sinh thúc thúc, vậy người cùng Bảo Sinh thúc thúc trồng giúp con ba cây này nữa đi, dù sao cha con cũng đi tới nhà Bùi huyện thừa chưa về".

Tam Sinh nghe vậy gật đầu, cũng không nói gì thêm, hắn dựng lại hai cây con do hắn đẩy ra xa, đắp lại đất cẩn thận, rồi mang tới hố đất do Bảo Sinh đào sẵn, bỏ mỗi cây vào một hố rồi nhẹ nhàng phủ thêm một lớp đất lên. Trồng tư thế có vẻ rất thành thực.

Mẫn Trúc nhìn lại Trương Võ từ nãy tới giờ không nói gì, thấy hắn cứ nhìn Vương bộ đầu không chớp mắt thì vỗ nhẹ lên bả vai hắn hỏi: "tứ ca, ca sao vậy? Sao cứ nhìn Tam Sinh thúc thúc mãi thế?"

Trương Võ hồi hồn nhìn tiểu muội muội nói: "Muội có thấy Vương bộ đầu rất uy phong không? Ca thấy thúc ấy như vậy nhìn rất có khí phách".

Mẫn Trúc nghe vậy cũng chỉ nghĩ là sự hâm mộ của tiểu hài tử nên không để ý cười nói: "Tứ ca có thể xin cha đi học võ mà".

Nhân tình Trương Võ sáng lên, không biết nghĩ đến cái gì mà cười tươi khoe hàm răng trắng ra.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tim Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Buổi tối, sau khi ăn tối xong, Lâm Hải tính cho mấy đứa nhỏ về viện của mình nghỉ ngơi sớm. Dù gì hấn và nương tử cũng l mới xa nhau cả bảy ngày, cần hảo hảo tâm sự một chút để thỏa nỗi nhớ nhung. Tuy nói nương tử về từ hôm qua, nhưng lúc đó nương tử mệt nhọc đường xa mới về, lại nói hôm nay Lâm Hải hấn cả ngày ở bên ngoài, tới bây giờ mới được gần nương tử.

Thế nhưng mấy đứa nhỏ không hiểu nỗi lòng người cha là hấn đây, cứ quẩn lầy kể chuyện ở An Sơn huyện, rồi đến chuyện tết nguyên tiêu sắp tới.

Lòng Lâm Hải khá là sốt ruột, mấy đứa nhỏ thế nào mà có nhiều chuyện để bàn thế.

Mất hơn một canh giờ Mẫn Trúc cùng các ca ca huyện náo nức mới tính giải tán. Lâm Hải vui mừng trong lòng, thế nhưng còn chưa kịp vui được bao lâu thì Trương Vô lên tiếng.

"Nghĩa phụ, con có chuyện muốn cầu người chấp thuận", Trương Vô trên mặt có chút khẩn trương.

Mẫn Trúc nhìn Trương Vô cười khích lệ, nàng biết tứ ca muốn cầu cha cái gì rồi.

Trương Vô thấy muội muội nhìn mình cổ vũ thì quyết tâm hơn.

Lâm Hải tuy hơi không vui một chút về mấy đứa bé không thức thời này. Nhưng con có chuyện cầu, người làm cha như hấn không thể không nghe xem thử là chuyện gì được.

Lâm Hải nhẹ giọng hỏi: "con muốn cầu ta cái gì?"

Trương Vô chấp tay hành lễ nói: "Nghĩa phụ, con muốn đi học võ ở chỗ Vương bộ đầu, cầu xin người chấp thuận".

Lâm Hải có chút ngạc nhiên, như thế nào mới đi mấy ngày về lại muốn học võ rồi? Kỳ thực Lâm Hải chưa biết chuyện chiều nay nên mới nghỉ ở An Sơn huyện có gì kích động Trương Vô lại muốn tập võ.

Lâm Hải nhìn Trương Vô hỏi: "con thực sự là muốn học võ sao?"

Trương Vô kiên định gật đầu: "dạ, con muốn chính mình trở nên mạnh mẽ hơn, để có thể bảo vệ tốt người nhà".

Lâm Hải trầm tư một lát rồi nói: "học võ cũng tốt, trước không nói đến chuyện bảo vệ người nhà thì cũng tốt cho thân thể con. Ngày mai ta sẽ hỏi Vương bộ đầu xem hấn có đồng ý dạy con không rồi tính tiếp".

Mẫn Trúc lúc này mới nói: "Cha, con thấy không bằng để các ca ca cùng học. Tuy nói đọc sách là quan trọng, nhưng ra ngoài có chút công phu phòng thân cũng tốt".

Lâm Hải nhìn mấy đứa con trai hỏi: "Các con ai muốn học võ thì có thể học, cũng là tốt cho sức khỏe".

Mấy đứa nhỏ lại túm tụm bàn bạc xem có nên học võ hay không. Thế mà tới đầu giờ họ mới quyết định là tất cả cùng nhau học. Lâm Hải ở lại chính phòng chờ mấy đứa nhỏ bàn bạc, Dương thị đã về viện ngủ trước một lúc lâu rồi. Tự nhiên hôm nay Lâm Hải cứ có cảm giác là mấy đứa con của hấn có tình ở lại lâu như vậy. Hại hấn không được ăn thịt rồi...

Chiều ngày hôm sau, Lâm Hải trở về hậu viện theo sau còn có hai huynh đệ Vương bộ đầu.

Hai huynh đệ Vương gia cũng có chút bất ngờ khi mà Lâm huyện lệnh hỏi có nguyện ý dạy võ cho mấy công tử không. Tuy bất ngờ nhưng họ vẫn vui vẻ nhận lời Lâm đại nhân, dù sao mỗi tháng có thêm năm lượng bạc để phụ giúp trong nhà cũng tốt lắm.

Tuy rằng huynh đệ họ Vương võ nghệ tuy không phải là xưng nhất xưng nhì trong giới võ lâm, nhưng tuyệt cũng không kém cỏi.

Lâm Hải sai Ngạn Ân đi mời mấy công tử tới chính phòng nhận sự phụ.

Qua một khắc, bốn nhi tử và một chất chi đã tới. Lâm Hải hướng ánh mắt về phía huynh đệ Vương gia giới thiệu: "Đây là hai vị Vương bộ đầu, hai người họ đã đồng ý dạy các con luyện công phu, mấy đứa mau dâng trà lạy sư phụ".

Ngạn Ân nhanh tay lẹ chân bưng năm ly trà đưa cho năm vị công tử. Đầu tiên là kính trà Vương Tam Sinh, sau đó lại kính trà Vương Bảo Sinh.

Sau khi kính trà, giới thiệu tên, Vương Tam Sinh mới nói: "Dương Trí, Cẩn Minh là có chút lớn, xương cốt sẽ không mềm dẻo. Vì vậy việc tập luyện sẽ vất vả một chút, hai người đừng vì vậy mà nản lòng".

Lâm Hải nghe vậy thì nói: "Vương bộ đầu, Dương Trí và Cẩn Minh là học võ rèn luyện thân thể thôi, người cũng không cần gây áp lực cho chúng quá. Dù sao thì Dương Trí và Cẩn Minh cũng xác định là theo nghiệp đèn sách rồi".

Vương Tam Sinh nghe xong cũng hiểu được nên gật đầu đáp ứng.

Buổi tối mấy nam nhân ở chính phòng ăn uống.

Vì có nam khách nên Dương thị và Mẫn Trúc ăn ở trong viện của phu thê Lâm Hải. Dù gì nhà họ bây giờ cũng là quan gia, không thể quá mức tùy ý.

Mẫn Trúc ngồi bồi nương nàng nói chuyện, qua một lúc Mẫn Trúc nói: "Nương, lúc trước con tính xây thêm một viện tại đây, nhưng giờ con nghĩ tiền lợi nhuận năm ngoái chúng ta có thể mua thôn trang ngay ngoài phủ thành. Sau này chúng ta cho trồng hoa và được liệu để con nghiên cứu, người thấy như vậy được không?"

Dương thị nghe khuê nữ nói thì cũng động tâm, phải biết rằng mua thôn trang thì sẽ là của mình, còn xây viện ở đây tuy nói chỉ chịu nửa số bạc, nhưng sau này cũng không biết là tướng công nàng sẽ được điều đi đâu làm quan. Như vậy không phải là bỏ bạc lãng phí sao?

Dương thị gật đầu nói với Mẫn Trúc: "Chuyện này một mình nương không quyết định được. Đợi cha con về ta sẽ bàn với cha con".

Mẫn Trúc đáp vâng rồi lại hỏi chuyện thêm thừa, xiêm y mùa hè. Chuyện mua thôn trang đúng là phải hỏi ý cha nàng, mà Mẫn Trúc cũng không vội vàng.

Hai nương con đang thảo luận chuyện chọn cửa hàng nào may xiêm y mùa hè thì Lâm Hải bước vào. Mẫn Trúc hôm nay lại rất thức thời, dẫn theo Xuân Trà hành lễ với cha nương rồi về viện của mình.

Lâm Hải cho mấy nha hoàn và Ngạn Ân đi nghỉ ngơi, hai phu thê cũng vào phòng ngủ. Sau khi rửa mặt, thay xiêm y, vừa nằm trên giường Lâm Hải đã ôm chầm lấy Dương thị, tay bắt đầu không thành thật. Dương thị bị Lâm Hải hôn rồi sờ loạn làm cho chống đỡ không kịp.

Dương thị vẫn còn muốn bàn với Lâm Hải chuyện mua thôn trang nên vội nói: "Chàng đợi một chút, ta có chuyện muốn bàn với chàng".

Lâm Hải bây giờ trong mắt toàn dục vọng, nào còn tâm trí mà bạn chuyện, khẽ thổi hơi vào tai Dương thị nói: "Đợi chúng ta xong việc, nàng muốn bàn gì cũng được".

Dương thị nghe trượng phu nói vậy thì đỏ mặt, đẩy nhẹ Lâm Hải một cái, sau đó là hết sức phối hợp với trượng phu.

Một vòng hoan ái qua đi, Dương thị thấy Lâm Hải cũng chưa muốn ngủ nên nói: "Chàng thấy chúng ta mua thôn trang gần phủ thành rồi trực tiếp trồng hoa và thảo dược làm hương liệu được không?"

Lâm Hải ôm nương từ nói: "Ta cũng đang nghĩ đến việc mua thôn trang, dù sao thì huyện nha cũng không phải của chúng ta, muốn xây cái gì cũng khó, lại nói không biết ta nhậm chức ở đây bao lâu".

Dương thị nói: "Vậy để mai ta nhắn Dương Thiên qua đây, nhờ hắn tìm giúp thôn trang".

Lâm Hải gật đầu nói: "Nàng chỉ cần nói Dương Thiên nghiên cứu xem đất ở nơi nào tốt, không nhất thiết là thôn trang có sẵn, còn lại thì để ta lo".

Dương thị mỉm cười nói: "Đã biết, huyện lệnh lão gia".

Lâm Hải hí hí đôi mắt hoa đào nhìn nương từ. Mấy năm nay không phải làm việc nặng nhọc, lại biết bảo dưỡng, trông Dương thị trẻ ra không ít, nhìn vẫn như chỉ hai tư, hai lăm tuổi.

Lâm Hải nhìn nơi đây của Dương thị, tâm lại động, lật người đè lên nương từ, một vòng hoan ái mới bắt đầu.

Mẫn Trúc trở về viện cũng chưa đi ngủ ngay, dù sao cũng mới giờ tuất nên nàng cùng ba nha hoàn ngồi nói chuyện phiếm.

Thu Trà sau mấy tháng ở đây có vẻ lanh lợi hơn, đã bớt đi vẻ nhút nhát hồi mới tới.

Xuân Trà thì tính tình điềm đạm, chính chắn, rất có phong thái của đại nha hoàn.

Hạ Trà thông minh, miệng cũng dẻo, nàng ta đi tới đâu cũng làm cho mấy bà từ vui vẻ. Rất được các bà từ ma ma trong phủ yêu thích. Hạ Trà cùng Thi Họa cũng khá thân thiết.

Mẫn Trúc cùng các nàng đang nói chuyện thì Thi Thư cùng Thi Họa cũng lại đây.

Hạ Trà nhanh miệng hỏi: "Hai vị tỷ tỷ không hầu hạ lão gia phu nhân sao mà tới đây".

Thi Thư cười cười nói: "Là lão gia cho bốn tỷ muội chúng ta đi nghỉ sớm, lão gia và phu nhân có chuyện cần bàn bạc. Cầm tỷ tỷ thì muốn may cho xong bộ quần áo cho đệ tỷ ấy, Kì tỷ tỷ thì đang đan túi lưới. Hai người chúng ta rảnh rồi, nên qua tìm tiểu thư hỏi chút bài tập".

Hạ Trà à một tiếng rồi nói:" Tiểu thư vẫn đang ở đây, hai vị tỷ tỷ muốn hỏi gì?"

Thị Họa lúc này cười cười đưa một quyển tập mỏng cho Mẫn Trúc nói:" Tiểu thư, đây là tam công tử dạy cho Tín Tứ, rồi hần lại chỉ lại cho chúng nô tỳ, người xem có chữ nào chúng nô tỳ viết sai không?"

Mẫn Trúc mỉm cười nhận lấy tập, nhẹ nhàng mở ra xem, sau đó nói:" chữ tuy có chút xấu, nhưng cũng có thể nhìn ra, cũng có một ít chữ sai. Ngày mai ta sẽ sửa rồi đưa lại cho hai vị tỷ tỷ".

Thị Thư, Thị Họa khuyê gồi cảm ơn Mẫn Trúc, sau đó ngồi chung với mọi người nói chuyện về cuộc sống ở quê nhà trước đây.

Mẫn Trúc chỉ lắng lắng nghe, thỉnh thoảng hỏi một hai câu.

Xuân Trà đối với Mẫn Trúc là hết sức cẩn thận chăm sóc. Tuy nói năm nay Mẫn Trúc mới bảy tuổi, nhưng Xuân Trà cứ có cảm giác Mẫn Trúc rất hiểu chuyện. Hành động, cử chỉ có đôi khi rất trẻ con, nhưng suy nghĩ và lời nói lại có vẻ còn lớn hơn cả nàng ta.

Mẫn Trúc nghe mọi người nói về gia đình các nàng mới biết, quê nhà của các nàng đều là xa thị trấn, huyện thành, chính xác hơn thì là các vùng núi. Nơi đó đất trồng trọt ít, mọi người ăn bữa nay lo bữa mai, bản cùng mà con đông thì cũng phải cần rắng mà bán con đi để lo kế sinh nhai thôi.

Lúc này, Tín Ngũ mang một bọc đồ tời đưa cho Mẫn Trúc nói:" Tiểu thư, tứ công tử nói nô tài chuyển bao đồ này cho người, tứ công tử có nhắn với nô tài là sáng mai đầu giờ mao hai vị Vương bộ đầu sẽ tới dạy võ".

Mẫn Trúc gật đầu nói đã biết rồi cho Tín Ngũ về nghỉ ngơi.

Mấy nha hoàn cũng đứng dậy cáo lui. Xuân Trà chăm sóc Mẫn Trúc nghỉ ngơi, lại nghe trước khi ra khỏi phòng Mẫn Trúc dặn:" ngày mai trước giờ Mão khoảng hai khắc tỷ gọi ta dậy".

Xuân Trà đáp:" vâng" sau đó đóng cửa phòng ngủ rồi lui ra.

Đầu giờ mao hôm sau, Vương Tam Sinh và Vương Bảo Sinh như đúng hẹn tới phủ nha dạy cho các công tử nhà huyện lệnh đại nhân luyện công.

Dương Trí, Cần Minh luyện có chút khổ cực hơn vì cả hai đều đã trưởng thành, xương cốt cũng đã cứng lại.

Trương Văn, Cần Tuệ thì khá hơn một chút.

Vương Tam Sinh nhìn Trương Võ gật gù, tuy có hơi trẻ, nhưng cũng mới chín tuổi, vẫn còn rèn luyện được.

Sau đó nhìn qua một tiểu nữ hài đang bận đồ của nam hài, biểu tình nghiêm túc đứng tấn. Vương Tam Sinh có chút không nói nên lời.

Vâng, vị tiểu nữ hài đó chính là Mẫn Trúc.

Tối hôm qua Tín Ngũ là đưa đồ của Trương Võ cho Mẫn Trúc mượn.

Tuy Vương Tam Sinh không phải là không muốn dạy Mẫn Trúc. Nhưng nàng là nữ hài, lại nói vị tiểu thư này là hòn ngọc quý của Lâm huyện lệnh. Lỡ như không may để tiểu tồ tông này bị thương thì hần chạy cũng không thoát tội đâu.

Nhưng tiểu thư người ta muốn học, lại học rất nghiêm túc. Huynh đệ Vương Tam Sinh cũng không dám nói không dạy nữ hài. Cho nên cuối cùng, sau buổi sáng ngày hôm đó, Mẫn Trúc của chúng ta cũng cứ thế phát huy. Mỗi đầu giờ mao cùng biểu ca và các ca ca luyện võ một canh giờ.

Vì bốn ca ca cùng biểu ca còn phải đi học đường, cho nên buổi sáng học một canh giờ, buổi tối tiếp tục học thêm một canh giờ nữa.

Tuy rằng việc học võ này không phải là bắt buộc, nhưng ai cũng hết sức nghiêm túc. mấy ngày đầu đứng tấn, trời giữa tháng một vẫn còn khá lạnh, mấy huynh muội Mẫn Trúc đứng là chịu không ít khổ.

Qua hơn mười ngày, thời tiết vẫn lạnh như vậy, nhưng mọi người cũng tập quen dần nên việc học võ có vẻ dễ chịu hơn một chút.

Dương thị cũng rất săn sóc trọng phụ và con cháu. Biết mọi người làm việc, học hành bận rộn nên làm thức ăn tăng cường khí huyết thường xuyên cho mọi người. Có một số món như canh xương, canh cá là do Mẫn Trúc thực hành một vài lần, sau đó để cho nhà bếp nấu. Mấy món canh cá lại rất được mọi người hoan nghênh.

Vì trước đây mọi người đều rá sợ ăn cá, vị khá tanh. Nhưng Mẫn Trúc sơ chế chúng rất công phu, nên vị tanh hầu như không còn, mà nước canh rất thơm, vị canh thanh ngọt làm mọi người không ngừng khen ngon.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tim Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Đầu tháng ba, Lâm Hải nhận được tin từ kinh thành báo tới, quan tuần phủ sẽ tới nhậm chức trong khoảng cuối tháng ba, đầu tháng tư.

Lâm Hải cũng thở ra một hơi, bao nhiêu giấy tờ về thuế khóa, danh mục thu chi của huyện nha cần vị tuần phủ kia kiểm tra, đóng mộc để gửi về kinh thành cuối cùng cũng sắp được giải quyết. Lại nói, đây là huyện nha của phủ thành, vì vậy tất cả sổ sách của các huyện lân cận đều tập kết ở đây. Cuối cùng cũng có thể bàn giao cho người đứng thực quyền quản lý, tâm Lâm Hải cũng đã buông xuống được hơn một nửa.

Tin tức này cũng là do vị quan trên khi xưa đã giúp đỡ Lâm Hải lúc vừa đậu tiến sĩ gửi tới trước khi có công văn chính thức báo xuống.

Vị quan đó cũng có sơ lược một chút về vị tuần phủ đại nhân chuẩn bị nhậm chức này.

Vị tuần phủ đại nhân này tên Triệu Bình, là con trai thứ hai dòng chính của Triệu gia thế gia ở kinh thành. Lần này đi nhậm chức còn dẫn theo thê tử là Phó thị, Phó Lệ Uyển.

Triệu gia hiện còn có Triệu hoàng hậu, trưởng nữ dòng chính là bào tỷ của Triệu Bình.

Triệu Bình có bốn người con, hai nam, hai nữ. Con trai cả là Triệu Văn Đắc hiện là phó thống lĩnh cấm vệ quân, phải nói là một người tuổi trẻ tài cao, tiền đồ vô lượng. Triệu Văn Đắc cũng đã có thê tử, là cháu gái bên nhà nương hần tên Phó Ly Đan.

Lâm Hải xem thư xong cũng có chút cảm khái "Thế gia đại tộc ở kinh thành đúng là nhân tài không thiếu, chỉ riêng hai con trai vị Triệu đại nhân này cũng là hạc giữa bầy gà rồi".

Chuyện có vị Tuần phủ mới chuẩn bị tới nhậm chức Lâm Hải cũng chỉ thông báo với thê nhi của mình, vì đây là tin riêng. Đợi khi có công văn chính thức gửi tới thì Lâm Hải sẽ cho sai nha đi thông báo tới các vị huyện lệnh khác.

Dương thị bây giờ cũng phải suy nghĩ quà gặp mặt với tuần phủ phu nhân Phó thị kia. Đây cũng là một vấn đề khá khó khăn với Dương thị, nên việc này được đưa ra thảo luận sau bữa ăn tối.

Dương thị hơi có chút dăm chiêu nói: "Vị Triệu phu nhân kia xuất thân thế gia kinh thành, có gì mà người ta chưa thấy qua. Lại nói chúng ta không thể tặng quà quá quý giá, mà tặng quà không đặc sắc thì ta lo người ta không để trong mắt".

Dương Trí nghe cô nói vậy thì nói: "Hay chúng ta tặng sách".

Lâm Hải cũng gật đầu: "đây cũng là một ý kiến không tồi".

Cần Minh thì lắc đầu: "Sách đã tặng Triệu đại nhân, bây giờ cũng đem sách tặng Triệu phu nhân, như vậy người ta sẽ nghĩ chúng ta lười suy nghĩ".

Trương Văn nói: "Hay chúng ta tặng thức ăn thôn quê, cũng có chút ấn tượng".

Mọi người gật đầu, chỉ có Mẫn Trúc là chưa hài lòng nói: "Tuy nói tặng món ăn thôn quê tốt, nhưng họ tới đây nhanh cũng ở lại hai năm, chậm thì năm sáu năm. Món ăn thôn quê chỉ là đi kèm thôi, theo con thì nên dùng hương liệu nước để tặng. Thứ nhất là lạ và tốt, thứ hai là quảng bá cho cửa hàng hương liệu của chúng ta luôn. Cái thứ ba là quan trọng nhất, chúng ta nên đăng ký độc quyền sản xuất hương liệu nước. Trước đó, biểu ca, đại ca và con cũng đã thiết kế ra bình đựng hương liệu, mỗi loại hương sẽ có một màu và số thứ tự trên mỗi chai. Nên việc xin phê duyệt độc quyền sản xuất hương liệu nước sẽ giúp chúng ta rất nhiều trong việc buôn bán sau này".

Mọi người nghe Mẫn Trúc nói xong như được nhắc nhở. Đều đồng loạt nhất trí với ý của Mẫn Trúc.

Lâm Hải cười nói: "Nữ nhi của cha thật là giỏi, vừa giúp nương con không phải đau đầu vì quà lễ lại vừa giải quyết được vấn đề hương liệu nước".

Một nhà Lâm Hải lại bàn chuyện tặng món ăn thôn quê gì, sau đó thì đi nghỉ ngơi. Ngày mai lại là một ngày bận rộn.

Tuy đợt đầu năm mọi người đã bàn sẽ bán hương liệu nước vào tháng hai, nhưng do một số yếu tố khách quan nên giờ vẫn chưa đưa ra bán. Mẫn Trúc vẫn cảm thấy có chút chưa thích hợp nên đã bàn lại cùng bốn ca và Dương Trí.

"Muội thấy nếu đem hương liệu tặng tuần phủ phu nhân thì chúng ta sẽ đợi đến cuối tháng ba sẽ chính thức bán tại cửa hàng hương liệu. Vì nó sẽ mới mẻ và dễ lấy lòng vị Triệu phu nhân đó hơn".

Cần Minh lại có suy nghĩ khác: "Vậy sao chúng ta không mở sớm một chút, tạo được tiếng vang trong vòng một tháng sau đó đem tặng không tốt hơn sao?"

Trương Văn lại nghĩ giống Mẫn Trúc: "Đại ca, đệ thấy Mẫn Trúc nói có lý, hương liệu vừa mở, chúng ta dùng làm quà tặng vừa mới lạ, lại cũng không sợ người khác chiếm tiên cơ".

Dương Trí suy nghĩ một chút cũng nói: "Đúng như Trương Văn nói, chúng ta có thể tạo tiếng vang ngay sau khi tặng hương liệu cho Triệu phu nhân, đó

cũng là một cách giúp quảng bá sản phẩm".

Mẫn Trúc cười nhìn Cẩn Tuệ, lúc này Cẩn Tuệ mới nói: "Chúng ta còn muốn nhờ Triệu đại nhân đóng mộc cho chúng ta độc quyền sản xuất hương liệu đây. Nên việc đưa hương liệu ra trễ một chút lại là một quyết định đúng đắn nhất bây giờ".

Trương Vô từ khi học võ đến giờ thì đúng là yêu võ nhất, sau đó là văn chương, chuyện buôn bán không mấy hứng thú nên chỉ yên lặng nghe, không phát biểu ý kiến.

Mẫn Trúc nhìn các ca ca trong lòng rất vui mừng vì ai cũng thông minh hiểu biết, lại chịu lắng nghe. Nhưng nhìn lại thì họ đều là những thiếu niên còn nhỏ tuổi, ở thời đại này trưởng thành sớm là điều bắt buộc không thể tránh khỏi. Điều này làm nàng trong lòng cũng thờ một hơi thật dài. Dù ngày xưa có là cô nhi đi chăng nữa cũng không trưởng thành sớm như mấy thiếu niên sống trong thời cổ đại này.

Các ca ca cùng biểu ca nói xong nàng mới bổ sung thêm: "Đại ca nói cũng không sai, bán sớm cũng có cái hay của nó là chúng ta sẽ tạo nên không khí náo nhiệt về loại hương liệu này. Nhưng chúng ta có thể tạo tiếng vang cho nó trước khi đưa ra bán bằng cách làm nổi lên lòng tò mò của mọi người về hương liệu nước này".

Mọi người đều dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Mẫn Trúc như muốn nói "đã không mang ra bán thì lấy ra tin đồn gì được?"

Cẩn Tuệ lại khác, mấy năm nay luôn cùng Mẫn Trúc trao đổi về mặt buôn bán, bản thân lại vốn thông minh nên hiểu được ý Mẫn Trúc, nhún nhún Cẩn Tuệ sáng lên nói: "Ý muội là chúng ta sẽ tung tin Dương Cẩn hương liệu sắp cho ra một loại hương liệu mới độc nhất vô nhị? Đúng vậy, cái gì càng thần bí sẽ càng gọi tính tò mò của mọi người".

Mẫn Trúc cười gật đầu, trong lòng nàng đang rất vui vẻ, không uống công nàng hai năm nay liên tục tài bồi cho tam ca.

Mọi người lúc này đều hiểu được đạo lý mà Cẩn Tuệ nói, tiếp theo lại bàn bạc thêm một chút rồi chia nhau ra làm việc.

.....

Mỗi buổi sáng đầu giờ nào mấy huynh muội Mẫn Trúc vẫn tập luyện công phu từ huynh đệ Vương Tam Sinh. Vì tính chất luyện võ Mẫn Trúc vẫn mặc nam trang, mà thực ra Mẫn Trúc có phần thích mặc nam trang hơn, không phải ba lớp trong ba lớp ngoài như đồ của nữ nhi.

Sáng nay mấy ca ca cùng biểu ca đi học đường, Mẫn Trúc lại muốn đến cửa hàng hương liệu sắp xếp một chút để chuẩn bị cho việc đưa hương liệu nước ra bán. Lúc ra ngoài Mẫn Trúc vẫn mặc nam trang, theo sau là Thu Trà đương nhiên cũng mặc đồ của gã sai vặt.

Cửa hàng hương liệu Dương Cẩn nằm ngay gần huyện nha nên đi bộ chưa tới một khắc là tới rồi, nhưng giờ Mẫn Trúc là ngồi xe ngựa tới. Đây là sự khác biệt giữa tầng lớp quan lại, quý tộc và người dân thời cổ đại.

Mẫn Trúc bước vào trong cửa hàng thấy Dương Thiên đang bận rộn tiếp đón khách nhân, việc buôn bán của cửa hàng vào buổi sáng đúng là nhộn nhịp.

Dương Thiên thấy tiểu biểu muội thì cười ra dấu nàng đợi một lát. Mẫn Trúc cũng tự nhiên cười lại rồi gật đầu tỏ vẻ đã biết. Nàng thế nhưng đây là lần đầu tiên tới cửa hàng, trước giờ hương liệu nàng làm ra đều do Dương Trí, Cẩn Minh, Cẩn Tuệ đưa tới. Thời đại này có chút khắt khe với nữ tử, nên việc một nữ nhi thường đi ra ngoài là không có. Vậy nên hôm nay Mẫn Trúc mặc nam trang tiêu sái đi tới đây làm nàng đặc biệt có cảm giác thành tựu.

Dương Thiên tiếp đãi khách nhân xong thì tới chỗ Mẫn Trúc cười nói: "Tiểu biểu muội, muội làm ta một chút không nhận ra muội rồi, sao hôm nay lại ăn mặc thế này, cô cô không nói gì sao?"

"Biểu ca, muội đã mặc thế này, ca còn cứ một chữ biểu muội, hai chữ biểu muội". Mẫn Trúc trừng mắt bất mãn nhìn Dương Thiên.

Dương Thiên cười ha ha nói: "Là biểu ca suy nghĩ không chu toàn, thế biểu..., biểu đệ hôm nay tới cửa hàng có chuyện gì nào?" Dương Thiên nhìn tiểu biểu muội bất mãn trừng mắt nhìn mình mà buồn cười, đôi mắt hoa đào xinh đẹp ấy thì trừng người ta cũng chỉ cảm giác như tiểu cô nương đang hờn dỗi thôi. Tuy Mẫn Trúc mới bảy tuổi nhưng ngũ quan cũng đã rất xinh đẹp rồi, nhìn thế nào cũng rất đáng yêu.

Mẫn Trúc thấy Dương Thiên sửa miệng thì không nói gì nữa, quay đi nhìn khắp nơi cách trang trí cửa hàng. Bên góc trong của cửa hàng đang bày một kệ trống bằng gỗ lim đen tuyền, sáng bóng rất bắt mắt. Đây sẽ là kệ để hương liệu nước mà nàng cùng mấy ca ca đã thiết kế ra.

Mẫn Trúc nhìn chăm chú một lát rồi nói với Dương Thiên: "Biểu ca, ca cho người đi đặt làm hoa giả được chứ?"

Dương Thiên nói: "ta có biết một người làm hoa giả rất đẹp, thế nào, muội muốn làm trăm hoa cài đầu sao?" Dương Thiên trong lòng có hơi nghi hoặc "tiểu cô nương đến đây lại hỏi hoa cài đầu? Cũng quá lạ đi".

Mẫn Trúc lắc đầu, rồi lấy từ tay áo ra một xấp giấy: "muội không phải làm cho muội, huynh nếu quen biết người làm hoa giả vậy muội nhờ huynh mang những mẫu hoa trên giấy cho người đó làm, tất cả có ba mươi mẫu, mỗi mẫu làm một chiếc, trong vòng năm tới bảy ngày phải xong. Liệu người đó có làm kịp không?"

Dương Thiên suy nghĩ một lát rồi nói: "ta không rõ lắm về chuyện làm hoa giả, mà người làm hoa giả là đường muội của biểu tẩu muội, hay muội ra sau viện hỏi biểu tẩu xem".

Mẫn Trúc cầm lại mẫu vẽ, chào Dương Thiên rồi đi ra sau viện.

Biểu tầu nàng là Từ Chiêu Đệ, là cháu gái của Từ thị. Mẫn Trúc bước tới hậu viện thì thấy tiểu Từ thị đang cho con gái nhỏ ăn, Mẫn Trúc lên tiếng chào hỏi:" biểu tầu, người đang cho Mạn Nhi ăn sao?"

Tiểu Từ thị nhìn lên thì thấy tiểu nam hài chừng sáu bảy tuổi nhìn có chút quen mắt, lại gọi mình biểu tầu, có chút ngạc nhiên hỏi:" không biết vị tiểu đệ này là...?"

Mẫn Trúc cười hắc hắc:" là muội, Mẫn Trúc".

Tiểu Từ thị nhìn Mẫn Trúc thêm một lượt nữa mới nói:" Tiểu biểu muội, muội thế nào lại mặc nam trang, làm ta suýt chút không nhận ra rồi".

Mẫn Trúc chỉ cười cười rồi đưa xấp giấy vẽ cho tiểu Từ thị, sau đó thuật lại câu hỏi như hỏi Dương Thiên lúc này. Tiểu Từ thị nhìn từng bức vẽ kia rất chăm chú rồi nói:" Nếu chỉ một mình đường muội của ta làm thì tám, chín phần không kịp. Nhưng nếu có thêm hai người nữa cùng làm thì năm ngày khẳng định là xong".

Mẫn Trúc có chút lo lắng hỏi:" vậy biểu tầu có thể nhờ thêm người trợ giúp không? Việc này khá quan trọng".

Tiểu Từ thị nhìn các hình vẽ xinh đẹp trên giấy suy nghĩ chót lát nói:" Trước tầu cứ đưa cho đường muội của tầu đã, tầu cũng biết làm hoa giả này có thể giúp một tay. Mà người làm được hoa giả tinh xảo nhất là cô cô cũng là mẹ chồng tầu, không biết người có thể giúp không?"

"Giúp cái gì?" Mẫn Trúc cùng tiểu Từ thị quay lại nhìn thì thấy Từ thị đang từ ngoài bước vào. Hai người nhìn tinh sáng lên, nhìn vị cứu tinh trước mặt mà cười tươi rói.

Tiểu Từ thị đưa cho mẹ chồng xem mấy chục mẫu tranh vẽ trên giấy rồi ngó ý nhờ bà cùng làm giúp.

Từ thị lần này tới An thành là để đón Mạn Nhi về nhà chăm sóc, dù sao Dương Thiên và Từ Chiêu Đệ cũng thành thân bảy năm rồi, nữ nhi cũng đã bốn tuổi, cần phải sinh cháu trai trường cho Dương gia rồi.

Mẫn Trúc thật là vạn phần cảm thấy may mắn, Từ thị, tiểu Từ thị và đường muội của nàng ta đều đồng ý làm gấp rút cho xong ba mươi loại hoa cỏ trong vòng năm ngày cho nàng.

Thực ra ý tưởng tặng tràm cài cùng loại hương liệu mới nảy ra sau khi mấy huynh đệ cho phát tán tin đồn hương liệu Dương Cẩn sắp cho ra hương liệu mới xưa nay chưa từng có, lại còn giảm giá ưu đãi cho hai mươi vị khách đầu tiên nữa. Hương liệu nước là nhắm vào các nhà giàu, nên giấy tặng ưu đãi chỉ có ba tờ là phân phát ra ngoài, mười bảy tờ là tặng tới các nhà quan và thương nhân lớn trong vùng, còn mười tờ là giữ lại chờ có dịp làm lễ tặng. Đây là Mẫn Trúc làm theo kế hoạch quảng bá sản phẩm ở hiện đại, không ngờ những tờ rơi phát ra lại khiến cho việc quảng bá lan truyền chóng mặt. Nhất là đã có người nhặt được tờ giảm giá năm thành (50%) khi mua sản phẩm thì càng làm cho độ nóng về hương liệu nước lên cao.

Qua năm ngày thì toàn bộ tràm hoa cũng đã được gấp rút làm xong. Mẫn Trúc nhìn những tràm hoa được tỷ mỉ làm ra thì có chút không nỡ bỏ, làm Từ thị nhìn cháu gái có chút buồn cười. Nhưng Từ thị cũng rất tâm lý, trước khi dẫn Mạn Nhi về An Sơn huyện đã tặng Mẫn Trúc một cây tràm hoa đào rất đẹp mắt. Mẫn Trúc nhìn tràm hoa đào như thật kia thì vui vẻ tới tận mấy ngày.

Mọi thứ được cho đến gần cuối tháng ba thì cũng xong. Lúc này Lâm Hải cũng báo một nhà tuần phủ đại nhân ngày hai mươi tám tháng ba sẽ tới An thành.

Dương lão gia tử cũng gửi thư tới, ngày đẹp để giới thiệu hương liệu nước là ngày ba mươi tháng ba.

Có nghĩa là ngày hai mươi chín tháng ba Dương thị sẽ mang hương liệu nước đi tặng, sáng ngày ba mươi tháng ba sẽ chứng thức bán hương liệu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Đến ngày hai mươi tám tháng ba, Lâm Hải cùng các vị huyện lệnh, huyện thừa khác từ sáng đã đi ra bến sông để tiếp đón tân tuần phủ đại nhân của An thành.

Mẫn Trúc cùng Dương thị cũng cùng đi theo để tiếp đón Triệu phu nhân. Khi chiếc thuyền gần bờ hiệu quan gia vừa cập bờ, Triệu Bình dẫn đầu bước xuống trước, tiếp theo là thê tử và nhi tử của ông.

Mẫn Trúc nhìn vị tuần phủ đại nhân Triệu Bình đánh giá " không hổ là xuất thân danh môn thế gia, từng cử chỉ, hành động đều rất có khí chất".

Lại nhìn vị Triệu phu nhân đang bước ngay sau Triệu đại nhân kia, Mẫn Trúc lúc này là được mở rộng tầm mắt, Phó thị tuy tuổi cũng tầm bốn mươi nhưng được bảo dưỡng kỹ lưỡng nên nhìn chỉ tầm ba mươi, mắt ngọc mảy ngài, phong thái mệnh phụ quan gia quả là không có điểm chê trách.

Triệu Vân Chính lại được biết đến là thần đồng ở kinh thành nên Mẫn Trúc nhìn nhiều một chút, quả là trai đẹp mà. Nhưng làm Mẫn Trúc kinh ngạc là người đi ngay kế Vân Chính kia, Mẫn Trúc kéo nhẹ tay áo Dương thị nhỏ giọng nói: "Nương, kia không phải Triệu Tứ Ca sao? Sao ca ấy lại đi cùng vị tuần phủ đại nhân mới này?"

Dương thị từ đầu tới giờ chăm chú nhìn biểu cảm gương mặt của Phó thị nên không mấy để ý hai thiếu niên phía sau. Bây giờ nghe nữ nhũ nhắc tới Triệu Tứ Ca thì mới nhìn lại. Dương thị khi nhìn thấy Tứ Ca cũng có chút giật mình, nhưng suy nghĩ chút rồi nói: "Triệu Tứ Ca cùng họ với Triệu đại nhân, như vậy chắc hai người là quan hệ thân thích, cũng có thể là con trai của Triệu đại nhân".

Mẫn Trúc đồng ý với nương chuyện Triệu Tứ Ca là thân thích của Triệu đại nhân, còn nói con trai của Triệu đại nhân thì người đi kế bên Triệu Tứ Ca nhìn giống Triệu đại nhân và Triệu phu nhân hơn. Mà cha nàng cũng nói Triệu đại nhân có hai người con trai, một người là phó thống lĩnh cấm vệ quân nên không thể có mặt ở đây được, mà Triệu Tứ Ca mới bằng tuổi đại ca nàng, nên không thể là con trai trưởng của Triệu đại nhân được.

Do đi đường thủy mất bốn ngày, nên khi xuống tới nơi Triệu Bình chỉ cùng các quan huyện chào hỏi, uống trà ở phủ tuần phủ trong chốc lát rồi cáo mệt, hẹn ngày mai gặp mặt.

Dương thị cùng Mẫn Trúc cũng dẫn Phó thị tới hậu viện, hỏi thăm xã giao đôi câu, tặng một chút món ăn thôn quê và hương liệu nước rồi cũng cáo lui cho Phó thị nghỉ ngơi.

Trước khi rời đi, Mẫn Trúc quy củ hành lễ và giới thiệu một chút hương liệu của nhà mình, không thể công không mà về như vậy được: "Triệu phu nhân, người mới đi đường xa sẽ không tránh được một mệt, hương liệu nước này được bào chế từ các loại thảo dược làm an thần, người có thể nhỏ một, hai giọt ra gối đầu, sẽ giúp người ngủ ngon hơn".

Phó thị nhìn cô bé sáu bảy tuổi nói chuyện nhẹ nhàng, không kiêu ngạo, không siểm nịnh, trong lòng rất thích nên cười nói: "Cám ơn con quan tâm, ta cũng chưa thấy qua loại hương liệu bằng nước như thế này bao giờ, nếu quả thật có công dụng tốt thì phải đa tạ hảo tâm của Lâm phu nhân rồi".

Dương thị cũng khách sáo đáp lại: "được phu nhân đề mắt là vinh hạnh của thần thiếp".

Mẫn Trúc thấy Phó thị hòa ái, dễ gần cười hi hi nói: "nếu Triệu phu nhân thích dùng hương liệu mới mẻ có thể tới cửa hàng Dương Cần tìm, loại hương liệu này hiện nay chỉ có cửa hàng này mới bán".

Phó thị gật đầu nói được.

Nương con Dương thị cũng cáo từ để phó thị nghỉ ngơi.

Mẫn Trúc lần này mục đích là quảng bá sản phẩm thôi, nhưng thành tựu thu được nhờ mang loại hương liệu nước này tặng Phó thị thì lớn hơn nhiều so với mong đợi của nàng.

Lâm Hải mấy ngày nay bận rộn tiếp đón Triệu Bình, sau đó lại là bàn giao sổ sách cho nên bận bù đầu.

Mẫn Trúc cùng các ca ca cũng bận rộn đưa hương liệu nước vào cửa hàng.

Việc chiết hương liệu từ bình lớn qua các bình nhỏ đều là do tiểu nhị trong cửa hàng tập trung làm trong hai buổi tối. Còn bình hương liệu lớn là do Dương Hào mang từ Dương gia tới.

Thực ra công thức làm hương liệu không hề khó, nhưng Dương gia công tác bảo mật rất tốt, nên việc tường chừng như dễ dàng ấy lại không một ai biết pha chế, đo liều lượng ngoại trừ Mẫn Trúc và Dương lão gia từ và Dương Khiêm.

Các bình sứ lớn sẽ ghi chú trên thân bình là hương gì, còn các bình nhỏ thì được đặt làm theo mẫu, có ba màu trắng, xanh và đen.

Trên mỗi bình sẽ vẽ một loại hoa, cỏ, lá tương ứng với mùi thơm trong bình. Điều đặc biệt là trên mỗi bình đều có ký hiệu cửa hàng Dương Cần và số thứ tự của từng loại hương. Điều này nhằm đảm bảo kiểm soát số lượng bán ra và cũng là một cách tránh cho hàng bị giả mạo. Sau khi mỗi bình hương được bán ra sẽ ghi vào sổ bán hàng ngày, bán cho ai, hương gì, số thứ tự bao nhiêu.

Cuối mỗi ngày bán ra Dương Khiêm sẽ kiểm tra số lượng lại một lần, đóng mộc kiểm tra và cứ mười ngày Cần Tuệ sẽ tới lấy sổ sách cùng Mẫn Trúc xem xét loại nào bán được nhất mà báo về Dương gia để đẩy mạnh sản xuất.

Tất cả các cửa hàng trà và hương liệu khác cũng có trình tự sắp xếp tương tự với cửa hàng trà và hương liệu ở An thành.

Đây đều là công tác sắp xếp có tổ chức mà Mẫn Trúc đề ra với mọi người nhằm mục đích hướng dẫn mọi người đi theo con đường quản lý dây chuyền. Mà Dương gia chính là đầu tàu liên kết tất cả các chuỗi cửa hàng với nhau.

Sáng sớm ngày ba mươi tháng ba, Mẫn Trúc cùng các ca ca đều đi tới Dương Cần hương liệu quán để xem xét, phụ giúp trong quá trình bán hương liệu nước. Lúc vừa tới trước cửa mọi người có chút giật mình, cửa hàng đông ngoài dự tính của mọi người. Mấy huynh muội thật không có dám chen vào trong cửa hàng vì người đến quá là đông đi.

Mẫn Trúc cũng có chút hoảng hốt, vì một chai hương liệu nước giá rẻ nhất cũng một lượng bạc, người đủ sức mua loại hương liệu này cũng phải là gia đình giàu có. Thế nào mà cửa hàng lại đông như vậy?

Mẫn Trúc lại không tính đến khả năng hiếu kì của dân chúng, cộng thêm các phu nhân gia đình giàu có phái người đi mua về để xem thử là loại hương liệu gì mà tới một lượng một bình, thậm chí hai, ba mươi lượng, đắt nhất là ba trăm lượng cũng không ít, cộng thêm một số kẻ chơi ngông muốn lên mặt với thiên hạ cũng muốn có thứ mới lạ để khoe mẽ cũng không thiếu. Vì vậy ngày đầu tiên đưa hương liệu nước ra bán mới có cảnh chen lấn như vậy.

Dương Trí thấy cứ đứng nhìn chằm chằm vào cửa hàng như vậy cũng không phải cách nên dẫn các biểu đệ và biểu muội vào túu lâu đối diện ngồi đợi cho bớt người mới vào xem thử.

Ngồi tầm hơn hai khắc, Mẫn Trúc có chút sốt ruột nói: "Biểu ca, đại ca, nhị ca, ba người mau chen vào giúp Thiên biểu ca đi, muội sợ một mình Thiên biểu ca sẽ bị xoay như chong chóng mất. Muội cùng tam ca, tứ ca sẽ ngồi đợi một lúc nữa".

Dương Trí thấy có lý nên dẫn Cẩn Tuệ và Trương Văn chen vào trong đám người đang chật ních trước cửa hàng Dương Cẩn.

Đúng như Mẫn Trúc nói, một mình Dương Thiên tính tiền quả là rối tinh rối mù. Có thêm ba người Dương Trí vào hỗ trợ, mọi chuyện đã dễ dàng hơn không ít. Nhất là nhờ sự trợ giúp của Trương Văn, việc tính tiền dễ dàng, nhanh chóng hơn rất nhiều. Qua thêm một canh giờ nữa, người cũng bớt đi rất nhiều, chỉ còn lại khoảng sáu bảy người đang chờ tính tiền nữa là xong.

Mẫn Trúc cùng Cẩn Tuệ, Trương Võ lúc này mới bước vào cửa hàng. Ba người nhìn các ca ca, biểu ca đầu đầy mồ hôi, nhưng cười đến không thể tươi hơn được nữa. Lại nhìn các bình hương liệu chỉ còn vồn vện ba, bốn bình đặt trên kệ thì cũng cười tươi rồi.

Số bình tới ngày hôm qua Dương Thiên đặt lên kệ là một trăm bình, vậy mà chỉ hơn hai canh giờ buổi sáng đã bán gần hết, điều này làm mọi người mừng rỡ không thôi.

Mẫn Trúc cũng không nghĩ là buôn bán lại tốt đến thế, tâm tình lúc này là cực hưng phấn.

Mẫn Trúc bước lại quầy tính tiền, nhìn những thỏi bạc bóng loáng mà cười không khép được miệng. Giá vốn cho một bình hương liệu trung bình khoảng bảy trăm văn. Ngày hôm nay bình hương liệu hoa lan rừng pha với hoa kim ngân có giá ba mươi lượng bạc cũng đã có người mua mất. Tổng thu trong buổi sáng vậy mà được gần bốn trăm lượng. Tuy nói ngày đầu tiên sẽ buôn bán tốt hơn những ngày khác, nhưng đây là dấu hiệu vô cùng thuận lợi không phải sao?!

Trương Võ nhìn bình hương liệu trên kệ cao nhất có vẽ hình tổ ong và một loài hoa hình thù khác lạ, bảng giá ghi ba trăm lượng thì hỏi Mẫn Trúc: "Muội muội, bình hương liệu đó sao giá lại cao như vậy?"

Mẫn Trúc theo hướng tay Trương Võ nhìn đến thì giải thích: "Bình hương liệu đó rất quý, nó có thêm mật của loài ong độc nhất, hoa là loại Tử Đằng đại mộc sâu trong rừng, bình hương liệu đó rất vất vả mới chế thành, mùi thơm dịu nhẹ, rất hiếm có, muội không thể cho giá thấp hơn được".

Trương Võ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Mọi người giúp Dương Khiêm bày thêm hương liệu, dọn dẹp, tính toán sổ sách một chút rồi chuẩn bị ra về. Lúc này là giữa trưa nên cũng không có khách, ngoài cửa lại có hai thiếu niên bước vào. Mẫn Trúc ngẩng đầu lên nhìn thì nhận ra là Triệu Tứ Ca và Triệu Văn Chính.

Cẩn Tuệ cũng nhận ra Triệu Tứ Ca nên bước lại cười tươi nói: "Triệu Tứ Ca, là huynh sao? Sao huynh có mặt ở An thành, không phải bà con của huynh ở kinh thành sao? A, đệ biết rồi, bà con của huynh là Triệu đại nhân. Nhưng hôm đó huynh đâu có vào kinh thành? Rõ ràng chúng ta từ biệt ở ngoại thành mà?"

Cẩn Tuệ hỏi dồn dập làm Triệu Tứ Ca có chút bối rối.

Cẩn Minh bước lên kéo tay Cẩn Tuệ rồi cáo lỗi với Triệu Tứ Ca: "Xá đệ có chút thất thố, mong vị huynh đài này đừng chê cười, chắc hai người tới mua hương liệu, mong hai huynh cứ tự nhiên, chúng ta không làm phiền hai người".

Triệu Tứ Ca lúc này mỉm cười nhẹ nhàng nói: "Không có vấn đề gì, ngày đó không phải được Lâm thúc cùng gia đình tương trợ thì đệ bây giờ cũng không đứng ở đây, Cẩn Tuệ gặp lại ta có chút vui mừng cũng là lẽ thường. Ta bây giờ trong lòng cũng rất cao hứng vì đã gặp lại ân nhân". Nói xong còn nhìn quanh một vòng như đang tìm kiếm gì đó.

Cẩn Tuệ thấy Triệu Tứ Ca nhìn ngó xung quanh thì biết hắn đang tìm gì, liền cười hắc hắc kéo tay Mẫn Trúc qua: "Tứ Ca, huynh tìm tiểu muội của đệ sao? Nàng ấy đây, chỉ là nếu mặc đồ nữ nhi thì không tiện ra đường lắm, nên muội ấy đã mặc nam trang theo chúng đệ đi tới đây".

Mẫn Trúc có chút ngượng ngùng vì bị ca ca nói xấu nên cười gượng nhìn hai thiếu niên trước mặt nói: "Hai huynh mặc kệ tam ca muội đi, ca ấy luôn nói nhiều như vậy. Hai người tới đây là muốn mua hương liệu sao?"

Triệu Văn Chính nhìn tiểu cô nương đang bận nam trang cười nói: "Nương ta được người tặng hương liệu nước, người đã dùng và thấy rất thích, muốn dùng thử này để tặng cho hai tỷ tỷ của ta, cô cô và lão thái thái ở kinh thành nên sai hai huynh đệ chúng ta tới mua một ít".

Triệu Tứ Ca lại nhìn tiểu cô nương kỹ một lượt, khi nghe giọng nói của Mẫn Trúc thì xác định đúng người hắn muốn tìm thì vui vẻ trong lòng. Triệu Tứ Ca cười nói: "Mọi người gặp nhau là có duyên, đợi chúng ta mua hương liệu xong thì mời mọi người dùng cơm, như vậy có được không?"

Dù gì đây cũng là con cháu nhà tuần phủ đại nhân, người ta có nhã ý mời cơm thì làm gì có đạo lý từ chối, Dương Trí thay mấy huynh muội cảm tạ rồi nói: "Như vậy, cung kính không bằng tuân mệnh, huynh muội chúng tôi đành làm phiền hai vị công tử một bữa cơm rồi". Sau đó lần lượt giới thiệu từng

người cho Triệu Tứ Ca và Triệu Vân Chính.

Triệu Tứ Ca cười nói: "Mọi người không cần khách khí".

Lúc mua hương liệu Triệu Vân Chính mới biết loại hương liệu Lâm phu nhân tặng nương hấn là loại ba trăm lượng một bình. Điều này làm hấn có chút bất ngờ nên thì thầm vào tai Triệu Tứ Ca.

Triệu Tứ Ca suy nghĩ một chút rồi hỏi Cẩn Tuệ: "Cẩn Tuệ, cha đệ là Lâm huyện lệnh sao?"

Cẩn Tuệ gật gù đầu nói: "Đúng vậy, đây là cửa hàng nhà ông ngoại của đệ, hôm nay là ngày đầu bán hương liệu nước, huynh muội của đệ tới đây để giúp chút sức".

Triệu Vân Chính nghe được đáp án thì thở ra một hơi, dù sao món quà quá đắt đỏ mà từ một huyện lệnh mới nhậm chức cũng làm cho người ta có chút lo lắng. Tuy món quà lần này Lâm phu nhân tặng khá giá trị, nhưng là do nhà Lâm phu nhân sản xuất ra, xét về mặt nào đó thì cũng không coi là hối lộ đi.

Triệu Vân Chính lấy một bình hương liệu hoa Tử Đằng, rồi lấy thêm mười bình hương liệu hoa lan, hoa kim ngân, hoa trà, hoa quế chi, hoa sứ... Tổng hết năm trăm bảy mươi lượng.

Nhờ khách hàng lớn là Triệu Vân Chính mà thu nhập trong buổi sáng của cửa hàng lên đến hơn một ngàn lượng. Điều này làm Dương Thiên cùng các tiểu nhị vui đến hòng rồi. Phải biết ở Dương gia, các cửa hàng buôn bán càng có lãi thì tiền thưởng cho các tiểu nhị và chương quây càng cao. Chỉ một buổi sáng buôn bán mà bằng ba tháng bán hương liệu trước đây, thử hỏi mọi người làm sao không vui cho được?!

Dương Thiên đóng gói kỹ càng các bình hương liệu vào từng hộp gỗ. Tùy theo giá trị và mùi thơm của hương liệu mà mỗi một hộp gỗ có hoa văn cùng chất liệu gỗ khác nhau.

Triệu Vân Chính cho gia đình đem hương liệu về phủ trước, sau đó cùng Triệu Tứ Ca dẫn mọi người đi tới Bách Vị lầu ăn cơm.

Dương Trí cũng cho Tín Nhất chạy về báo với Lâm Hải là không về ăn cơm nhà, tránh cho phu thê Lâm Hải chờ nóng ruột.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Nhấn nhủ tới bạn đọc: xin chân thành cảm ơn mọi người đã đọc ủng hộ mình. Vì lý do đạo này công ty mình thiếu nhân viên nên mình khá bận. Mình sẽ cố gắng ra chương mới sớm nhất có thể.

Một lần nữa cảm ơn mọi người vote cho mình □□□□

Many thanks □□□□ □

.....0000.....__

Bữa cơm ở Bách Vị lầu ăn rất vui vẻ, mọi người đều tầm tuổi nhau, độ hiểu biết cũng không chênh lệch quá nhiều nên chẳng mấy chốc mà trở nên khá thân thiết.

Mọi người đang nghe Triệu Vân Chính kể mấy chuyện hài hước ở kinh thành thì Tiểu Đồng đi theo Triệu Vân Chính vào thì thầm nhỏ vào tai hấn. Triệu Vân Chính nhũm mày nói với tiểu đồng: "Đi ra nói với Bùi tiểu thư, ở trong này toàn nam nhân, một nữ nhi như nàng không tiện tiến vào. Còn muốn bái phỏng nương ta thì có thể đến phủ nha".

Mẫn Trúc cười thầm trong lòng nghĩ "đúng là trai đẹp có khác, mới tới hai ngày đã có nợ hoa đào rồi".

Tiểu Đồng cúi đầu tuân mệnh đi ra. Tổ Thục ở ngoài chờ một lúc, thấy Tiểu Đồng đi tới thì mỉm cười đoán chính hỏi: "Triệu công tử có bằng lòng gả ta?"

Tiểu Đồng vẫn đoán chính hành lễ rồi lập lời của Triệu Vân Chính.

Tổ Thục về mặt lúc này có chút khó coi nhưng vẫn thì lễ cáo từ.

Tổ Thục hôm nay là cùng muội muội đi mua hương liệu nước mà cả nửa tháng nay cả An thành đang đồn ầm ĩ, lúc về lại vô tình thấy xe gấn cờ tuần phủ dừng ở Bách Vị lầu, lại thấy Tiểu Đồng, là gia đình của một trong hai vị Triệu công tử nên muốn tiến vào gặp mặt hai vị công tử tài mạo song toàn kia. Sợ bị muội muội biết ý đồ, nàng ta đã nói muốn vào Bách Vị lầu để mua chút ít món ăn cho nương, để muội muội chờ ngoài xe ngựa. Tổ Linh cũng chỉ là tiểu cô nương chín tuổi, nào có ý nghĩ nam nữ kia nên không chút ngại ngùng tỳ tỳ mà gật đầu.

Còn về phần Tổ Thực làm sao biết Triệu Vân Chính và Triệu Tử Ca ư? Đương nhiên là hai ngày trước cùng Bùi phu nhân đi bãi phóng Phó thị thì vô tình gặp ở trong viện của Phó thị rồi. Tổ Thực nhìn tới hai nam nhân có vẻ đẹp xuất thần thì tâm hồn thiếu nữ mười ba tuổi đã nhộn nhạo rồi. Lúc về lại nghe nương nàng ta nhắc họ là thế gia công tử ở kinh thành thì lại càng muốn có được tâm của hai nam nhân kia hơn. Thực ra Tổ Thực thích Triệu Vân Chính nhìn ôn nhu hơn, còn Triệu Tử Ca có vẻ khá lạnh lùng nên tâm nàng có chút sợ.

Tuy chưa gặp được hai vị Triệu công tử hôm nay, nhưng mà ngày còn dài, lo gì không thể gặp. Mà nếu như không được nữa thì qua năm nàng sẽ đi kinh thành tìm đối tượng thích hợp cho mình cũng không muộn. Nghĩ như vậy lòng Tổ Thực nhẹ nhõm đi nhiều, nàng để thị nữ của mình xách đồ ăn rồi nhẹ nhàng bước ra khỏi Bách Vị lâu.

Tiểu Đồng nhìn theo vị tiểu thư nhà Bùi huyện thừa lác đầu, ở kinh thành có biết bao nhiêu tiểu thư nhà huân quý, xinh đẹp mỹ miều mà công tử của hân cùng vị tiểu gia kia còn chưa để trong mắt. Không hiểu Bùi tiểu thư này lấy đâu ra tự tin sẽ câu dẫn được công tử.

Chuyện của Tổ Thực xem như là khúc nhạc đệm nho nhỏ trong bữa ăn này. Lúc này ở trong nhà gian mấu huynh đệ Cẩn Minh đang nói về tiểu muội của họ. Cẩn Tuệ không chút khách sáo nói: "Tiểu muội của đệ rất là thông minh, nàng ấy ba tuổi đã biết hầu hết các chữ, đến năm tuổi đã nghĩ ra cách làm..."

"Khụ... Khụ..." Cẩn Minh ho khan mấy tiếng nhắc nhở làm Cẩn Tuệ chợt nhớ không được nói chuyện Mẫn Trúc biết làm hương liệu ra ngoài. Cẩn Tuệ cúi đầu xấu hổ không nói nữa.

Triệu Tử Ca nhìn Mẫn Trúc dịu dàng hỏi: "Tiểu muội muội, năm tuổi thì muội biết làm gì, ba tuổi muội đọc sách, năm tuổi muội làm thơ sao?"

Mẫn Trúc cười khan mấy tiếng, trong lòng thì thầm nắc nể Cẩn Tuệ không có tiền đồ: "Muội lại không phải tài nữ, cái gì mà ba tuổi đọc sách, năm tuổi làm thơ? Lúc năm tuổi muội là nghĩ cách quấy phá, thế nhưng lại giúp ông ngoại làm ra Bạch trà thôi, cũng không phải công lao của muội".

Triệu Tử Ca nhìn tiểu cô nương phấn điều ngọc trác cười nói với mình, tâm có chút ngứa, muốn đưa tay xoa đầu Mẫn Trúc. Tay vừa có chút nhúc nhích thì kịp thu lại, dù sao Mẫn Trúc cũng bảy tuổi rồi, nam nữ bảy tuổi khác biệt, không thể mạo phạm cô nương nhà người ta.

Triệu Vân Chính nghe đến Bạch trà thì có chút ngạc nhiên. Hóa ra nhà ngoại của Lâm huyện lệnh lại là Dương gia cho ra trà Bích Loa Xuân và Bạch trà trong hai năm này. Giờ lại nắm bí quyết hương liệu nước trong tay, khó trách người ta tặng lễ lại hào phóng như vậy.

Triệu Vân Chính ở kinh thành mới chỉ nghe danh hai loại trà này chứ chưa hề được thử qua, lòng có chút muốn thử nên nhìn Mẫn Trúc hỏi: "Vậy ra Bạch trà nổi danh gần đây là do muội cũng có công tạo ra sao? Không biết ta cùng Tử Ca có cơ hội được nếm thử?"

Mẫn Trúc rất hào phóng gật đầu: "được chứ, lát nữa về muội sẽ lấy trà mang sang cho các huynh, muội còn có một ít Bích Loa Xuân hôm kia ông ngoại mới gửi tới, hai người không chê muội cũng sẽ tặng qua một ít".

Triệu Vân Chính rất thích trà nên cười đến đắc chí nói: "đương nhiên không chê, ta cầu còn không được nữa là. Vậy trước tiên phải cảm tạ muội trước rồi". Nói xong còn đứng lên quỳ củ cảm tạ Mẫn Trúc.

Mẫn Trúc cười giảo hoạt nói: "Muội nhận lời cảm tạ của huynh, nhưng trà ngon như vậy muội cho huynh, huynh phải giúp muội một chuyện được không?"

Cẩn Minh nghe Mẫn Trúc nói thì nhẹ nhàng nhắc nhở: "Mẫn Trúc, muội không được hồ nháo. Có lý nào tặng quà còn đòi ban thưởng?"

Vân Chính không sao cả nói: "Trà quý tặng ta đương nhiên phải được cảm tạ cho tốt, tiểu muội muội cứ nói đi, muội muốn huynh giúp gì?"

Mẫn Trúc cười nói: "Huynh giúp muội tìm người dạy cầm nghệ được không? Cha muội hứa với muội đã mấy tháng rồi, mà tới giờ chưa thấy tin tức gì".

Vân Chính cười ha ha nói: "Chuyện này không khó gì, nếu ta không giúp được muội thì Tử Ca sẽ giúp muội, phải không Tử Ca".

Triệu Tử Ca không nói, chỉ cười gật đầu xem như đồng ý. Triệu Tử Ca đối với tiểu ân nhân này là rất cảm động. Vì nếu tiểu cô nương không có thuốc quý cứu hân một mạng thì giờ này có khi xác hân cũng phân hủy gần hết rồi. Lại nói thuốc độc hân được uống là loại kịch độc, uống vào không chết ngay mà làm cho người ta cứ đau đi đau lại trong vòng một tháng mới lìa đời. Mà thuốc đó còn chưa có thuốc giải, tiểu cô nương còn chưa biết hân là ai mà đã ra tay cứu giúp không cần suy nghĩ. Ân tình này hân dù có báo đáp cả đời cũng không hết chứ đừng nói gì chỉ là chuyện tìm người dạy cầm nghệ cho Mẫn Trúc.

Mẫn Trúc làm sao biết được cái suy nghĩ tám quẹo, mười chín cong của Triệu Tử Ca, nàng chỉ đơn giản nghĩ hai người họ là công tử thế gia kinh thành, nhờ người ta chút chuyện nhỏ như vậy hân là được đi. Còn về việc cứu người thì sống ở thời đại được giáo dục tư tưởng về việc giúp đỡ người gặp hoạn nạn trong khả năng là điều nên làm. Mà khi xưa ở cô nhi viện, Lâm viện trưởng luôn lấy tư tưởng giúp người khó khăn là trách nhiệm của từng thành viên trong cô nhi viện, nên khi ấy Mẫn Trúc cứu Tử Ca xong cũng không nghĩ tới là để người ta báo ân với mình, lại càng không nghĩ là Tử Ca phải báo ân cả đời với nàng.

Ăn xong bữa cơm này cũng hết hơn một canh giờ, lúc mọi người đứng lên cáo từ thì cũng là đầu giờ mùi rồi.

Mẫn Trúc giữ đúng lời hứa, về nhà lập tức đóng gói hai loại trà cho người gửi sang tuần phủ. Nàng cũng cẩn thận chia làm sáu hộp, mỗi loại ba hộp, gửi đều cho phu thê Triệu đại nhân, Triệu Vân Chính cùng Triệu Tử Ca.

Vừa về phủ chưa được bao lâu đã nhận được trà Mẫn Trúc gửi tới, Triệu Vân Chính, Triệu Tử Ca đối với tiểu cô nương nhu thuận, đáng yêu lại còn khéo léo hiểu lòng người là thực lòng yêu quý như tiểu muội muội của mình.

Triệu Vân Chính nhìn hai hộp trà quý trên bàn, tâm tình vui mừng, nghĩ tới chuyện tiểu cô nương yêu cầu thì mỉm cười nghĩ "đúng là tiểu tình quái, cũng không dễ mình chịu thiệt". Nghĩ một lát, Vân Chính đến viện của Tứ Ca bàn bạc chuyện tìm giúp tiểu cô nương một nữ sư phụ dạy cảm nghệ.

Vân Chính vừa bước vào phòng thì thấy Tứ Ca đang ngồi viết gì đó ở bàn sách bên hồi." Biểu ca là viết thư cho đại cô sao?"

Tứ Ca thấy Vân Chính tiến vào thì buông bút trong tay xuống nói:" Ừ, việc đã hứa với người ta thì không thể nuốt lời, mà cũng thật khéo đi, nhà Lâm huyện lệnh chính là ân nhân đã cứu ta trước đây".

Vân Chính có chút ngạc nhiên hỏi:" Vậy sao hôm Lâm huyện lệnh ra tiếp đón chúng ta để không thấy biểu ca nói gì?"

Tứ Ca có chút xấu hổ vì ngay từ đầu không nhận ra ân nhân của mình nói:" Lúc ta được cứu tỉnh thì tinh thần có chút mơ màng, chỉ nhớ rõ giọng nói còn gương mặt thì hơi có chút mơ hồ, hôm gặp Lâm huyện lệnh ta có chút ngờ ngợ nhưng không dám chắc. Lại nói vì Lâm huyện lệnh thấy ta cũng rất quý cù, không hề tiến lên nhận thân. May hôm nay gặp được họ ở cửa hàng hương liệu, cuối cùng ta cũng tìm được ân nhân của mình".

Vân Chính cũng hiểu được tình cảnh lúc đó của Tứ Ca nên không hỏi gì nữa. Hắn nói thêm hai ba câu với Tứ Ca đặt hai hộp trà lại rồi cầm hai hộp trà khác một đường đi tới viện của Phó thị.

Vân Chính kể lại cho Phó thị việc gặp huynh muội Mẫn Trúc, cũng nói gia đình Lâm huyện lệnh là ân nhân của Tứ Ca hồi đầu xuân năm ngoái. Phó thị nhớ lại tình cảnh chật vật của Tứ Ca khi được huynh trưởng mang tới thôn trang lúc đó mà cảm thán trong lòng.

Tối hôm đó Phó thị cũng đem chuyện kể lại cho tướng công của nàng là Triệu Bình. Triệu Bình nghe xong có chút tâm đắc nói:" Hai ngày nay ta nhìn Lâm đại nhân quả không sai, nay nghe nàng nói vậy thì ta lại càng thương thức hắn. Hắn ở trước mặt ta cho dù là vô tình hay cố ý cũng chưa bao giờ để lộ một chút nào về chuyện hắn đã cứu Tứ Ca. Một người năng nổ trong công việc, lại không lấy chuyện thi ân mà đòi báo đáp, thì cũng đáng cho ta trọng dụng".

Phó thị cũng nói:" Chuyện quan trường của chàng thiếp không quản, nhưng đã biết đó là ân nhân của Tứ Ca thì chàng cũng âm thầm giúp đỡ một chút".

Triệu Bình nói đã biết, sau đó phu thê họ cũng chìm vào giấc ngủ.

Cũng trong đêm này, có một bóng đen từ phòng Tứ Ca nhẹ nhàng phi ra không một tiếng động, sau đó một đường cười ngựa nhanh chóng chạy về phía kinh thành, trên người hắn mang theo thư của Tứ Ca gửi cho mẫu thân. Đây chính là một trong số năm ám vệ được cử theo để vào vệ cho Tứ Ca, nhằm tránh bất trắc lần trước xảy ra một lần nữa. Lần đó do chủ quan nên mẫu thân Tứ Ca chỉ cho một ám vệ bảo vệ con trai mình. Vì chủ quan đó mà bà một chút nữa thôi đã mất con trai vĩnh viễn, nên lần này bà phải năm người theo bảo vệ con trai mình thì trong lòng mới có chút yên tâm.

Mẫu thân của Tứ Ca chính là đương kim hoàng hậu của Nguyệt quốc, Triệu Yên Nhiên, Tứ Ca của chúng ta cũng đương nhiên không phải họ Triệu. Nhưng do lần này theo gia đình Triệu Bình tới An thành mục đích là tránh khỏi mũi giáo của mẹ con Tần quý phi và mẹ con Ninh phi nên cũng không rầm rộ hô hào mà lặng lẽ đi theo Triệu Bình thôi.

Triệu hoàng hậu nhận được thư con trai báo bình an thì cũng đã là tối thứ ba rồi.

Sau khi đọc xong thư mà ám vệ bí mật mang vào cho bà, Triệu hoàng hậu cũng viết một bức thư trả lời cho nhi tử của mình rồi để ám vệ mang thư hồi âm rồi đi.

Triệu hoàng hậu nhìn ám vệ nháy mắt biến mất khỏi Phượng Minh cung thì lại bước tới trước bàn cầm thư của nhi tử lên đọc thêm một lượt nữa. Bà nhớ lại tình cảnh lúc nhi tử của mình gặp tình thế nguy kịch nhất, thân làm mẹ mà không thể chăm sóc con một ngày nào, lòng Triệu hoàng hậu lại đau như ai xé.

Qua thư Triệu hoàng hậu biết con mình đã gặp lại được ân nhân cứu mạng lúc đó.

Khi Tứ Ca bình an trở về bên cạnh bà, bà đã gắng hỏi không biết bao nhiêu lần mới biết được người cho con trai thuốc giải lại chỉ là một tiểu cô nương sáu tuổi. Lúc đó bà có chút ngạc nhiên, chỉ là một đứa nhỏ mà có loại thuốc giải bách bệnh thì quả là hiếm có. Không, phải nói là vô cùng hiếm ấy chứ. Thế nhưng Tứ Ca đã nói thuốc giải là của một vị cao nhân thần bí nào đó cho tiểu cô nương khi vô tình có duyên gặp. Lại chỉ có một viên duy nhất, như vậy là tiểu cô nương ấy đã tặng nhi tử bà một mạng, tặng bà một ân huệ vô cùng lớn. Bây giờ người ta chỉ cầu xin một sư phụ dạy cảm thì lại quá là đơn giản rồi. Nhưng cha tiểu cô nương cũng đã làm quan, ngày tháng còn dài, lo gì không có cách giúp đỡ. Nghĩ như vậy, Triệu hoàng hậu gọi ma ma thân tín bên cạnh mình tới giao phó công chuyện.

Ma ma nghe hoàng hậu dẫn dò, sau đó thì lễ lui ra, một đường đi tới thượng cung cục...

Mẫn Trúc nào đâu biết được chỉ ra tay cứu Tứ Ca đơn giản là vì lòng hảo tâm mà lại được sự giúp đỡ to lớn như vậy chứ. Nếu Mẫn Trúc mà biết thì chắc tâm trạng của nàng bây giờ là kinh ngạc đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Qua nửa tháng, thời tiết giữa tháng tư cũng bắt đầu nóng dần lên, buổi chiều sau khi Lâm Hải từ huyện nha về, còn chưa kịp tắm rửa thay y phục thì nghe gia nhân bẩm báo có nhị vị công tử nhà Triệu đại nhân cầu kiến.

Lâm Hải thắc mắc trong lòng, không biết hai thiếu gia này tới tìm hắn làm gì? Thắc mắc này thật cứ lẩn quẩn trong đầu Lâm Hải khi hắn ngồi chờ hai người Vân Chính và Tứ Ca ở chính viện.

Khi Vân Chính và Tứ Ca tiến vào, theo sau còn một phụ nữ tuổi tầm ngoài hai mươi nhưng vẫn thả tóc theo kiểu thiếu nữ chưa lập gia đình. Tim Lâm Hải có chút lộp bộp đập nhanh hơn, cái này không phải là kiểu tặng tiểu thiếp như mấy chuyện đồn đại đấy chứ? Hắn là không có nhu cầu nạp thiếp nha. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Lâm Hải cũng đâu thể mở miệng hỏi ngay được.

Lâm Hải cùng Vân Chính và Tứ Ca chào hỏi xong, Lâm Hải lên tiếng hỏi trước: "Không biết nhị vị công tử tìm Lâm mỗ có chuyện gì?"

Vân Chính liền đứng lên chấp tay nói: "Lâm đại nhân, đây là Mộc Văn Thanh cô nương, người rành về cầm nghệ. Mấy ngày trước vẫn bồi cùng biểu ca có gặp qua các vị công tử và tiểu thư nhà đại nhân, cũng đã nhận lời tìm giúp Lâm tiểu muội một vị sư phụ am hiểu về cầm nghệ. Cuối cùng không phụ sự nhờ vả của Lâm tiểu muội, hôm nay đã dẫn được Văn Thanh cô nương tới".

Lâm Hải nghe xong Vân Chính nói thì âm thầm thở phào may mắn. Nhưng ngay sau đó lại có chút bối rối: "Lâm mỗ thật cảm tạ hai vị công tử giúp sức tìm sư phụ cho khuê nữ. Nhưng quả thật huyện nha viện trống đã không còn, bây giờ nếu lưu Văn Thanh cô nương lưu lại thì quả tình không kịp sắp xếp phòng ở. Nếu hai vị công tử không ngại phiền có thể để Văn Thanh cô nương ở tuần phủ tạm hai ngày, đợi Lâm mỗ thu xếp xong chỗ ở thì lại qua đón người?"

Vân Chính và Tứ Ca nhìn nhau, trong mắt đều là nghi vấn, không lẽ vị Lâm huyện lệnh này lại từ chối ý tốt của họ?

Đây quả là hai người nghĩ oan cho Lâm Hải, viện trống phía nam từ khi Dương lão gia tử và Ngô thị đi, vì nhân thủ trong nhà ít nên không có cho người dọn dẹp. Bây giờ không biết đã thành cái dạng gì rồi, nên Lâm Hải mới mặt dày mà đề nghị Vân Chính tạm lưu người hai ngày.

Lúc cả ba người cùng Văn Thanh đang có chút lúng túng thì Mẫn Trúc một thân nam trang bước tới. Đây là Thu Trà đi chính viện tìm Ngạn Ân mượn sách thì nghe Ngạn Ân nói có hai vị Triệu công tử dẫn một cô nương xinh đẹp tới. Mẫn Trúc là có cùng tư tưởng với Lâm Hải là hai người kia thay tuần phủ đại nhân đi tặng tiểu thiếp, nên đang luyện võ cũng lén trốn Vương bộ đầu chạy tới chính phòng.

Do chạy hơi gấp nên gương mặt Mẫn Trúc đỏ bừng, còn lấm tấm mồ hôi trên cánh mũi, vừa tới nơi đã cười toe toét chào Vân Chính và Tứ Ca: "hai vị Triệu ca ca, hai người tới báo tin cho muội sao?"

Lâm Hải ánh mắt cung chiêu nhìn khuê nữ, nhưng giọng nói lại nghiêm nghị: "Xem con không có chút quy củ nào kia, sao ăn mặc như vậy mà ra gặp hai vị công tử đấy?"

Mẫn Trúc cúi đầu le lưỡi, nhưng lại lén ngẩng đầu lên nháy mắt với Lâm Hải. Vân Chính và Tứ Ca nhìn thấy Mẫn Trúc như vậy thì thiếu chút nữa cười ha hả. Nhưng dù gì Lâm Hải còn đứng đây, hai người cũng được tu dưỡng tốt nên mới không cười phá lên, chỉ cười mỉm nhìn Mẫn Trúc.

Tứ Ca háng giọng nói: "Tiểu muội muội, không phải muội nhờ ta tìm sư phụ dạy cầm sao? Người, ta đã tìm được cho muội rồi, đây là Mộc Văn Thanh cô nương, nàng ấy rất am hiểu về cầm nghệ nên ta giới thiệu nàng ấy cho muội".

Mẫn Trúc nghe được là người ta tới là giới thiệu sư phụ dạy cầm cho mình, nàng có chút xấu hổ vì nghĩ oan cho người khác. Mẫn Trúc nhìn vị cô nương tầm hơn hai mươi tuổi đứng ngay sau Vân Chính Tứ Ca đánh giá. Quả là một cô nương xinh đẹp, da trắng má hồng, ánh mắt to tròn nghiêm túc, đáng người mảnh khảnh như liễu trước gió. Nhưng điều đặc biệt là vị Mộc Văn Thanh cô nương này vẫn còn búi tóc theo kiểu các cô nương chưa xuất giá. Điều này làm Mẫn Trúc khá ngạc nhiên, một người xinh đẹp, giỏi cầm nghệ mà hơn hai mươi tuổi chưa xuất giá, đây cũng quá kỳ cục rồi, phải biết thời cổ đại này mà mười chín tuổi còn chưa gả đi thì đã xem như gái ế rồi. Nghĩ là một chuyện, lễ không thể bỏ, Mẫn Trúc nhún người hành lễ với Văn Thanh: "Ra mắt Mộc cô nương, tiểu nữ là Mẫn Trúc, sau này xin Mộc cô nương giúp đỡ".

Văn Thanh cười nhẹ nhàng nói: "Mẫn Trúc tiểu thư khách khí, được chỉ điểm một hai cho tiểu thư là phúc của Văn Thanh".

Lâm Hải thấy tiểu bảo bối của mình như có vẻ đồng ý để vị Mộc cô nương kia dạy cầm không khỏi có chút khản trương. Lâm Hải nhẹ ho khụ một tiếng. Mẫn Trúc thấy cha ho thù quay lại nhìn, đồng thời cả ba vị khách cũng nhìn Lâm Hải. Lâm Hải có chút không tự nhiên cười nói: "Mẫn Trúc, viện nhà chúng ta hiện tại không còn trống cái nào, phải chờ hai ngày để sắp xếp chỗ ở cho Mộc cô nương, con xem..."

Nói tới đó Lâm Hải dừng lại không nói nữa. Mẫn Trúc cúi đầu suy nghĩ thì đúng như lời cha nàng nói, viện cạnh viện nàng đúng là cần phải dọn dẹp một phen. Lúc này, Mẫn Trúc hơi khó xử nhìn Mộc Văn Thanh.

Tứ Ca nhìn biểu tình của Mẫn Trúc thì nghĩ đúng là viện ở huyện nha hết rồi. Lúc này nhìn tiểu cô nương đang cúi đầu nhúm mi, Tứ Ca bỗng có cảm giác muốn tiếp xúc với Mẫn Trúc nhiều hơn nên lên tiếng: "Nếu viện ở huyện nha đã hết, hay là ta sẽ đưa Văn Thanh cô nương đến ở tuần phủ, hàng ngày Lâm tiểu muội sẽ tới đó học cầm, ý muội như thế nào?"

Lâm Hải vội nói: "Như vậy đâu được, đâu thể làm phiền mọi người như thế, chỉ hai ngày Lâm mỗ sẽ dọn dẹp viện cho Văn Thanh cô nương".

Mẫn Trúc nhìn Lâm Hải hơi nhúm mi, cha nàng đây là làm sao a? Nàng nghĩ nghĩ một chút quay qua nhìn Tứ Ca cười sáng lạng: "Được, muội nghe lời

Triệu ca, mỗi ngày muối sẽ tới làm phiền mọi người một lúc vậy".

Từ Ca nhìn tiểu cô nương ánh mắt lóe lên sự giao hoạt, lại nhìn vị huyện lệnh đại nhân Lâm Hải đang mấp máy môi nhưng lại im lặng thì bật cười nhẹ một tiếng. Hai cha con nhà này thật thú vị, con nói cha không hề phản đối. Đây là người cha thập nhị tứ hiếu trong truyền thuyết sao?

Vân Chính nhìn Mẫn Trúc từ đầu tới giờ, bỗng nhiên Vân Chính hỏi ;" Lâm tiểu muội, tại sao ở nhà mà muối vẫn mặc nam trang?"

Mẫn Trúc cười hì hì nói:" Muối cùng các ca ca và biểu ca tập võ ở hoa viên, vì y phục của nữ nhân rườn rà, muối đã nhờ nương may mấy bộ nam trang do thuận tiện hơn".

Từ Ca và Vân Chính có chút ngạc nhiên, không nghĩ tới mấy vị công tử Lâm gia còn học cả võ nữa. Vân Chính cười hỏi:" Ta cùng Từ Ca có thể theo muối đi xem nơi mọi người học võ không?"

Mẫn Trúc sáng khoái đồng ý, Từ Ca cho người đưa Vân Thanh cô nương về lại tuần phủ trước. Trước khi Vân Thanh đi, Mẫn Trúc có hẹn giờ thìn ngày may sẽ mang lễ tới bái sư, Vân Thanh đồng ý, sau đó cáo biệt mọi người rồi rời đi trước.

Vân Chính, Từ Ca theo Mẫn Trúc tới hoa viên, nơi mà mọi người đang luyện võ. Tới nơi, khi Vân Chính cùng Từ Ca nhìn cách mà hai vị Vương bộ đầu dạy cho mấy huynh đệ Lâm gia thì đúng là không phải chỉ học để cường thân kiện thể, mà chân chính là khổ luyện. Điều này là cho hai huynh đệ Triệu gia càng tăng thêm hảo cảm với mấy huynh đệ Lâm gia.

Cần Tuệ là người đầu tiên phát hiện Mẫn Trúc dẫn hai người Từ Ca, Vân Chính bước tới. Lúc mấy cặp mắt chạm nhau Cần Tuệ cười sáng lạng, nụ cười chân thành, thuần khiết không chút giả tạo, lại cộng thêm nét mặt tiểu thiếu niên tuấn lãng. Điều này làm Vân Chính và Từ Ca có chút ngẩn người. Phải biết rằng, nơi hai người họ sinh sống là hào môn thế gia, là cung cấm nghiêm ngặt. Nơi mà thậm chí là ruột thịt của mình mà còn tính kế nhau, vậy nên, nụ cười của Cần Tuệ làm Vân Chính và Từ Ca có chút chói mắt.

Mẫn Trúc không hề biết nụ cười tươi của Cần Tuệ lại làm chói mắt hai vị khách này. Thấy Cần Tuệ hướng các nàng cười thì Mẫn Trúc cũng hướng ca ca mình cười rực rỡ. Mẫn Trúc đứng dưới ánh trời chiều tươi cười chân tâm, khả ái, đôi mắt hoa đào sáng ngời, cộng thêm ánh chiều tà rọi tới người nàng, nhìn như một bức tranh tiểu tiên nhân đang tươi cười rạng rỡ.

Vân Chính cùng Từ Ca nhìn còn ngây ngẩn thêm. Cảm giác mà nụ cười của Cần Tuệ là nụ cười tươi tắn, nồng hậu. Mà nụ cười của Mẫn Trúc là ấm áp, hạnh phúc. Điều này càng làm cho lòng Từ Ca nảy sinh tư tưởng muốn ở gần tiểu cô nương này, muốn có một chút ấm áp, hạnh phúc từ nàng.

Mà Vân Chính lại có tư vị khác, dù sao thì cuộc sống của Vân Chính chỉ là thế gia vọng tộc, chỉ giữ khoảng cách, lấy lễ đối xử với một số thân tộc. Còn với cha nương, với ca ca tỷ tỷ mình thì Vân Chính vẫn là một người được thương yêu, che chở. Nên giờ nhìn huynh muội Mẫn Trúc vui vẻ thì hẳn có chút hoài niệm tuổi thơ thôi.

Mấy người Dương Trí cũng đã nhìn sang bên này, thấy Mẫn Trúc cùng hai huynh đệ Triệu gia thì dừng động tác, tiến lên chào hỏi.

Vương Tam Sinh lúc trước cũng theo Lâm Hải đi đón gia đình Triệu tuần phủ, nên cũng biết đây là hai công tử nhà Triệu đại nhân rồi. Vương Tam Sinh cho mọi người nghỉ ngơi hai khắc để tiếp đón khách nhân, nhưng lát nữa sẽ nghỉ trễ hai khắc để bù lại.

Mẫn Trúc thấy Vương Tam Sinh cho mọi người nghỉ hai khắc thì sai Xuân Trà, Hạ Trà chuẩn bị trà bánh tiếp khách, còn bâng cùng các ca ca dẫn Vân Chính và Từ Ca đến cái đình nhỏ giữa vườn ngồi nghỉ ngơi.

Lúc vào đình ngồi, Từ Ca nói rõ mục đích tới mà không đưa bái thiếp trước ngày hôm nay:" Mẫu thân ta đưa người dạy cầm từ kinh thành tới, huynh đệ ta sợ Lâm tiểu muội ngóng chờ sốt ruột, nên đường đột tới, thật ngại với mọi người".

Dương Trí cười nhẹ nhàng nói:" Hai người các đệ có lòng, chúng ta cảm tạ còn không kịp, sao lại nói mình có lỗi. Đứng ra, mấy huynh đệ chúng ta phải cảm tạ sự quan tâm của hai đệ mới phải".

Vân Chính thấy người thì nhận lỗi, người thì cảm tạ thì có chút buồn cười nói:" Chúng ta nói ra là vừa gặp đã thấy thân quen, mọi người đừng khách sáo qua lại như vậy. Hôm nay tuy huynh đệ chúng ta đến có chút đường đột, nhưng không phải vì vậy mà biết Dương đại ca cùng mấy vị huynh đệ Lâm gia đều là văn ôn võ luyện sao? Thật khiến hai huynh đệ ta được mở rộng nhãn quang".

Cần Minh thấy Vân Chính nói vậy thì lắc đầu nói:" Chỉ là theo hai vị bộ đầu trong huyện nha học chút võ để cường thân kiện thể thôi, không thể nói là văn ôn võ luyện được, Vân Chính đệ nói quá lời rồi, mấy huynh đệ ta không dám nhận".

Lúc này, Xuân Trà và Thu Trà mang trà bánh lên để đãi khách.

Vân Chính, Từ Ca nhìn nước trà xanh nhạt, mùi thơm trái cây lại thoang thoang thì hơi có chút ngạc nhiên. Đến lúc hai người uống một ngụm thì đưa mắt nhìn nhau.

Từ Ca nói với giọng có chút nghiêm túc:" Trà của Lâm huyện lệnh cũng thật đặc biệt, nếu ta không lầm thì đây không phải trà Bích Loa Xuân nổi tiếng hai năm trở lại đây sao?"

Mẫn Trúc nghe vậy thì cười tươi rói:" Từ Ca ca, huynh thật biết thưởng trà. Đây đúng là Bích Loa Xuân đó, trà này là ông ngoại mới đưa hai cân cho cha muối. Dương gia trà hành là nhà nương muối, Bích Loa Xuân và Bạch trà đều là của Dương gia". Nói đoạn Mẫn Trúc tự đứng lên châm thêm trà cho Từ Ca cùng Vân Chính:" Hai vị ca ca thử xem, trà Dương gia có thua kém gì các loại trà khác không?"

Lúc này Vân Chính cùng Tứ Ca đều suy nghĩ rồi. Dương gia quả là một thương gia tài ba, chỉ hai năm thôi mà có hai loại trà vang danh, giờ lại thêm cửa hàng hương liệu có vẻ cũng không thua kém kia nữa. Dương gia này quả là có nhân tài kinh thương.

Nếu cả hai người đều biết, vị nhân tài kinh thương mà họ ngầm hiểu với nhau chỉ là một cô nhóc bảy tuổi đang cười nhìn họ kia thì không biết hai người Vân Chính và Tứ Ca sẽ nghĩ gì?

Tứ Ca uống thêm một ngụm trà nữa rồi nói: "Ta hôm nay tới cũng muốn hỏi Dương đại ca và Cẩn Minh, không biết hai người đang học ở thư viện nào trong thành? Chúng ta cũng muốn tham gia học đường nhưng chưa biết chọn An viện hay chọn Thanh Vân viện".

Dương Trí và Cẩn Minh đưa mắt nhìn nhau, hai người đã học tập cùng nhau một thời gian dài. Cho nên có những chuyện chỉ cần ánh mắt giao nhau cũng đủ để hiểu. Dương Trí vẫn nhã nhặn nói: "Quả thực mấy huynh đệ nhà ta đang học tại Thanh Vân viện, nhưng tới tháng tám này ta và Cẩn Minh sẽ xin với tiên sinh ở nhà tự học, tiếp theo sẽ giúp phụ thân Cẩn Minh đối chiếu sổ sách, thuế má. Còn nếu hai người muốn cùng với Cẩn Tuệ, Trương Văn, Trương Võ học tập thì có thể tới Thanh Vân viện".

Vân Chính hỏi với giọng hứng thú: "Dương đại ca, sao huynh cùng Cẩn Minh huynh lại muốn giúp Lâm huyện lệnh xem sổ sách? Không phải hai người đã là cử nhân rồi sao, nên dùi mài thêm kinh sử để tham dự khoa thi mới phải".

Cẩn Minh nói: "Vân Chính nói cũng không sai, nhưng một người muốn làm quan, theo ta thấy văn hay chưa hẳn là tất cả đều giỏi. Cái quan trọng mà ta muốn giúp đỡ cha ta là ta muốn biết chúng ta sống ở nơi như thế nào, dân sinh như thế nào, tình hình thực phẩm ra sao. Có những chuyện chỉ nghe thôi chưa đủ, phải cảm nhận bằng việc trải qua những điều đó. Nói như vậy không phải ý ta là chính mình phải xuống ruộng, nhưng có thể quan sát thực tế tận mắt thì tốt hơn rất nhiều so với chỉ nhìn qua trang sách hay nghe bằng tai, không phải sao?"

"Hay, đây quả là ý kiến rất tuyệt. Đa tạ Cẩn Minh đã khơi thông ý nghĩ cho ta, nao lâu nay ta nghiên cứu đèn sách, cũng chỉ nghĩ những thứ trong sách là giả trị. Giờ nghe Cẩn Minh nói, ta mới vỡ lẽ ra là bản thân vẫn còn u mê" Tứ Ca như nghiệm ra chân lý mới mà gạt gù cảm tạ Cẩn Minh.

Cẩn Minh cũng không lấy giọng điệu khinh thường nói chuyện mà chỉ gạt đầu khích lệ Vân Chính và Tứ Ca: "hai người không cần lo lắng về vấn đề này, thời gian chúng ta còn ở đây lâu dài, cứ từ từ học tập. Vừa chăm chỉ đọc sách vừa rèn luyện thực tiễn, theo ta đây mới là phương pháp học tập tốt nhất".

Mọi người trò chuyện thêm vài câu, uống thêm một ly trà sau đó nói lời tạm biệt, hẹn ngày mai gặp ở tuần phủ.

Do phải tiếp hai huynh đệ Triệu gia nên bữa tối mọi người ăn trễ hơn bình thường một canh giờ. Trước lúc về viện của mình, Mẫn Trúc nhìn Lâm Hải hỏi thăm dò: "Cha à, người có tính nết thiệp không?" Tuy nàng biết đây không phải là chuyện mà một đứa trẻ bảy tuổi như nàng có thể hỏi. Nhưng nếu không hỏi thì lòng nàng lại không yên được, vì Mẫn Trúc biết thời này nam tử tam thê tứ thiếp là điều hết sức bình thường, mà chuyện này tuy chưa xảy ra nhưng không phải có câu "cẩn tắc vô áy náy"* sao?

[Cẩn tắc vô áy náy: làm chuyện gì cũng cẩn thận và có nguyên tắc thì kết quả thu được không khiến mình lo lắng.]

Cả nhà nghe Mẫn Trúc hỏi thì có chút bất ngờ, Dương thị suy nghĩ sâu một chút thì hoảng hồn, nàng từ lúc Lâm Hải nhậm chức quan tới giờ cũng chưa nghĩ tới Lâm Hải sẽ có khả năng nạp thiếp thất. Giờ nghe khuê nữ nhắc tới thì trong lòng Dương thị hiện lên một mối lo mơ hồ.

Lâm Hải nghĩ tới chuyện lúc chiều, tuy chỉ là hiểu lầm nhưng không có nghĩa chuyện quan trên tặng thiếp là không có. Lâm Hải đang lâm vào trầm tư thì có chút rùng mình. Lúc hồi thần thì thấy nương tử hán và mấy đứa nhỏ đang nhìn mình không chớp mắt. Lâm Hải kiên định nói: "Mọi người yên tâm, một nhà chúng ta đang yên ấm, ta không có ý định làm sáo trộn cuộc sống vui vẻ trong nhà chúng ta hiện giờ. Ta có thể hiền con ngoan rồi, còn ham thích gì những thứ phù phiếm khác nữa chứ?"

Dương Trí thấy Lâm Hải nói vậy mới dám nói: "Tuy dương không có tâm tư kia, nhưng chúng ta cũng không thể ngăn được người có ý định tặng người cho dương, theo con thấy, dương nên nghĩ cách phòng chuyện này ngay từ đầu, tránh cho đến lúc đó chúng ta trở tay không kịp".

Lâm Hải gạt đầu: "Đây là lẽ đương nhiên, nhưng ta quả thật bây giờ không thể nghĩ ra cách gì phòng ngừa được chuyện này cả".

Cẩn Tuệ suy nghĩ đơn giản nói: "Thì cứ có người tặng thì cha từ chối là được mà".

Cẩn Minh lắc đầu: "Đệ không hiểu rồi, có câu "trường bối tặng quà không được chối từ", lại nói, có những người không chỉ là trường bối mà còn có thể quyết định số phận của cả nhà chúng ta thì lúc đó cha chẳng thừng từ chối, vậy đệ nghĩ xem hậu quả là gì?"

Cẩn Tuệ gãi đầu, Trương Văn lại nói: "hay nghĩa phụ cứ nhận, sau đó lại tìm cách trả họ đi".

Lâm Hải suy nghĩ thấy cách này cũng không tệ, đang tính gạt đầu nói phải thì Mẫn Trúc lắc đầu: "thế người ta thấy cha anh tuần tiêu sai không muốn đi thì sao?"

Dương thị lúc này im lặng nhìn lại tướng công mình: mày kiếm, mắt hoa đào, mũi cao, dáng người tuy không phải cao ngất, nhưng lại nam tính mười phần... quả là tuấn nam. Lòng Dương thị lại càng gấp, mơ hồ có cảm giác ngày mai tướng công nàng sẽ bị một đám oanh oanh yến yến quần quanh vậy. Lòng Dương thị là gấp đến độ mờ mịt, nhưng nàng không dám nói gì, vì nàng biết, quan lại quyền quý thế thiếp thành đàn là chuyện hết sức bình thường. Tuy bây giờ Lâm Hải nói không muốn nạp thiếp nhưng ai biết sau này sẽ ra sao?

Mẫn Trúc nhìn cả nhà đang chau mày suy nghĩ, lại nhìn Dương thị rũ mắt về mặt đã thể hiện rõ hai chữ đau khổ rồi. Lúc này Mẫn Trúc mới nói: "Con có một cách làm một lần giải quyết triệt để vấn đề này".

Cần Tuệ hai mắt sáng ngời nhìn tiểu muội:"" muội muội tốt, muội nói cách của muội cho cả nhà nghe thử".

mẫn Trúc cười nói:" không phải quy định của ông ngoại là nam nhân trong nhà nếu thê tử đã sinh con trai thì không được nạp thiếp sao?"

Mẫn Trúc nói tới đây thì cả nhà đều hiểu ra vấn đề rồi. Nhưng Dương Trí cũng nói: Nhưng đây là quy chế của Dương gia, dượng họ Lâm, làm sao lại theo quy chế nhà thê tử được? Như vậy sẽ khiến người cười chê."

Mẫn Trúc lại nói: " Muội có nói cha sẽ theo quy chế ông ngoại đưa ra đâu, ý muội là Lâm gia sẽ thành lập tổ chế từ đời này, mà bắt đầu là từ cha muội".

Lâm Hải nhướn mày ngạc nhiên nhìn khuê nữ bảo bối của mình:"" Ý con là...?"

Mẫn Trúc gật đầu: " Dạ, ý con chính là nam tử Lâm gia chỉ được cưới thê, không được nạp thiếp. Nếu muốn nạp thiếp trừ phi chính thê sau ba mươi lăm tuổi không sinh được nhất nam bán nữ cho Lâm gia. Còn nếu chính thê đã sinh nhi tử nhi nữ cho Lâm gia, thì nam nhân Lâm gia phải thuccwj hiện đúng tổ chế " nhất sinh nhất thê nhất song nhân". Cha thấy ý này của con thế nào?"

Lâm Hải cười đập bàn:" Tốt, cha cũng đã lịch lãm qua mấy nhà thê thiếp thành đàn, tranh giành gia sản. Ý của Mẫn Trúc quả nhiên hay. Mai cha sẽ viết tổ chế của nhà chúng ta lên da dê, sau đó nhờ tuần phủ đại nhân đóng mộc làm chứng. Cứ quyết định vậy đi, các con cũng đi nghỉ ngơi thôi".

Dương thị lúc nghe Lâm Hải nói đã cười đến không khép được miệng rồi, nhìn tướng công mình không ham mê nữ sắc mà một lòng vì nàng, vì các con. Dương thị tìm bây giờ đập nhanh có khi còn hơn cả lúc làm tần nương gả cho Lâm Hải đấy.

Lúc này mọi người đi đến thống nhất. Dương Trí cũng mỉm cười nhìn Mẫn Trúc ôn hòa.

Mấy người Cần Minh thi lễ với vợ chồng Lâm Hải rồi về viện nghỉ ngơi để cho phu thê Lâm Hải tự do tâm sự.

_____0000000000_____

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ truyện của mình, và mong mọi người tiếp tục ủng hộ nhé □□□□

Nếu có góp ý gì, các bạn cứ để lại comment nhé, mình sẽ vui vẻ tiếp thu□□□□

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Sáng hôm sau Dương thị có chút mệt mỏi nhưng trên môi luôn nở nụ cười mãn nguyện, còn Lâm Hải thì thần thanh khí爽, vui tươi phơi phới cùng mấy nương con Dương thị dùng bữa sáng rồi đi huyện nha.

Dương thị chuẩn bị một phần lễ nhỏ rồi cùng Mẫn Trúc đến tuần phủ gặp Mộc Văn Thanh. Nam đình trong nhà thì tới học đường.

Lúc Dương thị cùng Mẫn Trúc tới cổng thì người gác cổng vội vã vào bẩm báo với Triệu phu nhân, sau đó chạy ra kính cẩn nói với nương con Dương thị:" Mời Dương phu nhân cùng tiểu thư tới chính đường gặp phu nhân cùng Văn Thanh cô nương".

Dương thị gật đầu, Thư Cầm từ tay áo lấy ra một bao đỏ: " Phu nhân nhà ta thưởng cho người"

Gã giữ cửa cười hi hi thì lễ nói: "Nô tài cảm ơn huyện lệnh phu nhân ban thưởng".

Dương thị gật đầu sau đó theo chân gã sai vặt tới viện của Triệu phu nhân.

Khi hai người bước vào chính phòng thì Triệu phu nhân, Triệu Văn Chính, Tử Ca cùng Mộc Văn Thanh đều ngồi ở đây. Còn Triệu đại nhân có lẽ đã lên công đường từ sáng.

Dương thị cùng Mẫn Trúc hành lễ chào Triệu phu nhân. Do Văn Chính cũng đã là cử nhân nên Dương thị phải hành nửa lễ với hắn, sau đó Văn Chính cùng Tử Ca hành lễ văn bái với Dương thị. Mấy người văn bái cũng hành lễ qua lại với nhau. Sau cùng là Văn Thanh hành lễ với mẹ con Dương thị.

Dương thị được Triệu phu nhân mời ngồi, lúc này Triệu phu nhân mới nói:" Ngày hôm qua chưa đưa bái thiếp đến huyện đường mà hai hài tử nhà ta không hiểu chuyện lại vội vã đến làm phiền, thật là không có quy củ. Mong huyện lệnh phu nhân thông cảm".

Dương thị cười mỉm nói: " Phu nhân chớ khách khí, hai công tử là nóng lòng báo tin vui cho khuê nữ nhà thần thiếp, lão gia cùng thần thiếp cảm ơn còn không kịp, nói tới làm phiền thì phải là khuê nữ nhà thần thiếp làm phiền Tử Ca công tử của quý phủ mới đúng".

Vân Chính cười nói: "Nương, Lâm phu nhân, hai nhà chúng ta còn nói mấy lời khách sáo như vậy làm gì? Chúng ta còn phải ở đây lâu dài mà, trước sau gì cũng phải giúp đỡ lẫn nhau thân quen với hoàn cảnh ở đây. Hôm nay coi như là ngày làm thân của hai gia đình đi".

Triệu phu nhân chỉ mỉm cười nhìn con trai không nói. Dương thị cũng một bộ ngồi thưởng trà mỉm cười, không nói phải, cũng không nói không phải.

Triệu phu nhân lúc này mới âm thầm đánh giá Dương thị, Dương thị nhìn chỉ như hai mươi ba, hai mươi tư tuổi, mắt hạnh sáng ngời, làn da trắng nõn, tóc vẫn nhìn vừa đẹp vừa có chút lạ mắt lại chỉ cài đơn giản một cây trâm bạc khảm hồng ngọc, trang điểm hết sức nhẹ nhàng, áo màu xanh thẫm, váy màu chàm, khoác thêm áo cánh màu trắng càng tôn dáng vóc mềm mại của Dương thị. Cách ăn mặc trang điểm như thế không quá đơn giản, lại cũng không quá cầu kỳ, rất hợp nhãn người đối diện, nhìn Dương thị như vậy, lại nghĩ tới lời con trai ngày hôm qua nói thì Triệu phu nhân âm thầm hài lòng kết luận "Dương thị là có thể thử kết giao".

Sau khi chào hỏi giữa gia chủ và khách xong thì Dương thị nắm tay Mẫn Trúc lên trước một bước để giới thiệu: "Triệu phu nhân, đây là khuê nữ nhà thiếp, lần trước khi phu nhân mới tới đã ra mắt một lần rồi, hẳn phu nhân còn nhớ rõ".

Triệu phu nhân nhìn tiểu cô nương da trắng môi hồng cười nói: "Đứa nhỏ xinh đẹp như vậy, làm sao ta quên được. Ta cũng có hai khuê nữ, nhưng đã xuất giá cả rồi, giờ nhìn tiểu cô nương này lại có chút nhớ tới hai khuê nữ của ta khi còn nhỏ".

Mẫn Trúc hành lễ với Triệu phu nhân: "Tiểu nữ Lâm Mẫn Trúc ra mắt Triệu phu nhân, Triệu phu nhân thân thể an khang".

Triệu phu nhân cười, vẫy tay cho nha hoàn đưa lễ gặp mặt, là một chiếc vòng ngọc có khảm hoa văn bằng bạc, nhìn qua là vòng ngọc loại tốt: "chút quà gặp mặt, cho tiểu hài tử người cầm chơi".

Mẫn Trúc nhìn Dương thị, thấy nương gật đầu mới hành lễ nói: "Đa tạ phu nhân ban tặng", sau đó để Thu Trà tiến lên nhận lễ.

Triệu phu nhân nhìn toàn bộ nương con Dương thị và nha hoàn theo hầu, tất cả đều quy củ, không mắc sai lầm, nào có chút nào thể hiện phụ nhân nông thôn không hiểu lễ nghi, quy củ, tâm lại càng có ý muốn kết giao.

Sau phần xã giao, Mộc Văn Thanh từ đầu tới giờ vẫn im lìm đứng sau Triệu phu nhân mới được bà gọi lên: "'Mộc cô nương, hôm qua mọi người đã gặp mặt, ta cũng không giới thiệu nhiều thêm. Ta đã bố trí nhà gian phía tây trong phủ làm nơi học đàn cho Lâm tiểu thư. Nếu mọi người không ngại, chúng ta qua đó xem một chút".

Mọi người lại lần lượt đứng dậy đi theo Triệu phu nhân tới nhà gian phía tây mà bà nói. Tới nơi, nương con Dương thị cũng khá thích nhà gian này.

Đây là một tòa nhà kiến trúc độc lập nằm ngay cạnh hồ nước, xung quanh hoa hoa thảo thảo còn có cả hòn non bộ, nhìn rất hài hòa. Mà nhà gian này cũng khá xa khu nhà chính nên không ảnh hưởng tới mọi người khi Mẫn Trúc luyện tập. Mẫn Trúc cảm thán, tuần phủ này phải rộng gấp năm hay sáu lần huyện nha, không trách được mọi người nếu có đủ điều kiện đều hướng con em mình đọc sách. Thậm chí là trong nhà ăn đối mặt rách cũng cho con đi thư viện chỉ mong con em mình đọc đạt được cái chức quan.

Bây giờ Triệu phu nhân cũng tìm lý do bàn luận chuyện gia sự và các món ăn nổi danh của huyện thành lôi kéo Dương thị trở lại chính phòng hàn huyên.

Vân Chính và Tứ Ca ở lại chốc lát, Mẫn Trúc dâng lễ vật nhận sự và kính trà làm lễ bái sự với Mộc Văn Thanh, sau đó quy củ hành lễ: "Tiểu nữ Lâm Mẫn Trúc, ra mắt sư phó". Mẫn Trúc hành lễ còn Thu Trà dâng lễ vật bái sự lên, lễ vật là một xấp vải bông màu hồng nhạt thêu hoa lan và một khối ngọc tốt. Lễ như vậy không quá nặng cũng không quá nhẹ.

Sau Mộc Văn Thanh nhận lễ, Mẫn Trúc được nô tỳ tuần phủ dâng tới một tách trà, Mẫn Trúc đón tách trà dâng lên cho Mộc Văn Thanh.

Mộc Văn Thanh nhận trà, cười nói: "Nếu con đã có tâm theo học, ta cũng không ngại truyền hết cảm nghệ mà ta học được cho con, sau này ta cũng gọi con là Mẫn Trúc xem con như con cháu mà chỉ dạy".

Mẫn Trúc cúi người thi lễ: "Đa tạ sư phó nâng đỡ".

Vân Chính và Tứ Ca thấy hai người nhận thức nhau rồi thì cũng cáo từ đi lo chuyện của mình.

Vì hôm nay là ngày đầu tiên Mẫn Trúc học nên Mộc sư phó cũng chỉ dạy lý thuyết về âm luật và giới thiệu một chút về Thất Huyền Cầm.

(*Mình thấy dù gì Mẫn Trúc cũng nhận người ta làm thầy, nên mình gọi Mộc sư phó cho có chút tôn trọng nha*).

Mộc sư phó thấy Mẫn Trúc hết sức chuyên chú lắng nghe, tư thế ngồi quy củ, nên rất hài lòng. Phải biết rằng Thất Huyền Cầm khó học hơn đàn tranh một chút, nên việc học Thất Huyền Cầm cần phải là người thực sự yêu thích và có chút năng khiếu lại phải có nội tâm thanh cao mới tạo nên được tiếng đàn trong trẻo, thấm vào lòng người. Mộc Văn Thanh nhận Mẫn Trúc là đồ đệ đầu tiên nên tâm có chút mong chờ về đồ đệ này.

..... *Chính phòng tuần phủ*.....

Lại nói tới Dương thị và Phó thị, sau khi từ nhà gian tập đàn của Mẫn Trúc trở lại, hai người mới đầu là bàn chút chuyện món ăn, sau đó Phó thị nói tới chuyện lễ nghi quy củ cần có. Lại hỏi thăm đôi chút về huynh muội trong nhà.

Dương thị là người biết lắng nghe, trả lời thỏa đáng, tiến lùi có lễ, lại thêm giọng nói dịu dàng mềm mại đi vào lòng người nên vị Triệu phu nhân của chúng ta sau một hồi hỏi han hết sức thân thiết lôi kéo tay nàng nói: "Ta ở đây xa nhà, bằng hữu thân thuộc cũng không có ai, nay có muội cùng nói chuyện ta

thấy chúng ta cũng hợp ý nhau. Nếu muội không chê thì gọi ta một tiếng Phó tỷ là được, không cần quá khách khí, ta cũng gọi muội là Dương muội".

Dương thị toan đứng lên khụy gối cảm tạ Phó thị chiếu cố, Phó thị thấy động thái của Dương thị nên giữ tay Dương thị nói: "Ta là thật tâm muốn kết giao bằng hữu, không phải để lôi kéo Lâm huyện lệnh giúp lão gia nhà ta, cho nên Dương muội không cần khách khí".

Dương thị thấy Triệu phu nhân dùng ánh mắt chân thành nhìn mình thì mỉm cười đáp lại: "Nếu Phó tỷ không chê muội kiến thức nông cạn, muội cũng mặt dày trèo cao gọi người một tiếng tỷ tỷ vậy".

Phó thị cười nói: "Cái gì trèo cao với không trèo cao, gặp nhau là duyên, hợp ý nhau là hữu duyên. Ta thấy chúng ta là hữu duyên, lại nói nhà chúng ta còn chưa chính thức cảm tạ Lâm huyện lệnh và mọi người đã hết lòng giúp đỡ Tứ Ca khi thăng bé gặp nạn đâu".

Dương thị vội xua tay nói: "Phó tỷ chớ nói vậy, muội cũng có con nhỏ nên thấy Tứ Ca gặp nạn thì ra sức một chút thôi, cũng là thuận đường thì nhắc tay chi lao, không có gì đáng để Phó tỷ phải cảm tạ cả".

Hai người cứ đẩy qua đẩy lại một hồi thì Phó thị bật cười nói: "Muội xem, đã nói không cần khách khí với nhau rồi mà, tiện đây ta cũng nhờ muội khoảng mười ngày nữa ta mở tiệc trà mời các vị phu nhân mấy huyện trong phủ, muội giúp đỡ ta nghĩ mấy món ăn được chú ý trong huyện gần đây hay có món gì mới lạ thì nói với ta được chứ? "

Dương thị nhẹ nhàng gật đầu nói, Phó tỷ yên tâm, muội sẽ giúp tỷ chuyện này, ba ngày nữa muội sẽ mang một số món qua cho tỷ nếm thử, tỷ thích món nào muội sẽ đưa công thức món đó cho đầu bếp của phủ chế biến, tỷ thấy như vậy được chứ? "

"Tốt, ta chờ ba ngày nữa nếm móm ăn mới mẻ từ muội". Phó thị cười càng rạng rỡ nghĩ "Dương thị đúng là người hiểu biết, mình nói mười ngày, nàng liền trong ba ngày đưa qua móm ăn, nếu không hợp ý mình vẫn còn thời gian chọn món ăn khác".

Hai người cũng đã nói chuyện được hơn một canh giờ, nô tỳ vào báo Mộc cô nương và Mẫn Trúc đang chờ ngoài cửa. Phó thị thân thiết truyền gọi.

Mộc Văn Thanh sau khi tiến vào thì quy củ hành lễ với hai vị phu nhân, sau đó ra phía sau Phó thị đứng. Còn Mẫn Trúc thì được Phó thị thân thiết gọi lại gần hỏi han: "Thế nào, tiểu cô nương con học được những gì rồi? "

Mẫn Trúc mắt sáng ngời nhìn Phó thị nói: "Hồi phu nhân, Mẫn Trúc hôm nay được Mộc sư phó giảng về xuất xứ của Thất Huyền Cầm và các âm độ khi khảy cầm, con cũng hiểu thêm khi đàn con phải giữ tâm thanh tịnh thì mới có thể đàn hay được".

Phó thị nhìn sang Mộc Văn Thanh cho một ánh mắt hài lòng, lại quay sang tiểu cô nương nói: "Ta cũng nhận thức nương con thành bằng hữu, ở đây không có người ngoài, con gọi ta một tiếng bá mẫu là được, không cần quá khách khí".

Mẫn Trúc cúi người thi lễ: "Đa tạ bá mẫu nâng đỡ".

Phó thị cười nói với Dương thị: "Dương muội đúng là biết dạy dỗ, hài tử còn nhỏ mà cũng rất quy củ, không kiêu căng".

Dương thị nhìn Mẫn Trúc âu yếm nói: "Phó tỷ quá khen, nàng là quý linh tinh, nhiều lúc lão gia và muội cũng nhức đầu với nàng".

Phó thị bật cười nói: "tiểu hài tử mới bảy tuổi, muội không lẽ đã xem đứa trẻ này là cô nương sao? "

Dương thị mỉm cười không nói. Phó thị lúc này nhìn trời cũng giữa giờ tỵ nên lên tiếng giữ người lại dùng cơm trưa: "Cũng tới giờ cơm, hay nương con hai người ở lại dùng cơm trưa rồi về".

Dương thị đứng dậy cáo từ nói: "Phó tỷ thông cảm, khi sáng muội đưa Mẫn Trúc ra cửa đã dặn người chuẩn bị cơm trưa, nên hôm nay đành từ chối thịnh tình của tỷ, hẹn ba ngày sau muội mang món ăn tới thì mặt dày ở lại xin tỷ bữa cơm trưa vậy".

Phó thị cũng không tiện giữ người nên không cố nài ép, nương con Dương thị thi lễ cáo từ, Phó thị tiễn hai người tới nhị môn rồi mới quay trở về.

Trước khi ra phủ, Mộc sư phó dặn Mẫn Trúc mỗi ngày đầu giờ thìn thì tới phủ học đàn tới đầu giờ tỵ thì tan học. Mẫn Trúc gật đầu đáp ứng sau đó theo Dương thị lên xe ngựa về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Trên đoạn đường ngắn về nhà, Dương thị có nói sơ về việc giúp đỡ Phó thị nghĩ ra món ăn cho ngày mời khách sắp tới. Mẫn Trúc tinh thần kiếm tiền dâng cao lại nghĩ tới dùng món ăn ở thế giới trước mở tủ lâu ở An thành này. Nhưng tạm thời trước mắt phải giúp nương suy nghĩ món ăn độc đáo cho Phó thị để nâng cao tình cảm giữa hai nhà. Việc này chỉ trăm lợi mà không một hại.

Sau bữa cơm trưa, Dương thị nói lại việc nghĩ món ăn cho Lâm Hải, Mẫn Trúc nói ra ý tưởng mở tủ lâu của nàng. Lâm Hải trầm tư một lát rồi nói với Mẫn Trúc: "Tiểu khuê nữ của cha à, nhà ngoại công mới mở ra hương liệu nước mới mẻ, lại thêm hai năm nay việc buôn bán trà không tệ, nếu giờ mở tủ lâu thì cũng không phải không được. Nhưng con còn nhỏ, không hiểu được rằng "cây to thì đón gió lớn". Căn cơ nhà chúng ta còn nông chưa thể đảm bảo an toàn cho một nhà lớn bé. Việc trước mắt của chúng ta là từng bước vững vàng đi lên chứ không phải hết sức tập trung vào kiếm tiền. Con phải biết, trụ cột vững chắc thì chúng ta làm gì cũng dễ dàng, nhưng nếu trụ cột lỏng lẻo, chỉ cần người có tâm để ý sẽ đẩy toàn gia xuống vực sâu vạn trượng. Lúc đó có hối cũng không kịp.

Cha biết, con tuy mới bảy tuổi nhưng suy nghĩ của con có trưởng thành hơn các bạn đồng trang lứa, nên hôm nay cha cũng dặn dò con, đôi cánh của mình chưa đủ cứng cáp thì nên biết giấu tài. Lời cha nói, con hiểu rồi chứ? "

Mẫn Trúc lúc này nghe cha nhắc nhở mới bừng tỉnh, nàng là từ những lần thành công trước mà quá tham vọng rồi nên vội cúi đầu nhận sai." Là con quá hấp tấp, không suy nghĩ chu toàn".

Lâm Hải và Dương thị bật cười, Dương thị vỗ nhẹ lên đầu nàng nói: "Tiểu hài tử mới bảy tuổi như con đã là hiếm thấy, giờ con còn suy nghĩ chu toàn nữa thì ta và cha con sẽ bị dọa đấy".

Mẫn Trúc thấy nương nói vậy thì le lưỡi với Lâm Hải sau đó cười hi hi nói: "Vậy trước mắt con giúp nương nghĩ món ăn mới lạ, chiều nay con sẽ làm trước một hai món mới cho cả nhà nếm thử, chiều mai hai món nữa, sau đó lựa ra hai, ba món đưa qua cho tuần phủ phu nhân chọn lựa. Như vậy được không cha? "

Lâm Hải cười gật đầu: "Đều theo ý con, đừng để bản thân mệt nhọc là được".

Mẫn Trúc gật đầu thưa vâng, sau đó dẫn Xuân Trà về viện của mình nghỉ ngơi.

Dương thị nhìn con gái rời đi mà lòng có chút lo lắng, nàng nhìn tướng công mình nói: "Chàng xem, sao con bé lại thông minh thế chứ, tuổi còn nhỏ mà ý tưởng trong đầu không nhỏ chút nào".

Tuy Lâm Hải cũng biết khuê nữ của mình trong ba người con thì chính xác là người nổi trội nhất, nhưng đây là tiểu bảo bối của mình, con có thông minh hơn người thì có làm sao? Chỉ cần bản thân mình đủ sức bảo vệ cả nhà thì cũng không cần lo lắng quá. Lại nói, con cái đều thông minh không phải chuyện tốt sao nên Lâm Hải trấn an nương tử của mình: "Nàng đừng lo quá, ta nghĩ Mẫn Trúc từ nhỏ đã được chúng ta cho đi nhiều nơi, thấy được nhiều hoàn cảnh khác nhau, cho nên con bé kiến thức mở mang hơn bạn cùng trang lứa thôi".

Dương thị gật đầu nói phải, sau đó dọn giường nghỉ trưa, sáng nay nàng bồi Phó thị cả sáng, người cũng có chút mệt.

Mẫn Trúc về tới viện của mình, trước tiên cho Xuân Trà trải giường, sau đó sai Hạ Trà đi nói với đầu bếp cần chuẩn bị một ít hạt sen và lá sen cho buổi chiều. Mùa này hoa sen chưa nở nên không thể dùng hoa sen trang trí được rồi.

Hạ Trà vừa rời khỏi, Thu Trà tiến vào đưa cho Mẫn Trúc một ít trái dâu tằm chín mà người nhà của Lưu đầu bếp gửi từ thôn lên.

Mẫn Trúc nghĩ tới làm rượu dâu tằm, nhưng bây giờ ngâm rượu thì phải đợi ít nhất hai tháng mới uống được. Nhưng mà cứ ngâm thôi, lúc đó cũng sẽ có dịp dùng tới.

Nghĩ như vậy Mẫn Trúc hỏi Thu Trà: "Dâu tằm này là của người nhà Lưu đầu bếp sao? Tỷ nhắn Lưu đầu bếp hỏi người nhà của ông có còn nhiều không? Nếu còn nhiều thì đưa khoảng năm mươi cân đến, mua lại".

Thu Trà thắc mắc nói: "Tiểu thư à, người mua nhiều dâu tằm làm gì, ăn cũng không hết nhiều như vậy, lại nhanh hư".

"Muội tính làm thử món mới thôi, thu nhiều lỡ có làm hư thì có để thực hiện lại" Mẫn Trúc chỉ giải thích qua loa với Thu Trà rồi được Xuân Trà nhắc nhở nên nghỉ ngơi nên cũng đi nghỉ trưa.

Nghỉ trưa khoảng nửa canh giờ thì Mẫn Trúc dậy luyện chữ thêm một canh giờ nữa, Xuân Trà ở một bên yên lặng mài mực.

Hạ Trà lúc này tiến vào nói lá sen tươi đã đưa tới. Mẫn Trúc dùng bút, đi tới phòng bếp, việc đầu tiên là sai người làm sạch sẽ một con gà, sau đó nhét nắm đông cô, củ ki, hạt sen, gừng và một chút gia vị vào bụng gà, cuộn lá sen kín khắp thân gà, bó chặt lại, rồi đem đi hấp khoảng hơn nửa canh giờ.

Tiếp đó, ngó sen cũng được lột lớp vỏ ngoài lấy thân trắng bên trong cắt khúc, ngâm với một ít muối và giấm cho ra bớt nhựa. Ngó sen Mẫn Trúc làm món gỏi ngó sen -tôm, thịt chua ngọt hấp dẫn. Mẫn Trúc có chút tiếc vì thời này chưa có trái ớt, nên vị cay được thay bằng tiêu đen tạm, còn màu đỏ cho bắt mắt thì Mẫn Trúc dùng cà củ cải đỏ tạm.

Bận rộn cũng mất hơn một canh giờ, Mẫn Trúc lại trở về viện rửa tay chân, mặt mũi, thay nam trang chuẩn bị luyện võ.

Xuân Trà nhìn Mẫn Trúc bận rộn cả ngày hôm nay mà thương nên nói với Hạ Trà: "Tiểu thư là con nhà quan, là lá ngọc cành vàng mà tỷ thấy còn vất vả hơn cả chúng ta nữa, muội xem từ sáng tới giờ chúng ta đi theo tiểu thư thôi cũng đủ mệt. Tiểu thư mới bảy tuổi mà học cầm, luyện chữ, nghĩ món ăn mới lạ, học võ".

Hạ Trà nhìn Xuân Trà cười nói: "Chúng ta hầu hạ được chủ tử tốt như tiểu thư đã là vạn hạnh. Tiểu thư khổ cực trước mắt biết đâu sau này phong quang vô hạn, tỷ cố mà chăm sóc tiểu thư cho tốt a. Sau này tỷ còn phải nhờ tiểu thư chỉ hôn đấy".

Xuân Trà nghe Hạ Trà nói chuyện kết hôn thì đỏ mặt nói: "Xem muội kia, ta đương nhiên sẽ chăm sóc tốt tiểu thư, nhưng việc kia không phải nữ nhi gia chúng ta lúc nào cũng treo ở cửa miệng như muội".

Hạ Trà thấy Xuân Trà đỏ mặt mắng người thì càng muốn trêu chọc: "Tỷ nói việc kia là việc gì cơ? "

Xuân Trà mặt càng đỏ bỏ chạy: "Ta không thèm nói với muội nữa".

Hạ Trà đứng nhìn theo cười haha sau đó bê chậu nước đi ra ngoài, Thu Trà vừa giúp Mẫn Trúc thắt đai lưng lại vừa nói: "Tiểu thư, Lư đầu bếp nói đầu năm này đang chín rộ nên có rất nhiều, tiểu thư muốn chừng nào người ta giao tới thì giao phó với nô tỳ, nô tỳ sẽ báo lại với Lư đầu bếp, Lư đầu bếp cũng nói giá hiện tại thôn dân bán một cân là hai văn tiền. Nếu tiểu thư lấy nhiều có thể bớt một chút".

Mẫn Trúc gật đầu: "Ta biết rồi, ta đã nói cần năm mươi cân nên tỷ nói Lư sư phụ năm ngày nữa là ngày hưu mộc, ngày đó nói họ giao qua sớm một chút".

Thu Trà vội đáp ứng: "Dạ, nô tỳ đã hiểu".

Lúc Mẫn Trúc ra đến hoa viên thì mọi người cũng đã đông đủ.

Cần Tuệ nhân lúc Vương bộ đầu chưa tới nháy mắt với Mẫn Trúc hỏi: "Có phải tối nay chúng ta được thưởng thức món mới không tiểu Trúc? "

Mẫn Trúc nhướn mày: "Không phải tới lúc dùng bữa ca sẽ biết sao? "

Trương Vô cười hi hi nói: "Ta có đi ngang nhà bếp, nhưng không nhìn thấy gì".

Mẫn Trúc cười đáp lại: "Đương nhiên tứ ca không nhìn thấy rồi, phải tầm ba khắc nữa Lư sư phụ mới bắt đầu nấu".

Hai người Cần Tuệ và Trương Vô biết không hỏi được gì nên từ bỏ. Lúc này hai huynh đệ Vương bộ đầu cũng đi tới, mọi người bắt đầu khởi động tay chân, luyện quyền...

Bữa tối mọi người được thưởng thức hai món mới lạ là gà hấp lá sen và gỏi ngó sen. Mọi người tấm tắc khen không dứt miệng. Khai vị với món gỏi chua ngọt giúp kích thích vị giác, món gà hấp bùi mà không béo, mùi thơm của lá sen và nắm lại ngấm vào thịt gà làm thịt gà có vị thanh thanh, ăn vào cảm giác khá mới lạ. Đến như Dương Trí bình thường ăn uống có lẽ nghi nhất mà hôm nay cũng bôi thêm một chén cơm.

Sau khi dùng xong bữa, mọi người đều vuốt bụng tròn nho nhỏ của mình. Cần Tuệ vui tươi nhìn Mẫn Trúc: "Tiểu muội, trong đầu muội còn bao nhiêu món ăn nữa vậy? Hay muội liệt kê hết suy nghĩ kì lạ trong đầu muội ra, chúng ta mở tủ lâu, nhất định bán chạy".

Cần Minh lấy chiết phiến (quạt giấy) gõ nhẹ lên đầu Cần Tuệ: "Nói hưu nói vượn, đệ nghĩ xem tiểu muội của chúng ta mấy tuổi. Ta đã nhắc đệ bao nhiêu lần có nhớ không? Nếu không đủ sức giữ tính mạng thì làm người không nên quá nổi bật, phải biết điệu thấp là như thế nào".

Cần Tuệ biết sai cúi đầu nhưng cố nói một câu: "Đệ cũng chỉ nói thôi mà".

Lâm Hải lúc này mới nghiêm giọng nhắc nhở: "Cần Minh nói không sai đâu, việc Mẫn Trúc có thể làm ra món ăn, hay chế ra những thứ mới mẻ, các con có thể phủ nhận thì tuyệt đối không được thừa nhận với người ngoài. Đây là vì ăn toàn của Mẫn Trúc cũng chính là an toàn của toàn gia. Ta hôm nay cũng chính thức nhắc nhở các con không được khoe khoang bản thân có tài. Anh hùng không phải là huênh hoang, các con hiểu chưa? "

Tất cả mấy người Dương Trí đều đứng lên thi lễ nói: "Đã hiểu".

Lúc này Lâm Hải mới hài lòng gật đầu, sau đó kiểm tra công khóa của từng người, lại giúp mấy người Dương Trí giải đáp một vài khúc mắc với bài giảng của tiền sinh ở thư viện sau đó mới giải tán.

Mẫn Trúc trở về phòng, mang theo nén vô phòng mà nàng dành riêng để chế tạo hương liệu, nhằm nghiên cứu thêm một số loại hương liệu khác làm phong phú thêm cho hương liệu nước. Căn phòng này được khóa kỹ càng, chỉ có Mẫn Trúc và Cần Minh có chìa khóa, kể cả Lâm Hải và Dương thị cũng không thể bước vào nếu không có sự đồng ý của Mẫn Trúc. Nha hoàn thiếp thân của Mẫn Trúc cũng chỉ có thể đứng canh ngoài cửa, không được bước vào trong.

Mấy hôm trước Cần Minh tìm được một số loại sách nói về thảo mộc và các loài hoa hiếm. Mẫn Trúc đang nghiên cứu tác dụng của các loại thảo dược khi kết hợp chung với nhau, nên việc Xuân Trà thương tiếc tiểu cô nương mới bảy tuổi mà quá bận rộn này cũng không phải không có lý do.

Tối đầu giờ hội, Mẫn Trúc vẫn chưa ra khỏi phòng hương liệu. Xuân Trà nhẹ nhàng gõ cửa nói: "Tiểu thư, cũng khuya lắm rồi, người nên nghỉ ngơi thôi, sáng mai giờ nào tiểu thư phải dậy rồi đó".

Mẫn Trúc nghe tiếng Xuân Trà nhắc nhở cũng không cự tuyệt ý tốt của nàng ấy, thu dọn sách bút và một vài hương liệu khô, sau đó đi ra khỏi phòng khóa cửa lại: "Cám ơn Xuân Trà tỷ nhắc nhở, ta đang tập trung nên không chú ý giờ giấc".

Xuân Trà cười với Mẫn Trúc mà không nói gì, một đường theo chủ tử về phòng ngủ giúp Mẫn Trúc chải đầu, rửa mặt, súc miệng, hạ màn giường rồi nằm ngủ tại giường nhỏ được bố trí ở góc trái của phòng. Xuân Trà biết, đúng lý ra thì nô tỳ phải ngủ dưới sàn hoặc ngủ ở ván nhỏ, nhưng Mẫn Trúc đã nói với nương nàng cho đặt thêm một chiếc giường nhỏ ở góc phòng, để nếu ai canh đêm thì sẽ ngủ ở đó. Đây là chủ tử quan tâm đến người hầu cận mình, nên ba tỷ muội Trà đều rất tận tâm hầu hạ Mẫn Trúc.

Sáng sớm hôm sau, sau khi luyện quyền, ăn sáng, mọi người chia ra, nam chủ đi huyện nha, các công tử thì đi thư viện. Mẫn Trúc hôm nay cũng phải đi tới tuần phủ để học cầm. Trước khi tới nhà gian, Mẫn Trúc ghé qua chính phòng thỉnh an Phó Thị, không quên tặng một ít điểm tâm cho vị tuần phủ phu nhân.

Phó thị hỏi thăm nàng đôi ba câu rồi để nàng đi nhà gian học cầm với Mộc sư phó.

Kết thúc buổi học, trước khi về nhà Mẫn Trúc đi dạo chợ một vòng. An thành tính ra cũng khá gần kinh thành nên cũng khá nhộn nhịp. Hôm nay mục đích của Mẫn Trúc tới chợ để xem có loại rau dưa gì mới mẻ để làm món ăn lạ miệng giúp Dương thị thân cận với Phó thị hơn.

Đi một vòng Mẫn Trúc cũng chưa thấy gì lạ, lúc đi được hơn nửa chợ, Mẫn Trúc có chút nản lòng thì lại thấy ở một sạp rau lớn hình như có bày bán bắp cải. Nàng lại gần để xem cho rõ hơn thì đúng chính xác là bắp cải.

Mẫn Trúc nhìn ông chủ sạp rau hỏi: "Đại bá à, đây là rau gì vậy? Nhìn thật lạ mắt".

Ông chủ nhìn tiểu cô nương ăn mặc phú quý thì biết có thể thử vận may phát nên cười cầu tài với Mẫn Trúc nói: "Đây gọi là rau Tùng*, em trai của ta đi buôn tơ lụa mang về một ít hạt giống để ta trồng thử, tiểu cô nương mua về ăn thử, chỉ cần luộc chín là được, ăn có vị ngọt đấy".

(Minh tra google thấy người thời xưa người ta gọi bắp cải là rau Tùng, không biết phải loại này không nữa ☐. Kiến thức nông cạn, mọi người bỏ qua cho).

Mẫn Trúc cười hỏi: "Thế đại bá bán bao nhiêu một cân? "

Ông chủ sạp rau suy nghĩ một lát rồi nói: "Một trăm văn một cân, không bớt".

Mẫn Trúc há hốc miệng, cái này tính là cướp luôn sao? Một trăm văn một cân rau bắp cải?

Mẫn Trúc cúi đầu chán nản nói: "Ta không có nhiều tiền như vậy, đại bá bán cho người khác đi".

Ông chủ sạp rau lúc này có hơi hối hận khi hét giá cao quá nên vội vàng nói: "Hay là ta bớt cho tiểu cô nương vậy, tám mươi văn một cân thì thế nào? " Thực ra hạt giống là đệ đệ hẳn xin được không tốn tiền, loại rau này cũng dễ trồng, mới có hơn một tháng mà bán được rồi, thực ra mười văn một cân rau còn bị chê đắt. Tại hẳn thấy tiểu cô nương ăn mặc phú quý nên muốn kiếm thêm thôi, chứ từ sáng tới giờ có ai mua đâu. Giờ người ta không mua nữa hẳn làm thế nào đây?

Mẫn Trúc móc hầu bao dốc hết ra nói: "Ta thực sự chỉ có mười lăm văn tiền thôi, cha ta không cho ta nhiều tiền đâu".

Ông chủ sạp rau suy nghĩ chần chờ không muốn bán, Mẫn Trúc xoay người rồi đi. Ông chủ sạp rau vội vàng gọi lại nói: "Thôi, tiểu cô nương lại đây, ta bán cho ngươi, nhưng ngươi phải về nói người nhà lần sau nhất định ghé mua rau ủng hộ ta, được chứ? "

Mẫn Trúc cười tươi rồi nói với ông ta: "Được chứ, ta sẽ nói với nương cho người tới mua rau của đại bá. Hay mỗi sáng đại bá cho người mang rau tới nhà ta cũng được, nhà đại bá ở đâu? Sau này cần rau gì buổi chiều ta sẽ sai người tới dặn, buổi sáng đại bá mang rau tới".

Ông chủ sạp rau cười ha ha nói: "Tiểu cô nương à, ta bán tới cuối giờ tỵ là thu dọn về nhà rồi, nhà ta cách thành tới sáu dặm đường, làm sao buổi chiều người tới nhà ta được? Nếu tiểu cô nương muốn ăn rau sáng sớm thì khi đấy sạp rau lên chợ ta sẽ ghé nhà cô nương trước, vậy được chứ? "

Mẫn Trúc gật đầu: "Vậy tốt quá, đại bá, nhà ta ở ngay sau huyện nha. Nếu người đi từ cửa Nam sẽ tiện đường ghé ngang qua đó rồi, nếu không người nhà ta ra đây lấy cũng được".

Ông chủ sạp rau gật đầu liên tục nói: "Thuận tiện, thuận tiện. Nhưng sau huyện nha là căn nào? "

"A! Là hậu viện của huyện đường đó". Mẫn Trúc rất ngại trả lời.

Ông chủ sạp rau có chút đỏ mặt hỏi lại: "Nói vậy tiểu cô nương đây là...? "

Thu Trà này giờ im lặng nay lên tiếng: "Tiểu thư nhà ta là thiên kim của Lâm huyện lệnh".

Ông chủ sạp rau chính thức bị dọa xanh mặt, hẳn cư nhiên đi hét giá một trăm văn tiền một cân rau với thiên kim nhà quan. Ôi, phen này xong rồi! Lúc này ông chủ sạp rau nhìn Mẫn Trúc cười nịnh nọt nói: "Tiểu thư xin chớ chấp với tiểu nhân, là tiểu dân có mắt không trông, không nhận ra quý nhân. Rau này người cứ cầm về, không cần đưa tiền".

Mẫn Trúc nhìn ông chủ sạp rau nghiêm mặt nói: "Cha ta không dạy ta mua đồ của người không trả tiền, rau bình thường là hai, ba văn một cân. Cây rau Tùng này mới lạ, lại cũng tám ba cân đi, ta trả đại bá mười lăm văn là được rồi chứ? "

Thấy Mẫn Trúc vẻ mặt chính nghĩa nói mấy lời này, ông chủ sạp rau liên tục gật đầu: "Được, được, tiểu thư là có tấm lòng lương thiện, tiểu dân cảm tạ".

"Nếu đại bá vẫn muốn bán rau cho nhà ta, thì sáng mai cứ đưa rau tới, sẽ có người ra lấy rau. Lại nói, không biết loại rau Tùng này đại bá còn nhiều không? "

Chủ sạp rau thấy Mẫn Trúc không truy cứu việc hắt hết giá rau trên trời thì thở phào một hơi, sau đó cười nói: "Hồi tiểu thư, tiểu dân chỉ mới trồng thử một ít, hiện trong nhà tuy còn nhưng chỉ có khoảng mười cây thôi".

Mẫn Trúc gật đầu nói: "Vậy mười cây đó đại bá cứ tạm trồng thêm ba tới năm ngày đi, có thể ta sẽ mua hết với giá năm văn một cân".

Ông chủ sạp rau mở cò trong bụng, mỗi cây Tùng tầm ba đến bốn cân, mười cây vị tiểu thư này lấy hết không phải hắt có gần hai trăm văn tiền sao? Trồng hơn một tháng kiếm được hai trăm văn tiền, thật vui mà! Vậy nên hắt luôn miệng đáp ứng sẽ để rau cho Mẫn Trúc. Lại hẹn sáng mai sẽ mang rau tới cho Mẫn Trúc mua trước.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Mẫn Trúc cùng Thu Trà mang rau ra tới xe ngựa, phu xe vội vã giúp tiểu thư nhà hắt bỏ rau ra học phía sau xe rồi lại đánh xe hướng huyện nha mà chạy.

Về tới nhà Mẫn Trúc lại vội chạy xuống phòng bếp thì thấy nương nàng đang trong bếp hầm canh. Mẫn Trúc cười hi hi chạy đến bên Dương thị hỏi: "Nương à, người đang hầm canh cá sao? Mùi thơm quá!"

Dương thị nhìn Mẫn Trúc âu yếm gõ nhẹ trán nàng: "Đi huyện cảm về rồi sao? Sao không ở trên nhà nghỉ ngơi đợi nương mà chạy tới đây? Hôm nay con học có tốt không? Mọc sư phó có hài lòng không?"

Mẫn Trúc bắt đầu dĩ thử dài: "Nương, người hỏi nhiều như vậy làm con không biết làm sao trả lời luôn. Nhưng mà mọi thứ hôm nay đều tốt. Con hôm nay ở chợ tìm được một loại rau mới, nên con vội chạy tới đây để sơ chế trước, sau đó buổi chiều sẽ nấu món canh mới mẻ cho cả nhà".

Lúc này Dương thị mới nhìn ra phía sau Mẫn Trúc, thấy Hạ Trà cùng Thu Trà đang mỗi người cầm một ít rau, một ít thịt heo, nấm, hành củ, hành lá và thêm một cây rau hình thù kỳ lạ nữa thì kinh ngạc hỏi: "Đây là loại rau gì? Trắng trắng tròn tròn, nhìn thật lạ!"

Thu Trà lúc này ở ngoài chợ cũng nghe qua ông chủ sạp rau nói nên vội thưa: "Hồi phu nhân, nô tỳ nghe ông chủ sạp rau nói đây được gọi là rau tùng, hạt giống lấy được từ con đường buôn tơ lụa gì đó".

Dương thị gật đầu đã hiểu, lại quay sang nhìn Mẫn Trúc: "Đây là loại rau mới, sao chúng ta có thể biết kiểu chế biến nào được đây?" Sau lại quay sang Hạ Trà, thấy nàng ta cầm đủ các thứ thì lại nói: "Rau quan trọng là tươi mới, con mua hôm nay, thời tiết chuyển hè bắt đầu nóng, ngày mai rau sẽ héo hết, ăn không ngon nữa. Rau hôm nay nương lại đã cho Lưu đầu bếp mua đủ rồi".

Mẫn Trúc cười hi hi nói: "Rau này hôm nay con sẽ làm canh buổi chiều, hôm nay rau xào nhiều chút cho mọi người ăn ngày nóng tốt mà nướng".

Dương thị nghi hoặc nhìn Mẫn Trúc: "Nhưng chúng ta lại không biết nấu món rau mới lạ này như thế nào a".

Mẫn Trúc nháy mắt với nương nàng nói: "Người yên tâm đi, con sẽ làm ra mỹ vị cho cha nương và các ca ca thưởng thức".

Dương thị bật cười nhưng không nói gì, nàng nghĩ con gái mình chắc lại đọc từ một cuốn sách nào đó về loại rau này rồi. Dương thị sắp xếp canh cá và com và thức ăn mặn, đưa cho Tín Nhất, Tín Nhị đang đứng chờ để mang com tới thư viện cho các công tử và tam Tín đang theo hầu con cháu nàng.

Sau đó lại sai Thư Cầm đi mời Lâm Hải về dùng bữa trưa. Rồi lo sắp xếp các món lên gian chính phòng chuẩn bị dùng bữa.

Mẫn Trúc chỉ phân phó sơ Lưu đầu bếp tách rau củ ra thành từng lá riêng biệt, sau đó ngâm trong nước muối loãng. Thịt thì đến giờ nấu com chiều thì băm nhỏ, ướp chút hành, tiêu, muối và một ít nước tương. Lá hành, nấm thì cứ để đó, chiều nàng sẽ sơ chế. Một vòng bận rộn cũng gần giờ Ngọ rồi, Mẫn Trúc cũng dẫn mấy nha hoàn của mình đi lên chính phòng dùng bữa.

Hôm nay Mẫn Trúc nghỉ trưa chỉ tầm khoảng hai khắc, sau đó nàng lại vào gian phòng hương liệu bận rộn.

Mẫn Trúc đang cố gắng điều chế một vài loại hương liệu chuyên dùng cho mùa hè. Nhưng thực ra mùa hè nếu hương quá thơm, quá nồng sẽ khiến người ta khó chịu. Bây giờ trước mắt nàng có hương bạc hà, hương cam, hương cúc. Nhưng như vậy quá ít chủng loại lựa chọn. Lại thêm những loại hương này đã có sẵn ở cửa hàng, bây giờ cần là loại hương mới lạ. Thật đau đầu mà!

Mẫn Trúc ngồi trong phòng cau mi suy nghĩ một lúc mà chưa nghĩ ra được hương gì làm con người ta cảm thấy sảng khoái với thời tiết nóng nực này. Mà ở đây chưa có hoa oải hương, Mẫn Trúc mở sách về thảo dược ra đọc tý mi từng trang, bỗng mắt nàng sáng lên "cây hương như*!". Đúng rồi, hoa này ở đây có, không những có mà có nhiều là khác, thật là khéo mà.

(*: Cây hương như có nhiều tác dụng quan trọng như lợi thấp, mở huyệt, hành thủy, giảm sốt. Chủ yếu được dùng để chữa đau bụng, cảm mạo, thủy thũng, nhức đầu, nôn, chảy máu cam, tiêu chảy... Vào mùa hè dùng để trị cảm nắng, mùa đông trị nhiễm lạnh)

Mẫn Trúc rất vui vì vào đầu tháng năm hương nhu này sẽ nở rộ khắp nơi, đây không phải là nguyên liệu thiên nhiên sẵn có sao, không mất tiền mua nguyên liệu, chỉ mất công hái và điều chế thành tinh dầu thôi, quả là vui mà.

Suy nghĩ của Mẫn Trúc trước mắt là cứ mỗi mùa ra thêm một loại hương liệu mới. Nhưng có nhiều loại hương phải tìm trong rừng sâu hoặc khu vực hiểm trở. Mà Dương gia được Dương lão gia từ dặn, mọi đi giao trà hay đi thu tiền hàng sẽ luôn phải có người để ý mua hoa hoa thảo thảo hiếm lạ mang về, việc này cũng khá vất vả vì Mẫn Trúc muốn là sau khi có giống hoa lạ thì tự tìm cách trồng để tiếp tục nhân giống. Tuy rằng rất vất vả lúc đầu nhưng về sau nếu cây giống phát triển tốt thì nguyên vật liệu đã có sẵn, mọi người sẽ không quá vất vả trong việc tìm kiếm lại giống hoa hay cỏ đó nữa. Chính vì thế, nam đinh Dương gia khi hỏi được hoa sẽ muốn luôn cả cây mua mang về chứ không chỉ là hoa khô. Việc này cũng làm tốn khá nhiều thời gian của mọi người. Nhưng ai cũng biết đây là con đường phát tài khác của Dương gia trừ lá trà, nên ai cũng tranh thủ khi tới vùng xa hoặc khu phủ thành chuyên về thảo dược sẽ tìm mua một số giống cây hoa lạ, có mùi thơm mang về.

Mẫn Trúc bắt đầu viết thư cho Dương lão gia từ, nhờ ông ngoại nàng bắt đầu thu thập hoa hương nhu và điều chế tinh dầu theo công thức của lá bạc hà. Mẫn Trúc dạo này khá bận rộn nên thực không thể về Dương gia cùng mọi người xem xét hoa hoa thảo thảo mà các thức, bá và biểu ca mang từ các nơi về. Điều này làm Mẫn Trúc có chút lo lắng. Vì thực sự có một số loại hoa hay cỏ không thể dùng làm hương liệu bán ra ngoài được, mặc dù loài thực vật đó có mùi rất dễ chịu đi chăng nữa, nói ví dụ như loại cỏ mơ* hay hoa khổ ngải*. Đây là một trong số loại hoa cỏ không thể bán được, rất nguy hiểm cho người sử dụng.

(* Cỏ mơ: là một loại cây bụi có kích thước trung bình được biết đến là loại cỏ gây ảo giác và tăng cường những giấc mơ. Bởi vì điều này, nó thường được gọi là "giấc mơ thảo mộc". Làm người ta thường xuyên ngủ mơ, nếu sử dụng quá nhiều sẽ dần dần lâm vào hư ảo.

* Hoa khổ ngải: Có chứa chất thuyone là một phân tử hiện diện trong absinthe.

Là một chất gây:

- co giật

- và gây ra những cảm giác của sự động ức chế

(thí dụ như ít xấu hổ, không để ý hành vi của mình, có thể dẫn đến thái độ tự tin, quá dạn dĩ), và ngay khi liều dùng quá cao, sẽ gây ra: - những ảo giác.)

Trong thư, Mẫn Trúc cũng dặn Dương lão gia từ nên chăm sóc các loại hoa cỏ kia trước, đợi nàng đọc tốt sách thuốc rồi mới từ từ điều chế chúng sau. Hiện tại bây giờ cũng không vội.

Viết xong thư thì Xuân Trà cũng gõ cửa nhắc nhở Mẫn Trúc nên đi phong bếp dặn Lưu đầu bếp làm món ăn mới như thế nào, sau đó nàng còn phải cùng các ca ca đi tập võ nữa.

Mẫn Trúc vội vàng bỏ thư vào phong bao, sau đó ra ngoài đưa cho Xuân Trà dặn nàng mang phong thư này giao cho Ngạn Ân, nhờ hắn đưa cho sai nha trong huyện đường giao cùng công văn về An Sơn huyện vào hai ngày tới. Còn mình thì dẫn theo Hạ Trà và Thu Trà xuống bếp.

Do bắp cải đã ngâm qua nước muối loãng nên cũng mềm rồi, Mẫn Trúc chỉ cần trụng sơ trong nước sôi, sau đó lấy thịt, nấm, hành, tiêu đã được Lưu đầu bếp trộn chung cùng gia vị sẵn chia thành từng khối nhỏ vừa ăn. Tiếp theo lại trụng sơ hành lá trong nước sôi. Tới đây Mẫn Trúc hướng dẫn Lưu đầu bếp trải lá bắp cải, sau đó cho thịt trộn vào cuộn lại, lấy hành lá trụng qua nước sôi cột lại giống như một chiếc bánh nho nhỏ, nhìn rất hấp dẫn. Những cuộn bắp cải đó được cho vào lồng hấp chừng nửa khắc, sau đó bỏ vào nồi nước xương ninh trong hai canh giờ trước đó. Vậy là Mẫn Trúc đã hoàn thành món canh bắp cải cuộn thịt. Bây giờ tới món thịt nướng tiêu mật ong. Thịt bụng heo được ướp với muối, tiêu và đặc biệt là ngũ vị hương mà Mẫn Trúc mới làm ra hồi tháng trước, sau đó xiên vào thanh trúc, thịt được xếp từng lớp, từng lớp. Sau đó quét một lớp mật ong ở bên ngoài. Trên đầu thanh trúc cột một sợi dây dài tầm hơn một gang tay người lớn, sau đó làm giá treo gần bếp lò than lớn. Sợi dây vặn xoắn lại, sau đó để thanh trúc tự xoay tròn. Bên dưới thanh thịt nướng để một cái khay lớn hơn đường kính miếng thịt để đựng lớp mỡ chảy xuống. Khi lớp mỡ chảy ra, Mẫn Trúc dặn Lưu sư phụ lại quét lớp mỡ đó lên lớp thịt để tránh thịt không bị khô. Việc nướng thịt này tầm hơn nửa canh giờ mới xong. Mẫn Trúc bàn giao lại cho Lưu sư phụ, sau đó trở về viện của mình nghỉ ngơi một chút rồi đi luyện võ.

Mẫn Trúc vừa ra tới hoa viên thì Trương Võ chạy tới nói: "Tiểu muội muội, A Trí biểu ca hôm nay tới gặp nương nói muốn thú thê a". Nói xong còn như con mèo nhỏ ăn vụng được món ngon, che miệng cười hắc hắc.

Mẫn Trúc tròn mắt ngạc nhiên hỏi: "Thật?"

Trương Võ nhướn mày nói: Đương nhiên là thật, khi này ta muốn tới hỏi nương mấy ngày nữa được nghỉ học hai ngày, nương có thể cho chúng ta đi thăm thú huyện thành này được không. Chúng ta tuy tới đây lâu nhưng chưa được ra ngoài thành chơi còn gì. Nhưng biểu ca còn nhanh chân hơn ta nữa. Tới gặp nương chúng ta đề xin nương ra mặt hỏi thăm cô nương nhà người ta".

Mẫn Trúc và Trương Võ rảnh rồi ngồi chồm hổm, châu đầu vào nhau xì xầm bàn xem cô nương nhà ai được biểu ca nhìn trúng. Đang to to nhỏ nhỏ nói thì ba người Cẩn Minh, Cẩn Tuệ cùng Trương Văn đi tới. Cẩn Minh thấy đề đề muội muội thì thầm thì buồn cười nghĩ "trong nhà mình mà còn phải to nhỏ như vậy?"

Cẩn Tuệ thì tò mò tiến lại gần hai người nghe cho rõ xem họ nói gì. Nhưng hai người nói nhỏ quá, Cẩn Tuệ chỉ nghe loáng thoáng "biểu tẩu, biểu ca... gả qua...". Cẩn Tuệ đang tính tham gia góp vui nhưng Vương bộ đầu đi tới cắt ngang ý tưởng này. Vương bộ đầu hô lớn: "Tới giờ luyện quyền, mọi người mau làm động tác khởi động".

Mấy huynh đệ muội Cần Minh vội vàng vào hàng, bắt đầu bài tập. Vương bộ đầu nhìn mọi người rồi hỏi: "Sao hôm nay không thấy Dương Trí?"

Lời vừa nói dứt Dương Trí đã từ sau hô to: "Thưa sư phụ, đồ đệ có mặt, xin lỗi sư phụ, đồ đệ có chút việc nên tới hơi trễ".

Wương bộ đầu nghiêm mặt không nói gì, chỉ gật đầu, sau đó để Dương Trí vào hàng cùng mọi người luyện tập.

Dương Trí thấy Mẫn Trúc và Trương Văn ánh mắt nhìn mình không đúng lắm. Nhưng đây đang ở chỗ luyện võ, Dương Trí cũng không kịp hỏi xem sao hai đứa nhỏ hôm nay lại nhìn mình với ánh mắt mang ý "đệ/ muội biết hết rồi" như vậy.

Dương Trí vừa tập vừa suy nghĩ ánh mắt của hai người Trương Văn và Mẫn Trúc thì Vương bộ đầu vỗ vai hắn một cái thật mạnh nói: "Trong lúc luyện tập không nên mất tập trung. Cần phải cố gắng hết sức mới mong có thành tích tốt, học văn cũng như học võ, mình bỏ ra bao nhiêu thì nhận lại được bấy nhiêu. Đây là đạo lý căn bản nhất, ta mong mọi người hiểu lấy".

Tất cả đồng thanh hô: "Đã hiểu, thưa sư phụ".

Wương bộ đầu nói tốt, sau đó đi một bộ quyền mới, mọi người hết sức tập trung học theo.

Wương bộ đầu không chỉ dạy mọi người đánh quyền, sử dụng đao kiếm mà còn dạy mọi người điều khí, tĩnh tâm. Vương bộ đầu nói về sau sẽ dạy mọi người kinh công. Mẫn Trúc rất là háo hức tới ngày được luyện kinh công trong truyền thuyết này nên học so ra còn chăm chỉ hơn cả Dương Trí và Cần Minh. Vì Vương bộ đầu có nói qua, Cần Minh, Dương Trí và Trương Văn tuổi hơi lớn, ba người họ lại quyết tâm theo văn nên chỉ cần luyện chạy nhanh là tốt rồi nên việc học điều khí ba người họ cũng chỉ học trong khả năng chứ không thực sự cố hết sức.

.....0000000000.....

Cám ơn mọi người đã ủng hộ mình:)

hy vọng mọi người đi qua cho mình một vote:)

Ngoài lề một chút

Cây hương như ấy, thực sự hoa rất thơm (sở thích cá nhân thôi:))

Hồi nhỏ mình nghịch dại, hoa thơm thì nghĩ nhét sâu trong mũi ngửi được lâu. Nhét xong không lôi ra được =))))

Hôm đó cả nhà đi vắng hết chứ, sợ phát khóc luôn. May có mình về sớm giúp mình lôi cái hoa ra =))))

Kỷ niệm hồi bốn tuổi rưỡi đầy kinh hoàng đấy =))))))

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tim Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Đến bữa cơm tối, sau một ngày mệt nhọc, mọi người được thưởng thức một bữa ăn đầy đủ sắc- hương- vị thì không còn gì thỏa mãn hơn. Cần Tuệ như tối hôm qua, ăn no xong bắt đầu cảm thán: "Ăn ngon quá, nướng à, bụng con no căng rồi mà vẫn muốn ăn nữa đây!"

Lâm Hải cùng Dương thị bật cười, Trương Võ thì liên tục gật đầu phụ họa lời Cần Tuệ nói: "Đúng đó, con cũng muốn ăn thêm, nhưng Vương sư phụ dặn, ăn no quá vào buổi tối không tốt cho việc luyện điều khí, nên con không dám ăn nữa". Nói xong còn nhìn đĩa thịt nướng chỉ còn vài mảnh vụn với ánh mắt thèm thuồng.

Thấy hai người Cần Tuệ và Trương Võ như vậy cả nhà bật cười, Dương thị yêu thương sờ đầu hai nhi tử của mình nói: "' Nếu mấy đứa thích, nướng sẽ thường xuyên nấu là được mà, không cần phải làm bộ đáng đáng thương như vậy đâu".

Dương thị nói xong cả nhà cười không dứt, Cần Tuệ và Trương Võ biết cả nhà đang cười nhạo hai người thì có chút xấu hổ. Cần Tuệ tuy ngại chút nhưng dù sao cũng là ở nhà mình nên cười hi hi nói: "Con chỉ nói sự thật thôi mà, không phải mọi người cũng như vậy sao?"

Còn Trương Võ biết nếu cứ nói nữa cả nhà sẽ làm mình mất hết mặt mũi nam nhi, nên vội vã tìm chuyện khác chuyển hướng mọi người: "Hôm nay con nghe thấy biểu ca xin nướng giúp biểu ca thú nướng từ a".

Mọi người nghe vậy thì ánh mắt oàn gia đổ dồn về phía Dương Trí. Điều này làm vị cử nhân trẻ tuổi của chúng ta có chút thẹn thùng. Dương Trí ho nhẹ hai tiếng, hơi cúi đầu để giảm bớt xấu hổ nói: "Chuyện này ta mới chỉ bàn với cô cô, đệ đừng nói bậy bạ, ảnh hưởng danh dự cô nương nhà người ta".

Mẫn Trúc cười hắc hắc nói: "Biểu ca a, tứ ca mới nói là nghe huynh muốn thú thê, nào đã nói cô nương nhà ai mà biểu ca phải sợ mất danh dự người ta".

Mẫn Trúc nói xong Dương Trí có chút quẫn, miệng liên tục mấp máy muốn giải thích, nhưng nghĩ một chút lại cúi đầu miết chiết phiến giấy "biểu đệ biểu muội toàn là tiểu nhân tình, tốt nhất nói ít sai ít".

Lâm Hải mấy ngày nay công vụ quần thân, giờ nghe con mình nói Dương Trí muốn thú thê thì có chút ngạc nhiên nhìn nương tử mình hỏi: "Dương Trí nhờ nàng thú cô nương nhà ai?"

Dương thị bật cười nhìn trượng phu của mình: "Chàng bận rộn đến hồ đồ sao? Ta sao thú được cô nương nhà người ta mà chàng nói Dương Trí nhờ ta thú? Việc hôn nhân của con trẻ xưa nay là ý của cha mẹ, lời của mối mai. Ta chỉ giúp tâu từ nhìn bộ dáng cô nương nhà người ta, sau đó xem xét tính tình thôi. Còn thú hay không thú lại phải xem nhị ca, nhị tẩu nữa. Nhưng cũng thật khéo đấy, cô nương mà Dương Trí xem trọng lại là nhị nữ thứ hai của Hành sư gia".

Cả nhà nghe tới đây cả Lâm Hải cũng quay sang nhìn Dương Trí. Lúc này Dương Trí mặt đỏ tới mức có thể nói là sắp bị đốt cháy rồi. Dương thị thấy cháu trai xấu hổ tới mức này thì cười giải vây: "Được rồi, mọi người đừng nhìn Dương Trí như thế nữa, trai lớn thú thê, gái lớn gả chồng là việc thiên kinh địa nghĩa mà".

Mẫn Trúc tò mò hỏi Dương Trí: "Biểu ca làm sao quen biết với nhị tiểu thư nhà Hành sư gia vậy?"

Dương thị bắt đầu gõ nhẹ đầu khuê nữ mình: "Con hỏi chuyện này làm gì, con về phòng nghỉ ngơi đi thôi, mấy đứa nữa, đi nghỉ hết đi. Dương Trí ở lại, ta và đượng con có chuyện muốn hỏi con".

Một đám bị đuổi thì ừ rừ bước ra khỏi chính viện, trên thực tế, năm người lại len lén chạy tới cửa sổ rình nghe. Lâm Hải nhìn thấy hết năm cái đầu nhỏ đang hết sức giữ im lặng nghe lén bên ngoài thì buồn cười. Lâm Hải làm mặt nghiêm túc tới trước cửa sổ ngó ra nói: "Bây giờ tất cả trở về viện của mình hay đợi bị phạt?"

Năm người đang khom người thì nghe giọng cha nghiêm nghị trên đầu thì hoảng hồn bỏ chạy. Mẫn Trúc được Cẩn Minh ôm lên chạy trước nhất, ba người còn lại nối đuôi theo sau nhanh chóng chạy ra khỏi chính viện.

Dương thị cùng Dương Trí ở sau cười nghiêng ngả, Lâm Hải cũng không nhịn được mà bật cười: "Đúng là mấy tiểu tình quái mà, nàng xem, Cẩn Minh ngày thường ôn trọng là vậy mà hôm nay cũng theo mấy đứa nhỏ hồ nháo, thật là càng ngày càng mất quy củ rồi".

Dương thị nghe trượng phu trách mấy đứa nhỏ thì nói: "Dù sao cũng là tiểu hài tử, lại là chuyện của Dương Trí, mấy đứa nhỏ tò mò cũng là điều dễ hiểu, chàng đừng nghiêm khắc quá".

Lâm Hải nói: "Được rồi, việc này bàn sau đi. Dương Trí, con nói xem chuyện của con là thế nào?"

Dương Trí nghe Lâm Hải hỏi mới kể sơ lại: "Thưa đượng, con và nhị tiểu thư Hành gia là vô tình gặp mấy lần con qua huyện nha tìm đượng nói chuyện thu thuế. Lúc đó Hành sư gia bận rộn nên nhị tiểu thư đưa com cho ông ấy. Qua mấy lần nói chuyện con thấy cô nương ấy là người có tri thức, hiểu lễ nghĩa, cũng hợp tâm ý con. Nên chiều hôm nay con mới thưa chuyện với cô cô, nhờ người tìm hiểu về nhị tiểu thư Hành gia giúp con".

Thực ra Dương Trí để ý tới Hành nhị cô nương là khi thấy cô nương gia người ta trước mặt mình không quá rụt rè, cũng không kiêu ngạo, lại còn có thể cùng hắn trả lời thi thư, kiến giải về một số việc cũng rất có tầm nhìn. Không phải như mấy cô nương trước đây nương hắn muốn thú giúp hắn, người thì ham hư vinh, người thì quá coi trọng tiền tài lại còn không biết chữ. Nếu sau này hắn thật sự xuất sĩ làm quan thì nương tử như Hành nhị tiểu thư mới có thể ở sau hỗ trợ mình. Mà Hành nhị tiểu thư tuy không phải quá xinh đẹp nhưng khí chất của nàng lại ít cô nương gia nào bì kịp, vì vậy Dương Trí mới động tâm.

Lâm Hải nghe Dương Trí nói vậy thì gật đầu: "Hành sư gia cũng là một người hiểu lý lẽ, nhị nữ của ông ấy chắc cũng không kém. Việc này cứ để cô con tìm hiểu thêm một chút, sau đó sẽ viết thư cho cha nương con. Nếu mọi chuyện đều thuận lợi thì đề cha nương con họ mời bà nội tới cửa nhà Hành sư gia xin cưới. Còn chuyện này nữa, chuyện này chúng ta làm kín kẽ một chút. Nếu thành thì tốt, nếu không thành cũng không ảnh hưởng tới khuê danh của cô nương người ta".

Dương thị gật đầu nói: "Nên như vậy".

Dương Trí cúi đầu cảm tạ nói: "Mọi việc con xin nghe theo sắp xếp của hai người".

Dương Trí vừa bước ra khỏi chính phòng thì năm người biểu đệ, biểu muội của hắn bu lại, kẻ lúi, người kéo. Nhất định phải hỏi cho được người biểu ca ưng ý là cô nương nhà ai. Dương Trí một mực giữ im lặng, quyết tâm "thả chết không khai". Mọi người thấy dùng đủ mọi cách mà Dương Trí không nói thì ừ rừ giải tán.

Dương Trí không phải không muốn nói, mà như lời Lâm Hải dặn dò, nếu sự chưa thành thì nên cẩn thận. Lỡ ầm ĩ lên làm ảnh hưởng khuê danh của Hành cô nương thì không tốt cho nàng ấy.

Mẫn Trúc sau khi về viện của mình thì lấy thực đơn và công thức nấu các món ăn đưa cho Hạ Trà, sai nàng ấy mang qua cho Dương thị. Ngoài bốn món trong hai ngày qua, Mẫn Trúc còn viết thêm về món canh cá và cá hấp mà cả nhà thường nấu ra luôn. Đây là làm phong phú thêm thực đơn để Phó thị dễ chọn lựa hơn. Mẫn Trúc chỉ viết sáu món vì đơn giản nàng biết Phó thị cũng sẽ có những món ăn độc đáo của riêng bà. Khi Phó thị nhờ Dương thị giúp thì một là làm tăng tình cảm hai bên, hai nữa là nếu Dương thị có món ăn mới lạ thì cũng chỉ là đặt hoa trên gấm, làm mọi thứ rực rỡ thêm một chút thôi.

Mẫn Trúc đang ngồi xem sách viết của ba nha hoàn nhà mình, mấy hôm nay Mẫn Trúc căn bản quá bận rộn không kịp giúp các nàng xem lại sách vở.

Hôm nay thừa dịp còn sớm nàng bèn giúp các nàng ấy kiểm tra lại chính tả.

Phải nói, trong ba người Thu Trà là có sức tiếp thu cao nhất, theo sao là Xuân Trà, Hạ Trà thì có chút khôn vặt nhưng việc học chữ lại có phần chậm chạp.

Mẫn Trúc đang dùng mực đỏ để sửa một số lỗi sai trong bài biết của các nàng Trà thì Hạ Trà đi vào. Thời tiết cuối tháng tư, buổi tối vẫn có chút lạnh, Hạ Trà mang một ly nước ấm cho Mẫn Trúc uống, sau đó nhỏ giọng thì thầm vào tai Mẫn Trúc. Nghe xong những lời Hạ Trà nói, Mẫn Trúc có chút ngạc nhiên nghĩ " Dương Trí biểu ca không ngờ là vừa ý Hành nhị tiểu thư".

Mẫn Trúc thấy Hạ Trà đang nhìn mình thì nhỏ giọng phân phó: " Nếu cha nương và biểu ca ta đã không muốn ai biết chuyện này thì tỷ cũng đừng đi nói lung tung. Dù sao chuyện này cũng liên lụy tới khuê danh của cô nương đó".

Hạ Trà cười nói: " Tiểu thư yên tâm, nô tỳ cũng chỉ nói với người thôi".

Mẫn Trúc gật đầu cho nàng đi xuống, mình thì tiếp tục coi bài tập giúp ba người Trà.

Bên viện Lâm Hải và Dương thị sau khi bàn xong chuyện của Dương Trí thì Lâm Hải nói: " Dương Thiên đã báo với ta, có ỏn ngọn đồi ở phía bắc của An Thành này chưa thuộc về ai, vẫn là đất của quan phủ. Ta nghĩ ta sẽ đi xem một chuyến, nếu được thì chúng ta mua ngọn đồi đó rồi xây dựng thôn trang nho nhỏ".

Dương thị gật đầu nói: " Tất cả nghe theo chàng, ta thực cũng không hiểu về những chuyện này lắm".

Lâm Hải nắm tay nương tử mình nói: " Thực ra thì nàng chỉ cần quản gia tốt là đã giỏi lắm rồi. Dù sao những chuyện bên ngoài bây giờ ta cũng được nhạc phụ cùng các cậu cậu giúp rất nhiều. Thí dụ như ta chỉ ở huyện nha, nhưng vẫn đề thôn xóm hay các huyện lân cận thì các cậu cậu giúp ta lưu ý rất nhiều. Ta thực không biết dùng cái gì để báo đáp ân tình của mọi người nữa".

Dương thị nhéo nhẹ lòng bàn tay của Lâm Hải: " Chàng lại nói tới cái gì rồi, không phải cha đã nói rõ với chàng rồi sao? Chàng còn nói những lời này, cha nghe được sẽ giận a".

Lúc Lâm Hải nhận chức huyện lệnh, Dương lão gia tử đã gọi riêng phu thê Lâm Hải tới để dẫn dò. Ông nói Dương gia sẽ dùng toàn lực giúp Lâm Hải đứng vững gót chân trên chốn quan trường, đồng thời Lâm Hải cũng sẽ bồi dưỡng, giúp đỡ những con cháu Dương gia tiến vào con đường nhân sĩ quan gia này. Đương nhiên là những người có tài học thực sự, chứ không phải ông muốn hiển tể của mình phải gánh cả Dương gia, mà là ông muốn tài bồi những người con, cháu có tài của Dương gia từng bước đi lên.

Dương lão gia tử lúc đó đã nói với phu thê Lâm Hải: " Nếu chỉ mình con độc hành một đường, tất nhiên cha không nói là không thể thăng tiến. Nhưng nếu mọi người cùng giúp nhau, đương nhiên sự vất vả mà một mình con phải gánh khi tự mình cố gắng sẽ được san xẻ bớt. Thay vì vất vả một mình thì cùng nhau vất vả, cùng nhau cố gắng cho tương lai. Điều này vừa tăng thêm tình đoàn kết của một đại gia đình, vừa xây dựng nền tảng gia tộc vững mạnh từ gốc. Bất cứ chuyện gì các con cũng nên suy tính từng bước. Không nên mong ngóng việc thăng quan tiến chức nhanh chóng".

Lâm Hải biết, điều mà Dương lão gia tử nói với phu thê hắn thì ông đều thực hiện đủ. Dương lão gia tử đã hỗ trợ Lâm Hải bằng nhiều con đường khác nhau, thí dụ như tin vị huyện lệnh trong An phủ này có người nào có mờ ám ăn hối lộ, người nào có vẻ chính trực. Hay như dân khu thôn nào khó đối phó. Tuy là những chuyện bình thường không thấy có gì to lớn, nhưng khi cần giải quyết công việc thì mới thấy những tin tức này quan trọng cỡ nào với một người mới bước chân vào chốn quan trường.

Đang suy nghĩ mông lung thì Dương thị lay Lâm Hải: " Chàng nghĩ gì mà ta gọi không nghe thế? "

Lâm Hải từ trong suy nghĩ của mình hồi hồn hỏi: " Nàng vừa nói gì?"

" Ta nói mấy đứa nhỏ nói rằng bọn chúng từ khi ở An Thành này còn chưa có dịp được đi chơi, ta thấy khi chàng đi xem khu đồi thì tiện thể cả nhà ra ngoại thành thăm thú cảnh sắc nơi đây luôn, chàng thấy vậy có được không?"

Lâm Hải nghe nương tử nói vậy thì gật đầu đồng ý, sau đó bày giấy bút viết bản sơ hộ độc lập và bản quy chế Lâm gia. Lâm Hải suy tính trong mấy ngày tới sẽ đưa hai bản này nhờ tuần phủ đại nhân đóng dấu.

Thực ra hộ độc lập thì cần tuần phủ đóng dấu, gia quy thì không. Nhưng Lâm Hải đưa cả đi như vậy chủ yếu là cho ai có ý tặc thiệp thất gì cho hắn thì từ bỏ ý định đi. Chỉ đơn giản vậy thôi chứ không có ý khoe khoang mình giữ mình trong sạch cái gì.

Bên này Lâm Hải đang viết công văn thì Dương thị cũng lo xem lại sổ sách chi tiêu hàng ngày, đối chiếu các khoản chi ra trong tháng. Phu thê đôi khi chỉ cần như thế, một người lo lắng đối ngoại, một người chăm lo nhà cửa, con cái. Có việc thì cùng nhau bàn bạc, cũng có đôi lúc thêm một chút tình cảm để làm cho cuộc sống vui vẻ thêm. Dương thị xem xong sổ sách thì lặng im châm trà cho trượng phu, rồi sắp xếp lại một lần thực đơn Mẫn Trúc đưa tới, sau đó chuẩn bị trĩa giường đi ngủ. Kết thúc một ngày mệt nhọc, ngày mai lại là một ngày bận rộn mới.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tim Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Sáng hôm sau, như đã hẹn, ông chủ sạp rau đến cổng sau huyện nha chờ người ra lấy rau. Đứng chờ tầm nửa khắc thì ông ta đã gặp được Lưu đầu bếp. Ông chủ sạp rau vội vàng hỏi thăm: "Xin hỏi vị huynh đài này có phải ra chọn rau? Hôm qua tiểu thư dặn tại hạ sáng ra tới đây chờ sẽ có người ra lấy rau". Lưu đầu bếp gật đầu nói: "Phải, tôi họ Lưu, làm đầu bếp cho Lâm đại nhân, tiểu thư có nói qua. Tiểu thư có dặn tôi, nếu huynh tới thì nhân chiều nay mang một cây rau từng nửa tới cho tiểu thư. Không biết vậy có phiền không? Nếu huynh không có thời gian thì cho tôi địa chỉ nhà, tôi sẽ cho người tới lấy".

Ông chủ sạp rau vội xua tay nói: "Không cần phiền ai cả, tự tại hạ sẽ mang rau tới cho tiểu thư". Nói đùa sao, tiểu thư người ta cần rau, một lão thất phu như hắn có cơ hội bán rau cho quan gia, lại còn phải bắt người ta tới lấy, đây là hắn ngại đường làm ăn của mình quá thuận lợi muốn kiếm phiền phức sao?

Thực ra ông chủ sạp rau nghĩ quá nhiều, Mẫn Trúc vốn là ý tại ngôn ngoại, người ta không tiện giao thì mình tới lấy, dù sao cũng không phải việc to tát gì.

Lưu đầu bếp chọn loại rau mình cần dùng trong ngày xong hẹn cuối giờ mùi sẽ lấy rau từng, ông chủ sạp rau đáp ứng, sau đó hai người cáo từ, ai lo việc nấy.

.....000000.....

Mẫn Trúc hôm nay bắt đầu được Mộc sư phó cho nghe và tập thử các bản cầm đơn giản, trước khi tấu cầm, Mộc sư phó hướng dẫn Mẫn Trúc rửa tay, đốt trầm hương, đây là hương bột làm con người tỉnh tâm hơn.

Mẫn Trúc khi ở thế giới cũ rất đam mê Thất Huyền Cầm này nhưng chưa có cơ hội được học, nhưng nàng nghiên cứu cũng không ít. Nay thấy Mộc sư phó đốt trầm hương, nàng bèn lên tiếng: "Thưa sư phó, con có một loại trầm hương nước, khi đốt dùng nền nhỏ, không làm khói nhiều khó chịu mắt người, người có muốn thử không?"

Mộc Văn Thanh biết nhà ngoại Mẫn Trúc có cửa hàng hương liệu, hôm trước có nghe qua Triệu phu nhân Phó thị nói qua về hương liệu nước, tâm có chút tò mò nên gật đầu đồng ý.

Mẫn Trúc thấy Mộc sư phó cho phép thì sai Thu Trà đưa tinh dầu qua, bắt đầu đốt hương. Nhà gian này là kiểu trang trí theo các đình, đài dựng trong hoa viên, chỉ có mái che và mành che. Khi trời sáng sớm mát mẻ, mành che toàn bộ được kéo lên hết, nên tinh dầu chỉ mở nắp thì mùi không thể lan rộng. Để khuếch tán mùi hương, Mẫn Trúc đổ tinh dầu đã qua đặc chế cho hơi cô đặc lại vào khay một chiếc lư được đặt làm chuyên biệt, dùng một ngọn nến đặt dưới khay, đốt cho khay nóng lên, mùi hương lập tức bắt đầu lan tỏa ra xa và dễ dàng cảm nhận được sự tươi mát trong hương thơm đó. Hương Mẫn Trúc mang đến hôm nay là hương hoa mai, tuy hoa mai mùi thơm không nồng đậm, nhưng nhờ cách khuếch tán của Mẫn Trúc mà mùi hương này làm cho Mộc sư phó của chúng ta thật là yêu thích không nói nên lời.

Mẫn Trúc thấy Mộc Văn Thanh tỏ ra rất yêu thích với mùi hương này nên đã sai Thu Trà đưa cho nàng ta một bình. Mộc sư phó cũng không khách khí, vô cùng vui vẻ nhận lấy. Sau khi hương liệu đã thực sự đạt công hiệu cao nhất, Mộc sư phó bắt tay Mẫn Trúc khảy đàn, giai điệu bài đầu tiên có tiết tấu khá chậm và âm vực cũng dễ dàng ghi nhớ, Mẫn Trúc dốc lòng cho việc học cầm nên Mộc sư phó dạy nàng đều hết sức chuyên chú lắng nghe, chuyên chú nhìn thao tác mà ghi nhớ vào trong tâm khảm. Mẫn Trúc sau khi học xong cong ghi lại những thắc mắc của mình lên giấy, sau đó hỏi và ghi lại giải đáp của Mộc Văn Thanh ngay phía dưới những vấn đề mà nàng băn khoăn.

Mộc Văn Thanh thấy Mẫn Trúc dụng tâm học cộng thêm nàng rất có thiên phú trong việc luyện cầm thì Mộc Văn Thanh biết Mẫn Trúc rất có khả năng trở nên giỏi hơn thầy. Điều này làm Mộc Văn Thanh hết sức tự hào, vì trước khi tới đây, nàng ta đã rất lo lắng khi phải dạy cầm cho tiểu cô nương thôn quê. Phải biết rằng, các tiểu thư thế gia đã phải khổ học từ năm ba - bốn tuổi. Tuy Mẫn Trúc mới bảy tuổi, không phải là quá lớn, nhưng cô nương nông thôn sao có thể như con cháu thế gia. Nhưng Mẫn Trúc đã đáp tan suy nghĩ cô nương nông thôn không thể có khí chất như con cháu thế gia được, Mộc Văn Thanh cảm thấy cách đi đứng, hành lễ, tiến lùi có lễ của Mẫn Trúc thì đúng lau phải lau mắt mà nhìn.

Lúc đầu không mang một chút hy vọng gì tới nơi này, bây giờ Mộc Văn Thanh nhìn Mẫn Trúc như nhìn được bảo vật nàng ta mới khai quật được thì nàng ta dùng hết tài nghệ của mình để chỉ dạy Mẫn Trúc, hận không thể trong một ngày truyền thụ hết tất cả hiểu biết về cầm của mình cho tiểu cô nương này.

.....00000.....

Sau khi kết thúc buổi học, Mẫn Trúc men theo con đường nhỏ ra cửa đi về, lúc này lại vô tình gặp Tứ Ca. Mẫn Trúc có chút bất ngờ vì đáng ra giờ này Tứ Ca vẫn đang ở thư viện mới đúng. Tuy vậy nàng vẫn hành lễ chào hỏi với Tứ Ca: "Tứ Ca ca mạnh khỏe".

Tứ Ca nhìn tiểu cô nương trước mặt mình cười dịu dàng nói: "Lâm muội không cần đa lễ với ta vậy đâu, không biết muội có tiện nói chuyện với ta một chút?"

Mẫn Trúc gật đầu đáp ứng, sau đó theo sao Tứ Ca tới viện của hắn. Vừa đi nàng cũng vừa suy nghĩ, không biết vị này muốn nói chuyện gì với nàng. Đang mải suy nghĩ Mẫn Trúc không nghe Tứ Ca hỏi gì, Thu Trà thấy tiểu thư nhà mình nghe người ta hỏi mà không đáp lời thì biết tiểu thư lại thả hồn theo gió rồi, Thu Trà lấy ngón tay khều nhẹ nhẹ vào eo Mẫn Trúc. Mẫn Trúc hồi hồn nhưng cũng không biết chuyện gì bèn ngơ ngác quay đầu nhìn Thu Trà, Thu Trà bắt lực nhìn Mẫn Trúc nói: "Hỏi tiểu thư, Tứ Ca công tử hỏi chuyện người".

Mẫn Trúc biết mình thất thần mà không thèm nghe người ta nói chuyện nên có chút xấu hổ cười nói: "Xin lỗi Tứ Ca ca, khi này muội đang suy tư chuyện học nên không tập trung, lúc này ca hỏi gì muội?" Đây chính là ý mình nhỏ tuổi mà mặt dày hỏi lại người ta như mọi người thường nói đây.

Tứ Ca cười cười nói: "Không sao, ta chỉ hỏi muội tại sao thích học cầm thôi?"

Mẫn Trúc hơi có chút chột dạ, vì thực sự nằng sống kiếp này là ở nông thôn, nào có ai tao nhã gảy cầm mà nói mình thích nghe cầm nên muốn học. Lúc theo cha đi thi cũng chưa từng nghe ai tấu cầm cả, Mẫn Trúc bèn nói: "Do muội đọc trong sách du ký bốn phương, trong sách có mô tả một người tấu cầm có thể làm lòng người hòa theo tiếng cầm, nên mọi người cũng muốn học để có thể tấu một khúc cầm như vậy". Mẫn Trúc thầm nghĩ "lý do này cũng đủ thuyết phục với suy nghĩ của đứa bé bảy tuổi chứ?"

Tứ Ca gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Tứ Ca cũng hỏi một vài việc về mấy người Cầm Minh, Mẫn Trúc cũng theo trả lời từng câu của Tứ Ca. Hai người đi tới viện của Tứ Ca, Tứ Ca lấy ra mấy món quà nhỏ mà mấy tiểu cô nương rất yêu thích nói: "Mấy món đồ chơi nhỏ này là ta dựa vào yêu thích của các tiểu cô nương ở kinh thành đang yêu thích hiện nay để mua, hy vọng muội không chê".

Mẫn Trúc nhìn mấy con búp bê bằng vải được làm thủ công rất tinh xảo thì khá thích. Mẫn Trúc rất thích những món đồ nhỏ xinh làm thủ công, mấy con búp bê này lại không phải quà quý giá gì nên Mẫn Trúc sáng khoái cảm tạ Tứ Ca rồi nhận lấy.

Tứ Ca thấy tiểu cô nương yêu thích quà mình mang tới thì cũng có chút vui vẻ, dù sao cũng không ai thích tặng quà mà đối phương không thích cả.

Mẫn Trúc lúc này cảm tạ xong thì nói: "Muội hiện tại không có lễ vật gì để đáp trả hết...".

Còn chưa nói xong thì Tứ Ca đã ngăn lại nói: "Muội không cần khách khí với ta, so với việc muội cứu ta thì món quà này không là gì cả".

Mẫn Trúc lắc đầu nói: "Cha muội đã dạy muội cùng các ca ca, con người ai cũng có khi khó khăn, khi ta đủ khả năng để giúp người trong nghịch cảnh thì nên giúp, không cầu báo ơn".

Tứ Ca gật đầu nói: "Cha của muội quả thật là một người cha tốt, đã dạy ra nhi tử, nhi nữ cũng không kém".

Mẫn Trúc cười mà không nói, dù sao các ca ca của nàng cũng không kém thật, nhưng tự khen người nhà mình thì có vẻ tự cao quá.

Tứ Ca hỏi chuyện gia đình một lúc thì Mẫn Trúc nói: "Tứ Ca ca, hôm nay huynh có chuyện gì muốn nói với muội sao?"

Tứ Ca trầm ngâm trong lòng "tiểu cô nương thật thông minh". Tứ Ca cười hỏi: "Muội quả là hiểu lòng người, ta hôm nay là thực có chuyện muốn hỏi. Vị sư phụ cho muội thuốc quý, muội có cách nào liên lạc với người không?"

Mẫn Trúc biết chắc thế nào cũng có ngày Tứ Ca hỏi nàng chuyện này nên trong đầu Mẫn Trúc đã có sẵn câu trả lời: "Thật ra sư phụ muội nói, gặp là do duyên, người nói khi nào hữu duyên thì muội sẽ gặp lại người. Nhưng muội thực sự không biết khi nào thì muội mà sư phụ lại có "hữu duyên" để tái ngộ".

Tứ Ca nghe câu trả lời của Mẫn Trúc thì trong lòng âm thầm thất vọng. Nhưng bao nhiêu năm sống ở thâm cung, hẳn biết làm thế nào để che đi cảm xúc thật của mình. Tứ Ca quan tâm hỏi Mẫn Trúc: "Vậy sư phụ muội đã dạy muội những gì?"

Mẫn Trúc nhìn Tứ Ca suy nghĩ "huynh ấy hỏi sư phụ rất kỹ, chắc muốn mời cao nhân về dưới trướng của huynh ấy". Mẫn Trúc nghiêm túc hỏi: "Trước khi muội trả lời câu hỏi của huynh, muội có thể hỏi huynh một chuyện không?"

Tứ Ca thấy Mẫn Trúc hết sức nghiêm túc thì biểu tình trở nên nghiêm túc hơn: "Muội có chuyện gì muốn biết?"

Mẫn Trúc hỏi: "Huynh họ gì?"

Tứ Ca dù có dấu cảm xúc giới thì cũng không thể che giấu được ngạc nhiên trên mặt mình: "Sao muội nghĩ ta không phải họ Triệu?"

Mẫn Trúc nói: "Thứ nhất muội thấy Vân Chính ca gọi huynh là biểu ca, thứ hai thái độ của bá mẫu có vẻ hơi cung kính với huynh nên có thể gia thế của huynh hiển hách hơn gia đình Triệu đại nhân, lại nói nếu muội suy đoán không sai thì họ của huynh là "Hoàng Cảnh" * đi".

*Hoàng Cảnh: họ dành riêng cho gia đình hoàng tộc của Nguyệt quốc.

Tứ Ca càng ngạc nhiên hơn nói: "Muội thật quá... thông minh!!!" Ngoài từ thông minh này Tứ Ca thật không biết phải khen Mẫn Trúc thế nào nữa, mới chỉ là một tiểu cô nương bảy tuổi mà có thể suy đoán ra được như vậy thì không thể tưởng tượng nổi.

Mẫn Trúc hai mắt sáng ngời cười nói: "Muội nói đúng rồi sao? Thực ra đây không phải là muội nghĩ ra mà là đại ca muội nghĩ ra đó".

Tứ Ca lúc này mới từ trong kinh ngạc khôi phục lại vẻ mặt thường ngày nói: "Ra là vậy, vậy đại ca muội đoán đúng rồi, ta họ Hoàng Cảnh, tên chỉ có một chữ Kỳ. Ta là con thứ tư của hoàng đế Nguyệt quốc, Tứ Ca là tên mẫu hậu thường gọi ta, ta là con thân sinh của mẫu hậu. Trên ta còn có hai vị hoàng huynh là con của Quý phi và Ninh phi, còn đại hoàng huynh cũng do mẫu hậu ta thân sinh thì đã qua đời từ khi ta còn chưa ra đời. Việc ta trúng độc ngày ấy cũng không thoát khỏi liên quan tới hai vị hoàng huynh của mình".

Mẫn Trúc biết Tứ Ca đã chịu nói thật, có nghĩa huynh ấy lựa chọn chiêu mộ gia đình nàng về bên mình. Mẫn Trúc thật không muốn dính đến vụ tranh giành ngai vàng này, nhưng nàng không muốn không có nghĩa là người ta buông tha gia đình nàng. Một khi đã bước chân vào vòng xoáy quyền lực thì sẽ không còn đường lui, nếu chọn đúng thì được hưởng vinh hoa phú quý, nếu chọn sai thì là vạn kiếp bất phục. Mẫn Trúc thật tiến thoái lưỡng nan.

Từ Ca thấy Mẫn Trúc cau mày suy nghĩ thì hiểu rõ tiểu cô nương đã hiểu ý tứ của mình. Thật ra Từ Ca nói thật thân phận đúng là để chiêu mộ gia đình Mẫn Trúc, cái Từ Ca cần không phải vị Lâm huyện lệnh mà là cả một đại gia đình Dương gia phía sau và kì tài kinh thương của Dương gia nữa. Phải biết rằng, trong cuộc chiến ngầm này thì tiền bạc chính là thứ quan trọng hàng đầu. Mà cái hấn hiện tại đang cần lại cũng chính là tiền. Tuy Triệu gia có tiền, có quyền, nhưng hoàng đế còn đang khỏe mạnh, người lại hùng hổ chi tiền để lung lạc lòng người, tạo dựng thân tín là có ý gì? Chẳng lẽ muốn tạo phản? Nên dù sáng hay tối Triệu gia cũng chỉ ủng hộ hấn trên con đường học tập và quan trường, tuyệt không thể ngay lúc phụ hoàng hấn còn đang sinh long hoạt hổ mà dốc toàn lực ủng hộ hấn. Nếu vậy thì là toàn bộ Triệu gia ngại mình sống quá tốt quá thọ rồi.

Nhưng điều Từ Ca không ngờ là Mẫn Trúc hiểu thâm ý sâu xa trong lời nói của mình. Hấn chỉ muốn mượn lời của Mẫn Trúc truyền tới Lâm huyện lệnh thôi.

Mẫn Trúc từ trong suy nghĩ hồi thần nói: "Từ Ca ca, muội sẽ về nói lại với cha muội chuyện của huynh. Ba ngày nữa cha sẽ đưa muội cùng các ca ca đi ngoại thành chơi. Huynh cùng Vân Chính ca nếu có rảnh thì cũng đi cùng cho vui".

Từ Ca biết đây là ngày hẹn để Lâm huyện lệnh trả lời hấn nên đồng ý.

Mẫn Trúc thấy cũng muộn rồi nên cáo từ ra về. Hẹn ba ngày sau gặp lại.

Từ Ca tiễn tiểu cô nương ra tận cửa phủ, đỡ nàng lên xe ngựa sau đó mới quay trở lại phủ, sau đó đi thẳng tới thư phòng nơi Triệu tuần phủ đang làm việc. Hai người ở trong thư phòng khá lâu, không biết Triệu tuần phủ nói gì, nhưng khi Từ Ca đi ra sắc mặt có vẻ không tốt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Về tới nhà, Mẫn Trúc chào hỏi Dương thị xong thì chạy thẳng tới thư phòng của huyện nha nói chuyện với Lâm Hải. Khi tới nơi Mẫn Trúc gặp Vương bộ đầu đang đứng canh ngoài cửa thư phòng, nàng biết cha nàng đang bận tiếp khách nên cũng không vội vã lao vào, chỉ đứng ở bên cạnh Vương bộ đầu chờ đợi.

Vương bộ đầu thấy tiểu môn đồ của mình tuy đứng nghiêm trang chờ đợi, nhưng hai tay nhỏ cứ xoa xoa vào nhau, Vương bộ đầu biết đây là Mẫn Trúc chắc chắn có việc gấp muốn tìm Lâm huyện lệnh nên cũng không tiện khuyên nhủ. Dù sao thì Lâm huyện lệnh đối với khuê nữ của hấn chỉ có cung chiêu hơn chứ không có cung chiều nhất. Nếu cô bé đã có việc khẩn cần cầu cha nàng giúp đỡ, thì đối với người khác là chuyện nhỏ, nhưng đối với Lâm huyện lệnh cũng không khác thánh chỉ là mấy.

Mẫn Trúc nhỏ giọng hỏi Lâm bộ đầu: "Sư phụ, là ai đang cùng cha con nói chuyện vậy?"

Vương bộ đầu cười cười nói: "Hôm nay Lâm đại nhân không có khách, ngài ấy chỉ đang cùng Hạnh sư gia bàn việc thôi".

Mẫn Trúc cúi đầu suy nghĩ chốc lát, nàng nghĩ chắc cha nàng đang bàn việc công thôi, vì chuyện của A Trí biểu ca thì cha đã nói để nương dò hỏi tính tình cô nương đó trước rồi mới tính tiếp. Mẫn Trúc kéo nhẹ vạt áo Vương bộ đầu: "Sư phụ, người giúp con báo với cha một tiếng được chứ, con thực sự cần gấp cha gấp".

Vương bộ đầu gật đầu đáp ứng, sau đó bước vào trong, chỉ một lát sau Vương bộ đầu bước ra, theo sau là Hành sư gia, Mẫn Trúc thì lễ chào Hành sư gia rồi vội vã chạy vào trong thư phòng. Hành sư gia lắc đầu cười nói: "Đúng là tiểu hài tử, cũng sắp tới giờ nghỉ trưa rồi, cần gì gấp gấp như vậy?"

Hành sư gia nào đâu biết Mẫn Trúc không chờ cha mình ở hậu viện là vì không muốn để nương biết chuyện này, sẽ làm nương nàng lo lắng.

Mẫn Trúc vừa vào phòng, Lâm Hải đã ôm nàng lên ngồi trên đùi mình hỏi: "Tiểu bảo bối, con có chuyện gì mà tìm ta gấp như vậy hả? Có chuyện gì đợi dùng bữa xong rồi nói không được sao?"

Mẫn Trúc đem chuyện của Từ Ca kể lại cho Lâm Hải nghe, sau đó nghiêm túc nói: "Cha, Từ Ca huynh ấy đã nói rõ ràng vậy rồi, người có suy tính gì không?"

Lâm Hải tuy thật thà đồn hậu, nhưng không phải kẻ ngốc, ý tứ của Từ Ca đương nhiên hấn hiểu. Việc này còn liên quan tới cả Dương gia, hấn không thể làm việc lỗ mẫm được.

Mẫn Trúc thấy cha nàng cau mày suy nghĩ thì nhẹ nhàng nhắc nhở: "Việc này cha có nên viết thư hỏi ý kiến ông ngoại không?"

Lâm Hải thấy con gái mình nói đúng, việc này phải cấp tốc báo cho Dương lão gia tử, đây không phải chuyện hấn có thể thay Dương gia quyết định nên vội gọi Ngạn Ân vào mài mực để viết thư cho Dương lão gia tử.

Mẫn Trúc cũng ngồi một bên chờ cha nàng viết thư. Khi Lâm Hải viết thư xong bèn sai Ngạn Ân tự mình mang lá thư lập tức mang tới Dương gia ở An Sơn huyện rồi phải giao thư tận tay cho Dương lão gia tử trong thời gian ngắn nhất. Trước khi Ngạn Ân đi Mẫn Trúc dặn dò: "Khi gặp ông ngoại Ngạn

Ân nói với ông ngoại giúp ta là ba ngày nữa cha ta cùng các ca ca sẽ dẫn hai công tử nhà Triệu tuần phủ đi ngoại thành chơi".

Ngân Ân có chút không hiểu sao tiểu thư lại phải kể việc này với Dương lão thái gia, nhưng hắn cũng đáp ứng sẽ nhắc lại với Dương lão thái gia. Sau đó vội vã cười ngượng chạy không ngừng về phía An Sơn huyện.

Lâm Hải cũng dặn dò Mẫn Trúc tạm thời việc này chưa nói cho Dương thị biết. Hai cha con đang còn mãi nói chuyện thì Thư Cẩm tới mời hai người về dùng bữa trưa, do Dương thị đợi tới qua giờ cơm mà cả trượng phu và khuê nữ vẫn chưa thấy bóng người nên sai Thư Cẩm đi thư phòng huyện nha tìm người.

Hai người nghe Thư Cẩm ở ngoài mời về dùng bữa mới chợt nhớ tới đã quá Ngọ nên vội vàng đứng dậy đi về hậu viện.

-

Buổi chiều sau khi mấy đứa nhỏ luyện quyền xong thì thấy Tín Nhất đứng sẵn truyền lời mời mấy vị thiếu gia và tiểu thư tới thư phòng huyện nha bàn việc.

Sau khi mọi người vào thư phòng, Lâm Hải nói Mẫn Trúc kể lại sự việc của Tứ Ca cho mấy ca ca cùng biểu ca Dương Trí của nàng nghe. Mẫn Trúc thuật lại lời Tứ Ca nói rõ ràng, sau đó nàng nhìn biểu tình của từng người trong phòng. May mắn là mọi người có vẻ đều hiểu ý tứ của Tứ Ca, trừ Trương Võ, thấy vẻ mặt Trương Võ khó hiểu nhìn mọi người thì Lâm Hải hỏi: "A Võ có gì thắc mắc sao con?"

Trương Võ nói: "Tứ Ca là hoàng tử thì là việc của huynh ấy, chúng ta cứ là chúng ta thôi, con thấy đâu có gì mà mọi người phải trầm tư?"

Trương Văn gõ nhẹ vào đầu Trương Võ nói: "Đầu óc tiểu hài tử, đệ suy nghĩ xem sao Tứ Ca phải nói về thân phận của huynh ấy cho tiểu muội biết?"

Trương Võ cong môi nói: "Đệ mới không phải tiểu hài tử, huynh ấy nói cho chúng ta biết thì do huynh ấy không muốn giấu bằng hữu thôi".

Cần Minh không nóng không vội hỏi lại Trương Võ: "Vậy đệ nghĩ xem tại sao huynh ấy phải nói rõ thân phận cho bằng hữu mới biết vài ngày? Điều này mà lộ ra là trăm hại mà không một lợi với Tứ Ca".

Trương Võ cúi đầu suy nghĩ một lát rồi cau mày hỏi lại Cần Minh: "Không lẽ Tứ Ca huynh ấy là muốn..."

Lâm Hải cắt ngang lời Trương Võ: "Trương Võ, có những chuyện chúng ta hiểu là được, không cần nói ra miệng đâu con".

Trương Võ cũng biết chuyện này quan trọng nên nói dạ sau đó im lặng nhìn mọi người. Mẫn Trúc biết Trương Võ cũng chỉ lớn hơn nàng hai tuổi, suy nghĩ nhanh được như vậy đã là hiếm có rồi nên cũng không nói gì. Có nhiều chuyện trong lúc được nhắc nhở trước mọi người khiến chúng ta se có ấn tượng sâu hơn là nhẹ nhàng nhắc nhở.

Mẫn Trúc không nói gì thêm sau khi kể chuyện với mọi người về những lời Tứ Ca nói với nàng nữa. Chuyện liên quan rộng thế này thì nàng không thể chuyên quyền độc đoán, mà thực ra chuyện này dù sao nàng cũng không tiện lên tiếng. Phải biết rằng nàng hiện tại là nhân vật nhỏ tuổi nhất trong gia đình, những gì nàng làm trước giờ tuy không phải quá kinh thế hãi tục nhưng cũng đã vượt qua một đứa trẻ mới bảy tuổi khá xa rồi.

Mấy cha con, dượng cháu Lâm Hải đang từng người một nói lên ý tứ của mình, là theo hay không theo thì Thư Cẩm lại một lần nữa trong ngày tới thư phòng huyện nha nhắc nhở cha con Lâm Hải về dùng cơm tối.

Mọi người vừa tới phòng ăn thì Dương thị hỏi Lâm Hải: "Mấy cha con chàng có chuyện gì mà phải bàn bạc ở thư phòng mà không đợi dùng xong bữa tối thì nói sau?"

Trước khi về hậu viện Lâm Hải đã dặn con cháu việc này không được nói với Dương thị tránh cho nàng lo lắng nên mọi người ở đây chỉ im lặng cười cười rồi mau chóng tiến về vị trí của mình trên bàn ăn, bỏ mặc Lâm Hải đứng đó tự tìm đường thoát thân. Lâm Hải thầm mắng mấy tiểu tử "không có cốt khí" sau đó nhìn Dương thị cười cười: "Cũng không có chuyện gì quan trọng, chúng ta chỉ muốn bàn bạc ba ngày nữa đi đã ngoại thế nào thôi mà".

Dương Thị buồn cười nói: "Nếu chỉ có vậy mấy cha con chàng cần phải gấp gấp vậy sao? Hay có chuyện gì giấu ta?"

Lâm Hải bị chốt dạ nhưng không biết giải thích thế nào nên nói: "Nào ta có giấu gì nang chứ!"

Mẫn Trúc nhìn không được nữa nên cứu nguy cho cha nàng: "Nương, thực ra hôm đó hai vị công tử nhà Triệu đại nhân cũng muốn theo chúng con đi thăm thú quang cảnh ngoại thành nơi đây, cha có chút lo lắng tiếp họ không được chu toàn sẽ làm phật lòng Triệu đại nhân thôi".

Lâm Hải gật đầu phụ họa: "Đúng, ta hơi lo, vì dù sao đó cũng là người ngậm thìa vàng từ nhỏ, lại nói Triệu đại nhân thuộc một trong năm thế gia lớn ở kinh thành, đặc tội họ thì đường quan của ta sợ có ảnh hưởng không nhỏ".

Dương thị cũng biết Lâm Hải một mình lẩn lộn làm quan cũng không phải quá dễ dàng, lỡ đặc tội quý nhân thì cũng không phải chuyện hay ho gì nên hỏi: "Thế mọi người đã có ý tưởng gì chưa?"

Lâm Hải bị hỏi khó thì đưa ánh mắt cầu cứu con của mình, Cần Tuệ lên tiếng: "Nương à, người đừng lo, có chúng con ở đây, sẽ không làm hai vị công tử nhà Triệu đại nhân buồn chán đâu mà". Mấy người còn lại đồng loạt lên tiếng bảo đảm.

Dương thị nhìn một lượt các con của nàng, đứa nào cũng không chịu thua kém nên có phần yên tâm. Cần Minh nhắc nhở mọi người: "Cha nương, hai người cũng đừng nói chuyện nữa, mau ăn thôi, cơm canh muốn ngượng cả rồi, ăn xong chúng ta lại bàn tiếp".

Tất cả đổ dồn ánh mắt nhìn phu thê Lâm Hải. Dương thị có chút ngượng ngùng rồi, chính nàng cho người đi nhắc mọi người về dùng bữa, giờ lại cũng chính nàng vội vàng hỏi chuyện không để mọi người ăn cơm. Lâm Hải thì coi như thoát nạn nên cười lớn nói: "Đúng vậy, ăn cơm thôi, ta cũng đói tới nỗi bụng dán vào lưng rồi".

Cả nhà nhanh chóng dùng xong cơm tối, lại nói chuyện về một ngày bận rộn một chút, Mẫn Trúc lên tiếng nhắc nhở Dương thị: "Nương, người cho Lưu đầu bếp chuẩn bị mọi thứ cho sáng mai chưa? Tầm đầu giờ ngo con sẽ học xong, nương canh thời gian tới giờ đó ghé nhà Tuần Phủ đại nhân nhé".

Dương thị gật đầu nói: "Mọi thứ xong hết rồi", sau đó quay qua nhìn Lâm Hải: "ta ngày sẽ cùng Mẫn Trúc dùng bữa ở Tuần Phủ, chàng chịu khó ăn bữa trưa một mình nhé".

Lâm Hải gật đầu nói: "Được!"

Mấy huynh muội Mẫn Trúc ngồi một lát cũng đứng dậy hành lễ với phu thê Lâm Hải rồi ai về viện người đó.

Về tới viện của mình, Cần Minh lên tiếng hỏi Dương Trí: "Biểu ca, huynh thấy chuyện này chúng ta nên theo hay không theo?"

Dương Trí biết Cần Minh đang hỏi mình về cái gì, hần trầm tư chốc lát rồi nói: "Bây giờ nói chuyện này cũng khó, thôi, cứ để hồi âm từ tổ phụ (Dương lão gia tử) rồi chúng ta lại cân nhắc. Dù sao đó cũng là con dòng chính, ta cũng nghe được chút tin tức, Tứ Ca có vẻ hiện giờ không phải là người có khả năng thắng nhất mà là tam ca của hần".

Cần Minh đương nhiên cũng biết chuyện này, trong lòng Cần Minh cũng thầm may mắn vì An Thành cách không xa kinh thành, tin tức tuy chậm chút nhưng không phải là không biết chuyện gì nơi đó.

Hai huynh đệ lại bàn thêm một chút về bài giảng của tiên sinh ngày hôm nay...

.....*Ta là đường phân cách An Sơn Huyện.....*

Ngân Ân dùng thời gian ba canh giờ (sáu tiếng) để cấp tốc chạy tới An Sơn huyện giao thư cho Dương lão gia tử. Tuy Ngân Ân không biết rõ là chuyện gì nhưng lúc giao thư hần thấy đại nhân nhà hần về mặt không được tốt nên cũng hỏa tốc mang thư đi, sau đó giao tận tay Dương lão gia tử.

Dương lão gia tử nhận được thư từ tay Ngân Ân cũng hỏi: "Trong nhà có chuyện gì hay sao mà người giao thư cho ta gấp gấp giờ này?"

Ngân Ân vội thưa: "Hồi lão thái gia, tất cả mọi việc ở huyện nha vẫn bình thường, trưa nay tiểu thư ở thư phòng nói chuyện với lão gia, sau đó lão gia viết thư sai nô tài giao tận tay lão thái gia".

Dương lão gia tử nhíu mày suy nghĩ rồi hỏi: "Vậy lão gia nhà người có dặn dò thêm gì không?"

Ngân Ân cúi đầu nghĩ sau đó trả lời: "Lão gia không dặn gì thêm, nhưng tiểu thư có nhờ nô tài nhắn với lão thái gia rằng ba ngày nữa lão gia sẽ dẫn các công tử và tiểu thư đi ngoại thành chơi. Lúc đó hai vị công tử nhà Triệu tuần phủ cũng cùng đi".

Dương lão gia tử gật đầu: "Ta đã biết, người một đường chạy về đây chắc cũng mệt mỏi, đi xuống nghỉ ngơi ăn cơm đi, sáng mai hãy quay về An Thành". Nói xong ông gọi gã sai vặt dẫn Ngân Ân đi xuống, tiếp sau một mình vào thư phòng xem thư Lâm Hải gửi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Sau bữa cơm tối, Ngô thị theo lời Dương lão gia tử gọi con cháu tới chính phòng họp gia đình.

Mọi người đều biết là có việc quan trọng từ An Thành, vì lúc này Ngân Ân vẫn còn ở đây chờ hồi âm từ Dương lão gia tử.

Dương lão gia tử sai Dương Khoa đọc thư Lâm Hải gửi cho mọi người cùng nghe, trong thư không nói rõ ràng là Tứ hoàng tử đang chiêu mộ gia đình ông mà chỉ nói ý là Tứ hoàng tử thân phụng tài kinh thương của Dương gia nên muốn kết giao bằng hữu.

Dương Khoa năm nay cũng mười sáu tuổi, cũng đã là tú tài nên hiểu được ý trong lời nói của Lâm Hải, còn mọi người thì có vẻ vui vẻ vì có thể kết giao được với hoàng thân quốc thích.

Dương Ngôn, Dương Bách nghe thư xong thì cười hi hi hỏi Dương lão gia tử: "Tổ phụ, người cho hai đứa con nghỉ học mấy ngày lên An Thành gặp vị hoàng tử đó được không? Dù gì nhà Lâm dương cũng có công cứu người, gặp một lần chắc không sao nhỉ?"

Dương Diễm đứng gần ghế hai đường đệ của mình: "Hai đệ tuổi trẻ nông cạn, Lâm dương gửi thư cho chúng ta đề cập chuyện này tất yếu có việc muốn

hỏi, để tổ phụ nói cho chúng ta hiểu đi".

Dương lão gia từ nhìn Dương Diễm gật đầu: "Con sắp gả đi, có phần ổn trọng này ta cũng an tâm".

Dương Diễm đỏ mặt cúi đầu, nàng đến đầu tháng bảy sẽ gả làm dâu nhà người, cha nương cũng nói cho nàng hiểu rõ, nhờ một nhà cô cô làm quan mà nàng được gả cho một cử nhân tiền đồ rộng mở. Nên nàng phải học ổn trọng, học hành xử như con nhà quan gia để không mất mặt Dương gia, không làm mất thanh danh Lâm dương.

Dương lão gia từ nhìn Dương Khoa nói: "Con giải thích ý của bức thư An Thành gửi về đi, ta tin con hiểu bức thư này muốn nói cái gì".

Dương Khoa thưa vâng sau đó nói: "Lâm dương nói ý của Tứ hoàng tử là một nhà chúng ta ủng hộ ngài ấy bước lên cao, Lâm dương không dám một mình phỏng đoán ý tứ của tổ phụ và một nhà lớn nhỏ Dương gia chúng ta, nên vội vã viết thư cho tổ phụ biết tin này".

Dương lão gia từ gật đầu hài lòng nói: "Đại ý chính là như vậy, nay việc nhà bận rộn, nam đinh chỉ còn lại mấy đứa nhỏ cùng lão già ta đây. Việc này quyết định hưng thịnh toàn gia, nhưng nếu không thành đồng nghĩa với việc bồi cả tách mạng toàn gia vào. Việc này một mình lão già ta không thay các con quyết được, nên ta cho các con suy nghĩ một đêm, sáng mai trả lời cho ta".

Bốn nàng dâu của Dương lão gia từ mặt đầy lo lắng, trượng phu không có ở nhà, các nàng quyết định sao đây?

Duy có Trần thị, qua một hồi lo lắng thì đứng lên thưa với lão gia từ: "Thưa cha, chuyện này mấy chị em dâu chúng con quả không dám thay trượng phu quyết. Con nghĩ nữ tắc đã dạy "xuất giá tòng phu", nay trượng phu con hiện không có mặt, con dâu xin nghe theo lời cha mẹ, dù có thể nào thì tuyệt không một lời oán than".

Dương lão gia từ nhìn Trần thị với ánh mắt hài lòng, tuy con dâu này sức khỏe không tốt, chỉ sinh nhất nam nhất nữ cho Dương Hào, nhưng dạy con hay làm người đều không tệ. Ông phát phát tay với Trần thị nói: "Được, ta đã hiểu ý của con".

Từ thị là con dâu trưởng, hai năm trở lại đây Ngô thị đã dần nhường quyền quản gia cho nàng, nên giờ thấy Trần thị đã lên tiếng thì nàng cũng không thể trốn tránh trách nhiệm được nên cũng đứng lên tỏ rõ tâm ý của mình: "Thưa cha nương, tuy con cùng các em dâu kiến thức hạn hẹp nhưng cũng hiểu được chuyện này khó khăn dường nào, nếu nhị muội tử đã nói rõ sẽ nghe theo ý cha thì con cùng mấy đứa nhỏ cũng kính nghe theo cha, Dương gia chúng ta "nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn*". Dù thế nào cũng không hối hận". Nói xong, Từ thị quỳ xuống.

** Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn: một người được lợi thì tất cả cũng được lợi, một người bị tổn hại thì tất cả cùng tổn hại theo".*

Một loạt lời nói cùng động tác của Từ thị làm lòng mọi người kiên định hơn, con cháu tại chính phòng đều theo Từ thị quỳ xuống trước mặt Dương lão gia từ và Ngô thị đồng thanh nói: "Nguyên nghe theo lời dạy của cha nương/ tổ phụ, tổ mẫu".

Có lẽ sự đồng tâm của con cháu Dương gia đã chạm đến chấp niệm sâu trong lòng Dương lão gia từ, ông nở nụ cười cảm động, miệng liên tục nói tốt: "Tốt, tốt, tốt... Đây là nàng dâu tốt, nhi tử, nhi nữ của các người cũng không kém. Được vậy chuyện này ta sẽ nói với Lâm Hải, sáng sớm mai ta sẽ lên đường theo Ngạn Ân đi An Thành. Nhị nàng dâu, người cũng chuẩn bị chút, sáng mai theo ta cùng đi. Dương Tri nơi đó chắc muội muội người đã nói cho người biết, cũng là nên đi xem cô nương người ta như thế nào".

Trần thị đáp dạ, Dương lão gia từ thấy con cháu đồng lòng thì như trút được gánh nặng trong tâm. Trải qua tháng trầm ngâm cả cuộc đời, một trong những điều đáng giá ông nhận ra là sự đoàn kết, dù mọi chuyện khó khăn thế nào, một nhà cùng chung chí hướng vẫn là điều kiện tiên quyết cho việc xây dựng nền móng gia tộc.

Việc đã được quyết định, nhưng lòng người thấp thỏm là không thể nào tránh khỏi. Vận mệnh của Dương gia đang dần xoay vần theo hướng mà không ai lường trước được kết quả...

Sáng sớm hôm sau phu thê Dương lão gia từ cùng Trần thị lên xe ngựa hướng An Thành chạy tới.

..... Ta là đường phân cách An Thành.....

Hôm nay, như đã hẹn với Triệu phu nhân Phó thị, Dương thị cả một buổi sáng cùng Lưu đầu bếp dựa theo công thức nấu những món ăn mà Mẫn Trúc viết ra để giúp Triệu phu nhân tăng thêm món ăn mới mẻ đãi khách.

Mẫn Trúc cùng các ca ca của mình như mọi ngày, luyện quyền buổi sáng sau đó chia nhau đi thư viện, đi học cầm.

Lâm Hải vẫn bận rộn công việc ở huyện nha như thường ngày. Mọi việc tại An thành hôm nay có chút vội vã hơn thường ngày. Không ai hay biết lão phu thê Ngô thị cùng nàng dâu thứ hai của họ đang một đường chạy tới đây.

Dương thị chuẩn bị xong hết mọi thứ thì cùng Lưu đầu bếp đi tới Tuân phủ, dù sao nấu chính cũng là Lưu đầu bếp, nếu Phó thị có hỏi thì có Lưu đầu bếp ứng phó được. Đây là Lâm Hải dặn dò Dương thị tối hôm qua, không nên để Mẫn Trúc khoe tài với người ta, dù sao Mẫn Trúc cũng còn quá nhỏ để ứng phó với những chuyện lòng vòng của người lớn. Dương thị hiểu ý trượng phu mình nên đã đáp ứng mang theo Lưu đầu bếp theo cùng.

Vừa tới cổng Tuân phủ, Phó thị đã cho nha hoàn thân cận đứng đón sẵn ở ngoài, Dương thị một đường theo nha hoàn tên gọi Xuân Mai một đường thẳng tới viện của Phó thị.

Vừa bước vào thấy Phó thị ngồi ở chính phòng, Dương thị chuẩn bị hành lễ với phó thị thì phó thị đã vẫy tay cho Xuân Mai nâng nàng dậy. Phó thị nói: "

Ta gọi muối là muối muối không phải chỉ nói suông, thấy ta cũng không phải đa lễ như vậy".

Dương thị mỉm cười, nằng nhẹ nhàng khuy gối:" Tạ Phó tỷ ưu ái, nhưng lễ không thể bỏ, hôm nay muối mang mấy món ăn mới lạ tới cho người thưởng thức, hy vọng Phó tỷ không ghét bỏ".

Phó thị vẩy tay nói:" Nói gì ghét bỏ với không ghét bỏ, muối giúp ta làm mấy món mới lạ, ta cảm kích cong không kịp đây. Nào, lại đây ngồi với ta". Nói xong Phó thị chỉ vào chỗ ngồi chính vị kế bên nàng cho Dương thị ngồi.

Dương thị xua tay:" Muối chỉ là khách, nào dám ngồi chủ vị cùng tỷ tỷ người, Phó tỷ thứ cho muối gan nhỏ".

Phó thị bật cười nói:" Muối xem muối kia, ta chỉ nói muối ngồi cạnh ta, nào có làm khó gì muối mà gan to với nhỏ".

Dương thị cười xấu hổ nói:" Phó tỷ thông cảm, muối thực có vài chuyện còn chưa quen thuộc lắm".

Phó thị gật đầu nói:" Ta hiểu được, từ từ muối sẽ quen thôi".

"Đa tạ Phó tỷ khách lễ, không biết mấy món ăn chúng ta bày ở đâu thì tiện để muối cho mấy nha hoàn cùng đầu bếp sắp xếp". Dương thị nhanh chóng hỏi Phó thị sắp xếp chỗ bày biện món ăn.

Phó thị sai Xuân Mai dẫn Thư Cầm, Thư Kỳ cùng Lưu đầu bếp đi tới sường phòng phía nam bày biện thức ăn, tiếp theo sai Hạ Liên đi mời Mộc Văn Thanh cùng Mẫn Trúc tới, lại cho gã sai vặt đi gọi Triệu tuần phủ và hai vị công tử cùng tới thưởng thức món ăn mới lạ luôn. Phó thị chỉ thị nha hoàn xong thì tiếp tục trò chuyện với Dương thị về các công việc giao tiếp của danh gia trong kinh thành, nàng ta biết trượng phu cùng cháu trai của mình đang có ý chiêu mộ Dương gia, lại nói chính nàng cũng khá hợp ý Dương thị nên cũng không có gì miễn cưỡng. Phó thị đây là muốn thật tâm đối đãi Dương thị như bằng hữu thân thiết. Dù sao nàng ở kinh thành sống cùng các tiểu thư quan gia cũng chỉ có một tỷ muội thân thiết chính là Triệu hoàng hậu, tuy vậy một năm cũng không gặp được mấy lần, nay lại có người hợp ý mình làm Phó thị khá là vui vẻ.

Qua tầm hai khắc thì Hạ Liên dẫn Mộc Văn Thanh cùng Mẫn Trúc tới, thêm tầm một chung trà nhỏ nữa (khoảng 10 phút) thì Triệu tuần phủ cùng Vân Chính, Tứ ca cũng tới. Theo sau ba người họ chính là Lâm Hải.

Hai nương con Dương thị có chút bất ngờ khi thấy Lâm Hải, nhưng vẫn quy củ đứng dậy hành lễ với Triệu tuần phủ và hai người Vân Chính, Tứ Ca. Tuy hai người đó không có công danh, nhưng một người là Tứ hoàng tử, một người là cháu của hoàng hậu, cũng coi như người của hoàng gia, không thể khinh xuất.

Triệu tuần phủ lên tiếng:" Đang ở trong nhà, lễ nghi có thể giản lược, không cần qua câu nệ".

Mẫn Trúc ý còn nhỏ nên nhìn vị Triệu tuần phủ với vẻ đầy tò mò, Triệu tuần phủ mỉm cười vẫy Mẫn Trúc lại gần mình. Mẫn Trúc cũng không ngại ngần mà cười lại với ông sau đó tiến lại gần Triệu tuần phủ.

Triệu tuần phủ không chút câu nệ ôm nàng lên hỏi:" Tiểu cô nương tên gì?"

Mẫn Trúc cười ngây thơ nói:" Hồi Triệu đại nhân, con họ Lâm, tên Mẫn Trúc, người có thể gọi con A Trúc".

Triệu tuần phủ cười lớn nói:" Tốt, vậy A Trúc năm nay mấy tuổi?"

Mẫn Trúc nhìn vị tuần phủ cao lớn đang ôm mình nghĩ " hồi trẻ chắc vị tuần phủ này là một mối họa cho các tiểu thư chốn kinh thành, ông không đẹp về đẹp ôn nhu, mà có nét cương nghị, ở ông toát lên vẻ trầm ổn, chừng chạc, rất có cảm giác có thể nương tựa cả đời ở ông".

Mẫn Trúc cười đáp:" Hồi đại nhân, tiểu nữ tháng hai vừa rồi vừa tròn bảy tuổi".

Triệu tuần phủ gật đầu nói:" Ta nghe phu nhân nhà ta nói con rất yêu thích với thất huyền cầm, không biết tiểu cô nương con thích gì ở cầm nghệ?"

Mẫn Trúc làm vẻ mặt nghiêm túc giải thích: " Lúc trước khi con đọc trong sách có đọc qua một quyển du kí, trong sách nói về một vị tiên sinh ẩn cư có thể dùng thất huyền cầm đàn ra những bản nhạc hay xuất thần. Tuy tiểu nữ không hiểu xuất thần rõ ràng lắm, nhưng sau khi được sư phó truyền thụ lại kiến thức trong mấy ngày nay thì tiểu nữ cảm thấy quyết định này không sai". Mẫn Trúc nói xong còn trịnh trọng gật đầu một lần nữa làm mọi người bật cười.

Triệu tuần phủ gõ nhẹ lên trán nàng nói:" Tốt, ta đây mong chờ tới ngày tiểu cô nương của chúng ta có thể đàn một khúc cầm xuất thần cho ta nghe".

Mẫn Trúc cúi đầu xấu hổ nói:" Tiểu nữ sao có thể như đại nhân nói chứ, con chỉ mong học được một phần nhỏ của sư phó đã là may mắn lắm rồi".

Triệu tuần phủ còn định nói thêm thì Phó thị tiến lên cười nói:" Lão gia, dù sao con bé cung chỉ là tiểu hài tử, người sao lại trêu chọc như thế, lại nói tiểu cô nương sau này còn hay tới đây, chúng ta còn nhiều thời gian trò chuyện. Bây giờ chúng ta đến sường phòng dùng bữa, xem thử món ăn mới lạ do Lâm phu nhân đặc biệt thể nào".

Triệu tuần phủ gật đầu, sau đó nói:" Lâm huyện lệnh tới giao công văn cho ta, vừa định cáo từ thì nàng sai người tới mời, ta dẫn theo Lâm huyện lệnh cùng hai đứa nhỏ tới luôn".

Phó thị gật đầu đã hiểu:" Hẹn ngày không bằng đúng dịp, vậy mời mọi người cùng tới sường phòng dùng bữa".

Phó thị đứng là từ thế gia bước ra, trong sườn phòng chia làm hai bàn, ở giữa hai bàn ăn có một bức bình phong bốn cánh lớn đủ để hai bên không nhìn thấy đối phương.

Mẫn Trúc và Dương thị nhìn nhau âm thầm cảm thấy may mắn vì hai người đã học qua quy củ của tầng lớp quý tộc. Vậy nên khi làm món ăn, mỗi món Dương thị đều cho Lưu đầu bếp bày ra hai đĩa.

Vậy mà bây giờ đúng là không bị mất mặt mà còn ghi điểm trong lòng Phó thị nữa. Phó thị đúng là có chút ngạc nhiên vì sự tỉ mỉ của Dương thị, nàng ta đang tính nếu Dương thị mỗi món chỉ trong một đĩa thì sẽ chia ra mỗi bên một số món thức ăn. Dù sao thủ trưởng phu của nàng cũng có thể giúp nàng ta chọn món. Nhưng giờ thì Phó thị không cần lo lắng nữa, nàng ta thoải mái mời mọi người ngồi xuống bàn ăn, nam một bàn, nữ một bàn.

Mọi người cùng vui vẻ thưởng thức món ăn. Lưu sư phụ đầu tiên đưa món gỏi tôm trộn ngó sen lên trước để khai vị, tiếp theo là thịt nướng, gà hấp lá sen, canh cá, canh cải cuộn thịt, cùng món cá chiên xù.

Sau khi ăn xong, Triệu tuần phủ khen không dứt miệng. Phó thị cũng không tiếc lời khen ngợi. Còn hai vị công tử hào hoa, phong nhã của chúng ta thì sao? Họ vẫn ăn theo kiểu con cháu thế gia, chỉ có điều, tốc độ gấp đôi bình thường mà thôi.

Cuối cùng Phó thị quyết định chọn gỏi tôm ngó sen, gà hấp ngó sen, thịt nướng và canh cải cuộn thịt để cùng làm món ăn trong dịp đãi khách sắp tới. Dương thị cũng đưa công thức nấu toàn bộ số món ăn nàng mang đến cho Phó thị một cách rất sáng khoái vui vẻ.

Phí thị cảm ơn Dương thị bằng một bộ điều trang sức bằng bạc khá tinh xảo. Dương thị hết mực từ chối nhưng Phó thị kiên quyết không nhân nhượng. Dương thị biết món quà bằng bạc, lại không quá quý giá nên cuối cùng cũng tạ ơn nhận lễ.

Mọi người ăn uống vui vẻ, sau đó lại nán lại nói chuyện đến tận cuối giờ ngọ mới cáo từ ra về.

00000 Đới lời của tác giả 00000

Thế là bộ truyện của mình cũng đi tới chương 43 rồi!!!!

Hy vọng các bạn vẫn sẽ luôn ủng hộ mình!!!!

Truyện chính chủ được đăng trên Watpad nha mọi người!!!!

Many thanks!!! Cảm ơn mọi người rất nhiều!!!!

Xin lỗi các bạn vì một số sai sót ở các chương trước, hứa rằng khi có thời gian mình sẽ sửa rà và sửa lại.

Yêu tất cả mọi người!!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tim Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Tâm sự của tác giả:

Hai tháng tới này mình sẽ khá bận, không phải không muốn nhanh hoàn thành truyện cho mọi người đọc. Chỉ là khi thật sự viết truyện sẽ có một vài vấn đề nhỏ sau đây:

- Lâu lâu chữ trong đầu nó đi du lịch không thềm về □□□□

- Bản thân có chuyện không vui ảnh hưởng tâm trạng của mình ->>> chữ không có trong não □□□□□

- Công việc quá bận khiến mình không đủ thời gian cho việc viết lách □□□

Một lần nữa thành thật xin lỗi mọi người về sự chậm trễ của mình. Cũng vô cùng cảm ơn mọi người đã đọc truyện của mình. Để ủng hộ tinh thần tác giả, mọi người hãy vote nhiệt tình nha □□□□, mỗi một vote của các bạn thay cho lời khích lệ tới mình. Cảm ơn rất rất nhiều (tự nhiên viết xong thấy mình giống đang đi thi chương trình truyền hình kêu gọi vote ghê □□□□)

Chương 44

Trên xe ngựa, Dương thị cùng Lâm Hải đang bàn về chuyện ngày mai chuẩn bị những gì cho việc đi ngoại thành, dù gì mục đích của phu thê họ cũng là mua điền sản để dành cho con cái sau này, nên việc đi dã ngoại cũng kết hợp với việc xem điền thổ có tốt không, thích hợp cho trồng trọt thứ gì cũng là

không thể thiếu trong chuyện bàn bạc này.

Lâm Hải hỏi Dương thị: "Nàng thấy chúng ta nên mua đất đồi rồi cải tạo lại hay chờ mua thôn trang có sẵn thì tốt hơn?"

Dương thị trả lời: "Ta cũng không rõ ràng lắm về chuyện điền thổ, chàng cứ suy nghĩ rồi nói với ta. Không bằng chàng hỏi khuê nữ bảo bối của mình xem con có ý kiến gì không?"

Lâm Hải cười ha ha quay sang Mẫn Trúc tính hỏi xem cô bé có ý tưởng gì độc đáo không thì thấy Mẫn Trúc đã dựa vào gối mềm ngủ từ bao giờ. Lâm Hải nhẹ nhàng ôm khuê nữ vào lòng nhỏ giọng nói: "Trúc Nhi ngủ rồi, con bé mấy hôm nay bận quá. Sáng thì luyện quyền, học cầm, luyện chữ, lo chuyện đồ ăn lại nói đến giúp biểu ca lo hương liệu. Ta thật lo sức Trúc Nhi chịu không nổi mà ngã bệnh mất. Nàng xem, một ngày của con bé tính ra còn bận rộn hơn cả ta".

Dương thị âu yếm vuốt nhẹ tóc Mẫn Trúc cũng theo trượng phu nàng nhẹ giọng nói chuyện: "Chàng yên tâm, ta sẽ dặn dò con bé lại. Nhưng thật ra cái tính tham công tiếc việc của khuê nữ bảo bối của chàng là giống chàng đó".

Lâm Hải cười cười không nói, tay nhẹ nhàng vỗ lưng cho Mẫn Trúc.

Thực ra Mẫn Trúc ngủ không sâu, nhưng nàng quá mệt rồi, dù sao cơ thể này cũng mới bảy tuổi, mấy ngày nay Mẫn Trúc cũng biết nàng có chút quá sức rồi nên giờ được cha ôm vào lòng thì Mẫn Trúc yên tâm ngủ sâu luôn.

Khi ba người về tới huyện nha thì đã thấy Thư Họa đang đứng trước cổng viện đội. Thư Họa phúc thân với phu thê Lâm Hải xong thì báo lại: "Thưa lão gia- phu nhân, lão thái gia- lão thái thái và nhị cửu phu nhân tới thăm nhà chúng ta. Nô tỳ đợi lão gia- phu nhân cũng mới hơn một khắc. Còn lão thái gia đã tới được hơn nửa canh giờ rồi".

Lâm Hải cùng Dương thị bước nhanh về phía chính viện, Lâm Hải đưa Mẫn Trúc qua cho Thư Họa ôm: "Người đưa tiểu thư về viện cho con bé nghỉ ngơi, nhớ ôm cẩn thận chút".

Thư Họa đỡ Mẫn Trúc từ tay Lâm Hải rồi nhẹ nhàng ôm nàng đi vòng về hướng viện của Mẫn Trúc, Hạ Trà cùng Thu Trà vội vã đi theo phía sau Mẫn Trúc về viện của chủ tử mình để hầu hạ.

Khi Lâm Hải cùng Dương thị đến chính viện thì Dương lão gia từ đang ngồi uống trà, Ngô thị cùng Trần thị đang sắp xếp lại mấy món đồ mang từ Dương gia tới để lát chia cho mấy đứa nhỏ.

Phu thê Lâm Hải nhanh chóng thi lễ với ba người Dương lão gia tử, Lâm Hải chấp tay nhận lỗi: "Không biết nhạc phụ, nhạc mẫu cùng nhị tâu tới nên tiếp đón chậm trễ, con thay mặt cả nhà bồi tội cùng mọi người".

Dương lão gia tử xua tay: "Cái gì mà bồi tội với không bồi tội, người một nhà với nhau cả, các con cũng có việc của mình, ta cùng lão bà tử và nhị nàng dâu đi vội vàng, cũng không nói trước sẽ tới nên các con không biết là lẽ thường, thôi được rồi, ngồi xuống cả đi". Sau đó ông quay ra nhìn Trần thị còn đang sắp xếp đồ đạc nói: "Con cũng nghỉ ngơi đi, cứ sai mấy đứa nhỏ nó làm là được".

Thư Cầm thấy Dương lão thái gia nói vậy biết ý đi lên nói: "Nhị cửu phu nhân, người cứ dặn dò, nô tỳ sẽ mang mấy đồ đạc này cho tiểu thư và các vị công tử theo ý người, tuyệt không xảy ra sai phạm, mong nhị cửu phu nhân yên tâm".

Trần thị cũng không miễn cưỡng, dù sao nàng cũng biết sức khỏe mình không tốt, cố quá lại thành hỏng việc nên dặn dò Thư Cầm: "Hai túi vải màu xanh nhạt là của Mẫn Trúc, bốn túi màu xanh đậm là của mấy ca ca nàng mỗi người một túi, còn túi màu đen thì người cứ để đó một lát ta giao cho Dương Trí sau".

Thư Cầm gật đầu đã hiểu, sau đó sai Thư Kỳ và Thư Thi dọn dẹp mấy thứ còn lại. Ngô thị lên tiếng nhắc nhở: "cái rương nhỏ nhất kêu người bê tới viện Mẫn Trúc đi, còn đồ đạc của ta và lão thái gia thì đưa tới viện trống". Sau đó quay qua nhìn Lâm Hải hỏi: "Nhị tâu từ con chắc lần này ở lại cũng lâu chút, con xem sắp xếp cho nàng một chỗ".

Lâm Hải suy nghĩ một lát nói: "Viện Mẫn Trúc còn một phòng, mấy ngày nay ủy khuất nhị tâu ở tạm vậy".

Trần thị cười nói: "Không có gì ủy khuất cả, ta cũng chỉ cần nơi ngủ thôi".

Dương thị bước tới chỗ Trần thị, ngồi xuống cạnh nàng nói: "Nhị tâu, thư muội gửi chắc tâu cũng đọc rồi, muội biết tâu cũng sốt ruột nên qua này mai muội cùng tỳ hẹn phu nhân Hành sư gia tới gặp mặt được chứ?"

Trần thị lắc đầu nói: "Ta tuy có sốt ruột, nhưng chuyện quan trọng hơn còn đó, chuyện của Dương Trí đợi cha cùng Lâm muội phu quyết định xong tất cả rồi bàn cũng không muộn".

Dương thị mờ mịt hỏi: "Không phải cha nương và tâu lên đây là lo chuyện hôn sự của A Trí sao?"

Dương lão gia tử vừa nghe liền biết Lâm Hải chưa nói chuyện tứ hoàng tử cho con gái ông biết nên họ nhẹ nhắc nhở: "Chúng ta một đường vất vả chạy tới đây, nhị nàng dâu sức khỏe không tốt nên đi nghỉ ngơi đi, phu thê già bon ta cũng cần nghỉ chút".

Trần thị nghe ý tứ của Dương lão gia tử liền vội đứng dậy cáo lui, một đường theo nha hoàn về viện của Mẫn Trúc.

Dương lão gia tử và Ngô thị cũng về viện của họ nghỉ ngơi. Bấy giờ chính phòng chỉ còn lại phu thê Lâm Hải. Dương thị nhìn Lâm Hải ý như nói "chàng còn chưa nói?". Lâm Hải có chút chột dạ, dù sao hẳn cũng chưa bao giờ giấu thê tử chuyện gì trừ việc tú tài khi xưa. Lâm Hải hít vào một hơi thật sâu kể lại sự việc Mẫn Trúc nói chuyện với Tứ Ca cùng ý tứ của Tứ Ca trong đó cho Dương thị nghe. Dương thị nghe xong trong lòng cũng lo lắng, nhưng hơn cả nàng lại giận trọng phu mình không nói cho nàng biết từ đầu, cả một nhà ở Dương gia đều biết, mấy đứa nhỏ của nàng cũng biết, trừ nàng.

Lâm Hải cũng biết rõ Dương thị đang giận mình. Mà có lẽ lâu lắm rồi huyện lệnh của chúng ta mới bị thê tử giận dữ như vậy nên ngược lại trong lòng huyện lệnh có chút vui vui [*Lê: bệnh quá bệnh:))))*] .

Buổi chiều khi mấy người Dương Trí cùng huynh đệ Cẩn Minh đi thư viện về thì được tin phu thê Dương lão gia tử cùng Trần thị đến đây. Mọi người vội vã chạy tới viện của Dương lão gia tử và Ngô thị chào hỏi. Lúc này Trần thị và Dương thị đều đang ngồi cả ở đây để trò chuyện. Mẫn Trúc thì vừa rời khỏi vì nàng phải chuẩn bị cho buổi luyện quyền buổi chiều.

Mấy huynh đệ thi lễ với trưởng bối xong thì Trần thị nói: "Ông bà ngoại cùng mọi người ở Dương gia có tặng mấy đứa một ít đồ, mau về viện của mình xem xem có thích không đi, ở đây với mấy người chúng ta sẽ làm các con mất hứng".

Cẩn Tuệ nhanh nhẩu nói: "Tuyệt không có chuyện đó đâu nhị cữu mẫu, nhưng giờ chúng con cũng xin cáo lui để chuẩn bị luyện quyền, buổi tối chúng con sẽ bồi mọi người tối khuya luôn".

Ngô thị cười ha ha chỉ vào Cẩn Tuệ: "Xem xem cái miệng nhỏ nói chuyện dễ nghe chưa, thật là đứa nhỏ khéo miệng mà. Thôi các con đi đi, nhưng nhớ, buổi tối bồi mấy người già chúng ta tối khuya đó".

Dương Trí và mấy đứa nhỏ đồng thanh hô: "Dạ, thưa bà ngoài" làm mấy người Ngô thị cười vang.

Sau khi mấy đứa nhỏ rời khỏi Dương lão gia tử thở dài nói: "Có lẽ sau này mấy đứa trẻ sẽ bớt đi sự vui vẻ hiện giờ, ta cũng không biết nên thế nào cho đúng nữa, dù sao thì số phận lựa chọn chúng ta, chúng ta cũng không thể trốn tránh mãi được".

Ngô thị an ủi người bạn già của mình: "Ông cũng đừng lo lắng quá, là phúc thì không phải họa, là họa thì có tránh cũng không thoát. Dù sao chúng ta cứ cố gắng là được, rồi sẽ qua thôi".

Dương lão gia tử gật đầu, mọi người lâm vào trầm mặc, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ của riêng mình. Dương thị thấy tâm trạng cha nương nàng không tốt nên tìm chuyện vui để nói: "Nhị tẩu, cô nương mà Dương Trí đề ý là nhị cô nương nhà Hành sư gia, như muội đã nói với tẩu, cô nương đó tên Hành Như Ý, năm nay cũng mười lăm tuổi, muội có gặp qua hai lần. Theo muội thấy thì cô nương nhà người ta cũng khá được, tuy mới mười lăm nhưng hành động, cử chỉ khá trầm ổn, muội cũng biết cô nương ấy cũng chưa định gả cho nhà nào. Để mấy hôm nữa muội hẹn thê tử của Hành sư gia dắt con gái nàng tới nhà chúng ta làm khách đề tẩu cùng nương xem mặt".

Ngô thị gật đầu nói: "Vậy con xem trong vài ngày tới thì hẹn người đi, chúng ta không tính ở đây quá lâu. Ở nhà công việc bận rộn, lại nói một nhà bây giờ để một mình đại tẩu con lo là có hơi quá sức".

Dương thị thưa vâng, sau đó ba người Ngô thị Trần thị cùng Dương thị nói chuyện của mấy đứa nhỏ. Dương lão gia tử đứng dậy đi ra hoa viên cho thư giãn đầu óc. Lúc đến gần nơi nhóm mấy người Mẫn Trúc luyện quyền, ông nhẹ nhàng đứng ở một góc khuất nhìn mấy đứa nhỏ đang nghiêm túc đứng tấn, lại thấy Vương bộ đầu hết sức nghiêm khắc dạy dỗ. Khi Trương Văn có chút đứng không vững đã lập tức bị nhắc nhở, sau đó là tới Dương Trí cũng bị nhắc nhở. Dương lão gia tử nhìn thấy sự cố gắng của từng người, lòng ông có chút thất vọng, dù sao với Dương lão gia tử mà nói, tham vọng đưa Dương gia đi lên là phải có, nhưng đi con đường nguy hiểm thì ông cũng không đành lòng nhìn mấy đứa nhỏ có thể sẽ bị chôn cùng Dương gia. Ông già rồi, có chuyện gì cũng không sao, nhưng mấy đứa nhỏ còn cả một tương lai dài phía trước. Nhưng rõ ràng như Lâm Hải nói với khi này "đây là họ chọn chúng ta, chúng ta có thể từ chối, nhưng không đảm bảo cuộc sống sẽ vẫn vui vẻ như bây giờ. Nếu vị kia ngồi lên ngai thì một nhà Dương gia và cả Lâm Hải chưa chắc đã vững vàng tiến lên, từ xưa tới nay dân không đầu với quan và quan thì không chống lại được hoàng gia".

Dương lão gia tử hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi bước về phía chính viện nơi Lâm Hải đang xử lý công vụ.

Thấy Dương lão gia tử bước vào, Lâm Hải vội đứng lên mời ông ngồi sau đó sai Ngạn Ân pha trà. Dương lão gia tử nhấp một ngụm trà nhỏ rồi nói: "Trà này là trà năm ngoái mà, năm nay Dương Thiên chưa mang trà mới tới sao?"

Lâm Hải vội giải thích: "A Thiên đã mang trà mới qua hồi cuối tháng hai thưa nhạc phụ. Nhưng do Mẫn Trúc mang hơn một nửa đi biếu nhà Triệu tuần phủ, hiện tại con giữ một ít phòng khi có khách, chắc Ngạn Ân sợ ý, để con sai hắn đi pha trà mới cho người".

Dương lão gia tử đưa tay cản lại: "Thôi, trà cũng pha rồi, ta chỉ hỏi con thôi, cũng không có ý gì. Nếu thiếu trà cứ cho người qua chỗ Dương Thiên lấy là được".

Lâm Hải nói dạ, Dương lão gia tử phát phát tay, Lâm Hải hiểu ý cho người làm cũng Ngạn Ân lui ra, Lâm Hải nói: "Nhạc phụ, người đang lo lắng sao?"

Dương lão gia tử không che giấu tâm trạng của mình với Lâm Hải, ông gật đầu: "Dù sao cũng là chuyện liên quan tới một nhà lớn nhỏ chúng ta, ta thật có chút không yên lòng. Khi này nhìn mấy đứa nhỏ tập luyện, lòng tràn đầy niềm tin ở tương lai của chúng ta lại càng không yên trong lòng".

Lâm Hải cũng biết quyết định của Dương lão gia tử lần này khó khăn với ông cỡ nào nên cũng giúp ông thông suốt một chút: "Nhạc phụ, tuy nói chuyện này may rủi khó lường, nhưng con cũng xin nói cho người yên tâm, việc Tứ hoàng tử có thể lên cao hay không thì có bảy phần nắm chắc. Tuy nói quý nhân quý trọng tam hoàng tử nhưng xét vài khía cạnh thì tam hoàng tử có thể chỉ là vô bực thôi".

Dương lão gia tử lắc đầu: "Con cũng nói 'chỉ là có thể' đó, chúng ta không rõ được".

Lâm Hải lắc đầu nói: "Thực ra ngôi vị thái tử là của đại hoàng tử, nhưng không may đại hoàng tử lây nhiễm bệnh dịch nên hoăng (chết) sớm, mà đại hoàng tử là con thân sinh của hoàng hậu, con có nghe thông tin từ cố tiên sinh mới gửi tới là quý nhân đã nói trước tiên đế là vị trí đó chỉ có thể con trai do hoàng hậu sở sinh, mà tình cảm của hoàng thượng dành cho hàng hậu cũng không phải là không có. Tuy đó ý thánh nhân là tội đáng chết, nhưng con nghĩ người cũng đừng lo lắng quá, dù sao mọi chuyện cũng đã tới bước này, chúng ta tuyệt không thể lùi bước nữa rồi".

Dương lão gia tử gật đầu nói: "Ta hiểu rồi, nghe con nói những lời này ta cũng yên tâm phần nào, hy vọng mọi chuyện sẽ tốt".

Hai người nói xong câu chuyện, Dương lão gia tử cũng đứng lên tính rời khỏi chính viện thì Mẫn Trúc vù vù chạy tới, vừa thấy Dương lão gia tử nàng đã cười tươi nói: "Ông ngoại, con cho người một cái kính hỷ".

Dương lão gia tử nhìn Mẫn Trúc về mặt khích lệ nàng nói tiếp: "Nào, lại đây, xem con cho ta kính hỷ gì nào?"

Mẫn Trúc móc từ tay áo ra một bình sứ nhỏ, Dương lão gia tử biết Mẫn Trúc lại nghiên cứu ra một loại hương mới nữa, ông mở nắp bình ra thì mùi hương nhẹ nhàng tỏa ra, cảm giác có chút mát mẻ, dễ chịu, giống hoa cúc, nhưng hương thơm lại nhẹ nhàng hơn, Dương lão gia tử xoa đầu Mẫn Trúc hỏi: "Hương của, nhưng mùi dễ chịu hơn nhiều".

Mẫn Trúc liên tục gật đầu: "Đúng vậy đúng vậy, con đã làm ra hương liệu nước cất rồi, mùi thơm nhẹ nhàng, màu sắc trong suốt, cũng không phảng phất mùi rượu. Như vậy sẽ không ai nghĩ ra chúng ta điều chế hương liệu như thế nào. Con đã viết sẵn ra, lát nữa người cầm xem thử một chút".

Dương lão gia tử tươi cười nói với Mẫn Trúc: "Con đúng là tinh quái, có cái gì trong đầu nhỏ của con vậy không biết nữa..."

Mẫn Trúc cười ha ha nói: "Con cũng không biết".

Dương lão gia tử đang cùng cha con Lâm Hải nói chuyện thì Thư Kỳ tới mời mọi người tới thiện phòng dùng bữa tối.

Mọi người cùng nhau ăn bữa tối một cách vui vẻ, sau đó như đã hứa, mấy người Cẩn Tuệ bởi người lớn nói chuyện tới tối khuya, Dương thị phải giục về đi ngủ để mai còn đi ngoại thành chơi thì tất cả mới chịu giải tán.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Sáng sớm mấy người Mẫn Trúc vẫn dậy luyện quyền như thường ngày, sau đó ăn sáng rồi Dương lão gia tử, Lâm Hải, Dương Trí, Cẩn Minh, Cẩn Tuệ, Trương Văn, Trương Võ và Mẫn Trúc chuẩn bị lên đường.

Ngô thị cùng Trần thị hôm qua một đường xóc nảy vội vã tới đây nên trong người mệt mỏi không đi, Dương thị thấy nương và nhị tẩu ở nhà thì cũng ở lại bởi hai người nói chuyện phiếm. Với lại dù sao nàng cũng còn đang giận trượng phu, không đi cũng tốt.

Mọi người ra tới cổng thành nam thì đã thấy xe ngựa của Triệu tuần phủ đứng chờ. Tất cả cùng xuống xe chào hỏi, Lâm Hải cũng không bắt ngờ bước xuống xe đầu tiên là Triệu tuần phủ, theo sau mới là Tứ Ca cùng Vân Chính.

Mọi người cùng nhau chào hỏi trước khi khởi hành, Triệu tuần phủ không dùng tác phong của người làm quan tiếp đón Dương lão gia tử mà dùng lễ của một tiểu bối dành cho trưởng bối chào hỏi ông: "Vãn bối Triệu Bình xin ra mắt Dương lão thái gia, đây là hai đứa nhỏ nhà vãn bối". Sau đó chỉ vào Tứ Ca giới thiệu: "Đây là con của bảo tỷ vãn bối, tên gọi Tứ Ca năm nay mười bốn tuổi, kế bên hẳn là con trai của ta, tên Triệu Vân Chính năm nay mười ba tuổi". Tứ Ca cùng Vân Chính cũng đều hành lễ vãn bối với Dương lão gia tử.

Dương lão gia tử tuy sống gần đến từng tuổi này nhưng đây là lần đầu tiên ông tiếp xúc trực diện với những người hoàng thân quốc thích, điều này làm ông có chút bối rối.

Tuy vậy, Dương lão gia tử vẫn hoàn trả lễ cho Triệu tuần phủ: "Lão hủ cũng chỉ là kẻ thất phu, đại nhân ngài không cần tiếp đón long trọng với ta như vậy, sẽ làm lão hủ thấy hổ thẹn". Nói xong ông quay sang chỗ Tứ Ca và Vân Chính chấp tay chào: "Lão hủ họ Dương, xin chào hai vị công tử".

Tứ Ca cùng Vân Chính đều né lễ của Dương lão gia tử nói: "Dương lão thái gia không cần khách khí".

Lâm Hải thấy Dương lão gia tử có vẻ không được tự nhiên thì bước lên nói cùng mọi người: "Hôm nay là ngày nghỉ, chúng ta xem như là một ngày mọi người cùng đi vãn cảnh nơi đây".

Triệu tuần phủ gật đầu hưởng ứng: "Mong Dương lão thái gia cùng Lâm Hải xem ta như bằng hữu mà giao đãi, không cần câu nệ khách khí. Hôm nay không có quan- dân, không có quan trên - quan dưới, chúng ta là bằng hữu đi thăm thú cảnh sắc ngoại thành vui vẻ, tận hưởng không khí đầu hè".

Mấy người Mẫn Trúc vỗ tay hoan hô làm cho người đi đường đều ngoảnh đầu nhìn về phía bên này.

Mẫn Trúc, Cẩn Tuệ cùng Trương Võ biết sai cúi đầu, nhưng vẫn lên lên cười khúc khích.

Triệu tuần phủ lên tiếng: "Thời gian không còn sớm, chúng ta lên đường thôi. Bây giờ ta mời Dương lão thái gia và Lâm huyện lệnh cùng ta lên xe ngựa, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện. Còn Tứ Ca, Vân Chính thì ngồi xe cùng mấy đứa nhỏ nhà Lâm Hải đi, cho bọn chúng làm quen với nhau".

Mọi người không ai phản đối, tất cả chia ra lên xe, vì gia đình Lâm Hải khá đông nên có hai xe ngựa. Bây giờ chia ra Tứ Ca, Dương Trí, Cẩn Minh và Trương Văn một xe. Vân Chính sẽ lên xe Mẫn Trúc, Cẩn Tuệ cùng Trương Võ.

Mọi người yên vị trên xe, ba chiếc xe ngựa hướng ngoại thành phía nam chậm chậm chạy tới.

Mẫn Trúc nhìn Triệu Vân Chính khoan thai ngồi bên cạnh Cẩn Tuệ xem sách thì có chút tò mò hỏi: "Muội nghe người kinh thành truyền tụng Triệu huynh là thần đồng từ nhỏ, vậy không biết Triệu huynh có thể kể về các thành tích của mình cho muội cùng các ca ca nghe được không".

Vân Chính khiêm tốn trả lời: "Cũng không thể tin hoàn toàn vào lời đồn, chỉ là trong mấy cuộc thi hay trong trò chơi đồ đạc ta vô tình đã học qua nên trả lời đúng thôi, cũng có thể coi là may mắn thôi, không đáng để nhắc tới".

Cẩn Tuệ cười ha ha nói: "Vân Chính huynh đúng là khiêm tốn, lúc ở kinh thành đệ đã nghe chuyện kể về huynh trong trà lâu, lúc gặp huynh đệ còn cảm thấy may mắn vì có thể thấy tận mắt thần đồng là như thế nào".

Vân Chính có chút đỏ mặt, Mẫn Trúc thì thầm nghĩ "đúng là thần đồng da mặt mỏng" nhưng cũng không làm khó Vân Chính, nàng tìm đề tài nói chuyện cho bớt nhàm chán trong lúc ngồi xe ngựa. Qua một hồi mọi người nói đến các tình huống hài hước trong học đường mà mình gặp phải thì xe ngựa của nhóm Mẫn Trúc thật là tiếng cười không dứt.

Trên xe của Triệu tuần phủ thì không khí có chút khẩn trương, Triệu tuần phủ cũng không miễn cưỡng ép buộc Dương lão gia tử, nhưng ông vẫn có chút không quen nên Triệu tuần phủ và Lâm Hải đang tạm bỏ qua vấn đề của Tứ Ca mà bàn về lá trà. Lâm Hải thật khâm phục vị Triệu đại nhân này, ông không gấp gáp yêu cầu cái gì, mà bắt đầu từ những thứ quen thuộc với Dương lão gia tử nhất để ông dần dần thả lỏng tinh thần mà vui vẻ trò chuyện với họ.

Triệu tuần phủ hỏi Dương lão gia tử cách bảo quản trà, cách pha trà sao cho giữ vị đúng chuẩn nhất, sau đó lại hỏi tới công việc của từng thành viên trong gia đình. Dần dần Dương lão gia tử cuốn theo những câu hỏi của Triệu tuần phủ mà thả lỏng tâm tình của mình. Những câu chuyện xoay quanh gia đình, công việc, cách thức nhìn nhận vấn đề về pha trà, thưởng trà đã làm mọi người như gặp đúng bạn hữu, đề tài để nói chuyện cũng dần dần tự nhiên hơn, thân thiết hơn.

Còn trong xe nhóm Dương Trí cùng Tứ Ca lại không ồn ào cũng không mất tự nhiên, dù sao họ cũng từng gặp nhau, nói chuyện, ăn cơm rồi. Mọi người tuy là thiếu niên nhưng đều thành thực trước tuổi, cách nói chuyện hay cử chỉ đều nho nhã lịch sự nhưng cũng không xa cách.

Dương Trí lên tiếng hỏi Tứ Ca về mấy vấn đề quan trọng, thi cử và cách nhìn nhận của vị tứ hoàng tử này đối với dân sinh. Trong nhóm này thì Trương Văn là nhỏ tuổi nhất và cũng mới đi học mấy tháng này, nhưng bù lại thì Trương Văn lại trải qua những biến cố trong đời nhiều nhất, những gì mất thấy, tai nghe là nhiều hơn so với ba người còn lại nên cũng không tính là quá kém cỏi.

Xe ngựa chạy được tầm nửa canh giờ thì dừng chân ở một sườn đồi, nơi đây non xanh nước biếc. Trời đầu mùa hè, không khí không quá oi bức, từng cơn gió nhẹ nhàng thổi qua làm rụng đưa những tán lá, mây trắng bồng bềnh trôi. Lượn quanh sườn đồi là một dòng suối nhỏ, nước trong veo, thỉnh thoảng cại có mấy chú cá nhỏ ngoi lên làm cho mặt nước có những đợt sóng tròn lăn tăn trông rất vui mắt.

Mọi người vừa bước xuống xe đều cảm nhận được không khí mát mẻ nơi đây, tất cả như thư thái nhẹ nhàng hơn giữa nơi non xanh nước biếc này.

Hôm nay đi ngoại thành thì một nhà Lâm Hải có hai mục đích. Thứ nhất là trả lời vấn đề của Tứ Ca ba ngày trước, đây là chuyện chính nên do Lâm Hải cùng Dương lão gia tử lo liệu. Thứ hai là xem không khí, đất đai ngoại thành để tìm nơi thích hợp mua điền thổ hoặc thôn trang, cộng thêm như lời tiểu bảo bối Mẫn Trúc gọi là "dã ngoại".

Vân Chính cùng Tứ Ca mới đầu nghĩ người hầu của gia đình Mẫn Trúc sẽ theo sau bọn họ ở một xe ngựa khác giống như bọn họ, nhưng khi nhìn mấy người lớn nhỏ của nhà Lâm huyện lệnh cùng nhau tự trải tấm vải bố lon ở gốc cây cổ thụ. Sau đó tiếp tục bày biện thức ăn và mời bọn họ ngồi ngắm cảnh thì hai người nhìn nhau và đều thấy rõ trong mắt đối phương là sự ngạc nhiên.

Mẫn Trúc lên tiếng gọi hai người: "Hai vị Triệu công tử, mời lại uống trà", sau đó thì cười nhìn họ.

Tứ Ca tuy ngạc nhiên nhưng vẫn tự nhiên đi tới, Vân Chính thì chưa thực sự ổn trọng, dù sao hắn cũng mới mười ba tuổi thôi, nên tò mò hỏi: "Không phải mọi người đều có người theo hầu sao? Tại sao đi chơi xa lại phải tự mình làm mọi việc?"

Dương Trí thay mọi người giải thích: "Là do tổ phụ không muốn chúng ta luôn ỷ lại, ai cũng phải tự biết cách chăm sóc bản thân. Thế nên, việc vui chơi là do chúng ta muốn đi, vậy chúng ta phải tự lo liệu được. Có như vậy, sau này trong hoàn cảnh khó khăn, bản thân cũng sẽ không quá lúng túng".

Tứ Ca nghe xong về mặt thần phục nhìn về hướng Dương lão gia tử cùng hai người Triệu tuần phủ và Lâm Hải đang đứng nói chuyện phía xa: "Dương lão thái gia quả là biết cách dạy dỗ".

Mẫn Trúc cười hi hi nói: "Vậy hai vị Triệu công tử có muốn thử một ngày tự tay mình làm thức ăn không?"

"Đương nhiên muốn!" Vân Chính không đợi Tứ Ca lên tiếng thì đã nhanh chóng đồng ý, dù sao đây cũng là một loại trải nghiệm mà.

Tứ Ca cũng không lên tiếng, chỉ nhẹ gật đầu xem như đồng ý.

Mẫn Trúc cười cười đưa cây xiên cho Vân Chính:" Vậy Triệu công tử cùng tam ca đi bắt cá đi!"

Vân Chính tròn mắt ngạc nhiên lấy tay chỉ vào mình hỏi:" Ta?"

Mẫn Trúc càng cười lớn:" Ha ha, đương nhiên là Triệu công tử! Không lẽ là muội?"

Vân Chính hơi đỏ mặt, Cẩn Minh lên tiếng giải vây:" Thôi được rồi, muối đừng chọc Vân Chính đệ nữa, để Cẩn Tuệ và A Văn đi bắt cá cho muội là được rồi".

Tứ Ca đang đứng nhìn thì tiến lại lấy xiên từ tay Mẫn Trúc nói:" Để ta tới thử, ta cũng không tin mấy con cá nhỏ có thể làm khó được ta".

Mẫn Trúc cũng không có ý kiến, tùy hấn thôi. Dương Trí, Cẩn Minh, Trương Võ cùng Vân Chính thì phân chia nhau đi nhặt cành củi khô và dọn dẹp chỗ làm buoi nướng thức ăn. Mẫn Trúc nhàm chán theo sau lưng Cẩn Tuệ tới khúc nước sâu một chút để xem ba người bắt cá, dù sao nhiệm vụ của nàng là lát nữa nướng đồ ăn, bây giờ mấy việc này để cho mấy thiếu niên này làm đi.

...

Bên phí mấy người Mẫn Trúc thì là một mảnh khí thế hùng hổ, bên chỗ Lâm Hải thì có hơi trầm mặc. Triệu tuần phủ lên tiếng phá tan sự yên tĩnh này:" Chắc hôm nay Dương lão thái gia biết vẫn bối gặp người vì điều gì?"

Dương lão gia tử nhìn ngọn núi xa xa nhẹ trả lời:" Ta tuy là biết điều gì, cũng biết lòng ta muốn gì. Nhưng lão hủ ta có một nguyện vọng, hy vọng Triệu đại nhân ngài có thể thành toàn". Nói xong ông quay qua nhìn Triệu tuần phủ bằng ánh mắt chân thành nhất có thể.

Triệu tuần phủ không nóng không vội, nhẹ nhàng đưa tay ý mời Dương lão gia tử tiếp tục nói.

" Ta một đời xây dựng Dương gia nhất mạch, khi còn trẻ gia đình gặp nạn, toàn gia chỉ còn mình ta. Nay Dương lão ta ở đây thể toàn gia tận trung với Tứ hoàng tử tuyệt không thay lòng. Nhưng cũng xin Ngài cùng Tứ hoàng tử một ân huệ". Nói đoạn ông quỳ xuống. Lâm Hải cũng vội vã theo ông quỳ xuống.

Triệu tuần phủ nhận được đáp án hài lòng thì cũng có chút an tâm. Nhưng thấy Dương lão gia tử quỳ xuống thì hơi bất ngờ, ông vội nâng Dương lão gia tử dậy nói:" Dương lão thái gia đây là làm sao? Văn bối nào dám nhận lễ trọng như vậy. Chúng ta có gì từ từ nói là được".

Dương lão gia tử đứng dậy thuận theo sự nâng đỡ của Triệu tuần phủ, Lâm Hải thấy ông đứng dậy cũng từ từ đứng lên.

Dương lão gia tử nhìn Triệu tuần phủ nói:" Chúng ta người ngay không nói chuyện vòng vo, lão hủ ta cũng đã để toàn gia cùng theo chân Tứ hoàng tử. Nhưng thế sự khôn lường, ta cũng chỉ xin ngài cho ta một cái đảm bảo. Đó chính là, sau này nếu Dương gia ta cùng gia đình Lâm Hải lâm vào khốn cảnh, xin ngài cùng Tứ hoàng tử hãy cứu giúp để cho chúng ta còn một nam hài có thể lưu lại đường hương khói. Lão hủ già rồi, kiến thức hạn hẹp, chỉ dù có lớn tới đâu cũng không thể thoát khỏi nỗi trần trở này".

Triệu tuần phủ gật đầu:" Ta hiểu ý của Dương lão thái gia, Triệu Bình ta tại đây cũng hứa với Dương lão thái gia, nếu sau này chúng ta lâm vào hiểm cảnh,ta cũng có hết sức giúp người lưu lại người hương khói cho Dương gia".

Dương lão gia tử cúi đầu cảm tạ:" Vậy lão hủ tại đây thay mặt già trẻ lớn bé Dương gia xin cảm tạ ngài".

Lần này Triệu đại nhân không tránh cái cúi đầu của Dương lão gia tử. Lúc này mọi sự đã thành thì câu chuyện cũng có vẻ dễ dàng hơn. Triệu tuần phủ lên tiếng hỏi:" Vậy không biết trong nhà Dương lão thái gia thì ai là người có thiên phú về kinh thương? Văn bối muốn người đó theo cùng Tứ Ca".

Dương lão gia tử lắc đầu cười:" Nói ra làm đại nhân chê cười, mọi sự trong nhà từ xưa tới nay do mấy đứa nhỏ ra chủ ý, người lớn chúng ta xem trong mắt, sau đó nhìn thành quả, rồi giúp chúng chỉnh sửa từ kinh nghiệm của chúng ta. Để Dương gia như ngày hôm nay, quả thật là công của tập thể. Nhưng nói đích xác thì khá nhất trong số con cháu Dương gia là Dương Trí, còn Cẩn Minh của nhà Lâm Hải cũng không kém. Mấy ý tưởng hay dấu hiệu Dương gia là do hai đứa nó bàn bạc nghĩ ra".

Lời này cũng là hôm qua Dương lão gia tử bàn nhau nói, dù sao họ không muốn Mẫn Trúc còn nhỏ mà phải chịu vất vả nên kết quả là tập thể cũng không sai. Lời Dương lão gia tử là bảy phần thật, ba phần giả cho nên Triệu đại nhân cũng không thể nào đoán ra chân tướng.

Triệu tuần phủ gật đầu nói:" Hai đứa trẻ đó quả không tệ, vậy ta mong Dương lão thái gia và Lâm huyện lệnh đồng ý cho Dương Trí cùng Cẩn Minh theo Tứ Ca và Vân Chính nhà ta cùng nhau học tập thì như thế nào?"

Dương lão gia tử cười:" Nếu được như vậy thì là phúc của chúng, cảm ơn Triệu đại nhân ưu ái".

Ba người bắt đầu hàn huyên về chuyện cửa hàng trà, về việc trong huyện và ý định mở rộng Dương gia trà hành và Dương Cẩn hương liệu. Triệu đại nhân nghe Dương lão gia tử nói chuyện thì rất mới lạ, dù sao xưa nay ông cũng là sống trong nhung lụa nào có cần lo chuyện kinh doanh tìm kế sinh nhai. Đề tài cứ nói dài không dứt...

...

Ở đoạn tuổi nhỏ bên đây Tứ Ca vừa xiên được con cá đầu tiên, cảm giác vui vẻ đang lan tràn trong lòng hắn thì Cẩn Tuệ và Trương Văn đã xiên tới ba, bốn con rồi. Nói gì thì trong ba người hắn cũng lớn nhất, lại nói võ công khá hơn hai người kia nhiều, thế nào mà lại khó khăn trong việc bắt cá đến thế.

Mẫn Trúc trên bờ thì đang hô hào: "Hay quá, hay quá, nhị ca, tam ca bắt thêm vài con nữa, chúng ta sẽ có đại tiệc cá nướng". Nói xong nàng nhìn qua Tứ Ca cũng nể tình cô vũ một câu: "Tứ công tử ngài cũng cố lên".

Tứ Ca thấy tiểu cô nương ở trên bờ cười đến vui vẻ thì cũng cười theo nói một tiếng: "Được!". Sau đó lại tập trung bắt cá.

Cuối buổi thu hoạch thì Cẩn Tuệ xiên được bốn con, Trương Võ được sáu con, Tứ hoàng tử của chúng ta vẫn chỉ có một con duy nhất.

Mẫn Trúc thấy Tứ Ca ỉu xiu thì kéo áo hắn an ủi: "Lần đầu công tử bắt được cá đã là tốt lắm rồi, tam ca của muội lúc đầu còn không bắt được con nào".

Cẩn Tuệ nghe vậy thì có chút xấu hổ, nhưng thấy Tứ Ca im lặng nên hắn cũng không tiện nháo.

Bỗng nhiên Tứ Ca cúi xuống nhìn thẳng vào Mẫn Trúc hỏi: "Sao muội không gọi ta là Tứ Ca ca nữa? Sao phải xưng hô công tử này, công tử nọ".

Mẫn Trúc hơi ngạc nhiên với hành động cùng câu hỏi của Tứ Ca, nhưng nàng cũng nhanh khôi phục lại, Mẫn Trúc nhìn thẳng Tứ Ca nói: "Chúng ta thân phận khác biệt, công tử, ngài nói có phải không?" Nói xong nàng cười rộ lên.

Tứ Ca nghe đến đây thì hiểu, tuy tiểu cô nương này tuổi còn nhỏ nhưng rất thông minh. Mẫn Trúc đây là giận hắn ép nhà nàng cùng Dương gia theo hắn đây mà.

Tứ Ca ghé sát vào tai Mẫn Trúc nói nhỏ: "Ta biết muội giận ta, nhưng ta thiếu nhất bây giờ chính là trợ lực từ bên ngoài. Tuy ta không biết kết quả cuối cùng, nhưng ta hứa với muội, dù thế nào ta cũng sẽ cố gắng che giấu trợ lực của Dương gia tới phút cuối cùng". Nói xong, Tứ Ca đứng dậy bước nhanh đi về phía mọi người đang nhóm lửa.

Mẫn Trúc ngăn người vì lời hứa của Tứ Ca, Cẩn Tuệ thấy muội muội tự nhiên không đi nữa thì quay lại nhìn tiểu muội muội của hắn gọi: "A Trúc, muội còn đứng đó làm gì thế? Mau lại đây, muội mới là người nướng chính đó".

Mẫn Trúc hoàn hồn, chạy lại cùng Cẩn Tuệ tới chỗ đồng lửa đã được đốt lên bắt đầu lấy thịt ướp sẵn ở nhà cùng mấy con cá vừa bắt được nướng lên.

Bữa trưa dã ngoại này ăn cũng khá vui vẻ, dù sao mọi chuyện bước đầu cũng được giải quyết. Từ bây giờ mọi người tại nơi này có thể nói là trên cùng một con thuyền, con thuyền này sẽ đi tới đâu thì còn phụ thuộc vào chính từng người trong số họ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tim Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Sau bữa trưa với những món thịt nướng mới lạ mà Mẫn Trúc ướp chế sẵn rồi mang theo và món cá tươi vừa bắt dưới suối, sơ chế rồi đem nướng thì Triệu tuần phủ hài lòng cáo từ ra về trước, dù sao ông mới tới đây được một tháng nên công việc vẫn còn cần sắp xếp kỹ lưỡng thêm. Bây giờ Triệu tuần phủ cũng có được đáp án rõ ràng từ Dương lão gia tử rồi, còn tình cảm thì phải từ từ bồi đắp, không thể nói thân thiết là thân thiết ngay được.

Tứ Ca cùng Vân Chính được Triệu tuần phủ cho phép ở lại vui chơi ngoạn cảnh và bồi dưỡng tinh cảm bằng hữu cùng mấy người Dương Trí và mấy huynh muội Cẩn Minh.

Dương lão gia tử cùng Lâm Hải sau khi tạm biệt Triệu tuần phủ thì một lòng đi kiểm tra chất đất nơi đây xem xem có thích hợp cải tạo thành đất trồng không. Mẫn Trúc cùng các ca ca và Dương Trí thì đi hái hoa hương nhu, dù sao thì bào chế hương nhu ngay tại phòng điều chế hương liệu của nàng với số lượng nhỏ là vẫn được. Lại nói chiều nay về nàng còn phải cùng mọi người ngâm rượu đầu tằm nữa đây. Mẫn Trúc nhìn trời cảm thán "có vẻ như mình càng ngày càng bận thì phải?"

Tứ Ca, Vân chính cũng giúp mọi người trong việc hái hoa này. Tứ Ca tò mò hỏi Dương Trí: "Đây chỉ là hoa đại thôi, mọi người cần nhiều như vậy làm gì?"

Dương Trí tuy biết nhà mình đã theo ủng hộ vị hoàng tử này, nhưng bây giờ chưa phải lúc thích hợp để nói hết tất cả bí quyết của nhà họ nên chỉ nói: "Đây là ý muốn của tổ phụ ta, người muốn thử một chút xem loại hoa này có điều chế ra hương liệu không thôi. Nên nhân dịp mấy ngày nay tổ phụ ở đây thì chúng ta giúp người hái nhiều một chút".

Tứ Ca gật đầu đã hiểu cũng không hỏi gì thêm, chuyên tâm giúp mọi người hái hương nhu. Lúc Tứ Ca ngẩng đầu lên thì thấy Mẫn Trúc đang nói gì đó với Cẩn Minh nhưng Cẩn Minh một mực lắc đầu. Thấy tiểu cô nương về mặt ỉu xiu quay lại tiếp tục hái hoa thì Tứ Ca bước tới gần Mẫn Trúc hỏi: "Tiểu muội muội không vui sao?"

Mẫn Trúc đang chán nản vì Cẩn Minh không đồng ý dắt nàng đi qua suối để vào sau tán cây rậm rạp bên kia đồi nhìn xem một chút. Mẫn Trúc hy vọng có thể tìm thấy loại hoa cô gì đó mới lạ ở đó. Bấy giờ nghe thấy Tứ Ca quan tâm hỏi thì mặt nàng tràn đầy ủy khuất nhìn Tứ Ca nói: "Muội muốn qua bên kia suối để tìm hoa thơm cô lạ cho ông ngoại làm hương liệu, nhưng đại ca muội không cho".

Tứ Ca cười hỏi: "Vì sao ca ca muội không cho muội đi?"

Mẫn Trúc thở dài: "Ca ca muội nói trời đầu hè, khả năng trong những chỗ cây rậm rạp sẽ có rắn, rất nguy hiểm, không thể đi".

"Vậy ta dắt muội đi thì thế nào?" Tứ Ca nháy mắt với Mẫn Trúc nói.

Mẫn Trúc cười tươi đang định nói được thì lại dừng lại nói: "Vẫn là thôi đi, huynh mới càng không thể gặp nguy hiểm. Để lần khác muội đi tìm cũng được".

Tứ Ca cười ha ha: "Thật sự không muốn đi nữa sao?"

Mẫn Trúc đầu rơi ra ba vạch đen, nàng đây là đang bị thiếu niên khi dễ sao? Dù sao nàng cũng đáng tuổi làm tỷ tỷ hắn đấy. Nhưng dù sao hiện thực thì nàng vẫn là tiểu cô nương bảy tuổi, đương nhiên là phải hành động như tiểu cô nương rồi. Nghĩ vậy nên Mẫn Trúc rất không nể tình mà chạy lại chỗ Cẩn Minh kéo vạt áo hắn nói: "Ca ca, Tứ Ca ca khi dễ muội là tiểu hài tử".

Tứ Ca rất vô tội nói: "Ta chỉ muốn giúp muội ấy đi qua bên kia suối nhìn xem một chút. Không ngờ tiểu cô nương không nể tình mà còn nói ta khi dễ người".

Cẩn Minh ôm Mẫn Trúc lên hỏi: "Như thế nào muội vẫn còn muốn qua đó? Thực muốn đi như vậy?"

Mẫn Trúc thật tình muốn đi nên quả quyết gật đầu, Cẩn Minh thờ dài nhìn muội muội trong lòng rồi nhẹ thả nàng xuống, Mẫn Trúc thức thòi tỉnh nói không muốn đi nữa. Nhưng sau đó Cẩn Minh nhìn muội muội mình mỉm cười rồi gỡ giày, kéo ống quần, buộc vạt áo, lại ôm Mẫn Trúc lên nói: "Chỉ đi vòng vòng bên ngoài, ta tuyệt đối không dắt muội vào sâu bên trong".

Mẫn Trúc cao hứng miệng liên tục đáp ứng: "Được, muội nghe lời đại ca, tuyệt không vào sâu bên trong!"

Cẩn Minh thấy Mẫn Trúc bày ra dáng vẻ nghiên túc thì phì cười, chân bước tới chỗ nông nhất của con suối chậm chậm ôm Mẫn Trúc bước qua.

Tứ Ca cũng theo ngay sau hai người Cẩn Minh, Mẫn Trúc. Dương Trí sợ biểu đệ một mình không quản nổi tiểu tình quái Mẫn Trúc nên cũng từ xa chạy lại rồi theo bước ba người kia.

Đám bốn người Vân Chính, Cẩn Tuệ, Trương Văn, Trương Võ là do ham vui nên cũng vội vã bước theo sau.

Sau khi Cẩn Minh dắt Mẫn Trúc xuống đất thì mấy người còn lại cũng trước sau qua tới nơi. Mẫn Trúc nhìn thấy cả đám đều tụ tập ở đây thì cũng á khẩu, nàng đang bận việc của nàng, mọi người tham gia nào nhiệt cái gì!?

Mẫn Trúc mới mặc kệ bọn họ tự nháo, nàng bắt đầu tìm kiếm một chút quanh đám cỏ ven suối. Quả thật là chẳng có gì! Mẫn Trúc nhìn qua phía đồi cây rậm rạp ngay đó mà lòng khó chịu "được vào sâu bên trong là tốt rồi!"

Tứ Ca này giờ vẫn theo sau Mẫn Trúc cùng Cẩn Minh lên tiếng: "Lâm muội muội muốn vào sâu bên trong sao? Ta dắt muội đi!"

Mẫn Trúc lắc đầu: "Muội đã nhận lời với ca ca của muội là không vào sâu thì sẽ giữ lời". Nói xong quay qua nhìn Cẩn Minh: "Ca ca, hay chúng ta đi ven suối xuống dưới một chút?" Mẫn Trúc nói rồi chỉ về phía hạ nguồn có đám cây bụi rậm rạp.

Cẩn Minh gật đầu cầm tay Mẫn Trúc dắt xuống phía hạ nguồn của dòng suối. Cẩn Minh cũng quay qua nói với Tứ Ca: "Huynh cứ cùng chơi với mọi người đi, ta chăm sóc muội muội mình là được rồi".

Tứ Ca lắc đầu nói: "Dù sao cũng là ngắm cảnh, coi như huynh muội hai người bồi ta đi hạ nguồn cũng được mà".

Cẩn Minh cùng Tứ Ca vừa đi vừa nói chuyện chi hồ giả dã. Mẫn Trúc cũng mặc kệ hai người, tự mình làm việc của mình.

Đi một đoạn cũng khá xa, Mẫn Trúc nhìn thấy bụi hoa màu trắng nở rộ. Mắt Mẫn Trúc sáng lên, bỏ tay Cẩn Minh ra rồi chạy tới chỗ bụi hoa.

Chưa tới gần mà hương hoa thoang thoang kéo tới, thật thơm.

Cẩn Minh chạy ngay sau Mẫn Trúc, thấy muội muội dừng lại thì bản thân cũng lập tức dừng bước, ánh mắt hướng theo tầm nhìn của Mẫn Trúc. Cẩn Minh khi nhìn thấy bụi hoa thì cũng biết Mẫn Trúc vội vàng vì cái gì rồi. Lúc này Cẩn Minh cũng ngửi thấy một mùi hương thơm nhẹ nhàng quanh quẩn nơi chóp mũi. Đồng thời ngửi được hương thơm này còn có Tứ Ca.

Tứ Ca cảm thán: "Mùi hương thật dễ chịu!"

Mẫn Trúc gật đầu nói: "Đây là hoa mặt lị*, một trong mười loại hoa có tác dụng làm cho tinh thần thoải mái hơn, kèm theo đó nó còn có nhiều tác dụng làm đẹp cho nữ giới. Haha muội tìm được bảo bối rồi".

Hoa mặt li: là hoa nhài đỏ mấy bác, em tra trên Google ca ca, thấy ca ấy nói thế. □□□□

Vân Chính khi nhìn thấy Tứ Ca đi theo huynh muội Mẫn Trúc thì cũng từ xa chạy tới. Giờ nghe Mẫn Trúc nói vậy thì thắc mắc: "Sao muội biết hoa này có nhiều công dụng?"

Mẫn Trúc từ lúc nhìn thấy hoa luôn cao hứng nên quên mất còn có người ngoài ở đây. Giờ nghe Vân Chính lên tiếng nàng mới chợt nhớ ra, nhưng nói cũng nói rồi, phải tìm cách giải nguy.

Mẫn Trúc vẫn rối rắm nghĩ cách thì Cẩn Minh đã nói: "Là do một quyển sách du ký ta đưa cho muội muội có ghi lại. Lúc đó ta còn theo mộ phỏng mà về cho muội muội xem thử, muội muội của ta đặc biệt thích hoa cho nên luôn có ấn tượng sâu. Giờ nghĩ được mùi thơm tương đồng nên muội ấy cao hứng thôi. Dù sao muội ấy cũng chỉ là tiểu hài tử, phải đợi ta hỏi lại ông ngoại xem đúng không đã".

Mẫn Trúc tròn mắt nhìn đại ca nhà nàng nói dối mà mặt không đỏ, tim không đập thì thầm cảm thán "qua là cao thủ mà!"

Mẫn Trúc bây giờ đã nhớ ra có người ngoài ở đây nên ngoan ngoãn ngậm miệng. Nàng khẽ kéo vạt áo Cẩn Minh. Cẩn Minh hiểu ý muội muội nên lớn tiếng gọi biểu ca Dương Trí và các đệ đệ lại.

Mọi người nghe Cẩn Minh gọi thì đều đi về phía bên này. Cẩn Minh lặp lại lời của Mẫn Trúc về tác dụng của hoa mặt li, sau đó nói mọi người chia nhau đi tìm cây nhỏ đào lên. Vì cây Mẫn Trúc tìm thấy khá là lớn rồi, giờ đào lên sợ chăm sóc không đúng cây sẽ chết. Tới lúc đó có hối cũng không kịp.

Mọi người chia nhau ra tìm, vậy mà lại có hơn mười cây con. Mẫn Trúc cao hứng đến mức cười tươi không dứt.

Cẩn Minh xoa đầu Mẫn Trúc: "Vui như vậy sao?"

Mẫn Trúc dùng sức gạt đầu: "Dạ, về tới nhà muội sẽ nói cho ca ca và cả nhà biết muội muốn làm gì".

Cẩn Minh gạt đầu không hỏi tiếp, dù sao ở đây cũng không phải nơi thích hợp nói những chuyện này.

Lúc này, ở bên kia suối Dương lão gia tử cùng Lâm Hải đi xem xét địa hình và đất ở đây về thì không thấy một bóng người. Hai người có chút hốt hoảng vì dù sao theo cùng mấy đứa ngõ nhà họ còn có một vị hoàng tử đấy.

Lâm Hải cất tiếng gọi Cẩn Minh, khi nghe tiếng Cẩn Minh thừa lại từ ngay góc khuất bên kia suối thì hai người mới thở ra một hơi.

Trời lúc này cũng dần khuất bóng nên Lâm Hải hô mọi người quay lại ra về.

Xe ngựa của Tứ Ca cùng Vân Chính đã chờ sẵn nên tất cả mọi người chào tạm biệt tại đây.

Trên xe, Mẫn Trúc ngồi cùng Dương lão gia tử, Lâm Hải và Dương Trí. Cẩn Minh ngồi cùng ba đệ đệ để dẫn dò mọi người việc giấu tài của Mẫn Trúc đồng thời cũng nói sơ một chút về ý tưởng mới mẻ mà Mẫn Trúc nói nhỏ vào tai Cẩn Minh trước khi lên xe ngựa. Còn Mẫn Trúc thì trình bày ý tưởng làm sản phẩm làm đẹp cho phụ nhân của mình với Dương lão gia tử.

"Ông ngoại, người nghe con trình bày một việc". Mẫn Trúc vui vẻ nói.

Dương lão gia tử cười nói: "Ta thấy không có gì ngoài việc liên quan tới mấy cây hoa đại con đào được kia".

Mẫn Trúc cười càng tươi hơn: "Đúng là không có gì qua mắt được người".

Dương lão gia tử gõ nhẹ đầu Mẫn Trúc nói: "Con bớt ba hoa đi, có chuyện mau nói".

Mẫn Trúc cười hi hi đưa tay làm bộ xoa đầu, sau đó nàng nghiêm túc trình bày ý tưởng: "Cây hoa hôm nay con tìm được có mùi thơm làm an thần, tĩnh tâm. Không những thế, tác dụng làm đẹp của nó còn rất lớn. Lúc nhìn thấy cây hoa này, con đã biết mình tiếp theo nên làm gì rồi. Con tính thử nghiên cứu làm son môi, bột dưỡng da cho phụ nhân".

Dương lão gia tử thấy ý tưởng không tệ, nhưng ông có chút băn khoăn: "Thế nhưng chúng ta bây giờ nhân lực không đủ để mở thêm cửa hàng".

Mẫn Trúc xua tay: "Con thấy không cần mở cửa hàng thêm nữa, cửa hàng hương liệu nước đã thu hút rất nhiều phụ nhân rồi, bây giờ chúng ta tăng thêm sản phẩm thôi, dù sao hương liệu hay vật liệu làm đẹp đều đa số là dành cho phụ nhân cả".

Dương lão gia tử vỗ đùi: "Đúng, sao ra lại không nghĩ ra nhỉ?"

Mẫn Trúc vội vỗ mông ngựa: "Là người chưa nghĩ tới thôi".

Dương lão gia tử, Lâm Hải cùng Dương Trí nhìn Mẫn Trúc cười ha ha. Dương Trí nói: "Muội đúng là tiểu tinh quái, vậy nhưng muội định thế nào đây? Có đủ thời gian cho muội không?"

Mẫn Trúc về mặt đương nhiên nói: "Tất nhiên không đủ, muội sẽ thử làm mẫu trước, sau đó sẽ bày cách làm lại cho nương hoặc ông ngoại cử một vị cửu mẫu ở đây cùng muội điều chế. Còn về sau là do mọi người giúp muội lo liệu rồi".

Dương Trí gật đầu nói phải, nhưng lại nói: "Nhưng nhà chúng ta có lên nhanh quá không?"

Lời này nói ra cả Dương lão gia tử và Lâm Hải đều trầm tư.

Mẫn Trúc cười hi hi nhắc nhở: "Mọi người quên chúng ta giờ đã có núi dựa sao?"

Dương lão gia tử nghe xong thì cười đến không thờ được, Lâm Hải và Dương Trí phải vuốt nhẹ lưng giúp ông thông khí. Dương lão gia tử cười đủ mới nói: "Trong nhà này, người nắm bắt thời cuộc nhanh nhất có lẽ là Mẫn Trúc rồi".

Trên đường về nhà mọi người ngời góp vui một câu, ta náo nhiệt đôi lời, con đường như ngắn lại, thoáng chốc mọi người đã về tới nhà.

Dương lão gia tử vừa xuống xe đã thấy Ngạn Ân đứng ngay cổng chờ mọi người. Ngạn Ân vừa thấy rèm xe được Dương lão gia tử kéo lên đã nhanh nhẹn bước tới đỡ tay ông cười hi hi nói: "Lão thái gia cùng mọi người đã trở lại. Lão thái gia và hai vị phu nhân trông ngóng mọi người từ chiều tới giờ, nô tài đứng đây đợi mọi người cũng được một lúc rồi".

Dương lão gia tử nghe vậy thì nhún mày: "Trong nhà có chuyện gì sao?"

Ngạn Ân cười hắc hắc nói: "Lão thái gia, Triệu đại nhân cho người mang chút lễ gặp mặt cho người".

Dương lão gia tử gật đầu, sau đó dẫn đầu đoàn người đi về phía chính viện.

Ngô thị cùng con gái và con dâu đang ngồi đợi mọi người tại chính phòng, vừa thấy Dương lão gia tử bước vào Ngô thị và hai người con đứng dậy rồi bước ra đón mọi người vào nhà.

Sau khi mọi người ngồi vào chỗ của mình, Ngô thị chỉ vào hai chiếc khay phủ vải đỏ nói: "Đây là quà gặp mặt mà Triệu đại nhân cho người mang tới hồi đầu giờ chiều nay, ông xem thử là thứ gì. Tôi cùng hai con cũng không dám tự ý xem trước".

Dương lão gia tử gật đầu, vẫy tay cho Ngạn Ân cùng Thục Cẩm mang hai khay quà tới trước mặt ông. Dương lão gia tử mở ra khay đầu tiên là một xấp ngân phiếu mười tờ, mỗi tờ bên trong có giá tầm một vạn lượng. Khay thứ hai là một mảnh ngọc bội màu trắng ngà và một phong thư. Ông mở thư ra đọc, sau đó nhìn một lượt tất cả con cháu rồi mới chậm rãi nói: "Triệu đại nhân góp vốn kinh doanh là mười vạn lượng bạc, kèm theo ngọc bội tượng trưng của Triệu gia. Mọi người cảm thấy chuyện này như thế nào?"

Lâm Hải cùng mấy người Dương Trí tròn mắt ngạc nhiên, chỉ mới gặp có một buổi sáng mà buổi chiều lập tức góp mười vạn lượng làm vốn. Đây cũng quá là hào phóng đi.

Dương lão gia tử thấy mọi người trầm mặc không lên tiếng thì lại hỏi: "Lâm Hải, con cảm thấy thế nào?"

Lâm Hải nói: "Theo con chúng ta nên giữ lại ngọc bội, còn ngân phiếu thì cứ trả lại cho Triệu đại nhân".

Dương Lão gia tử lại nhìn một vòng các cháu của mình hỏi: "Còn mấy đứa nhỏ các con thấy ta nên xử trí thế nào?"

Cần Minh, Dương Trí, Trương Văn thì cùng ý kiến với Lâm Hải, duy có Mẫn Trúc và Cần Tuệ lại đồng thanh nói giữ hết lại. Dương lão gia tử nhún mày nhìn Cần Tuệ hỏi: "Tại sao con lại có ý giữ hết lại?"

Cần Tuệ thưa lại: "Triệu đại nhân gửi thư có nói rõ, đó là tiền góp vốn. Dù sao trên đường về đại ca có nói qua muội muội có ý tưởng mới cho cửa hàng hương liệu, đương nhiên chúng ta phải cần có vốn. Mà ông ngoại cũng đã đồng ý cùng tiền cùng lùi với tứ hoàng tử, vậy tại sao họ góp vốn chúng ta phải trả? Đã là góp vốn, vậy chúng ta cứ thu, sau khi buôn bán có lời thì chia lợi nhuận cho họ, không phải tốt hơn sao?"

Mẫn Trúc nghe vậy gật gù: "Con đồng ý kiến với tam ca, chúng ta sẽ làm bảng chi phí, sau đó đưa sổ sách và phần lợi nhuận mà Triệu tuần phủ nên có. Con thấy đó mới gọi là "cùng hội cùng thuyền". Bây giờ ông ngoại trả lại số tiền đó thì không khác gì người từ chối giúp tứ hoàng tử cả".

Cần Tuệ đang một mực bảo vệ ý kiến bản thân, nghe Mẫn Trúc nói thì quay qua hỏi nhỏ vô tai nằng: "Muội muội, "bảng chi phí" là cái gì?"

Mẫn Trúc trả lời nhỏ lại: "Là sổ sách thu chi".

Cần Tuệ gật đầu đã hiểu. Dương lão gia tử cũng đồng thời cắt lời: "Vay hai món này tạm thời lưu lại do ta giữ, còn Mẫn Trúc con xem thử có cách làm đồ trang điểm gì gì đó như thế nào rồi nói lại với ta. Nói như vậy tạm thời chúng ta phải lưu lại đây một ít thời gian nữa rồi. Thôi mọi người về viện của mình nghỉ ngơi đi. Một ngày này ai cũng mệt mỏi rồi".

Tất cả thì lễ cáo từ, mọi người nghỉ ngơi một chút, sau đó lại chuẩn bị cho công việc của bản thân, sắp tới là những ngày bận rộn không ngơi nghỉ rồi, nhưng đây lại là chuyện nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tim Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Tối đến, sau khi ăn tối xong, mọi người ngồi lại nói chuyện. Ngô thị hỏi chuyện về việc có nên thu mua đất đồi hoang ở đây, hay phải chờ tìm thôn trang có sẵn muốn bán. Dương lão gia từ lên tiếng trả lời: "Đất khu vực đó có hơi cần, nếu thu mua cũng không phải là không được, nhưng việc cải tạo đất sẽ mất rất nhiều thời gian".

Lâm Hải bổ sung thêm: "Khu đất đó là đất thuộc quyền sở hữu của huyện nha, nếu con thực sự có ý tưởng gì cho khu đất đó mà có lợi ích cho dân thì chúng ta không hề mất tiền mua lại khu vực đó. Nhưng sau này khu đó có khả năng sẽ trở thành đất thuộc quyền sở hữu của hoàng thất chứ không phải đứng trên danh nghĩa của con".

Ngô thị nghe vậy thì nói: "Vậy thì thôi đi, dù sao chúng ta hiện tại cần khu vực có thể gieo trồng được ngay, lại nói nếu chúng ta bỏ công sức vào đó mà không chắc sẽ là của mình, như vậy có phải phí công vô ích không!"

Dương Trí lại nói: "Thưa bà ngoại, người mới nghĩ về phía mất đi lợi ích vật chất của việc chúng ta cải tạo đất hoang thành đất trồng. Nhưng nếu nói về lợi ích danh tiếng cho Lâm dựơng, cho Dương gia thì lại không nhỏ".

Dương lão gia từ muốn hiểu cặn kẽ hơn, nên hỏi: "Lời con nói giải thích như thế nào?"

Dương Trí hiểu biết thế nào về việc này thì nhất nhất nói ra cho mọi người nghe: "Dạ, thưa ông ngoại, theo con tìm hiểu thì một khu đất hoang được cải tạo thành đất trồng, nếu Lâm dựơng viết ra bản tấu sớ trình bày về việc này gửi lên quan trên, nếu mọi việc thuận lợi thì phía trên sẽ phê chuẩn một số ngân lượng nhất định giúp huyện nha thúc đẩy cho việc thuận lợi hơn. Nhưng nếu không được thông qua, hoặc ngân khố không đủ thì Lâm dựơng có thể tìm một số thương nhân hoặc kêu gọi những gia tộc lớn chi ngân lượng giúp đỡ. Nếu mọi việc thành công thì danh tiếng của Lâm dựơng quả thực không nhỏ, rất tốt cho việc thăng quan ba năm một lần. Lại nói, Dương gia chúng ta nếu cùng góp vốn hoặc giả góp sức và được Lâm dựơng công khai công bố và viết kèm bản sớ trình lên sau khi mọi thứ tiến triển thuận lợi thì không phải một nhà chúng ta "nước lên thì thuyền lên" rồi sao!"

Dương lão gia từ nghe tới đây thì nhìn Lâm Hải nói: "Chính con cũng rõ chuyện này đúng không?"

Lâm Hải đứng lên thưa: "Nhạc phụ, con quả thực biết, nhưng con đang suy tính làm bản sớ như thế nào cho thuyết phục rồi mới trình bày với người".

Mẫn Trúc này giờ ngồi nghe thì hiểu ra, Nguyệt quốc này thực sự rất không tồi, lại có thể giúp dân khai hoang đất để trồng trọt như vậy. Bây giờ Mẫn Trúc mới góp ý kiến: "Tại sao cha không cho biểu ca cùng các ca ca có cơ hội giúp sức. Cha cứ để mỗi người viết một bản, biết đâu cha nhận được nhiều ý hay có lợi cho chúng ta thì sao?"

Dương lão gia từ gật đầu cười ha ha: "Vẫn là Mẫn Trúc nhà chúng ta thông tuệ, vậy mấy người nhỏ các con mau giúp một chút sức đi!"

Tất cả đều nhất nhất thưa vâng, sau đó Dương lão gia từ cho mọi người đi nghỉ ngơi. Ngô thị thấy vậy thì nhắc Mẫn Trúc: "Trái dâu tằm của con hôm nay ta cùng nương con và nhị cữu mẫu đã phơi giúp con, giờ con muốn làm gì với số dâu tằm đó đây?"

Mẫn Trúc cười ngọt ngào nói với Ngô thị: "Bà ngoại yên tâm, lúc chiều con đã hướng dẫn Xuân Trà ướp chế chúng rồi, ló lẽ giờ này Xuân Trà cũng đã làm gần xong rồi".

Ngô thị cười gật đầu: "Được rồi, mọi người đi nghỉ ngơi đi, hôm nay cũng đã mệt mỏi cả ngày rồi".

Mấy huynh đệ thì lễ với trưởng bối rồi ai về viện người đó, Trần thị cùng Mẫn Trúc đi về viện của Mẫn Trúc, hai người vừa đi vừa vui vẻ nói chút chuyện vườn trà. Trần thị vừa nói chuyện với Mẫn Trúc vừa cảm khái trong lòng "tiểu cô nương nhà tiểu cô quả là thông tuệ hơn người, mới bảy tuổi mà ngôn hành, cử chỉ thật như một người từng trải vậy".

Về tới viện, Mẫn Trúc bước tới gian phòng nhỏ phía sau thì thấy Xuân Trà đang đập nắp từng hũ rượu ngâm dâu tằm. Mẫn Trúc lên tiếng: "Xuân Trà tỳ vất vả rồi!"

Xuân Trà cười nói: "Tiểu thư khách khí, đây là bổn phận của nô tỳ, mà so với chúng nô tỳ thì tiểu thư người còn vất vả hơn!"

Mẫn Trúc cười hỏi sang chuyện khác: "Tỳ có muốn ra ngoài ở không?"

Xuân Trà nghe vậy thì hốt hoảng quỳ xuống: "Là nô tỳ lỡ lời, xin tiểu thư cứ trách phạt. Nhưng van cầu tiểu thư đừng đuổi nô tỳ". Nói xong bắt đầu nước mắt lưng tròng nhìn Mẫn Trúc.

Mẫn Trúc vạch đen đầy đầu, nàng đang hỏi chuyện ra ngoài ở, lời nào của nàng nói đuổi Xuân Trà đâu? Mẫn Trúc lên tiếng giải thích: "Ta không phải đuổi tỳ, ta là muốn hỏi tỳ có muốn ra ngoài giúp ta làm việc? Tỳ đứng lên rồi nói chuyện đi".

Xuân Trà nghe không phải tiểu thư đuổi mình đi thì lau nước mắt, nhưng vẫn không dám đứng lên nói: "Tiểu thư có gì cứ phân phó, nô tỳ tuyệt không cãi lời người".

Mẫn Trúc bật cười: "Tỳ đứng lên đi, ta đã nói đừng động một chút là quỳ, ta không quen nhìn người khác quỳ lạy mình". Đợi Xuân Trà đứng lên, Mẫn Trúc đi về phía phòng ngủ của nàng, Xuân Trà vội bước theo phía sau.

Lúc đi ngang qua phòng Trần thị, Mẫn Trúc thấy nhị cữu mẫu vẫn ngồi trước đèn may vá thì lên tiếng khuyên: "Nhị cữu mẫu, người nên nghỉ ngơi sớm một chút. Áo này ngày mai trời sáng người lại tiếp tục làm, bây giờ tối rồi, người làm vậy sẽ hại tới mắt".

Trần thị buông việc may vá trên tay xuống nhìn Mẫn Trúc cười nhẹ nhàng: "Được, nhị cữu mẫu nghe lời con. Ngược lại là con cũng nên nghỉ ngơi cho tốt đi, thật không hiểu sao tiểu cô nương như con lại bận nhiều chuyện đến vậy".

Mẫn Trúc vui vẻ nói: "người nhìn thì thấy vậy thôi, thực ra con đi học cảm cũng không tốn sức, cũng chỉ là ngồi nghe sư phó giảng thôi. Còn mấy việc lật vạt con cũng chỉ nói, mọi người động thủ là chính. Còn về học võ, tuy rằng có mệt thân thể nhưng sức khỏe của con cũng tốt hơn nhiều. Người cũng biết... Hồi bé do con bị sinh non mà cơ thể bệnh quanh năm..." Nói tới đây Mẫn Trúc không nói nữa.

Trần thị cũng thở dài: "Con là tiểu hài tử thông minh, nhị cữu mẫu cũng nghĩ con sẽ tự biết chăm sóc bản thân mình. Thôi con về phòng nghỉ ngơi sớm đi, sáng ngày mai còn cùng các ca ca và biểu ca luyện quyền nữa".

Mẫn Trúc thì lễ với Trần thị rồi trở về phòng của mình, Xuân Trà giúp Mẫn Trúc rửa mặt súc miệng, thay xiêm y. Sau đó chủ tớ hai người mới đề cập đến chuyện giăng dờ lúc ở phòng ủ rượu.

Mẫn Trúc nhìn Xuân Trà rồi lên tiếng: "Ta muốn tỷ ra ngoài ở là để giúp ta làm việc, thuận tiện cho các công việc sau này. Lúc trước tỷ có nói mong muốn đệ đệ của tỷ được đọc sách, bây giờ ta có ý như thế này. Tỷ nghe thử xem có được không rồi trả lời cho ta biết".

"Có gì tiểu thư cứ phân phó, nô tỳ tuyệt không từ chối"- Xuân Trà biểu hiện lòng trung thành.

Mẫn Trúc lắc đầu: "Không, kì thực việc này không nhỏ. Một khi ta nói ra, nếu tỷ và ta đề người khác biết được kế hoạch này, con đường về sau của nhà ta coi như khó toàn vẹn. Tuy ta và tỷ tiếp xúc qua không quá một năm, nhưng tình thế hiện nay ta chỉ có một lựa chọn, đó là tin vào người bên cạnh mình. Ta nói những lời này, hy vọng tỷ hiểu mức độ nghiêm trọng mà việc ta giao cho tỷ".

Xuân Trà nghe Mẫn Trúc nói vậy thì trong lòng bắt đầu sợ hãi. Tiểu thư của nàng đang tính toán gì mà không ai được biết đây? Không có cái gì nguy hiểm chứ?

Mẫn Trúc như hiểu được băn khoăn của Xuân Trà nên tiếp tục nói: "Ta chỉ là muốn giúp toàn gia một chút, không có cái ý tứ hại người, hại mình. Tỷ cũng biết câu "thỏ khôn có ba hang" chứ? Ta có những việc mà không muốn thực hiện lộ liễu, gây chú ý ảnh hưởng đến cục diện hiện tại của toàn gia".

Xuân Trà nghe Mẫn Trúc nói cũng hiểu không phải tiểu thư muốn làm chuyện hồ đồ gì thì cũng vững tâm lại: "Tiểu thư, xin người cứ phân phó, nô tỳ tuyệt không hai lòng. Tuy nô tỳ quê mùa thô thiển, nhưng cũng hiểu được tiểu thư trước giờ chưa từng xem chúng nô tỳ là thân phận hèn mọn. Chỉ duy điều đó cũng đủ nô tỳ cảm kích tiểu thư, nói gì đến người còn dạy chúng nô tỳ học chữ, học đạo lý. Người không chỉ là chủ mà còn là ân nhân của nô tỳ, tiểu thư cứ phân phó, nô tỳ sẽ theo ý người mà làm".

Mẫn Trúc lắc đầu: "Một mình tỷ không thể làm được, ta trước khi nói chuyện này ra, ta muốn tỷ về hỏi cha nương tỷ xem có muốn chuyển tới An Thành này ở hay không? Lại nói, điều kiện nơi này tốt cho việc đệ đệ tỷ tới học đường".

Xuân Trà tuy không thực rõ kế hoạch của Mẫn Trúc, nhưng thấy nàng muốn tạo điều kiện cho toàn gia đoàn tụ, thì trong lòng nàng có chút kích động. Ai mà không muốn có gia đình thân thuộc bên cạnh chứ? Xuân Trà sau vài phút kích động qua đi, nàng khẽ nâng mắt nhìn Mẫn Trúc, thấy Mẫn Trúc vẫn im lặng chờ câu trả lời mà không một chút nôn nóng. Xuân Trà khẽ giật mình nghĩ "tiểu thư xác thực năm nay mới bảy tuổi, không biết chính bản thân lúc bảy tuổi còn ngây ngây ngô ngô giúp nương việc nhà, làm gì suy nghĩ được như tiểu thư?" Nghĩ vậy nàng lại lắc lắc đầu "thực bây giờ số tuổi gấp đôi tiểu thư cũng không giỏi như nàng ấy".

Xuân Trà nội tâm nghĩ một vòng lớn rồi mới trả lời Mẫn Trúc: "Nhà nô tỳ cách nơi này khá xa, nếu cả đi cả về nô tỳ nghĩ cũng mất khoảng hơn ba tháng. Vì có khi đường núi đá, xe ngựa không qua được.

Mẫn Trúc cau mày, nàng hỏi: "" không có đường thủy dẫn đến thôn của tỷ sao?"

Xuân Trà nghe Mẫn Trúc hỏi thì lắc đầu: "Nô tỳ không biết, lúc bị bán thì nô tỳ theo người môi giới đi đường núi hết ba mươi bảy, ba mươi tám ngày".

"Vậy nhà tỷ ở nơi nào?" Mẫn Trúc kì quái hỏi.

Xuân Trà nói địa chỉ quê nhà: "Quê nô tỳ ở phí bắc, có trấn gọi là Thanh Thạch trấn, sau khi tới đó rồi băng qua một dãy núi đá thì tới thôn nhà nô tỳ, nơi đó gọi là Ngưu gia thôn".

Mẫn Trúc gật đầu: "Mai ta sẽ hỏi mọi người có cách nào đi tới đó nhanh hơn không. Thôi, tỷ cũng nghỉ ngơi đi, ngày mai lại nói tiếp.

Xuân Trà giúp Mẫn Trúc buông màn, sau đó cũng lặng lẽ ra phòng ngoài ngủ.

Mẫn Trúc lúc này có trăm điều suy nghĩ, nàng tự hỏi bản thân đặt cược tin tưởng người khác như vậy rốt cuộc là có an toàn không? Nhưng không như thế thì sao? Nàng mang hình hài của hài tử bảy tuổi, lại còn là tiểu cô nương, nơi nào nàng có thể tự mình xông pha đây? Từ trước tới giờ không phải cha nương, mấy ca ca cùng một nhà Dương gia che gió, chắn mưa cho nàng thì làm gì nàng được tự do tự tại mà làm những chuyện kì quái như thế này. Nếu bản thân không làm gì để giúp chút sức cho mọi người thì chính nàng lại không cam tâm. Mẫn Trúc xoay người thở dài "thôi đi từng bước tính từng bước vậy". Sau đó dần dần chìm vào giấc ngủ.

Xuân Trà ở giường ngoài đích xác sau khi nghe lời nói của Mẫn Trúc thì càng là kích động không ngủ được. Nàng hy vọng đệ đệ của mình có thể đọc sách, không cầu công danh nhưng sau này cuộc sống sẽ tốt hơn. Nghĩ tới về sau được cùng người nhà trải qua, đệ đệ biết chữ, bản thân nàng có thể đỡ đàn cha nương, Xuân Trà càng hưng phấn đến nỗi trong đêm tối tự cười khúc khích một mình. Cũng may tất cả mọi người đều đã ngủ say, nếu không sẽ bị tiếng cười kìm nén trong đêm của Xuân Trà dọa cho hết hồn.

Một hồi kích động qua đi, Xuân Trà lại nghĩ tới ngày tháng ở quê nhà. Lúc đó chỉ một hai nhà trong thôn có chút dư giả, còn lại tất cả mọi người đều là ăn không đủ no. Xuân Trà xa nhà đã gần ba năm, bây giờ ở nơi nàng sinh ra không biết đã là quang cảnh gì, mọi người sống có tốt lên không? Nghĩ tới đây lòng nàng lại cảm thấy nặng nề, chỉ hy vọng tiểu thư có thể nhanh chóng hồi giúp nàng đường về quê nhà để nàng có dịp thăm lại thân nhân của mình.

Tâm tình của Xuân Trà cứ qua lại giữa hy vọng và chờ mong mà qua một đêm. Đến khi trời muốn chuyển sáng, Xuân Trà coi như một đêm không ngủ bắt đầu dậy chuẩn bị quần áo cho Mẫn Trúc dậy luyện quyền.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tim Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Mẫn Trúc cũng không vội vàng đi khắp nơi hỏi về Thanh Thạch trấn. Trước tiên, Mẫn Trúc tìm Cẩn Minh để mượn đại ca nàng mấy quyển sách viết về lãnh thổ Nguyệt quốc và vài quyển sách về du kí phía bắc. Cẩn Minh biết xưa nay Mẫn Trúc thích tìm hiểu đủ các loại sách nên cũng không có nghi vấn gì, vui vẻ giúp nàng tìm sách vừa nhớ lại xem quyển nào đặc sắc và phong phú về nội dung thì đều đưa ra cho muội muội.

Sau khi mượn sách từ chỗ Cẩn Minh, Mẫn Trúc trừ buổi sáng luyện võ cùng các ca ca và tới tuần phủ học cảm thì một lòng ở trong thư phòng nghiên cứu về lãnh thổ Nguyệt quốc. Liên tục bốn ngày như vậy, Ngô Thị cùng con dâu và con gái ngồi may vá ở trong viện của Dương thị cũng có chút bất đắc dĩ nói với Dương thị: "Ở nơi này của con xem ra còn không náo nhiệt bằng nhà chúng ta. Mấy đứa nhỏ nơi này thế nào mà đứa nào cũng bận như vậy?"

Dương thị cũng nở nụ cười bất đắc dĩ lắc đầu: "Nuong, người mới tới có mấy ngày mà đã thấy vậy sao? Con làm nuong mấy đứa nhỏ mà thực ra con không có mấy khi cảm nhận được thành tựu của người làm nuong đâu. Từ nhỏ, mấy đứa nhỏ đã ngoan ngoãn, hiểu chuyện. Nhất là sau chuyện Mẫn Trúc, hai đứa A Minh, A Tuệ lại càng không quấy nhiễu làm rộn tới con. Còn Trúc Nhi thì nuong thấy rồi, từ nhỏ không khóc không nháo, mới hơn một tuổi thì một hai đòi ngủ với ca ca nàng. Càng lớn thì lá gan của nàng cũng lớn theo, lúc nào cũng nghĩ ra những thứ kì kì quái quái. Mấy ngày nay không biết nàng lại hứng thú với nơi nào, lấy từ chỗ A Minh một đồng sách rồi ở lì trong thư phòng không ra".

Trần thị ở bên nghe được lời trách móc của Dương thị thì buồn cười nói: "Nhà người ta thì mong con cái giỏi giang, muội thì hay rồi, ngồi đây than thở không có thành tựu làm nuong cái gì gi... Lời này nói với nuong và ta còn được. Để người ta nghe được còn tưởng muội ngậm khoe khoang đâu."

Ngô thị nghe lời Trần thị chọc ghẹo Dương thị cũng bật cười. Dương thị đỏ mặt, nhưng nàng cũng thật không chịu thua mà đùa lại Trần thị: "Nhị tẩu, tẩu còn nói muội? Không phải A Trí nhà tẩu cũng là bộ dạng tiểu đại nhân kia sao?"

Trần thị đang cười cũng có chút cười buồn: "Muội nói cũng phải, ta và nhị ca muội cũng chỉ có hai đứa nhỏ, một đã sớm gả ra ngoài, còn một đứa thì một năm cũng không gặp mặt được mấy lần. Ít ra như muội còn ngày ngày ăn chung với mấy đứa nhỏ bữa cơm, biết chúng đang làm gì".

Dương thị cũng biết mình nói sai rồi nên luống cuống tìm lời an ủi: "Nhị tẩu đừng suy nghĩ nhiều, thời gian còn dài mà. Đợi khi A Trí ổn định sự nghiệp thì nhị ca cùng nhị tẩu lúc đó chỉ việc ngậm kẹo đùa cháu thôi".

Nghe con gái nói lời này, Ngô thị lên tiếng nhắc nhở Dương thị cũng là xoa tan cảm giác âu sầu của nhị nàng dâu: "Con đã mời Hành phu nhân cùng Hành tiểu thư tới chơi chưa vậy?"

Dương thị nghe vậy ngó qua thì thấy Trần thị hai mắt ngóng trông nhìn mình, sắc mặt thấy rõ là cao hứng với việc nhị tử của nàng ấy muốn thú thê. Dương thị nhìn nuong nàng tìm tìm cười: "Con xem ra người còn gấp hơn cả nhị tẩu đó, con đã gửi bài thiếp tới nhà Hành sư gia mời họ qua nhà với lý do thử món bánh mới lạ rồi, Hành phu nhân cũng đã đáp ứng tới ngày đó nhất định sẽ tới. Con hẹn là buổi sáng hai ngày nữa, lúc đó mấy đứa nhỏ đi học đường hết, chúng ta cũng thuận tiện nói chuyện phiếm".

Trần thị nghe ra được sự chu đáo của Dương thị, vừa tránh được ý muốn xem con dâu, lại cũng không phải qua loa đại khái cho xong chuyện, nên nhìn Dương thị cười cảm kích: "Cảm ơn muội giúp ta lưu tâm".

"Xem nhị tẩu nói kia, A Trí cũng là cháu muội, muội cũng là nhìn đứa nhỏ từ khi còn nhỏ xíu tới khi A trí lớn, nói sao cũng là con cháu trong nhà. Muội cũng chỉ làm được có vậy, nhị tẩu sao lại luôn khách khí như vậy?" Dương thị làm bộ trách Trần thị.

Trần thị gật đầu, sau đó nhìn ra bầu trời trong xanh bên ngoài, một lúc sau lại cảm khái: "Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó mà bây giờ mấy đứa nhỏ đều muốn đến tuổi thành gia, lập thất rồi".

Ngô thị cười: "Không phải sao! Tóc ta cũng đã bạc cả rồi đây"

Ba người phụ nữ đang câu được câu không nói chuyện trong phòng thì Trương Võ như một cơn gió ủa vào, trên tay còn cầm theo một chùm quýt vàng,

mặt hơn hờ: " Bà ngoại, nhị cữu mẫu, nương hôm nay trên đường về con thấy người ta bán quýt ngọt nên mua một ít mang về mời mọi người ăn."

Ngô thị bỏ đồ thù thừa trên tay xuống, vẫy Trương võ lại gần, khẽ vuốt lại mấy sợi tóc vì mồ hôi mà dính trên má Trương võ:" Con có lòng, sao lại một mình con tới đây? Mấy huynh đệ của con đâu?"

Trương Võ nghe Ngô thị hỏi thì cười hi hi nói:" Biểu ca cùng đại ca đi tìm cha rồi ạ, còn nhị ca đang nhờ tam ca xem lại lời văn huynh ấy làm. Con nhớ nương nên cầm quýt tới đây trước".

Dương thị nghe lời nói ngô nghê của Trương Võ thì vui vẻ cười đến không khép được miệng.

Ngô thị cũng nhin cười, làm bộ nghiêm mặt đùa Trương Võ: " Nam tử hán, phải giống các ca ca con, lo học tập rèn luyện cho tốt, sau này mới có tiền đồ tốt".

Trương Võ có chút uỷ khuất cúi đầu: "Nhưng con cũng chỉ là tới thăm nương một chút thôi mà, với lại con làm xong công khóa mới chạy qua".

Lúc này Ngô thị, Trần Thị rồi đến ngay cả Dương thị cũng không nhin cười nổi. Ba người cười đến Trương Võ gương mặt ngu ngơ không hiểu ra làm sao. Ngô thị ngưng cười, nhìn Trương Võ rồi xoa nhẹ đầu hắn nói: "Đứa nhỏ ngốc, con muốn tới thăm nương con thì tới thôi, bà ngoại chỉ đùa con một chút thôi. Mau đưa bà ngoại xem con mang về thứ tốt gì?"

Trương Võ lúc này mới lại nhớ tới mấy quả quýt, vội vàng hiển vật quý tới ba người:" Dạ, đây là quýt ngọt, là con nhìn thấy người ta bán, còn... còn tiền là biểu ca trả". Nói tới đây Trương Võ bỗng im bật, tuy nói nhìn thấy trái cây mới lạ là hắn, nhưng ngược lại người mua là Dương Trí biểu ca, vậy hắn đây không phải " mụn hoa hiển phật" rồi sao?

Ngô thị thấy Trương Võ đang nói lại im bật thì kì quái nhìn Dương thị như hỏi xem nàng có biết cái về mặt như táo bón của Trương Võ là làm sao không?

Dương thị mới đầu cũng có chút kì quái, nhưng nhớ lại lời Trương Võ thì nàng cũng có chút hiểu được nên cười an ủi:" Hôm nay Trương Võ là có công lớn nhất rồi, tuy nói biểu ca trả tiền, nhưng nếu con không nhìn thấy thì biểu ca cũng không thể mua đúng không? Lại nói con về tới nhà lập tức mang thứ mới lạ tới, không giống biểu ca con, vội vàng đi tìm cha con hỏi công việc rồi".

Trương Võ nghe được lời này của Dương thị thì lại tươi cười, vui vẻ bóc quýt cho ba người Ngô thị.

Bốn người Dương Trí vừa tới cửa viện đã nghe tiếng cười của mọi người ở bên trong không dứt, bốn huynh đệ nhìn nhau có chút khó hiểu, không lẽ trong nhà có khách nhân?

Dương Trí hỏi Thư Họa đang đứng ngoài cửa: " Trong nhà có khách tới thăm sao? Nếu là nữ quyến thì sau khi luyện quyền chúng ta tới thỉnh an trưởng bối sau vậy".

Thư Họa cười giải thích: " Biểu công tử nhầm rồi, là tứ công tử đang chọc cười lão thái thái và hai vị phu nhân".

Dương Trí gật đầu đã hiểu rồi cùng hai huynh đệ Cẩn Minh và Trương Văn tiến vào chính phòng. Vừa bước vào mấy người Dương Trí cũng bị trò khi của Trương Võ làm cho phì cười, Cẩn Tuệ không chút hình tượng ôm bụng cười ha hả. Trương Võ đang miêu tả lại hành động của con khi trong gánh xiếc cho mọi người xem, thấy mấy ca ca tiến vào thì đỏ mặt chạy trốn sau lưng Dương thị.

Cẩn Minh buồn cười, nhưng làm mặt nghiêm trêu ghẹo:" Thế nào? Con khi nhỏ đệ không lo làm công khoá mà chạy tới đây làm khi sao? Có gan không đọc sách giờ lại không có gan nhận tội hử?"

Trương Võ vội thò đầu ra nói:" Đệ mới không có bỏ công khoá, đệ làm xong rồi mới chạy qua đây".

Dương thị cười nói nhỏ gì đó vào tai Trương Võ, thế là bạn nhỏ Trương Võ lại sinh lực tràn trề cười rộ lên nói:" Đại ca lại đem đệ ra làm trò, nhưng không sao, miễn mọi người vui là được".

Ngô thị nhìn mấy nam hài trong phòng mà tâm tình càng tốt, bà căn dặn mấy đứa nhỏ tự chăm sóc bản thân cho tốt, lại nói thêm mấy câu khích lệ rồi cho mấy đứa nhỏ giải tán.

Ngô thị quay qua nhìn Dương thị nói:" Xem ra con cũng không đến nỗi tịch mịch như lời con nói đâu".

Dương thị gật đầu nói:" Trong nhà, đứa nhỏ hành xử đúng lứa tuổi nhất thì chỉ có Trương Võ".

Trần thị cũng tán thành nói:" Hai huynh đệ A Văn, A Võ cũng là những đứa trẻ ngoan. A Văn có bộ dạng ít nói, có lẽ những thứ trải qua lúc trước làm thằng bé có vẻ sống khép kín hơn. Còn A Võ ta thấy thằng bé rất quan ngại, ngày nào cũng là đứa nhỏ tới đây nhanh nhất".

.....

Bên viện Dương thị thì đang sôi nổi, nhưng viện Mẫn Trúc lại có vẻ rất yên tĩnh, ba người Xuân Trà làm gì cũng hết sức nhẹ nhàng, tránh gây tiếng động làm phiền tới tiểu thư của các nàng đọc sách.

Mẫn Trúc mấy ngày nay mới thực sự tìm hiểu kỹ càng về Nguyệt quốc và thế giới này. Nếu xét về vị trí địa lý thì có vẻ như Nguyệt quốc thuộc vùng Tây

Nam. Khu vực Tây Bắc mà nàng xem qua là của Nhật quốc, mà Thanh Thạch trấn kia lại là một khu vực núi đá xanh, từ Thanh Thạch trấn đi thêm vài ngày đường là tới lãnh thổ của Nhật quốc rồi. Nói một cách khác thì quê nhà của Xuân Trà là vùng phụ cận biên giới giữa hai quốc gia. Mẫn Trúc cũng hiểu phần nào vì sao gia cảnh của nhà Xuân Trà lại khó khăn như vậy.

Mẫn Trúc qua mấy ngày xem xét từ vị trí địa lý và sách du ký thì biết có thể đi đường thủy tới Thanh Thạch trấn. Nhưng thời gian cũng không nhanh hơn là bao. Nếu nói ở thế giới cũ việc cho nhân viên đi công tác ba, bốn tháng là bình thường, thì ở đây lại không thể dễ dàng như vậy. Mẫn Trúc bắt đầu thấy đau đầu. Từ trước tới nay, nàng làm gì cũng có vẻ thuận lợi, nay lại đi một bước cũng khó khăn, thật làm người ta phiền não muốn bệnh.

Đang cau mày suy nghĩ, Mẫn Trúc giật mình bởi tiếng gọi của Hạ Trà: "Tiểu thư, tới giờ luyện quyền rồi, chiều hôm nay người cũng không có đi thỉnh an lão thái thái và hai vị phu nhân đâu".

Mẫn Trúc ngó ra ngoài cửa sổ, thấy trời vẫn sáng trong, nàng thở dài nói: "Mùa hạ tới rồi, ta thấy trời còn trong như thế cứ đinh ninh là còn sớm. Thôi, tỳ giúp ta thay quần áo luyện quyền trước, buổi tối ta bồi bà ngoại nói chuyện sau vậy".

Hạ Trà thưa vâng rồi giúp Mẫn Trúc chải lại tóc kiểu nam hài và thay xiêm y. Xong xuôi, chủ tớ hai người ra hoa viên bắt đầu cho giờ luyện quyền buổi chiều.

Sau buổi cơm chiều, Ngô thị hôm nay cho mấy đứa nhỏ về viện của mình sớm rồi nói với Dương lão gia tử và mọi người trong nhà về việc sau mấy ngày nữa sẽ quay lại An Sơn huyện: "Mấy người chúng ta ở đây cũng lâu rồi, xong chuyện của A Trí thì nên về, dù sao trong nhà còn nhiều chuyện phải lo, lại nói Diễm Nhi cũng muốn cử hành hôn sự tới nơi, một mình đại tẩu các con phải lo trong ngoài có chút vất vả".

Dương lão gia tử gật đầu tán thành: "Mọi chuyện cũng đã định xong, không phải vì để bà cùng nhị nàng dâu lo chuyện A Trí thì ta đã định về từ hai ngày trước cùng A Khiêm rồi".

Trần thị tuy lòng muốn ở lại thêm một ít ngày nữa, nhưng nàng làm dâu, dâu thế vì ý muốn của mình mà cãi lại lời công công, bà bà (cha mẹ chồng). Lại nói một mình Từ thị lo xuôi lo ngược có chút vất vả. Tuy hai người đệ muội (em dâu) có thể giúp đỡ, nhưng các nàng còn có con nhỏ cần chăm sóc nữa.

Trần thị đang lo trái lo phải thì Ngô thị lên tiếng: "Nhị nàng dâu ở lại thêm một thời gian nữa, xử lý tốt chuyện A Trí rồi quay về cũng không muộn".

"Ừ, nhị nàng dâu, con ở lại đợi A Hào từ kinh thành về rồi cùng về cũng được, xử lý chuyện ở đây cho tốt đã". Dương lão gia tử cũng tán thành chuyện này.

Trần thị thập phần cảm kích, đứng dậy thi lễ tạ ơn: "Cảm tạ cha nương đã châm chước cho con, nhưng đại tẩu ở nhà con e tẩu ấy vất vả quá!"

Ngô thị lắc đầu nói: "Con cũng không cần lo, ta vẫn còn đủ sức giúp đại nàng dâu một tay. Lại nói tam nàng dâu và tứ nàng dâu cũng ở đó, sẽ không quá bận rộn đâu".

Trần thị thi lễ tạ ơn: "Cảm tạ nương thay con chu toàn".

Lâm Hải cùng Dương thị từ đầu tới giờ chỉ yên lặng, cung kính lắng nghe. Lúc này, phu thê hai người nhìn nhau hiểu ý trong mắt đối phương, Lâm Hải lên tiếng nói chuyện: "Cha nương, tuy nói An Sơn huyện tốt, nhưng hai người có nghĩ tới chuyện chuyển tới phủ thành ở? Dù sao bây giờ chuyện buôn bán của nhà ta cũng do đại cữu ca làm chủ, mọi việc lớn nhỏ lại tập trung nhiều ở hai cửa hàng phủ thành. Con thấy toàn gia chuyển đến phủ thành cũng tốt, một nhà cũng không phải vất vả xa cách".

Dương lão gia tử suy nghĩ một chút rồi nói: "Lời con nói không phải không có lý, ta sẽ cùng mấy ca ca con bàn thêm rồi quyết định sau. Nhưng đợi sau khi Diễm Nhi yên bề gia thất đã".

Mọi người nói chuyện về sinh lễ cho Dương Diễm một lúc thì chuẩn bị về nghỉ ngơi. Lúc này Thư Cầm ở ngoài thưa vào: "Hồi bẩm phu nhân, tiểu thư cùng Xuân Trà mang nước mơ ngâm qua mời lão thái gia, lão thái thái, lão gia và hai vị phu nhân".

Ngô thị cười nói: "Xem con khi nhỏ kia đi, chiều nay quên mất ta, giờ lại mang nước mơ tới để nịnh nọt đây mà".

Mẫn Trúc ở ngoài cười hi hi tiến vào: "Con nào có quên người đâu, trời mùa hè lâu tới, con tưởng còn sớm nên đọc cho xong cuốn sách, nào ngờ lúc xong thì lại trễ vậy rồi".

Mọi người uống nước mơ ngâm, sao đó lại trêu chọc Mẫn Trúc một lát rồi cũng về viện nghỉ ngơi.

Ngày mai, lại là một ngày mới!!!!

00:55 AM good night all / have a nice day

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Buổi sáng ngày hôm sau, sau khi học cầm cùng Mộc sư phó, Mẫn Trúc cùng Mộc sư phó tới viện của Phó thị thỉnh an. Vừa tới nơi thì Xuân Đào đã tiến lên tươi cười nói: "Mộc cô nương, Lâm tiểu thư, phu nhân chờ hai người một lúc rồi".

Mộc Văn Thanh hơi khẽ cười nói: "Đề phu nhân chờ lâu, hôm nay ta đề Mẫn Trúc học lâu hơn thường ngày hai khắc".

Xuân Đào cười hi hi nói: "Cũng không phải chuyện lớn gì, là có khách nhân chờ Mộc cô nương thôi".

"Ồ? Là khách nhân phương nào?" Mộc Văn Thanh hơi kì lạ hỏi. Vì vốn ở đây nàng không quen biết ai.

Nhưng Xuân Đào chưa kịp trả lời thì mọi người cũng bước tới cửa chính phòng. Phó thị nhìn thấy Mẫn Trúc thì vẫy nàng lại ngồi gần mình ân cần hỏi: "Như thế nào hôm nay hai người lại có chút chậm trễ?"

Mẫn Trúc thi lễ nói: "Hồi phu nhân, là con hỏi sư phó thêm một chút về cách phổ nhạc nên mới chậm trễ giờ của sư phó, mong phu nhân lượng thứ".

Phó thị nắm bàn tay nhỏ bé của Mẫn Trúc nhẹ nhàng nói: "Con đứa nhỏ này thật khiến người ta thương yêu mà, ta không có trách gì con. À phải rồi, đây là Bùi phu nhân và hai khuê nữ của nàng. Mộc cô nương, mẹ con ba người họ hôm nay tới để gặp cô nương đó".

Mẫn Trúc quay qua nhìn ba mẹ con Bùi thị liền thi lễ chào trường bối và hành nửa lễ với hai khuê nữ của nàng ta.

Tổ Thục, Tổ Linh cũng không hành bán lễ với Mẫn Trúc mà vô tư nhận lễ của nàng và xem đó là đương nhiên. Phó thị nhún mày có chút khó chịu, vì tuổi Mẫn Trúc còn nhỏ, nhưng xét theo cấp bậc của cha các nàng thì Mẫn Trúc vẫn là con quan tri huyện, được vua ban ấn. Có gì con quan huyện thừa nhỏ nhỏ lại không biết tôn ti, trật tự như vậy? Đây lại còn xem việc Mẫn Trúc thi lễ với tỷ muội các nàng là đương nhiên? Tuy vậy, Phó thị cũng không nói gì, chỉ im lặng tiếp tục quan sát.

Mẫn Trúc cũng hiểu chuyện này, nhưng nàng vốn đã không so đo với tỷ muội Bùi gia. Lại nói đây là tuần phủ, chủ nhà còn chưa lên tiếng, nàng cũng không muốn ồn ào, cũng chỉ là chuyện lông gà vỏ tỏi, không đáng nói tới.

Lúc này Bùi thị lên tiếng nói: "Hồi phu nhân, chuyện thiệp thân nói với người, người xem..."

Phó thị cũng không dài dòng, trực tiếp nói với Mộc Văn Thanh: "Mộc cô nương, Bùi phu nhân muốn gửi hai khuê nữ tới chỗ cô nương học cầm. Ta không thể thay cô nương quyết định, nên mới chờ Mộc cô nương tới hỏi xem ý cô nương có muốn thu nhận hai tiểu thư Bùi gia không?"

Mộc Văn Thanh trầm tư suy nghĩ một lát rồi nói: "Ta được người nhờ và truyền thụ cảm nghệ cho Mẫn Trúc, nếu Mẫn Trúc có thể tiếp nhận hai vị tiểu thư, chính ta cũng sẽ không có chối từ". Mộc Văn Thanh từ năm mười hai tuổi đã theo sư phụ vào cung học cầm, cũng có hơn mười năm lịch lãm trong cung. Quy củ như thế nào, nàng ở đây có lẽ chỉ kém một chút hoặc ngang ngửa với Phó Thị chứ tuyệt không phải không biết gì. Nói sao thì Mẫn Trúc đã là học trò của nàng, lại có ân với vị trong cung. Nàng đương nhiên sẽ vì Mẫn Trúc mà làm khó hai vị tiểu thư Bùi gia một chút. Lại nâng cao Mẫn Trúc một chút, đồng thời xem tiểu học trò của nàng ứng đối ra sao. Biết đâu sau này chính tiểu cô nương này lại bay lên cành cao a.

Mẫn Trúc nghe lời Mộc sư phó nói thì liền hiểu được sư phó đang giúp nàng lấy lại thể diện. Mẫn Trúc quay qua nhìn Mộc Văn Thanh nhẹ nhàng mỉm cười với sư phó của nàng. Sau đó quay qua Bùi thị nhẹ nhàng thi lễ rồi nói: "Bùi phu nhân, hai vị tỷ tỷ hẳn là đã học qua cảm nghệ..."

Mẫn Trúc còn chưa kịp nói hết lời thì Tổ Linh đã héch cầm lên tiếng: "Đó là tất nhiên! Nương ta đã mời một vị sư phó..."

Bùi thị lúc này vội vã kéo tay Tổ Linh cười gượng hai tiếng với Phó thị: "Triệu phu nhân thông cảm, trẻ nhỏ không hiểu chuyện. Lễ nghi chưa thấu đáo. Con bé chỉ muốn đùa giỡn với Lâm tiểu thư một chút, mong phu nhân chớ ghét bỏ".

Phó thị cũng thực bụng vội rồi nên cũng không muốn khách khí nữa: "Nếu Bùi phu nhân đã nói lời này, vậy để tiểu cô nương về học lại quy củ đi. Mẫn Trúc là đang bồi Bùi phu nhân nói chuyện, không phải tỷ muội đùa giỡn chốn khuê phòng".

Bùi thị bị lời này của Phó thị làm cho á khẩu, mặt nàng ta hết đỏ lại trắng, một lúc cũng không biết nói gì cho phải.

Lúc này, Tổ Thục lại quỷ xuống. Điều làm người ta bất ngờ là Tổ Thục quỷ với Mẫn Trúc. Mẫn Trúc cùng toàn bộ mọi người trong phòng đều tròn mắt kinh ngạc. Duy có Phó thị thì chỉ liếc mắt cười nhạt, sau đó cầm tách trà nhẹ nhàng mân mê mép ly trà. Nàng muốn xem xem cô nương này có thể diễn được tuồng gì? Dù sao nàng cũng không phải chưa từng xem diễn qua...

Mẫn Trúc tuy là hình dáng bảy tuổi, nhưng tính cả hai đời thì nàng cũng trên ba mươi. Những chuyện giả bạch liên hoa này nàng chưa phải chưa thấy qua. Nhưng nhìn người ta quỷ trước mặt mình thì Mẫn Trúc vẫn chưa quen được. Mẫn Trúc lùi lại hai bước tránh né lễ của Tổ Thục rồi nói: "Bùi tỷ tỷ, tỷ làm vậy là có ý gì? Lễ này muội không nhận được, tỷ mau đứng lên đi".

Tổ Linh phía sau muốn lao lên kéo Tổ Thục dậy, nhưng Bùi thị đã giữ chặt nàng ta.

Tổ Thục lúc này nước mắt đã lưng tròng nhìn Mẫn Trúc: "Lâm muội muội, ta thay Tổ Linh xin lỗi muội. Ta làm tỷ tỷ mà không khuyên được muội muội, trong lòng thấy hổ thẹn vô cùng. Tuy tỷ muội chúng ta đã học qua cảm nghệ, nhưng thực lòng muốn theo học Mộc sư phó. Mong muội muội thành toàn".

Mẫn Trúc lắc đầu thờ dài: "Khi nãy muội hỏi lời đó là muốn nhắc nhở hai tỷ tỷ một chút, hai người đã học qua cảm nghệ, còn muội thực sự mới theo sư

phó không quá mấy ngày. Muội sợ việc học của muội sẽ kéo chân hai tỷ tỷ. Mà tỷ xem, tỷ cứ quý mãi với cái ghế thê? Tỷ mau đứng lên rồi hãy nói".

Phó thị thiếu chút thì phì cười với Mẫn Trúc, "tiểu cô nương này đúng là thông minh. Còn nhỏ đã biết ứng đối với những kẻ giả làm kẻ yếu thu lòng thương hại từ người khác của tiểu nhân". Phó thị cũng xem đủ rồi nên nói: "Được rồi, có lời gì thì Bùi đại tiểu thư đứng lên rồi nói, cứ quý mãi còn ra thể thống gì? Người ngoài biết được lại nói ta ở đây ức hiếp một cô nương".

Bùi thị lúc này mới đứng dậy đỡ khuê nữ nhà mình, sau đó về mặt đau lòng nói với Phó thị: "Hồi phu nhân, đứa nhỏ này từ nhỏ tính tình đã hiền dịu như vậy. Không phải lỗi của nàng nhưng nàng luôn chịu đau thay muội muội. Thật làm người khác đau lòng!"

Phó thị chỉ ồ một tiếng rồi không tiếp lời. Bùi thị không nghe thấy Phó thị nói gì cũng không biết làm sao xuống đài nên có phần lúng túng

Tổ Thục muốn giúp nương nàng hạ đài, nên can rằng muốn quý xuống lần nữa.

Chưa thực hiện được ý đồ thì Phó thị lên tiếng trước: "Nếu đã hai người đã thích học cảm đến khóc nháo như vậy, mà Mẫn Trúc cũng chấp nhận thì cứ học thôi. Không biết Mộc cô nương có nguyện ý nhận?"

Mộc Văn Thanh có chút muốn từ chối. Vì nàng đã chán cảnh lừa gạt chốn thâm cung mà xin ma ma nói với hoàng hậu cho nàng ra ngoài. Nhưng Phó thị đã nói vậy nàng cũng không tiện nói thêm gì nên gật đầu: "Đã như vậy thì sáng mai giữa giờ thìn mời hai vị tiểu thư tới đây cùng Mẫn Trúc học cảm nghe đi. Nếu không còn chuyện gì ta xin phép đi trước".

Phó thị gật đầu không lên tiếng. Mộc Văn Thanh thì lễ với Phó thị, lại vỗ nhẹ vai Mẫn Trúc rồi cùng nha hoàn rời đi, đầu cũng không thèm quay lại nhìn ba nương con Bùi thị lấy một cái. Lại càng không nói gì đến việc nhận lễ hay bái sư của tỷ muội Bùi gia, những người không có liêm sỉ như vậy, thứ cho Mộc Văn Thanh nàng không dám nhận làm đồ đệ.

Ba người Bùi thị nhận được lời đồng ý của Mộc Văn Thanh cũng vội vàng cáo từ Phó thị ra về. Mặt mũi hôm nay coi như mát sạch, nếu ở lại sẽ chỉ càng lúng túng. Ngày sau lại nói đến việc lôi kéo tình cảm với tuần phủ phu nhân vậy.

Chỉ có Mẫn Trúc được Phó thị giữ lại nói chuyện phiếm: "Con đứa nhỏ này, lúc này con từ chối ta cũng không trách con. Hà có gì chuốc phiền phức vào người".

Mẫn Trúc cười nói: "Tính tình hai vị Bùi tiểu thư có chút không thỏa đáng. Nhưng họ cũng đã muốn học cùng sư phó như vậy thì tùy họ thôi. Con cũng không phải không bỏ được".

Phó thị bị dáng vẻ chính nhân quân tử của Mẫn Trúc chọc cười, nàng điểm nhẹ vào mũi Mẫn Trúc nói: "Con đúng là biết cách làm người ta vui vẻ mà. Ta thật muốn có đứa con gái như con". Nói tới đây Phó thị im lặng, Mẫn Trúc nhìn trong mắt Phó thị thoáng qua tia mất mát.

Mẫn Trúc cười hi hi nói: "Vậy người cứ xem con là con cháu trong nhà mà dạy dỗ là được mà, con cũng vui vì có thể giúp phu nhân vui vẻ".

Phó thị làm bộ giận nói: "Đã nói ta coi con như con cháu, nhưng con thì hay rồi, một câu gọi ta phu nhân, hai câu là tuần phủ phu nhân. Con căn bản đâu xem ta là người thân".

Mẫn Trúc vội xua tay: "Con không có ý đó, người xem, vậy con gọi người là bá mẫu nhé?"

Phó thị vỗ nhẹ má Mẫn Trúc: "Con còn phải hỏi sao?"

Mẫn Trúc bồi Phó thị nói chuyện tâm hai khác thì cũng xin phép đi về. Phó thị muốn giữ nàng lại dùng cơm, nhưng Mẫn Trúc từ chối vì ông bà ngoại nàng còn ở huyện nha, nàng nên về bồi ông bà ngoại ăn trưa. Phó thị cũng không gượng ép, để Mẫn Trúc ra về, còn tặng kèm theo một chút tổ yến cho hai lão nhân gia.

Mẫn Trúc mang tổ yến về, Ngô thị lại bàn với Dương thị đợi xong việc của Dương Trí thì bà muốn tới bái phỏng tuần phủ phu nhân để cảm ơn. Dương thị không nói hai lời liền đáp ứng Ngô thị. Dù sao đây cũng không phải chuyện to tát gì.

.....

Tại nhà của Bùi huyện thừa, Bùi thị cùng Tổ Thục đang giảng lại đạo lý "đúng đắn" cho Tổ Linh.

Bùi thị nhìn Tổ Linh lắc đầu nói: "Con xem hôm nay hành động của con đã làm tỷ tỷ con phải vất vả thế nào?..."

Bà ta còn chưa nói hết câu Tổ Linh đã cau mày cãi lại: "Con chỉ nói sự thật thôi!"

Tổ Thục cũng tức giận không kém, không công nàng phải đi quý gối với một đứa tiểu nông dân quê mùa. Không nghĩ tới thì thôi, nghĩ tới là hai đầu gối nàng lại đau. Tổ Thục quát nha hoàn bên cạnh: "Mau đi lấy cao tiểu sung lại đây. Ai ôi, đầu gối con đau quá nương!"

Bùi thị xót khuê nữ nên cũng quay qua trút giận lên nha hoàn: "Còn không mau đi lấy cao cho tiểu thư, hay đợi ta cho người đánh chết mấy tiện nhân các người?!"

Tiểu nha hoàn sợ xanh mặt, vội chạy đi tìm cao bôi cho Tổ Thục.

Tổ Linh đứng nhìn bĩu môi: "Cũng không ai bắt tỷ quý, khi không lại quý xuống khóc lóc..."

Bùi thị bực mình quát lên: "Con cầm miệng, không phải tại con thì tỷ tỷ con phải hạ mình à? Trước khi đi ta đã dặn con im lặng, để tỷ tỷ con nói chuyện. Con thì hay rồi, la hét khoe mẽ. Ta dạy con như thế sao?"

Tổ Linh còn định cãi lại, Bùi thị đã dịu giọng tiếp tục nói: "Ta biết là con cùng tỷ tỷ đều học qua cầm nghệ. Nhưng cái ta muốn là để tỷ tỷ con có thêm cơ hội gặp hai vị công tử nhà Triệu tuần phủ. Con đã không giúp được gì thì im lặng đi theo là được. Đừng phá hư việc của tỷ tỷ con".

Tổ Thục sau khi nghe Bùi thị nói xong, lại "bồ nã" cho Tổ Linh: "Muội năm nay cũng chín tuổi rồi, rèn luyện lại tính tình đi, biết đâu được nhà Triệu tuần phủ hay chỗ cửu thái gia có người hợp tuổi lại cũng có thể tiến tới. Cứ cái tính bộp chộp như bây giờ của muội thì..."

Câu nói lấp lửng của Tổ Thục làm Bùi thị quay lại nhìn Tổ Linh, bà ta nghĩ thầm trong bụng "cũng là từ bụng mình chui ra, một đứa thì khéo hiểu lòng người. Còn một đứa thì cứ như thuốc pháo, đụng tới là nổ bùm bùm, không làm mình bớt lo".

Bùi thị thờ dài vầy ma ma thân tín của bà nói: "Mang nhị tiểu thư về phòng nàng đi, trừ buổi sáng đi học cầm, còn lại cầm túc không cho ra khỏi cửa".

Tổ Linh nghe tới đây thì bắt đầu la hét ầm ĩ: "Vì cái gì mà cầm túc con? Con nói sai sao?"

Bùi thị nghiêm khắc nói: "Phải, con nói không sai, mà sai ở chỗ con nói không đúng nơi, không đúng thời điểm". Bà ta vẫy tay ra hiệu ma ma lôi Tổ Linh về phòng, không quên nói thêm: "Con tự suy nghĩ xem mình sai ở đâu đi, nếu không nhận ra sau làm của bản thân thì cứ ở trong phòng thôi".

Ma ma lôi Tổ Linh đi vừa lúc nha hoàn mang cao bôi đầu gối cho Tổ Thục tới. Bùi thị nhận cao từ nha hoàn, giúp đỡ đại khuê nữ của ba ta bôi cao. Nương con hai người ở trong phòng thì thầm những chuyện sắp tới nên thế nào để lấy lòng Phó thị, còn bản thể nào chỉ có hai người bọn họ biết mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50-1

Sáng sớm hôm nay Trần thị khăn trương dậy rất sớm, Mẫn Trúc mấy ngày nay bận nên cũng không rõ ràng chuyện gì khiến Trần thị dậy sớm như vậy, nên nàng lên tiếng khuyên nhủ: "Nhị cửu mẫu, mới đầu giờ mẹo, người nghỉ ngơi thêm một chút nữa đi".

Trần thị cười nói: "Không có việc gì, con lo đi luyện quyền đi, ta đi dạo trong hoa viên một chút rồi xuống nhà bếp xem Lư đầu bếp nấu bữa sáng". Trần thị nghĩ việc chưa thành nên cũng không nói rõ ràng với Mẫn Trúc, tránh cho sau này làm ảnh hưởng tới khuê nữ nhà người ta.

Mẫn Trúc thấy Trần thị tinh thần rất tốt nên cũng không khuyên thêm, nàng vội ra hoa viên luyện quyền cùng các ca ca.

Trần thị nhìn vạt sáng phía đông đang hiện lên một chút sắc hồng buổi sớm mà lòng cũng hân hoan. Ngô thị hôm nay cũng dậy rất sớm, khi bà đi tới trước cửa viện Mẫn Trúc đã thấy Trần thị ở đó, bà lên tiếng: "Con cũng không ngủ được sao?"

Trần thị từ trong thất thần bừng tỉnh, nàng cười nhẹ nhàng, sau đó bước đến thay chỗ cho Hạ Trà diu Ngô thị: "Con dâu là lần đầu xem mắt nàng dâu giúp cho A Trí, trong lòng con có chút thấp thỏm nên không ngủ được".

Ngô thị cười cười nói: "Con cũng thật lạ! Con dâu ra mắt cha mẹ chồng mới thấp thỏm, con thì lại ngược lại".

Trần thị cũng hơi xấu hổ, "nhưng nàng là lần đầu tiên chính thức nhìn nhận khuê nữ nhà người ta như con dâu mà gặp mặt. Đây lại là Dương Trí hấn ung thuận, nàng có chút thấp thỏm thì cũng hợp lý mà". Nhưng nghĩ là nghĩ vậy chứ nói thêm nữa thì cũng thật không hay nên Trần thị im lặng.

Ngô thị vỗ vỗ lên tay nhị nàng dâu trấn an: "A Trí xưa nay là đứa bé quy củ, hiểu chuyện, cô nương mà nó coi trọng hẳn là không kém".

Trần thị gật đầu: "Dạ, con dâu cũng nhờ lời cát ngôn của nương".

Ngô thị cùng Trần thị câu được câu không nói chuyện rồi đi về phía nhà bếp. Đã nói mời khách đến thưởng thức món bánh mới lạ nên cũng cần chuẩn bị một chút. Lại nói hôm qua tuần phủ phu nhân người ta tặng lễ, hôm nay Ngô thị có ý đưa chút món ăn mới mẻ tặng qua coi như cảm tạ trước, sau lại đến thăm hỏi thì có vẻ thân thiết hơn. Vậy nên bà bà (mẹ chồng) cùng nàng dâu hai người tuy không cùng mục đích nhưng lại có chung nhận thức. Món bánh hôm nay nhà Mẫn Trúc làm là bánh trứng: nguyên liệu khá đơn giản là bột mì, đường, trứng và sữa dê. Nhưng thay vì hấp thì Mẫn Trúc đem nướng, nên hương vị và độ dai của bánh cũng khác hoàn toàn. Và lại trước giờ mọi người cũng không ai làm bánh như thế, nếu Mẫn Trúc có mang đi hấp thì cũng hoàn toàn là một loại bánh mới lạ với người ở nơi này.

....

Mẫn Trúc hôm nay như thường lệ tới nhà gian ven hồ ở tuần phủ học cầm, chỉ khác là hôm nay có thêm tỷ muội Tổ Thục, Tổ Linh.

Phó thị cũng không chỉ qua loa tắc trách, hôm qua bà đã cho người bày thêm hai bàn cầm. Nhã gian cũng không phải quá nhỏ, nên thêm hai bàn dài nữa cũng không hề chật hẹp.

Mẫn Trúc tới đã thấy tỷ muội Bùi gia, nàng mỉm cười chào hai người rồi tính ngồi vào chỗ của mình. Tổ Linh thấy Mẫn Trúc muốn ngồi bàn cạnh bàn sư phó thì cụ mặt, đang tính chạy tới giành chỗ thì Tổ Thực bấm mạnh vào cánh tay nàng ta. Tổ Linh đau tới mức kêu thành tiếng: "Ai da, tỷ tỷ, tỷ làm cái gì vậy? Tính phế tay của muội sao?"

Tổ Thực cũng biết mình lỡ tay, nhưng muội muội nàng không đánh đã tố cáo, Tổ Thực cũng vội đến ghen đỏ mặt. Tổ Thực oán giận nghĩ "sao mình lại có muội muội ngu như vậy? Thật mất hết mặt mũi".

Mẫn Trúc nhìn qua chỗ hai người nói: "Hai vị tỷ tỷ ngồi xuống đi thôi, sư phó tới bây giờ đó".

Tổ Thực cười dịu dàng nói: "Đa tạ Lâm muội nhắc nhở". Sau đó nàng ấn Tổ Linh ngồi xuống bàn sau Mẫn Trúc, nàng ta thì ngồi ở bàn xa nhất.

Nhưng Tổ Linh nào chịu yên, ngày hôm qua không vì cái tiểu quê mùa Lâm gia kia, nàng làm sao mà phải bị cảm tức.

Tổ Thực chưa kịp ngồi xuống đã thấy Tổ Linh đứng bật dậy, chạy tới chỗ Mẫn Trúc dùng sức kéo nàng (MT) ra khỏi chỗ ngồi. Mẫn Trúc bị kéo bất ngờ nên không kịp phản ứng, lại thêm nàng nhỏ hơn Tổ Linh nên theo quán tính, Mẫn Trúc té bỏ nhào xuống đất. Không may là tay Mẫn Trúc lúc đó theo phản xạ muốn níu thứ gì đó để giữ vững thân thể nên bị dây đàn cửa đứt khá sâu. Toàn thân bỏ nhào về phía trước, đầu va thẳng vào thành gỗ mạnh tới mức phát ra âm thanh "cốp", hiển nhiên là sưng không nhỏ rồi.

Tổ Linh chỉ là muốn tranh chỗ để trút cơn giận, chính bản thân không ngờ mình lại dùng sức lớn như vậy. Nên khi nhìn Mẫn Trúc tay ứa máu, ngã nhoài ra đất nàng ta cũng chỉ trợn mắt há mồm nhìn chăm chăm Mẫn Trúc.

Tổ Thực nhìn một chuỗi sự việc vừa xảy ra mà đầu to ra gấp đôi. Nhìn xem, muội muội của nàng vừa làm ra chuyện tốt gì nữa này? Nàng ta vội vã chạy đến đỡ Mẫn Trúc, nhưng chưa kịp đụng tới người thì Thu Trà từ cửa ào vào: "Tiểu thư!!!! Người có sao không? Để nô tỳ đỡ người dậy. Trời ơi! Tay của tiểu thư!"

Mẫn Trúc bị đập đầu giờ vẫn còn choáng váng, nàng khẽ nói: "Đừng la nữa, đầu muội đau quá".

Thu Trà hoảng tới phát khóc, vừa đỡ Mẫn Trúc vừa nhỏ giọng tự trách: "Đều là lỗi của nô tỳ, nếu nô tỳ chạy nhanh hơn một chút thì kịp về đỡ thay tiểu thư rồi".

Đúng lúc này Mộc Văn Thanh bước vào, nhìn tay Mẫn Trúc mà nàng cũng phát hoảng. Nhưng hơn mười năm ở trong cung cũng không phải nói chơi. Mộc Văn Thanh bước tới, nàng ngồi xuống cẩn thận đỡ Mẫn Trúc vào trong lòng mình rồi phân phó với Thu Trà: "Người chạy ngay tới chỗ phu nhân báo tin để phu nhân cho mời đại phu". Thu Trà thưa vâng rồi cầm đầu chạy.

Mộc Văn Thanh nhẹ nhàng xem vết đứt trên tay Mẫn Trúc, nàng(MVT) lấy khăn tay sạch của mình băng lại vết thương trên tay tiểu cô nương. Mộc Văn Thanh thở phào nhẹ nhõm "cũng may tuy bị cửa có chút sâu nhưng không ảnh hưởng đến gân tay, nếu không thì sau này không thể gảy đàn được nữa.

Mẫn Trúc bị choáng váng nên hai mắt nhắm nghiền, mặt mày tái xanh. Mộc Văn Thanh nhìn mà đau lòng. Một tháng nay sư trò hai người bầu bạn, tuy không phải là như người nhà nhưng làm gì có ai không thích tiểu cô nương khả ái, lại có thái độ học tập nghiêm túc cơ chứ. Nay tự nhiên học trò của mình vô duyên vô cớ té ngã đến choáng váng, thử hỏi có ai không lo lắng, không tức giận?

Mộc Văn Thanh nhăn mày nhìn tỷ muội Bùi gia hỏi: "Là chuyện gì đã xảy ra?"

Tổ Linh sợ hãi lùi về sau lưng Tổ Thực. Nhưng căn bản Tổ Thực còn có tâm tư với Triệu Văn Chính, nếu nàng ta nhận thay muội muội không phải là để lại ấn tượng xấu cho Triệu gia? Tổ Thực suy nghĩ từ này tới giờ, bây giờ nàng ta này ra một chủ ý, nàng ta vội vã quỳ xuống: "Xin sư phó tha lỗi cho muội muội, muội muội còn nhỏ nên vui đùa có chút mạnh tay. Muội ấy tuyệt không phải cố ý".

Mộc Văn Thanh nghiêm giọng nói: "Vui đùa? Là kiểu vui đùa như thế nào? Nói ta nghe thử một chút. Hai người là ngày đầu tiên đến đây, đã không hòa ái với đồng học còn gây thương tích cho người ta. Ta thật không đủ bản lĩnh để dạy cái gì cho hai người, mời về cho".

Tổ Thực rom róm nước mắt: "Thưa sư phó, làm tỷ tỷ không ngăn muội muội là lỗi của ta, nhưng xin sư phó vì một tấm lòng theo cầu học người, xin người suy nghĩ lại. Van xin người".

Tổ Thực và Tổ Linh thực sự không phải là mỹ nhân. Nhưng Tổ Thực biết làm thế nào để lấy lòng thương hại từ người khác. Như bây giờ chẳng hạn, Mẫn Trúc vẫn đang choáng váng nằm trong lòng Mộc Văn Thanh nhưng người ngoài từ xa nhìn vào thì Tổ Thực bộ dáng đau lòng muốn khóc mà không dám khóc, Tổ Linh đứng phía sau cúi đầu nắm chặt vạt áo. Quả thực như hai tỷ muội họ có nỗi pan sầu trời xanh vậy.

Mộc Văn Thanh nhìn cảnh tượng này mà chán nản. Một phủ thành cách xa kinh thành cả ngàn dặm mà nàng còn phải xem hai cái tiểu cô nương diễn tuồng. Mộc sư phó thở hắt ra nói: "Để cho Triệu phu nhân định đoạt chuyện này đi. Các người cũng tìm lời mà xin lỗi Mẫn Trúc đi. Thật là con nhà không có gia giáo".

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50-2

Mẫn Trúc vừa ra khỏi nhà chưa tới nửa canh giờ, nha hoàn thân tín của Phó thị là Hạ Liên đã tới cầu kiến. Cũng không biết có phải do mẩu tử liền tâm không mà trước khi Hạ Liên tới Dương thị đã có chút bồn chồn trong lòng. Nay thấy nha hoàn của Phó thị mới sáng sớm đã tới thì nỗi lo đó càng lớn hơn.

Hạ Liên tuy gấp gáp nhưng cũng không phải kẻ xúc nổi, nàng theo hầu hạ Phó thị cũng không phải một sớm một chiều. Mà cũng không phải tự nhiên được lên làm đại nha hoàn của Phó thị. Hạ Liên bước vào thì lễ với Dương thị rồi trình bày sơ lược: "Hồi Lâm phu nhân, Mẫn Trúc tiểu thư mới bị té ở nhà gian, phu nhân nhà nô tỳ mời người tới phủ xem tiểu thư một chút".

Dương thị nghe xong thì giật mình đứng bật dậy, nàng vội vàng hỏi: "Thế con bé có sao không? Có gì nguy hiểm không?"

Hạ Liên khuyên nhủ giải thích: "Dạ Mẫn Trúc tiểu thư bị choáng một chút, ngón trở bị dây đàn cửa nhưng đại phu nói không nguy hiểm. Trước khi nô tỳ đi tới đây thì tiểu thư đã được phu nhân nhà nô tỳ đưa tới sương phòng. Hiện chắc tiểu thư đang trông Lâm phu nhân tới".

Dương thị gật đầu, vội vã đi theo Hạ Liên. Hôm nay có khách nhân đến nên sáng nay nàng đã thay xiêm y, bây giờ chỉ cần xuất phát. Nhưng vừa bước ra đến cửa lại nghe gia nhân vào báo Hành phu nhân tới thăm. Dương thị lúc này bị lúng túng, khách là nàng mời, bây giờ nói bỏ đi là bỏ đi vậy thì không hay. Nhưng tiểu bảo bối nhà nàng còn đang nằm ở nhà người ta, bảo nàng cứ vô tư tiếp khách thì người làm mẹ như nàng không làm được.

Lúc này, Trần thị đưa Ngô thị bước tới. Hạ Liên cũng thuật sơ lại chuyện xảy ra ở Tuân phủ. Ngô thị cũng sốt ruột không kém, Mẫn Trúc là một tay bà chăm từ khi còn đỏ hỏn rồi nhìn lớn lên từng ngày. Ngô thị cũng muốn đi, nhưng giờ nghe Hành phu nhân tới, bà đành lại nỗi lo lắng trong lòng nói: "Trước cho người mời Hành phu nhân và Hành tiểu thư vào nhà đã. Con nán lại một chút, chào khách cho phải phép rồi hãy đi. Mọi chuyện ở nhà có ta và nhị tẩu con giúp một tay". Nói xong bà bước vào chính phòng, mọi người cũng vội vàng theo bà vào trong.

Ngô thị thấy Dương thị nhấp nhồm không yên thì lên tiếng trấn an lần nữa: "Con bình tĩnh lại đi, ta tin chắc Triệu phu nhân cũng lo cho con bé (MT) chu toàn rồi. Con giờ có tới sự việc cũng đã ổn thỏa rồi. Yên tâm chào khách một tiếng đi".

Hạ Liên chỉ đứng một bên chờ đợi quan sát chứ không nói thêm lời nào, nàng thầm nghĩ "phong phạm của vị lão phu nhân này còn hơn nhiều người trong kinh thành hay những kẻ nhà cao cửa rộng khác nhiều".

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu phu thê Dương lão gia tử không phải người biết nóng lạnh của thế gian thì sao họ dạy con cái họ đối nhân xử thế hay làm việc đều ổn thỏa. Tuy không phải xuất chúng nhưng rõ ràng thế hệ sau sẽ tốt hơn thế hệ trước chứ không phải thụt lùi về sau.

Hành phu nhân bước vào, theo sau là một cô nương tầm mười lăm, mười sáu tuổi. Bà nhìn thấy Ngô thị ngồi ở chủ vị, cũng nghe lão gia nhà bà nói qua có nhạc mẫu của Lâm huyện lệnh đang ở đây nên trong lòng cũng đoán chắc bảy, tám phần vị lão thái thái ngồi đó là nhạc mẫu của Lâm huyện lệnh rồi, bà bước lên thì lễ: "Hành gia Mã thị xin ra mắt lão phu nhân và hai vị phu nhân".

Ngô thị cười gật đầu: "Hành phu nhân không cần đa lễ, mời ngồi. Ta là mẫu thân thân sinh của thê tử Lâm Hải, Dương thị chắc Hành phu nhân đã biết, đây là nhị nàng dâu của ta Trần thị".

Dương Thị và Trần Thị cũng gật đầu chào hỏi với Hành phu nhân. Hành phu nhân nắm tay Hành tiểu thư để nàng bước lên hai bước rồi giới thiệu: "Đây là khuê nữ nhà ta, tên nàng là Cát Tường, trước nàng có một tỷ tử đã xuất giá, sau có hai đệ đệ nữa. Hôm nay hai tiểu hài tử đó phải đến học đường nên không dẫn tới ra mắt lão phu nhân được, mong người bỏ quá cho".

Ngô thị cười: "Hành phu nhân khách khí, tuổi còn trẻ là nên đi học nâng cao tri thức để sau này làm rạng danh tổ tông, nam nhi chỉ ở bốn phương, không cần lo lắng đến bà già ta đây. Có tiểu cô nương đến bồi lão bà ta là ta đã vui rồi".

Cát Tường đợi người lớn nói chuyện với nhau xong thì mới thì lễ chào trường bối: "Tiểu nữ Cát Tường xin ra mắt lão phu nhân và hai vị phu nhân".

Ngô thị cười từ ái vỗ Cát Tường lại gần mình, nàng ta rút rìu nhìn mẫu thân, thấy mẫu thân gật đầu mới bước tới. Ngô thị nhìn Cát Tường đánh giá, mặt trứng ngỗng (mặt trái xoan ý các tỷ muội ạ), mắt có hồn, da dẻ mịn màng, tuy không phải xinh đẹp xuất sắc nhưng rất ưa nhìn. Bà gật đầu vỗ Xuân Trà, Xuân Trà đưa lên một hộp nhỏ: "Ta có chút quà gấp mặt, tặng tiểu cô nương con cầm chơi".

Cát Tường lại quay qua nhìn nương nàng, Hành thị lên tiếng: "Lão phu nhân không cần tốn kém như vậy, Cát Tường cũng lớn rồi, không cần quà đâu". Cát tường nghe vậy định để hộp lại trên bàn không dám nhận.

Ngô thị giữ tay nàng cản lại nói: "Quà cho cô nương đương nhiên là khác với tiểu hài tử rồi, đồ ta đã tặng con cứ giữ lấy, cũng không phải vật đắt giá gì".

Mã thị nghe vậy thì nói với cát tường: "Con mau tạ ơn lão phu nhân đi".

Cát Tường lui lại hai bước thì lễ nói: "Cát Tường tạ ơn lão phu nhân cho quà".

Ngô thị cười gật đầu khen ngoan, Cát Tường lùi về phía sau Mã thị đứng bồi trường bối.

Lúc này Dương thị đã sớt ruột lấm rồi, Ngô thị cũng không giữ nằng nữa, bà quay qua nhìn Mã thị giải thích: "Hôm nay mời Hành phu nhân tới là khuê nữ ta Dương thị, nhưng cháu gái ta bị thương đang nghỉ ngơi nhờ ở chỗ Triệu phu nhân tuần phủ, hy vọng Hành phu nhân thông cảm để con bé đi chăm sóc khuê nữ nằng. Lại làm phiền Hành phu nhân bởi bà già này một lúc vậy".

Mã thị nghe vậy cũng hơi bất ngờ, nhưng bà làm mẫu thân cũng biết con cái là quan trọng thế nào nên đáp ứng ngay: "Lâm phu nhân cứ đi lo cho Lâm tiểu thư thôi, ta ở đây bồi lão phu nhân được, không cần lo lắng".

Dương thị vội đứng lên: "Tạ Hành phu nhân thông cảm, hôm khác ta bồi tội với Hành phu nhân sau".

Mã thị cũng đứng lên nói: "Không cần khách khí, chúng ta còn nhiều dịp, Lâm phu nhân cứ đi đi, sức khỏe của đứa nhỏ quan trọng hơn. Ta cũng là mẫu thân, ta hiểu lòng của Lâm phu nhân đang lo lắng thế nào".

Dương thị lại cảm tạ Mã thị rồi cùng Hạ Liên chào mọi người rồi tức tốc lên xe ngựa chạy đến tuần phủ.

.....

Dương thị cùng Bùi thị chạm mặt ngay trước cổng tuần phủ. Trên đường đi Dương thị cũng hỏi cặn kẽ hơn về lý do Mẫn Trúc bị thương, nhưng do sự việc đột ngột nên bản thân Hạ Liên cũng không quá rõ ràng. Nên khi thấy Bùi thị thì Dương thị còn tưởng cả hai vị tiểu thư của Bùi gia cũng gặp chuyện không may, vì tối qua Mẫn Trúc có nói với cả nhà hôm nay tỷ muội Bùi gia cũng tới học cùng nằng.

Lúc đó mọi người chỉ nghĩ có bạn học có thể mau tiến bộ hơn cũng là điều tốt. Lại nói hai vị tiểu thư Bùi gia cũng là con nhà quan, khi trước gặp qua, tuy không phải quá hiền dịu nhưng cũng có phong phạm tiểu thư khuê các nên Dương thị không nghĩ nhiều.

Bùi thị thì nghe gia đình nhà tuần phủ nói nhị khuê nữ của mình gây chuyện ở tuần phủ thì hận không thể mọc cánh bay tới mà xách đứa con không nghe lời của bà về giáo huấn một trận. Giờ nhìn thấy Dương thị lại nghĩ là hai đứa nhỏ xích mích nên Triệu phu nhân mời cả hai nhà tới giải quyết nên cũng bớt căng thẳng. Dù sao hai nhà có lỗi vẫn tốt hơn một mình bà ta không phải sao.

Khi hai người bước vào phòng khách trong viện Phó thị, Dương thị nhìn quanh chỉ có hai khuê nữ Bùi gia và nha hoàn. Phó thị và khuê nữ của nằng thì lại không thấy đâu.

Bên kia Bùi thị cũng vội vã chạy đến chỗ hai khuê nữ của bà ta vồn vã hỏi: "Là chuyện gì xảy ra? Không phải ra dặn con phải ngoan ngoãn sao? Lại nháo ra cái sự gì rồi?"

Tổ Linh thấy nương tới cũng không dám khóc, từ khi bước vào phòng này tỷ tỷ của nằng cũng lạnh mặt không nói câu nào. Bây giờ để nương nằng biết nằng có khi còn bị phạt nặng hơn cả cảm tức ấy chứ.

Tổ Thực âm ức từ nãy tới giờ, bây giờ Bùi thị tới nằng ta mới thăm thì kể lại toàn bộ câu chuyện mới xảy ra lúc sáng cho Bùi thị. Mong là nương nằng ta có thể giúp nằng ta vẫn tới được tuần phủ để học cầm.

Bùi thị nghe Tổ Thực nói xong mà tức đến mức thở gấp. Bà ra hung dữ nhìn Tổ Linh nghĩ "trước khi bước vào đây thì còn nghĩ hai đứa nhỏ vui đùa không cẩn thận, giờ hay rồi, do con mình khi không đẩy ngã con người ta. Ở trong nhà còn bao che được, giờ sự việc rành rành ở nhà người ta, có muốn che cũng che không nổi". Càng nghĩ Bùi thị càng tức đến nỗi thở dồn dập.

Dương thị đứng một lúc không thấy ai nói gì, nằng định hỏi Hạ Liên xem Mẫn Trúc ở đâu. Đúng lúc nằng ngẩng đầu lên thì Phó thị từ cửa bước vào. Dương thị khụy gối hành lễ: "Triệu phu nhân khỏe".

Phó thị tự tay đỡ Dương thị nói: "Ta đã nói với muội thế nào? Sao khách khí như vậy? Hay muội giận ta chuyện gì?"

Dương thị vừa lo Mẫn Trúc vừa bối rối nói: "Muội không phải, nhưng Mẫn Trúc con bé có sao không? Muội thực sự lo lắng, nếu tướng công nhà muội biết con bé bị thương sẽ trách muội mất". Nói tới đây Dương thị bật khóc, nằng từ nãy giờ kìm nén lo lắng, tới giờ cũng chưa thấy con của mình, Dương thị không lo cũng không được.

Phó thị an ủi: "Được rồi, con bé đang nghỉ ngơi ở sương phòng, đại phu đã xem qua. Đại phu nói để con bé yên tĩnh chút nữa cho bớt choáng nên ta mới không cho người đưa muội tới sương phòng. Đợi lát nữa con bé tỉnh đại phu lập tức lên báo. Mà hôm nay chuyện này là do nhị tiểu thư Bùi gia làm ra đây". Nói tới đây Phó thị nhìn Bùi thị, hiển nhiên câu cuối vụng là nói với bà ta.

Bùi thị bị điểm danh cũng lúng túng. Dạy con không nghiêm là lỗi ở mẫu thân, nhưng giờ bà ta cũng không biết làm sao cho phải. Bùi thị trong đầu xoay chuyển một vòng mới bước lên nói: "Thưa hai vị phu nhân, con trẻ đùa giỡn không tránh xảy ra sơ xuất, xin hai vị phu nhân nể tình lần đầu mà tha cho Bùi Tổ Linh một lần".

Phó thị thấy Dương thị cau mày, bà vỗ vỗ mu bàn tay Dương thị trấn an, sau đó tiến về phía ghế chủ vị ngồi xuống.

"Hai người ngồi xuống rồi chúng ta nói tiếp, Dương muội, muội tới đây ngồi cạnh ta đi". Lời này Phó thị nói ra đã chỉ rõ bà đứng về phía ai.

Dương thị cũng không chối từ, nằng bước về phía Phó thị ngồi xuống ghế kế bên.

Bùi thị lúng túng một chút rồi cũng ngồi xuống ghế nơi gần nằng ta đứng nhất.

Lúc này nha hoàn mới bưng trà lên đãi khách. Phó thị nhấp nhẹ một ngụm trà rồi nhìn về phía Tổ Thục hỏi: "Lúc đó ở nhà gian chỉ có ba người, hai vị tiểu thư Bùi gia và Mẫn Trúc, bây giờ mời đại tiểu thư Bùi gia kể rõ sự tình lúc đó cho ta và mọi người được rõ".

Tổ Thục cúi đầu suy nghĩ, mọi người thấy nàng ta cúi đầu không nói thì đều nghĩ nàng ta đây là thương muội muội nên không muốn mở lời. Nhưng thực ra Tổ Thục không có phải vì thương muội muội mà nàng ta đang nghĩ làm sao cho bản thân ít dính líu đến chuyện của Tổ Linh nhất có thể.

Phó thị đang muốn nhắc nhở thì Tổ Thục ngẩng đầu nước mắt đã đầm đìa nói: "Hồi Triệu phu nhân, Dương phu nhân, chuyên lúc sáng này là do muội muội của con nóng nảy. Tỷ muội con cảm kích phu nhân đã chu toàn bản học cho. Vì con là lớn nhất, nên chon bàn phía xa bàn sư phó. Khi con quay đi thì muội muội bước tới bàn Lâm muội, con cũng không rõ tại sao muội muội lại kéo ghế Lâm muội. Lúc con chạy tới thì đã quá trễ".

Tổ Thục không hề nói sai, đúng là trong chuyện này nàng ta có oan mà không thể nói. Giờ nàng ta nói đúng sự thật, hy vọng bản thân nàng ta vẫn được đến đây học cầm đi.

Phó thị nghe vậy nghiêm giọng nói: "Sự việc như vậy sao? Sao sáng nay Bùi đại tiểu thư nói khác?"

Tổ Thục bước tới ôm Tổ Linh đau khổ nói: "Phu nhân xin hiểu cho con làm tỷ tỷ, cũng không thể để muội ấy lo lắng một mình. Con lúc đó cũng chỉ nói tránh đi chứ không hề đổ tội cho Lâm muội".

Phó thị không nói gì, bà quay sang nhìn Tổ Linh, hai hàng chân mày chau lại hỏi: "Bùi nhị tiểu thư có thể cho ta biết vì sao phải kéo ghế Mẫn Trúc không?"

Bùi Linh nghe nhắc đến tên thì sợ hãi đến oa oa khóc rống lên.

Phó thị đập bàn quát: "Câm miệng, ngươi còn khóc sao? Ngươi tuy nhỏ tuổi nhưng cũng lớn hơn Mẫn Trúc, con bé cũng gọi ngươi một tiếng "Bùi tỷ". Vậy mà ngươi thế nào? Không nói không rằng kéo ghế người ta, giờ ngươi ở đây khóc cho ai xem?"

Dương thị, Bùi thị cũng bị sự uy nghiêm của Phó làm cho sững sốt.

Tổ Linh thì lập tức nín khóc hai mắt mở to nhìn Phó thị. Phó thị nghiêm mặt: "Nói, lý do vì sao kéo ghế Mẫn Trúc?"

Tổ Linh ấp úng nửa ngày: "Con... Con... Con thực sự không cố ý, xon chỉ muốn ngồi gần sư phó nên kéo muội ấy ra, không ngờ muội ấy bị như vậy?"

"À, vậy sao? Ngươi không biết nói chuyện sao? Muốn gì cứ kéo người ra rồi tính sao?" Phó thị càng nghe càng bực mình, âm lượng từng câu hỏi cũng theo sự bực mình của bà mà tăng cao, câu sau lại cao hơn câu trước.

Bùi thị lúc này vội vã đỡ lời: "Phu nhân xin tha cho khuê nữ của ta một lần, ta tuyệt đối sẽ nghiêm khắc giáo huấn nàng. Sau này tuyệt không xảy ra sai phạm nữa".

Phó thị khinh thường không liếc nhìn Bùi thị một cái. Phó thị nhìn Dương thị hỏi: "Ý muội như thế nào?"

Dương thị trước giờ cũng chưa có ai bắt nạt con nàng, mà con nàng cũng không gây tổn thương cho ai phải mời đại phu như thế này. Dương thị hít sâu trấn định lại nhìn Bùi thị nói: "Ta không biết nhà Bùi phu nhân như thế nào, nhưng con trẻ làm sai xưa nay là phải chịu phạt để rèn lại tính tình. Bùi phu nhân xem thế nào thì hợp lý?"

Dương thị không đưa ra hình phạt mà để Bùi thị tự phạt con mình, một là không gây phiền phức đến trượng phu, hai là nếu đưa ra mức phạt quá nặng người ta lại nghĩ nàng trả thù thay khuê nữ. Thêm nữa nàng thật cũng không biết phạt thế nào với hành vi xem thường người khác của Tổ Linh. "Nếu Bùi nhị tiểu thư không phải xem thường Mẫn Trúc thì tiểu cô nương này cũng không dám lỗ mãng như vậy", Dương thị nhìn Tổ Linh nghĩ ngợi trong lòng.

Bùi thị bị đẩy trả lại, bà ta có chút khó xử, con của mình yêu chiều bao lâu nay, giờ phạt nhẹ lại bị nói bênh con, phạt nặng thì người làm nương như bà thật không nỡ.

Phó thị quyết đoán nói: "Nếu cả hai đều khó xử thì để ta ra hình phạt vậy. Thứ nhất, cảm tức nhị tiểu thư Bùi gia một năm, việc này ta sẽ cho gia nhân của ta đến Bùi gia giám sát thường xuyên. Thứ Hai, chép nữ huấn ba ngàn lần để nhớ cho rõ việc mà một cô nương, một nữ tử nên hành động và cư xử. Đương nhiên việc này sẽ do ta làm chủ kiểm chứng. Nếu có ai giúp Bùi nhị tiểu thư viết thì từ ba ngàn lần lập tức lên sáu ngàn lần".

Tổ Linh bây giờ là không cả kịp khóc, trợn mắt há mồm nhìn Phó thị.

Phó thị nhướn mày: "Sao? Không phục? Vậy ta cho người làm người bị thương như Mẫn Trúc vậy, một đôi một".

Bùi thị nghe vậy thì miệng vừa mở ra xin tha cũng khép lại. Lúc này Tổ Thục có nói con nhỏ nông thôn kia (ý bà ấy là nói Mẫn Trúc ý) là nằm cẳng kiềng tới sương phòng đấy. Bùi thị vội vã sửa lời cửa miệng: "Phục, đương nhiên Tổ Linh phục, tạ phu nhân thương tình. Còn đứng ngay ra đó! Mau tạ Triệu phu nhân nhân từ". Nói xong bà ta đẩy Tổ Linh lên phía trước.

Tổ Linh nấc lên từng tiếng: "Tạ... tạ phu... phu nhân khai ân..."

Phó thị lại nói thêm: "Từ mai hai người các ngươi không cần tới đây học cầm nữa..."

Lời chưa dứt Tổ Thục đã mạnh mẽ quỳ xuống: "Xin phu nhân khai ân, con tuyệt đối ngoan ngoãn học cầm. Xin phu nhân thương con một lòng cầu học

cho con tới học cùng Mộc sư phó!"

Phó thị nhíu mày: "Bùi đại tiểu thư thực muốn học như vậy?"

Tổ Thục liên tục gật đầu quả quyết: "Xin phu nhân chấp thuận, con nguyện ở ngoài thềm nhả gian để được nghe giảng".

Dương thị nhẹ nhàng nói: "Nếu Bùi đại tiểu thư muốn học thì chỉ bằng cầu Mộc sư phó, đừng làm khó Triệu phu nhân".

Phó thị gật đầu nói phải, lúc này Thu Cúc tiến vào báo Mẫn Trúc đã bớt choáng váng, mọi người lại lục tục chạy tới sương phòng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tim Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50-3

Khi tới cửa sương phòng, Phó thị dừng lại nhìn ba nương con Bùi thị, sau đó bà đưa mắt nhìn Hạ Liên rồi tiếp tục bước vào phòng. Hạ Liên hiểu được ý của chủ tử năng, nên khi nương con Bùi thị định tiến vào phòng thì Hạ Liên chặn lại.

Bùi thị cười lấy lòng với Hạ Liên: "Cô nương xin nhường đường!"

"Xin Bùi phu nhân và hai vị tiểu thư đợi ở ngoài một lát. Đại phu có nói không nên để quá nhiều người vào phòng làm ảnh hưởng tới Mẫn Trúc tiểu thư". Mai Liên nghiêm túc nói

Bùi thị tuy biết sai là ở con mình, nhưng bà ta xưa nay chưa từng mất mặt như thế này. Dù sao bà ta vẫn là phu nhân quan gia, một tiện tỳ nhỏ nhỏ mà cũng vênh mặt với bà ta. Tuy nghĩ là nghĩ như vậy, Bùi thị cũng không nói nhiều, kéo hai khuê nữ của bà ta lùi lại hai bước đứng đợi. Ai bảo đây là tuần phủ, ai bảo trưởng nữ của mình nhìn trướng nam nhi nhà người ta đây?!

Hạ Liên thấy Bùi thị không la ó đòi vào trong thì cũng chỉ nhìn một cái rồi đứng trước cửa phòng làm môn thần, tránh cho ba người ngoài này làm bộ làm tịch nghe lời rồi đợi năng ta vừa vào tới cũng ào ào xông vào.

....

Bên trong phòng Mộc sư phó đang đỡ ly nước giúp Mẫn Trúc uống. Khi Phó thị cùng Dương thị bước vào thì thấy đại phu đang kê đơn thuốc. Dương thị vội vã chạy tới bên giường nhẹ giọng nói với Mộc sư phó: "Đề Mộc sư phó vất vả rồi, để ta tiếp Trúc nhi uống nước thay người".

Mộc Văn Thanh cũng không ý kiến gì, mỉm cười giao lại ly nước cho Dương thị.

Phó thị cũng bước tới hỏi thăm Mẫn Trúc: "Con thấy trong người thế nào? Còn choáng váng không?"

"Tạ bá mẫu quan tâm, xon tốt hơn nhiều rồi, đầu cũng chỉ còn hơi đau". Mẫn Trúc nhỏ giọng đáp lại. Nàng cũng không muốn mọi người lo lắng quá, chứ thực ra đầu nàng vẫn kêu ong ong không dứt.

Phó thị gật đầu với Mẫn Trúc rồi quay qua hỏi đại phu: "Tình hình sức khỏe con bé thế nào rồi Tô đại phu?"

Tô đại phu vừa viết xong đơn thuốc, ông phát phát tay cho mực đồng của mình lấy đơn đi bốc thuốc cho Mẫn Trúc rồi mới trả lời Phó thị: "Triệu phu nhân, vị tiểu thư này khi nhỏ ta xem không lầm thì bị sinh non, thể nhược. Cung may được chăm sóc cẩn thận nhưng cơ thể cũng không phải rất khỏe mạnh như những đứa trẻ khác. Hôm nay va đập mạnh như vậy, ta thấy cần theo dõi tầm ba tới năm ngày cho ổn thỏa. Nếu tạo phủ của tiểu thư có đại phu khác thì ta sẽ ghi lưu ý rồi phu nhân đưa người đi. Còn nếu không phiền vị tiểu thư này ở lại phủ vài ngày vậy".

Phó thị gật đầu rồi nói với Dương thị: "Những gì đại phu nói muội cũng nghe rồi. Tô đại phu không thể rời khỏi tuần phủ, muội nên để Mẫn Trúc lại đây vài hôm vậy. Dù sao cũng gần nhau, ngày ngày muội qua chăm sóc con bé chắc cũng không ngại?"

Dương thị nhìn Mẫn Trúc mặt mũi vẫn còn tái xanh, nàng gật đầu nói: "Vậy thì làm phiền Phó tỷ vài ngày, muội quả thật không biết cảm ơn Phó tỷ thế nào".

Phó thị nghiêm mặt nói: "Cảm ơn cái gì, con bé xảy ra chuyện tại phủ của ta, ta chưa tạ lỗi với muội, muội ngược lại còn cảm ơn ta?"

Dương thị nhìn Phó thị mỉm cười. Phó thị nhìn nàng gật đầu. Có đôi khi thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể biểu đạt tốt bằng một ánh mắt.

Dương thị nói: "Mỗi sáng muội sẽ sang chăm sóc cho Trúc nhi, hôm nay trong nhà có khách nhân nên nương muội không tới cùng muội được. Ngày mai muội sẽ đưa người (Ngô thị) qua để hai người nhận thức nhau".

Phó thị cười nói: "Được, ta cũng mong gặp lão phu nhân để cảm ơn người đây".

Dương thị thấy Mẫn Trúc rồi nên tâm tình thả lỏng không ít. Lại nói Phó thị cũng có ý tốt giúp nàng giải tỏa căng thẳng, nên Dương thị bật cười nói: "Nương muội cũng muốn cảm ơn Phó tỷ đây, hai người vậy mà lại có cùng ý tưởng".

Phó thị thấy Mẫn Trúc vẫn còn tái nhợt nên nói với Dương thị: "Chúng ta cùng Mộc cô nương ra ngoài nói chuyện, để cho Mẫn Trúc nghỉ ngơi thêm chút nữa".

Dương thị nhẹ nhàng kéo chặn lại cho Mẫn Trúc rồi đứng lên cùng Phó thị và Mộc Văn Thanh ra phòng ngoài nói chuyện.

Ba người vừa ngồi xuống thì đã thấy Vân Chính và Tứ Ca tiến vào.

Hai huynh đệ Tứ Ca thì lễ chào trưởng bối sau đó Tứ Ca mới nói: "Chúng con đến vấn an cửu mẫu, nha hoàn bên cạnh người nói Lâm muội bị thương đang ở sương phòng nên chúng con nghĩ người ở đây".

Phó thị gật đầu nói: "Con bé đỡ hơn rồi đang nằm nghỉ ở phòng trong, để chiều Mẫn Trúc đỡ hơn một chút rồi hãy tới thăm sau".

Vân Chính thắc mắc: "Con nhìn thấy Bùi phu nhân và hai tiểu thư Bùi gia đang ở ngoài cửa".

Phó thị nhìn Vân Chính nhẹ ừ một tiếng rồi không nói gì thêm. Vân Chính liền hiểu ngay ba người họ đứng như vậy là ý của nương hấn nên cũng bỏ qua không hỏi tới.

Lúc này Mộc Văn Thanh mới lên tiếng: "Mẫn Trúc bị thương ở ngón trỏ, ngón tay đó gãy hẳn là chính nên tuyệt đối phải dưỡng thật tốt. Vậy thời gian tới ta chỉ dạy Mẫn Trúc trên lý thuyết, còn thực hành thì phải đợi tới khi ngón tay lành hẳn rồi mới tiếp tục".

Tất cả mọi người đều tán thành, lúc này Phó thị hỏi ý kiến Mộc Văn Thanh: "Bùi đại tiểu thư muốn theo Mộc cô nương học cầm nghệ, không biết ý cô nương thế nào?"

Mộc Văn Thanh muốn từ chối, nàng cũng không muốn ở đây gây rắc rối cho người khác: "Để Bùi đại tiểu thư tìm sư phó khác đi thôi, ta không đủ bản sự để dạy nàng".

Phó thị gật đầu tán thành. Phó thị quay qua phân phó Đông Mai ra gọi ba nương con Bùi thị vào.

Ba người vừa bước vào Phó thị nói luôn: "Mộc cô nương không nguyên ý truyền thụ cầm nghệ cho Bùi đại tiểu thư, nên Bùi phu nhân tìm người tài giỏi hơn đi thôi".

Phó thị vừa dứt lời Tổ Thục đã quỳ xuống van xin: "Cầu xin phu nhân và Mộc sư phó thương xót, con cam nguyện ngồi ngoài thềm nhả gian cầu học".

Tổ Thục khóc rất thương tâm, mọi người bị sự khổ sở của nàng ta làm bất ngờ. Mộc Văn Thanh nghĩ "cô nương này thực sự yêu cảm đến sĩ? Chỉ vì không được học mà khóc thương tâm như vậy?" Mộc Văn Thanh trong lòng có chút không nỡ.

Đến cả Mộc Văn Thanh và Phó thị còn bị tiếng khóc thương tâm của nàng ta làm cho động tâm, nói gì đến Dương thị không chút tâm cơ nào. Nàng tiến đến đỡ Tổ Thục dậy nói: "Bùi đại tiểu thư có gì đứng lên nói, cô nương gia da dẻ mềm yếu, dễ bị thương đầu gối thì không tốt".

Tổ Thục cảm kích nhìn Dương thị: "Tạ phu nhân thương xót, nhưng con tình nguyện quỳ cho tới khi sư phó bằng lòng dạy con".

Mộc Văn Thanh khó xử: "Chuyện này..."

Tứ Ca nhìn cảnh này nhũn mí nói: "Sao lại có người tìm Mộc Văn Thanh xin học cầm?"

Phó thị nghe Tứ Ca hỏi thì nàng vẫn tắt giải thích: "Là do trong bữa tiệc mấy ngày trước, cửu mẫu có nói chuyện với Lâm phu nhân về việc này, Bùi phu nhân vô tình nghe được nên cho hai khuê nữ của nàng đến học. Ta thấy cũng không phải chuyện lớn nên chưa nói với Tứ Ca".

Tứ Ca gật đầu đã hiểu: "Vậy sao hôm nay lại từ chối không dạy nữa?"

Phó thị nhìn lướt qua Bùi thị nói: "Việc này lại để Bùi nhị tiểu thư nói thì rõ ràng hơn".

Tổ Linh được điểm danh thì giựt mình, nói không đâu vào đâu: "Ta... con không cố ý, do muội ấy không.. không trụ vững thôi".

Tổ Thục thấy Tứ Ca nói chuyện nhưng Vân Chính lại im lặng nhìn, Tổ Thục thấy ánh mắt Tứ Ca và Vân Chính đều nhìn Tổ Linh thì trong lòng không vui (Lê: ta viết tới đây trong lòng ta cũng không vui).

Tổ Thục muốn kéo ánh mắt của hai thiếu niên trước mặt mình lên người mình nên nàng lên tiếng: "Là do muội muội ta không cẩn thận làm bị thương Lâm muội muội nên chộc Mộc sư phó và Triệu phu nhân tức giận".

Tổ Thục được như mong đợi là kéo ánh mắt của hai người về phía nàng ta.

Tứ Ca và Vân Chính từ đầu tới giờ nghĩ do Mẫn Trúc tuổi nhỏ mãi chơi nên để bản thân té ngã, lại không ngờ tiểu cô nương khả ái là vô duyên vô cớ bị kéo ngã. Hai người nhìn nhau, Tứ Ca biết ở đây chuyện này định như thế nào sẽ là do hấn. Tứ Ca suy nghĩ một chút rồi nói: "Ai gây họa thì người đó chịu".

trách nhiệm, Bùi đại tiểu thư yêu cảm như vậy thì cứ tới học thôi. Nhưng nếu Mẫn Trúc còn bị thương ở phủ một lần nữa, ta không cần biết là do Bùi tiểu thư gây ra hay không, cũng tuyệt không đồng ý cho Bùi tiểu thư học nữa".

Tổ Thục vui mừng cảm ơn Tứ Ca:" Tạ Triệu công tử thành toàn cho ước muốn của tiểu nữ".

Tứ Ca phát phát tay không nói nữa. Vân Chính dùng cùi chỏ huých biểu ca nhỏ giọng thăm thì" Không giống với tính của biểu ca thường ngày".

Tứ Ca nhướn mày nói nhỏ hỏi lại " Vậy thế nào mới giống?"

Vân Chính cười cười:" Phát tay bỏ đi, xem thường mọi chuyện. Hay là..." Vân Chính xoa cằm cười cười:" Hay là biểu ca xem trọng vị Bùi đại tiểu thư kia?"

Tứ Ca lười phản ứng với Vân Chính nên quay qua hỏi Phó thị:" Cữu mẫu mời Tô đại phu tới xem cho Mẫn Trúc chứ?"

Phó thị gật đầu:" là Tô đại phu, ông ấy vẫn còn ở bên trong canh chừng Mẫn Trúc, con cũng biết tính ông ấy rồi, nên ta không gọi người ra".

Đúng vậy, Tô đại phu là một đại phu giỏi, nhưng tính tình hơi khác lạ. Nếu ông đã nhìn thấy Tứ Ca thì nhất định quý lạy, mọi người nói thế nào ông cũng vẫn làm theo ý ông. Nên khi có khách nhân mà Tứ Ca xuất hiện thì Tô đại phu lại được mời về phòng đóng cửa nghỉ ngơi:))

Tứ Ca gật đầu nói:" Vậy con và Vân Chính đi tiền viện gặp cữu cữu đây, buổi chiều lại ghé thăm Lâm muội sau vậy".

Phó thị cũng không giữ người, phát tay để hai người rời khỏi.

Ra ngoài tới ngoài Vân Chính vẫn không buông tha Tứ Ca." Lúc này đệ nói trùng ý biểu ca rồi sao? Là xem trọng Bùi đại tiểu thư rồi sao?"

Tứ Ca nhìn Vân Chính hỏi:" Đệ không thấy Bùi đại tiểu thư đó tính cách khốc lóc quý gỏi giống ai sao?"

Vân Chính lờ mờ hiểu ra:" Ý của huynh là...?"

"Phải, nên đệ đừng nói lung tung nữa". Tứ Ca khẳng định rồi sai bước dài hơn. Vân Chính cũng im lặng tăng tốc theo sau.

Phó thị cũng cho mọi người giải tán, chuyện cũng đã giải quyết xong, không cần ở lại ồn ào huyên náo ảnh hưởng Mẫn Trúc nghỉ ngơi.

Dương thị ở lại chăm sóc Mẫn Trúc, lại nhờ Hạ Liên cùng Thu Trà về lấy ít đồ dùng cá nhân của Mẫn Trúc qua đây, tiêu thể thông báo tình hình sức khỏe của Mẫn Trúc đã ổn cho mọi người đỡ lo lắng.

.....

Mọi người chịu khó tương tác vs con bé nha, để con bé siêng siêng viết.

Chứ mọi ng không nói gì, con bé bị làm biếng hẳn □□□

Nhân tiện: Mọi người cho con bé xúi ý kiến về nam chính được không? Mẫn Trúc cũng bảy tuổi rồi, chả mấy mà mười tuổi ấy mà... Xong cái lại mười mấy tuổi... Chưa biết mang con gái gả cho ai □□□□

Giờ mới hiểu nỗi khổ của phụ mẫu khi nhà có con gái muốn gả □

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51-1

Buổi chiều Tứ Ca cùng Vân Chính ghé viện của Phó thị thăm Mẫn Trúc. Dương thị thấy Tứ Ca và Vân Chính tới thì nàng liền để cho mấy trẻ nhỏ tự nhiên nói chuyện, bản thân đi lên chính phòng trò chuyện cùng Phó thị.

Phó thị nhớ lại lời Tô thái y thì hỏi Dương thị:" Lúc sáng Tô đại phu có nói Mẫn Trúc khi nhỏ là do sinh non nên cơ thể yếu ớt hơn những đứa trẻ khác. Muội vì sao lại sinh non vậy? Nói ta nghe một chút có được không?"

Dương thị rũ mi suy nghĩ một lát tìm từ thích hợp để nói, dù sao đây cũng là chuyện trong nhà, không cần phải mang đi kể lể với người ngoài cuộc:" Là do khi đó trong nhà không đủ nhân lực. Phó tỷ cũng biết, gia đình muội xuất thân nông thôn, nên khi đó mang thai Mẫn Trúc được tám tháng muội vẫn coi sóc nhà cửa. Ngày đó không may muội đi ra sau nhà thì bị trượt chân ngã nên Mẫn Trúc mới chào đời sớm một chút".

Phó thị gật đầu cũng không truy hỏi thêm, nàng ta biết nhà ai cũng có chút ít bí mật không thể truyền ra ngoài.

Hai người ăn chút bánh nói chút chuyện về vật phẩm trang điểm, đường da linh tinh.

.....

Tại sương phòng, Mẫn Trúc cũng đỡ choáng rất nhiều rồi, nàng có thể ngồi dựa vào gối mềm tiếp chuyện hai người Tứ Ca.

Vân Chính quan tâm hỏi thăm Mẫn Trúc: "Lâm muội khá hơn chút nào chưa?"

Mẫn Trúc nhẹ gật đầu: "Muội thấy tốt hơn nhiều rồi, hai huynh buổi chiều không bận rộn chuyện gì sao?"

Vân Chính cười hắc hắc nói: "Bạn chứ, cha ta đã giao cho ta một đồng sở sách thuế cuối năm ngoái bắt ta cùng Tứ Ca kiểm tra đây. Muội không biết cha ta nghiêm khắc thế nào đâu".

Mẫn Trúc cười nói: "Vậy Triệu ca mau về hoàn thành công việc đi, muội thật sự tốt rồi, hai người không cần bận tâm".

Vân Chính lấy từ trong tay áo ra một hộp nhỏ nói: "Cái này là mứt anh đào nhị ty ta mới gửi tới, muội nếm thử xem có thích không?"

Mẫn Trúc cũng không khách khí, nàng nhận lấy hộp mứt, mở ra lấy một viên bỏ vào miệng ăn, sau đó nhận xét: "rất giòn, vị ngọt cũng vừa phải. Muội rất thích, cảm ơn Triệu ca ca".

"Không cần khách khí, muội thích là tốt rồi. So với trà muội tặng thì chút mứt này không đáng gì". Vân Chính nhẹ nhàng nói. Sau đó quay qua nhìn Tứ Ca: "Biểu Ca, huynh không có gì cho muội ấy sao?"

Tứ Ca nhìn Vân Chính: "Ta có chuyện muốn nói riêng với Lâm muội, đệ về thư phòng trước đi".

Vân Chính trợn mắt ngạc nhiên: "Huynh sao lại... (vô lý như vậy)?"

Lời còn chưa xong Vân Chính đã bị Tứ Ca ngắt lời: "Việc quan trọng!"

Vân Chính thở hắt ra, vẻ mặt không tình nguyện nói: "Vậy đệ đi trước, huynh đừng dọa tiểu cô nương người ta sợ là được". Vân Chính tạm biệt Mẫn Trúc rồi rời khỏi.

Nhìn bóng dáng Vân Chính như cô dâu nhỏ bị hắt hủi, Mẫn Trúc bật cười nói: "Hai huynh quả thật rất thân thiết với nhau".

Tứ Ca gật đầu giải thích: "Từ năm ta bốn tuổi, đệ ấy đã theo ta sống ở trong cung rồi".

Mẫn Trúc tự nhiên... ừ... suy nghĩ biểu huynh đệ hai người này có khi nào ở lâu sinh "tình" không? Xong nàng lại tự lắc đầu cười cái suy nghĩ của mình.

Bên này Tứ Ca nhìn Mẫn Trúc ngó ra cửa ánh mắt vô định thì trong lòng cũng rối rắm, hỏi chuyện này ra không biết có quá phận không? Nhưng dù sau Dương gia và Lâm Hải cũng đã nhận lời trợ sức hần, vậy thì thêm một phần giúp sức nữa cũng không vấn đề gì đi?

Mẫn Trúc đang ngăn người suy nghĩ những chuyện linh tinh bát quái trong đầu, Tứ Ca lên tiếng phá tan tư tưởng không thuần khiết của Mẫn Trúc: "Ta muốn gặp sư phụ của muội, có được không?"

Mẫn Trúc hơi ngạc nhiên, nhưng nàng cũng giải thích: "Không phải muội không muốn cho huynh gặp sư phụ. Nhưng ngài ấy thật sự không có ở đây, muội cũng không biết sư phụ đi đâu nữa".

"Muội có cách nào liên lạc với sư phụ muội không?" Tứ Ca tìm kiếm chút hy vọng.

Mẫn Trúc hồ nghi hỏi: "Độc của huynh chưa giải hết sao?"

Tứ Ca lắc đầu: "Ta muốn sư phụ của muội giúp sức ta".

Mẫn Trúc càng không hiểu, vì nàng cho thuốc giải thì chỉ nói lên sư phụ là y thuật tinh thông, coi như là thần y đi, nhưng thần y thì chỉ cứu người chứ giúp được gì nhỉ? Mẫn Trúc tò mò: "Huynh muốn sư phụ giúp gì?"

Tứ Ca từ nãy giờ quan sát kỹ Mẫn Trúc, rõ ràng ánh mắt của tiểu cô nương chỉ có ý thắc mắc, không phải che giấu. Nhưng rõ ràng những gì âm vệ của hần điều tra được thì hần khẳng định tiểu cô nương này không có sư phụ. Nhưng những gì thay đổi ở Dương gia thì không phải giả. Hai loại trà mới, hương liệu nước, cách thức buôn bán cũng không giống những thương gia khác. Tứ Ca hít sâu rồi nhả ra từng chữ: "Ta nghĩ muội không có sư phụ".

Mẫn Trúc trợn mắt há miệng kinh ngạc: "Chẳng lẽ huynh...huynh thế nhưng cho người điều tra muội?"

Tứ Ca gật đầu, không chút che giấu: "Ta cho người điều tra toàn bộ Lâm gia và Dương gia. Ta biết mới thắng với muội sẽ khiến muội mất vui, nhưng là ta không thể không cẩn thận".

Sau câu nói của Tứ Ca, cả căn phòng rơi vào trầm mặc. Mẫn Trúc im lặng suy nghĩ "Tứ Ca điều tra nhà nàng cũng đúng, không một ai lại liên kết với nhóm người không biết gốc rễ. Dù sao đây cũng là trận chiến tranh ngầm giành vị trí cao nhất của một quốc gia, không thể qua loa tắc trách. Nhưng nói

nàng nghe xong mà vui vẻ tiếp nhận thì chỉ có là Mẫn Trúc nàng tâm lý không bình thường mới vui vẻ nổi".

Còn Tứ Ca thì duy trì trầm mặc, hẳn bây giờ duy nhất chỉ có thể chờ. Nếu sư phụ của Mẫn Trúc là có thật thì là người thâm tàng bất lộ vì cả một gia đình lớn như vậy không ai biết Mẫn Trúc có sư phụ, lại nói theo điều tra thì từ nhỏ Mẫn Trúc đi đâu bên cạnh đều có các ca ca hoặc cha nương nàng. Nói chung, tiểu cô nương nhỏ tuổi, không thể một mình chạy loạn bên ngoài. Vậy nên Tứ Ca suy đoán "một là, vị cao nhân ấy ẩn núp trong Dương gia, đồng thời Dương gia khéo léo che giấu. Hai là, Mẫn Trúc chính là kì tài kinh thương mà Tứ Ca hẳn đang tìm kiếm. Và khả năng thứ hai là cao nhất". Tứ Ca nhìn tiểu cô nương nhỏ nhắn đang chau mày nghĩ thì khẽ thở ra "mới bảy tuổi đã làm cho Dương gia nổi danh khắp vùng, lại thêm hương liệu nước độc nhất vô nhị. Như vậy, Dương gia sau ba đến năm năm nữa khả năng sẽ danh chấn thiên hạ".

Sự im lặng trong căn phòng kéo dài tầm hơn một khắc (khoảng 15 phút). Mẫn Trúc ngẩng đầu lên nói: "Nếu huynh đã điều tra kỹ về Dương gia và Lâm Gia, vậy ta cũng không giấu chuyện này với huynh. Có lẽ nghe rất hoang đường, nhưng đây tuyệt đối là sự thật. Ta thường xuyên mơ gặp được một vị cao nhân, ngài ấy đã chỉ cho ta một số thứ mà ở nơi đây không có, nếu huynh muốn gặp ngài, ta không thể giúp. Vì bản thân ta đã hơn hai năm rồi chưa gặp lại ngài ấy. Huynh muốn nhờ ngài ấy giúp chuyện gì, khi ngài ấy xuất hiện trong giấc mơ của ta, ta sẽ giúp huynh hỏi".

Tuy biết nghe chuyện mộng mị này vô lý, nhưng như vậy còn dễ tin hơn là nàng một tiểu cô nương bảy tuổi mang linh hồn của người hai mươi sáu tuổi ở thế giới khác, nói cho chính xác hơn thì tuổi linh hồn của nàng cộng cả thời gian ở hai thế giới lại đã ba mươi ba rồi. Mẫn Trúc mặt không đỏ tím không đập nói ra sự việc, vì lo sợ nàng nói có bảy phần thật, ba phần giả nên cũng khó mà bị phát hiện.

Bây giờ là đến Tứ Ca ngạc nhiên: "Có việc như vậy sẽ xảy ra sao?" Nhưng nhìn đến Mẫn Trúc, vẻ mặt kia là không nói dối. Nhưng việc này thật rất hoang đường.

Mẫn Trúc gật đầu: "Chuyện xác thực là như vậy, nếu huynh không tin, khi gặp ngài ấy ta sẽ năn nỉ ngài ấy đi gặp huynh. Lúc đó huynh muốn ngài ấy giúp huynh thì tự huynh lên tiếng".

Tứ Ca nghi ngờ hỏi: "Sư phụ muội dạy muội làm trà sao?"

Mẫn Trúc lắc đầu: "Không, là cả nhà ông ngoại nghĩ ra, chỉ là sư phụ có chỉ điểm cho sao lá trà một chút".

"Vậy còn hương liệu nước?" Tứ Ca hỏi thêm

Mẫn Trúc gật đầu: "Cái này xác thực là sư phụ hướng dẫn muội, nhưng chỉ là các bước cơ bản, còn thêm hương, trộn hương thì do muội và đại ca cùng A Trí biểu ca nghiên cứu học tập thêm

Tứ Ca gật đầu, trong đầu biết chắc tiểu cô nương này không nói dối, vì ánh mắt kia nhìn thẳng hẳn khi nói chuyện, không quanh co trốn tránh.

Tứ Ca càng tò mò hơn về sư phụ của Mẫn Trúc: "Vậy sư phụ muội còn dạy muội những gì?"

Mẫn Trúc cười cười: "Huynh muốn biết điều gì?"

Tứ Ca nghiêm túc nhìn thẳng Mẫn Trúc nói "Nếu có thể, muội hãy nhờ sư phụ muội giúp ta một số việc mà ta chưa tinh thông".

Mẫn Trúc khó hiểu hỏi lại: "Huynh nói chung chung quá, huynh nói rõ hơn một chút được không?"

"Thứ nhất, ta muốn sư phụ muội dạy ta cách kiếm thêm ngân lượng. Vì một khi đã dám suy nghĩ tới việc kia thì không thể thiếu nhất chính là ngân lượng. Thứ hai, nếu có thể, ngài ấy chỉ giáo ta một vài điểm về cách dụng thần". Tứ Ca không nói quá rõ ràng, vì Tứ Ca nghĩ căn bản tiểu cô nương mới bảy tuổi, dù có thông minh thế nào đi chăng nữa thì cũng chưa hiểu hết thế sự và tầm quan trọng của một quân sư. Đúng, cái Tứ Ca cần là một vị quân sư đúng nghĩa.

Mẫn Trúc gật đầu đáp ứng: "Nếu muội gặp sư phụ sẽ chuyển lời giúp huynh. Nhưng nếu sư phụ không xuất hiện muội cũng vô phương tìm kiếm người".

Tứ Ca mím môi giữ im lặng. Mẫn Trúc cứ nghĩ "cái vị tứ hoàng tử này là không phục sao? Không phục nàng cũng hết cách, Lâm viện trưởng cũng không thể nào xuất hiện ở thế giới này".

Thế nhưng khi nghe Tứ Ca sau một hồi trầm mặc phán một câu làm Mẫn Trúc á khẩu: "Nếu sư phụ của muội thật không xuất hiện, vậy mấy năm nay muội học được gì thì hãy dùng những hiểu biết của muội làm tiểu quân sư của ta".

Mẫn Trúc tròn mắt nhìn Tứ Ca, trong đầu luôn chạy ra dòng chữ "ta mới bảy tuổi, chính xác là một tiểu cô nương bảy tuổi aaaa".

Lúc này Thu Trà từ cửa nói vọng vào: "Hồi tiểu thư, các vị thiếu gia đến thăm người".

Mẫn Trúc từ thất thần liền vui vẻ nói: "Để các ca ca vào".

Tứ Ca đứng dậy muốn rời đi, trước khi đi lấy từ trong tay áo ra một hộp gỗ nhỏ đưa cho Mẫn Trúc: "Tặng muội!" Sau đó xoay người ra cửa.

Mẫn Trúc nhỏ giọng nhắc nhở: "Chuyện vừa rồi là bí mật giữa hai chúng ta. Thêm nữa, cảm ơn quà của Tứ Ca ca".

Tứ Ca nhẹ gật đầu rồi ra cửa. Ngay trước cửa thì gặp bốn huynh đệ Cẩn Minh và Dương Trí. Mấy người chào hỏi nhau rồi tạm biệt ngay sau đó.

Vừa vào tới phòng Cẩn Tuệ đã dồn dập nói: "Ta nghe nương nói là Bùi nhị tiểu thư đầy muội bị thương. Coz cần nhị ca giúp muội dạy dỗ nàng ta không?"

Dương Trí và Cẩn Minh đồng thời gõ đầu Cẩn Tuệ mắng: "Xem đệ nói cái gì? Nam tử hán mà đòi đánh một tiểu cô nương".

Cẩn Tuệ bất mãn: "Đệ mới mặc kệ cái gì tiểu cô nương, khi dễ muội muội của đệ thì đều đáng đánh".

Trương Văn lại nói: "Thay muội muội báo thù thì không thiếu được, nhưng khi ở chỗ Triệu phu nhân, người đã nói đã phạt Bùi nhị tiểu thư rồi, nếu chúng ta công khai đánh người, không phải là chúng ta vô lý sao? Quân tử trả thù mười năm chưa muộn, đợi nàng ta hết bị cấm túc hãy nói".

Mấy người còn lại đều gật đầu tán thành. Mẫn Trúc ngồi trên giường mà cảm thấy vạch đen đầy đầu "các ca ca nàng đây là bắt đầu biến đen sao?"

Cẩn Minh ân cần tiến lại gần chỉnh gồi dựa cho Mẫn Trúc hỏi: "Tứ Ca tới thăm muội sao? Muội thấy thế nào rồi?"

Mẫn Trúc nhẹ gật đầu: "Cà Vân Chính ca cũng tới, nhưng huynh ấy có việc đi trước. Tứ Ca ca ở lại thêm nói chuyện thêm một chút với muội. Đầu muội cũng đỡ đau rồi, không biết bây giờ xin về thì đại phu có cho không? Ở đây lạ chỗ, muội không quen".

Cẩn Minh gật đầu nói: "Vậy muội chờ ở đây, ta đi hỏi Triệu phu nhân xem có được không".

Mẫn Trúc vui vẻ đồng ý, nàng cảm thấy về nhà vẫn tốt hơn.

Thế nhưng Mẫn Trúc phải thất vọng rồi, nói gì Tô đại phu cũng nhất quyết không cho đi chuyển. Ông nói xe ngựa xóc nảy, ngồi kiệu cũng lắc lư, đi thì không được. Nói tóm lại là Mẫn Trúc phải nằm im trên giường ba ngày cho ông.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51-2

Đêm đầu tiên tại viện của Phó thị, Mẫn Trúc lạ nhà khó ngủ, cộng thêm việc buổi chiều nay Tứ Ca nói, lòng nàng có chút khó chịu về việc Tứ Ca đi điều tra toàn bộ Dương gia và Lâm gia. Nàng cứ có cảm giác không được thoải mái khi bị người khác xâm phạm đời tư của nàng, dù trong lòng biết rõ việc này Tứ Ca không nói thì không có nghĩa hấn không làm. Lại nói, nếu nàng là Tứ Ca nàng cũng sẽ làm như hấn, nhưng điều này không có nghĩa là nàng có thể vui vẻ tiếp nhận. Mẫn Trúc nằm trên giường xoay qua xoay lại.

Xuân Trà trải tấm thảm nằm ngủ ngay dưới giường Mẫn Trúc. Nghe tiểu thư nhà mình gây động tĩnh trên giường, Xuân Trà nhẹ giọng hỏi: "Tiểu thư khó ngủ sao?"

Mẫn Trúc lúc này mới nhớ, vì ở đây khác viện của nàng ở huyện nha, không có giường nhỏ cho Xuân Trà nên tỷ ấy ngủ ở dưới đất kế giường nàng. Mẫn Trúc cũng nhỏ giọng nói lại: "Ta làm tỷ tình giấc sao? Hay tỷ ra khán (giống trường kỷ trong miền nam nhưng nhỏ hơn) ở phòng khách nằm đi, có gì ta sẽ gọi".

Xuân Trà đáp lại: "Nô tỳ cũng không ngủ được".

Mẫn Trúc nghe vậy thì càng kiên quyết nói: "Đã lạ chỗ tỷ còn phải nằm dưới đất, tỷ cứ ra ngoài phòng khách nằm lên khán đi. Ở đây cũng chỉ có ta với tỷ, sẽ không ai nói gì được cả".

Xuân Trà nhẹ giải thích: "Không phải nô tỳ không chịu được khổ, chỉ là có chút khó ngủ thôi, tiểu thư cứ ngủ đi, nô tỳ nằm ở đây canh chừng người mới yên tâm được".

Mẫn Trúc nghiêm giọng nói: "Ta nói tỷ đi ra khán ngủ thì tỷ cứ đi thôi, ta không sao cả. Phòng cách cũng chỉ cách có bức vách mỏng, ta chỉ cần gọi nhẹ tỷ đã nghe thấy. Nếu tỷ nằm dưới đất dễ bị bệnh, ngược lại còn phiền phức thêm".

Xuân Trà thấy Mẫn Trúc nghiêm giọng, cộng thêm lời tiểu thư nói có lý, nên ngồi dậy ôm chăn gối nói: "Vậy nô tỳ nghe lời tiểu thư, nếu người thấy khó chịu thì gọi nô tỳ ngay nhé!"

Mẫn Trúc ừ nhẹ một tiếng rồi im lặng. Xuân Trà ra khán nằm được tầm một khắc thì ngủ được mùi thơm nhẹ xông vào mũi, sau đó dần chìm vào giấc ngủ sâu.

Mẫn Trúc đang nằm nghiền ngẫm xem có nên nhờ Lâm viện trưởng đi vào trong giấc mơ của Tứ Ca không, thì nghe từ phòng khách có tiếng bước chân đang nhẹ nhàng tiến vào đây. Mẫn Trúc nghĩ là Xuân Trà muốn xem nàng ngủ chưa nên nhắm mắt giả bộ ngủ cho Xuân Trà yên tâm. Nhưng Mẫn Trúc cảm nhận được đây không phải chỉ một người mà có tới hai người. Tuy rằng bước chân nhẹ tới nỗi không nghe được gì, nhưng đêm khuya yên tĩnh lại thêm từ khi có ngọc lả ở trên người Mẫn Trúc luôn cảm thấy các giác quan của nàng nhạy bén hơn nhiều.

Người nọ khẽ vén rèm lên, Mẫn Trúc vẫn nhắm mắt, hơi thở đều đều giống như đã ngủ rất say. Vì nếu người đến có ý tốt là nàng may mắn, còn có ý xấu thì nàng phản kháng có khi đi tìm diêm vương điểm danh còn nhanh hơn nữa.

Người nọ lấy ngón trỏ khẽ gõ gõ lên vai Mẫn Trúc: "Lâm muội, muội ngủ rồi chứ?"

Mẫn Trúc nghe giọng nói quen thuộc thì mở mắt ra, tuy trời tối đen, nhưng giọng nói nàng mới nghe lúc chiều mà quên ngay thì cũng khó: "Tứ Ca ca?"

"Là ta, muội mau khoác áo vào, ta đưa muội ra khỏi phòng này" Tứ Ca hồi thúc Mẫn Trúc.

Mẫn Trúc cũng biết hẳn có tình huống nguy cấp nên nhanh chóng ngồi dậy, với áo khoác để ngay trên giường khoác lên người.

Tứ Ca lại nhỏ giọng nói: "Muội biết nha hoàn để quần áo của muội ở đâu chứ?"

Mẫn Trúc nhíu mi nhưng vẫn nói: "Ở tủ ngay cạnh bàn trang điểm".

Tứ Ca ôm Mẫn Trúc lên, đang tính chạy ra ngoài thì bỗng nhiên dừng chân nhỏ giọng nói: "Chậm một bước rồi, muội nhớ im lặng. Dù bất cứ tình huống gì cũng không được hét lên".

Mẫn Trúc gật đầu, nhưng đêm tối đen như mực, nàng sợ Tứ Ca không nghe thấy nên nàng khẽ ân một tiếng.

Lúc này Mẫn Trúc mới để ý thấy có một người nữa mặc đồ dạ hành đang ôm một cái gì đó tiến về phía giường của Mẫn Trúc. Ồ, Mẫn Trúc loáng thoáng thấy hình như người đó đang lấy quần áo của nàng khoác lên thử hẳn ta để xuống giường.

Tứ Ca cũng nhìn từng động tác của người kia, thấy mọi sự có vẻ ổn thỏa, Tứ Ca khẽ hô: "Lên!"

Mẫn Trúc chỉ thấy Tứ Ca nhún nhún một cái thì nàng đã được ôm lơ lửng trên không trung, sau đó là ngồi ở trên xà ngang to nhất của căn phòng. Cả ba người vừa yên vị trên xà nhà thì cửa một lần nữa khẽ mở ra.

Tứ Ca thì thầm vào tai Mẫn Trúc: "Nín thở!"

Mẫn Trúc cũng biết lúc này nên làm theo lời Tứ Ca là an toàn nhất, nên lập tức nín thở rồi theo dõi người phía dưới.

Kẻ ở dưới cũng mặc đồ dạ hành, bước đi nhẹ đến nỗi không một tiếng động. Hắn ta khẽ kéo màn che ở giường của Mẫn Trúc, sau đó nhanh nhẹn ôm "Mẫn Trúc" được người đi cùng Tứ Ca đặt lúc trước vội vàng chạy đi.

Mẫn Trúc tròn mắt nhìn người biến mất trong chớp mắt mà quên cả hô hấp lại. Đến khi Tứ Ca đặt nàng xuống đất an toàn nàng vẫn còn chưa hồi hồn. Mọi chuyện diễn ra chỉ trong vòng một tích tắc làm cho Mẫn Trúc thật chưa thể tiếp thu nổi là chuyện gì đang xảy ra.

Tứ Ca đẩy nhẹ Mẫn Trúc: "Muội có thể hô hấp bình thường được rồi".

Lúc này Mẫn Trúc mới từ trong kinh ngạc bừng tỉnh, nàng thở hắt ra sau đó hít một hơi thật sâu để lấy không khí đồng thời cũng để bản thân bình tâm hơn. Mẫn Trúc thắc mắc: "Đây là có người muốn bắt cóc muội sao?"

Tứ Ca nói: "Bây giờ ở đây nói chuyện không tiện. Muội tạm theo ta đến chỗ Vân Chính rồi nói sau".

Mẫn Trúc gật đầu, nhưng trời tối nàng sợ Tứ Ca không thấy nên nói: "Vâng, nhưng chúng ta cứ thế hiện ngang đi ra sao? Lỡ kẻ xấu vẫn theo dõi thì sao?"

Tứ Ca nói: "Chúng ta đương nhiên không đi cửa chính, mà đi cửa sổ phía sau".

Mẫn Trúc cũng chưa kịp nói được hay không được, Tứ Ca đã quay lưng về phía Mẫn Trúc rồi ngồi xuống: "Ta công muội".

Mẫn Trúc cũng không ngại ngần vì thân phận ai kia mà ôm cổ Tứ Ca để cho hắn công. Dù sao thì tính mạng mới là quan trọng nhất, còn vấn đề khác để bàn sau. Mà lúc này Mẫn Trúc nhìn người từ nãy giờ luôn im lặng đứng kế hai người mới nhớ là còn một người nữa ở đây. Người khiến nàng nhớ tới và lo lắng hơn là Xuân Trà kia. Mẫn Trúc khẽ nói: "Còn Xuân Trà tỷ đang ở phòng ngoài thì sao?"

Lúc này Tứ Ca được nhắc nhở mới nhớ tới nha hoàn của Mẫn Trúc. Tứ Ca quay qua nói với người áo đen đi cùng hắn: "Phiền huynh đưa vị cô nương bên ngoài đến nơi an toàn hơn".

Người kia lạnh giọng nói: "Không ai quan tâm đến nàng ta đâu, đi thôi". Nói xong cũng không để hai người còn lại trong phòng phản ứng, để khí phi ra cửa sổ phía sau không thấy bóng dáng.

Tứ Ca khó xử an ủi Mẫn Trúc: "Tới viện của Vân Chính ta cho ám vệ qua đưa nàng ta đi". Nói xong cũng vội vã công Mẫn Trúc phi thân ra khỏi phòng.

Mẫn Trúc có một bụng nghi vấn cùng lo lắng bây giờ cũng không thể làm được gì, nàng ôm cổ Tứ Ca nhắm mắt, thậm chí gọi mười lần Lâm viện trưởng, hy vọng bà có thể tới đây.

Lúc tới trước cửa phòng khách ở viện Vân Chính thì Tứ Ca thả Mẫn Trúc xuống. Mẫn Trúc nhìn xung quanh vẫn tối om không một bóng người thì muốn

lên tiếng hỏi xem thế nào. Nhưng chưa đợi nàng lên tiếng, Tứ Ca kéo nàng nhẹ nhàng vòng ra sau đi trực tiếp vào tịnh phòng (nhà tắm), sau đó men theo tường Tứ Ca gạt thanh gỗ treo quần áo về phía sau, một căn phòng khác phía sau bức tường đang từ từ di hiện ra. Hai người nhanh chóng vào trong, Tứ Ca đẩy nhẹ cán gỗ ở bên trong, bức tường lại di chuyển về vị trí ban đầu.

Trong phòng nhỏ lúc này có Triệu tuần phủ, Vân Chính, thêm một thanh niên lạ mặt mặc đồ dạ hành, Mẫn Trúc nghĩ có lẽ là thanh niên lúc nãy cùng nàng và Tứ Ca.

Mẫn Trúc chào Triệu tuần phủ và Vân Chính xong thì giọng lo lắng hỏi: "Vậy còn phu nhân, sao mọi người không đưa phu nhân tới đây để bảo đảm an toàn".

Triệu tuần phủ lắc đầu nói: "Ta tới đây là để xem tình hình thôi, kẻ tới đây hôm nay không nhắm vào chúng ta, mà nhắm vào con".

Mẫn Trúc kinh ngạc đến quên cả lễ tiết, nàng dùng ngón tay chỉ thẳng vào mũi mình nhìn Triệu tuần phủ hỏi: "Nhắm vào con? Nhưng con cũng chưa đắc tội với ai bao giờ?"

Triệu tuần phủ không trả lời nàng mà nhìn Vân Chính. Vân Chính hiểu ý cha mình, lên tiếng nói rõ sự tình: "Hôm nay muội bị Bùi nhị tiểu thư khi dễ, ta lúc chiều muốn giáo huấn nàng ta một bài học, nên cùng Tiểu Đồng đến Bùi gia, định hù nàng ta sợ một lần cho bớt thói kiêu căng. Thế nhưng, lúc chúng ta lên lên bờ trên mái nhà để tìm phòng Bùi nhị tiểu thư lại đi ngang qua thư phòng Bùi huyện thừa. Vô tình nghe được ông ta đang âm mưu bắt cóc muội để gây sức ép cho Lâm huyện lệnh không được dâng sớ cho cha ta về chuyện tham ô của hắn cùng hai vị tri huyện lân cận. Thế nhưng lúc này Bùi phu nhân đi vào, bà ta nói muội đang bị thương phải ở tuần phủ. Họ lại đổi chủ ý, bắt cóc muội tại tuần phủ thì có thể đổ tội lên đầu cha ta, ai cũng không nghĩ được là hắn làm. Thật là một kẻ gian manh, ta khinh!"

Vân Chính biểu tình khinh bỉ đến mức không thể khinh bỉ hơn về hành động của Bùi huyện thừa.

Triệu tuần phủ lẫn lộn chồn quan trường hai chục năm có lẽ, nên ông suy nghĩ sâu xa hơn Vân Chính "Bùi huyện thừa này là cháu bên ngoại của Ninh gia. Nói cách khác, hắn ta cũng có thể là người của Tam hoàng tử. Vụ tham ô không chỉ vài ba hộ dân mà khiến hắn muốn khống chế Lâm Hải". Ông nheo mắt suy nghĩ, tại sao Bùi huyện thừa có thể biết Lâm Hải muốn dâng sớ tố cáo hắn. Như vậy, chỗ Lâm Hải có kẻ hở cho hắn biết dấu tích Lâm Hải đang điều tra hắn, hoặc nói người của Lâm Hải có gian tế.

Mẫn Trúc nhìn Triệu tuần phủ trầm mặc cũng không dám lên tiếng. Nàng lại thầm may mắn, may mắn vì Vân Chính vô tình biết chuyện này, nếu không thì hôm nay cũng chưa biết thế nào đâu.

Tứ Ca lên tiếng phá vỡ bầu không khí nặng nề: "Bước tiếp theo, theo nhị cữu cữu thì chúng ta nên án binh bất động hay trực tiếp bắt người?"

Triệu tuần phủ trầm mặc chốc lát rồi nói: "Đã để người thay thế Mẫn Trúc, vậy chúng ta cứ im lặng theo dõi kì biến thôi!"

Mẫn Trúc có chút lo lắng nói: "Vậy còn cha nương con bên kia thì sao ạ? Ông bà ngoại con vẫn còn ở nhà con nữa, con sợ họ lo lắng cho con".

Triệu tuần phủ trấn an Mẫn Trúc: "Con yên tâm, ta sẽ báo bình an của con cho họ. Nhưng tạm thời ủy khuất con phải trốn tạm ở chỗ này, ta sợ đây cũng không phải chỉ là một vụ tham ô thuế nho nhỏ, nên tránh không "bứt dây động rừng". Con hiểu ý ta chứ?"

Mẫn Trúc gật đầu nói đã hiểu, nhưng lòng nàng cũng không vui vẻ gì nổi. Từ xưa tới nay, chốn quan trường luôn là cuộc chiến đấu giấu đao. Mà gia đình nàng lại gặp đúng dịp các vị hoàng tử đang tranh thủ giành vị trí đứng đầu thiên hạ. Đây đúng là không biết nên vui mừng hay bi ai nữa. Vì nếu nhà nàng đi đúng hướng thì một bước huy hoàng, nhưng nếu sai thì cửa tử là con đường mở ra duy nhất.

Triệu tuần phủ trấn an Mẫn Trúc thêm một hai câu thì rời đi. Còn lại Tứ Ca, Vân Chính, Mẫn Trúc và nam thanh niên kia. Ân Chính lên tiếng giới thiệu: "A, Lâm muội, đây là phó tướng Tàn Tu Kiệt, huynh ấy đến đây giúp biểu ca một đoạn thời gian rồi sẽ trở về quân doanh. Nhưng do không thể để lộ thân phận của huynh ấy, nên huynh ấy cũng tạm thời nghỉ ngơi ở viện của ta".

Mẫn Trúc bây giờ mới để ý tới vị Tàn Tu Kiệt này, nói thế nào nhỉ? Ừ, tên quả đúng như người chằng? Dáng người thon dài khỏe khoắn, mày kiếm thể hiện anh khí mui phần, sống mũi cao, môi mỏng, nước da ngăm thể hiện rõ là người phơi nắng thường xuyên. Mẫn Trúc muốn gọi một tiếng "thúc thúc". Thế nhưng Vân Chính lại gọi là Tàn huynh, nên Mẫn Trúc đành miễn cưỡng thi lễ: "Muội họ Lâm, xin ra mắt Tàn huynh!"

Tàn Tu Kiệt vẫy vẫy tay về mặt vô cảm: "Không cần đa lễ, tiểu cô nương tự nghỉ ngơi đi".

Vân Chính thấy Tàn Tu Kiệt đến cả tiểu cô nương cũng không cho sắc mặt tốt thì cười haha đỡ lời: "Lâm muội chắc bị dọa sợ rồi, muội mau nghỉ ngơi đi, cũng khuya lắm rồi, tránh cho vết thương lại đau. Ta đã cho Tiểu Đồng trải sẵn chăn nệm cho muội rồi!"

Mẫn Trúc cũng không tự miễn cưỡng mình, nàng chúc ba người ngủ ngon rồi đi đến giường nhỏ ở góc phòng, tự hạ mình rồi nằm xuống, nàng còn đang hy vọng gặp Lâm viện trưởng đây.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51-3

Mẫn Trúc nhắm mắt lại, một lúc sau thì nhanh chóng ngủ thiếp đi, có lẽ do mệt mỏi căng thẳng này giờ nên thân thể nhỏ bé của nàng cần lấy lại sức.

Vân Chính đứng ngoài màn, nghe tiếng thở đều đều của Mẫn Trúc thì cũng nói hai người ngồi tại bàn mau chóng đi nghỉ ngơi, bản thân cũng ra khỏi căn phòng bí mật trở về phòng ngủ của mình.

Còn lại Tứ Ca và Tần Tu Kiệt ở lại, Tứ Ca lên tiếng hỏi: "Mọi việc huynh vẫn làm theo đúng tiến độ chứ?"

Tần Tu Kiệt nhìn Tứ Ca một cái rồi nói: "Mọi việc đều thuận, hiện tại ngược lại là Tứ hoàng tử người có vẻ không thuận".

Tứ Ca nhú mi: "Huynh nói thế là ý gì?"

Tần Tu Kiệt cũng không nói nhiều, chỉ nhắc nhở Tứ Ca một câu: "Thân càng ở vị trí cao thì càng không được để tình cảm trộn lẫn vào".

Tứ Ca ngây người một lúc mới nói: "Muội ấy mới chỉ bảy tuổi, ta lại cũng chỉ xem muội ấy như muội muội. Huynh nghĩ cái gì vậy?"

Tần Tu Kiệt im lặng không nói, hắn thấy cái hắn nên nhắc đã nhắc rồi, còn lại không phải việc của hắn. Dù gì trước giờ Tu Kiệt cũng chưa thấy Tứ Ca lo lắng cho ai, nên hắn sẽ không ngại nhắc nhở đôi câu. Tứ Ca thấy Tần Tu Kiệt không nói gì thì cũng chấp tay một cái rồi rời khỏi phòng. Còn một mình Tần Tu Kiệt ngồi ngốc ở đó, một lúc sau, hắn đi lại cái khăn nằm xuống. Tần Tu Kiệt nhìn về phía giường nói Mẫn Trúc đang nằm như suy nghĩ điều gì, nhưng hắn suy nghĩ cái gì lúc này thì chỉ bản thân hắn biết.

.....

Mẫn Trúc gặp được Lâm viện trưởng khi vừa đi vào giấc ngủ. Nàng nhất nhất kể hết sự tình xảy ra ngày hôm nay cho bà nghe. Lâm viện trưởng thế nhưng nghe xong lại không nói về trọng điểm mà Mẫn Trúc muốn, bà cảm thán một câu khiến Mẫn Trúc khó hiểu: "Ai!!! Con cuối cùng cũng gặp Tần Tu Kiệt rồi!"

Mẫn Trúc nghi hoặc hỏi lại: "Cũng là người của Tứ hoàng tử, con thấy sớm hay muộn gì cũng gặp thôi, người sao lại thờ ơ a?"

Lâm viện trưởng nhìn Mẫn Trúc cười cười nói sang chuyện khác: "Nếu Tu Kiệt đã đến đây, hẳn mấy ngày nữa Tứ Ca sẽ rời khỏi An thành. Mà nay chuyện của con xem thì dễ giải quyết nhưng thực tế lại không dễ dàng như vậy. Nếu chỉ là chuyện Tô Linh ghi hận lên con thì là chuyện tiểu hài tử, mau đến mau đi. Nếu chuyện Bùi huyện thừa tham ô thì nặng nhất hắn sẽ bị lưu đày. Cha con có công, lại có Triệu đại nhân đứng sau nói giúp thì dễ dàng thăng chức. Nhưng chuyện này ta biết có liên quan đến Tam hoàng tử và vị cứu cử của Bùi huyện thừa ở kinh thành nữa".

Mẫn Trúc nhìn Lâm viện trưởng nói về việc triều chính của Nguyệt quốc nước chảy mây trôi thì ngạc nhiên đến miệng cũng mở to, muốn nói lại không biết nói gì.

Lâm viện trưởng cũng không để Mẫn Trúc kịp nói gì mà giải thích ngay: "Ta là lúc giúp con quảng bá lá trà có quen biết với thân đệ đệ của hoàng đế Nguyệt quốc. Vị vương gia này lại thu thập rất nhiều tin tức của các vị hoàng tử cho huynh trưởng của hắn. Cũng may ta biết hắn sớm chút, ngăn chặn được việc hắn biết con cứu Tứ Ca, nếu không thì còn nhiều rắc rối hơn bây giờ".

Mẫn Trúc đang từ từ tiếp nhận thông tin mà Lâm viện trưởng nói với nàng. Nàng lại nói: "Nhưng còn việc Tứ Ca muốn gặp người thì sao?"

Lâm viện trưởng rất cảm khái nói: "Hắn muốn gặp thì ta đi gặp thôi! Nhưng ta cũng chỉ gặp hắn một lần xem như giúp con giảm bớt nghi ngờ từ hắn. Còn bày mưu tính kế hay giúp kiếm tiền thì không trong phạm vi của ta quan tâm".

Mẫn Trúc gật đầu: "Những chuyện đó con tự biết xử lý, người cũng nói rõ với Tứ Ca là chỉ gặp hắn một lần thôi, sau này con đỡ phải giải thích".

Lâm viện trưởng gật đầu: "Không thành vấn đề".

Nói xong chính sự, Lâm viện trưởng đưa tay để lên đầu Mẫn Trúc kiểm tra vết thương của nàng, thấy không có tụ máu trong não nên bà cũng yên tâm dặn dò: "Tứ Ca rời đi cùng Tu Kiệt, nếu con có thể trực tiếp đi theo hai người họ thì tốt. Chỗ cha nương con ta sẽ giúp an bày theo ngay phía sau. Nhưng thân thể của con bây giờ mới bảy tuổi, thật không biết cha nương con có cho con đi không nữa?" Nói xong bà lắc lắc đầu có vẻ không vui.

Mẫn Trúc đôi khi cũng là bất lực với chuyện số tuổi. Nhưng đầu nàng lóe ra một ý, nàng cười cười nhìn Lâm viện trưởng: "Không phải người đi gặp Tứ Ca sao? Người chỉ điểm cho hắn nghĩ cách là được".

Lâm viện trưởng cười ha ha nói phải, sau đó bà dặn dò một đống thứ cần lưu ý khi đi một chuyến này rồi rời đi. Đương nhiên bà trực tiếp đi gặp Tứ Ca ngay. Cũng không biết hai người nói gì mà sáng sớm hôm sau Tứ Ca đã đến gặp nàng.

Mẫn Trúc vừa kéo màn giường đã thấy Tứ Ca ngồi ngay ngắn trên ghế đối diện nhìn nàng. Mẫn Trúc bất ngờ nhìn thấy gương mặt không vui buồn của Tứ Ca nên có chút giật mình. Thử hỏi mới thức dậy chưa kịp tỉnh táo đã gặp người ngồi ngay cạnh giường nhìn chăm chăm, không giật mình mới thật kì quái.

Tứ Ca lúc này mới nhận ra mình có chút thất thố nên ho khan hai tiếng hỏi: "Ta dọa muội sợ sao?"

Mẫn Trúc lắc đầu:"Muội chỉ có chút giật mình, không tính là bị dọa sợ".

Từ Ca gật đầu, đang muốn nói tiếp thì Mẫn Trúc ngắt lời:"Trước để muội rửa mặt chải đầu đã. Chúng ta cũng không phải chỉ có một khắc để nói chuyện".

Từ Ca hơi xấu hổ gật đầu:"Là ta thất lễ rồi, muội trước rời giường rửa mặt chải đầu rồi ăn sáng đi. Ta lát nữa quay lại sau". Nói xong thì đứng dậy vội vã đi ra ngoài như có thứ gì đuổi phía sau.

Mẫn Trúc lắc đầu nghĩ "cũng chỉ là thiếu niên mười mấy tuổi, chưa thực sự ổn trọng như mong muốn được".

Mẫn Trúc đang ở phòng bí mật, bốn bề là tường khép kín, nàng cũng không biết bây giờ là mấy giờ, có lẽ cũng muộn rồi nên Từ Ca mới có vẻ gấp gáp như vậy. Mẫn Trúc xò giấy đứng lên đi tới hai chậu nước sạch để sẵn trong phòng xúc miệng, rửa mặt. Xong xuôi nàng chỉ tết tóc đuôi sam đơn giản rồi đi tới chiếc bàn duy nhất trong phòng. Trên bàn có sẵn một khay đựng thức ăn, bên trong là hai tô cháo và một đĩa bánh bao. Mẫn Trúc nhìn như vậy thì hơi ngạc nhiên, nàng cũng không ăn nhiều như vậy đâu!

Vừa nghĩ tới đây thì bức tường khẽ nhúc nhích, Tần Tu Kiệt bước vào, thấy Mẫn Trúc nhìn mình thì thân nhiên hỏi một câu "Tĩnh?"

Mẫn Trúc theo bản năng cũng chỉ "ân" một tiếng rồi không biết phải nói gì nữa. Người này khí tức quá mạnh mẽ, nàng cảm giác hấn như không muốn tiếp xúc với mình. Mẫn Trúc đang ngăn người nghĩ ngợi thì bên tai lại có tiếng nói:"Ngồi xuống, ăn đi!"

Mẫn Trúc không tự nhiên ngồi xuống, nàng tay nhỏ, chân ngắn, cái bàn này lại hơi cao so với nàng. Thế nên Mẫn Trúc muốn lấy tô cháo ra khỏi khay cũng hơi chật vật. Bên này Tu Kiệt nhìn thấy như vậy, không nói gì, chỉ lẳng lặng lấy tô cháo ra để trước mặt Mẫn Trúc. Mẫn Trúc cười cười nói:"Cám ơn huynh!" Mẫn Trúc tuy gọi huynh theo Vân Chính và Từ Ca nhưng không được tự nhiên lắm, vì nhìn sao nàng cũng cảm thấy Tần Tu Kiệt này cũng tầm hai ba, hai sáu tuổi, xứng đáng để nàng gọi là thúc thúc hơn (o.o).

Tu Kiệt không nói gì, nhìn Mẫn Trúc một cái rồi tiếp tục bữa sáng của mình. Mẫn Trúc thấy vậy thì hơi bĩu môi nghĩ "thật là một người tiếc chữ như vàng!"

Không khí bữa ăn này với Mẫn Trúc có chút căng thẳng. Ngồi ăn với một người quy quy củ củ tuân thủ nguyên tắc "ăn không nói", gương mặt ngăm đen lại nghiêm nghị như ai thiếu hấn mấy trăm lượng bạc không trả, quả thật Mẫn Trúc ăn không vô, nên chỉ ăn mấy muống cháo nàng đã cảm thấy no, bèn buông muống.

Tần Tu Kiệt thấy Mẫn Trúc buông chén muống xuống thì nhìn một cái, không nói gì, lại tiếp tục ăn hết cháo và bánh bao. Sau đó lấy chén cháo của Mẫn Trúc tiếp tục ăn hết. Mẫn Trúc trở mặt nhìn, đây rõ ràng là đồ nàng ăn thừa. Ở nhà nếu nàng ít khi bỏ dư đồ ăn, nếu có thì cha nàng hoặc đại ca sẽ giúp nàng ăn phần dư. Nhưng đó là cha nàng và đại ca nàng, còn Tu Kiệt lại là nàng mới biết hôm qua, đến chữ quen còn chưa rõ ràng chứ đừng nói thân đến giúp nàng ăn đồ thừa lại.

Tần Tu Kiệt ăn xong nhìn thấy Mẫn Trúc nhìn hấn như vậy mặt cũng không đổi sắc nói ra lời giải thích:"Trong quân doanh không cho phép bỏ thừa thức ăn, quá lãng phí".

Mẫn Trúc gật gù đầu xem như đã hiểu. Tu Kiệt thu dọn chén đĩa bày trên bàn bỏ lại vào khay, sau đó đẩy ra ngoài qua một cái học nhỏ.

Mẫn Trúc giữ trầm mặc nhìn hành động lưu loát của Tần Tu Kiệt cho đến khi hấn quay lại vị trí cũ ngồi đối diện với nàng. Mẫn Trúc mới chính thức giới thiệu bản thân:" Muội họ Lâm, khuê nữ của quan tri huyện An thành".

(hồi xưa chưa thân quen thì không giới thiệu tên của nữ quyền).

Tần Tu Kiệt gật đầu, tiếp theo cũng không có động tác gì dư thừa. Mẫn Trúc cũng chỉ muốn giới thiệu một chút cho phải phép, bản thân nàng cũng không biết phải nói chuyện với người tiếc chữ như vàng này thế nào. Vì vậy căn phòng lại tiếp tục duy trì yên tĩnh. Tuy vậy cũng không quá một khắc sau Từ Ca đã tiến vào xóa tan không khí có phần quái dị của căn phòng.

Từ Ca vừa thấy Mẫn Trúc thì hai mắt có điểm lóe sáng, Mẫn Trúc đang muốn thi lễ chào hỏi thì Từ Ca đã cản lại:"Muội không cần phải như vậy, ở đây cũng chỉ có ba người chúng ta".

Từ Ca vừa nói xong, Tần Tu Kiệt đã đứng dậy chấp tay cúi người thi lễ:" Tham kiến Từ hoàng tử ", sau đó thấy ánh mắt bất mãn của Từ Ca thì dừng dừng nói một câu:"Lễ không thể bỏ".

Mẫn Trúc thấy vậy cũng rời ghế đứng dậy khụy gối thi lễ, nói gì thì nói nàng cũng không muốn sau này gây hiềm khích với vị Tần Tu Kiệt kia. Mẫn Trúc thầm nghĩ "tính tình hấn khó chịu như vậy, thế từ hấn ở nhà thế nào mà chịu nổi?!"

Từ Ca nhú mày nhìn Tần Tu Kiệt một cái rồi nói với Mẫn Trúc vấn đề chính:" Ta đã gặp được sư phụ của muội. Lần đầu tiên ta mới biết thế nào là mộng mà như thật, thật mà lại như mộng".

Mẫn Trúc gật gù đầu ánh nhìn Từ Ca đầy đồng cảm nói:"Muội lần đầu tiên còn nghĩ là bản thân tưởng tượng quá nhiều". Nói xong nàng bật cười, ánh mắt hoa đào cong cong nhìn vô cùng chân thật.

Từ Ca không tự chủ cười theo. Tần Tu Kiệt bên này nghĩ hai người này nói chuyện thật khó hiểu, nhưng hấn cũng không muốn tham gia náo nhiệt, một bộ giữ im lặng nhắm mắt dưỡng thần.

Từ Ca khôi phục lại vẻ mặt nghiêm túc lạnh nhạt thường ngày nói:"Sư phụ muội muốn ta đưa muội đi cùng chuyến này. Nhưng lần này ta đi là quân doanh, không phải là đi văn cảnh. Tuy bây giờ chiến sự yên ổn, nhưng ngay ranh giới lãnh thổ hai nước không thể yên bình, náo nhiệt như ở đây hay kinh thành. Muội... Muội thật sự muốn đi sao?"

Mẫn Trúc nhìn Từ Ca rồi nghiêm túc nói:"Muội học với sư phụ ba năm, mà như huynh có thể cảm nhận, thời gian cách biệt rất nhiều, nên những thứ muội học có thể giúp huynh trong nhiều trường hợp. Lại nói, không phải sư phụ đã nói chỉ gặp huynh một lần duy nhất sao? Nếu muội không theo huynh, thì huynh muốn muội giúp huynh như thế nào?"

Từ Ca trầm mặc suy nghĩ " đúng vậy, sư phụ Mẫn Trúc đã nói rõ chỉ có cho Mẫn Trúc theo hần lần này mới là cách giải quyết tốt nhất. Nhưng tiểu cô nương mới bảy tuổi, thân thể yếu đuối, làm sao mà hần đủ nhẫn tâm mang một đứa nhỏ theo chịu khổ cùng đây?

Mẫn Trúc hỏi Từ Ca:"Lần này huynh muốn đi đâu?"

Từ Ca nói rõ lộ trình:"Trước tiên chúng ta về kinh thành khoảng ba, bốn tháng, sắp tới chúc thọ phụ hoàng, ta phải chuẩn bị lễ cho người và chuẩn bị một số thứ trước khi rời đi. Sau đó xuôi về phía Đông Bắc đến quân doanh của Tần đại tướng quân".

Mẫn Trúc gật đầu đã hiểu, nàng lúc này lại nhớ ra chuyện quan trọng nhất trước mắt liền hỏi:"Huynh đã báo an toàn của muội cho cha nuong muội chưa? Đừng để mọi người trong nhà quá lo lắng ho muội mà làm gì gây hại cho toàn gia".

Từ Ca trấn an Mẫn Trúc:"Xem ta chỉ nghĩ chuyện tương lai, lại quên báo tin cho muội. Mọi người ở Lâm gia đều biết muội an toàn. Nhưng trước mắt phải diễn một vở kịch là muội đã mất tích. Có như vậy mới dụ răn ra khỏi hang được, sáng nay ám vệ đã thấy môn sinh thân cận bên người Tam ca của ta ở trong Búi phủ. Tuy nhiên họ lại án binh bất động, nên chúng ta không thể rêu rao là muội đã thoát được. Búi huyện thừa cứ cho người theo dõi cha muội từ khi phát hiện cha muội có chứng cứ tham ô, hần cứ nghĩ Lâm huyện lệnh chưa giao chứng cứ cho cha ta. Nhưng thực ra người giao ra chứng cứ cho cha ta lại là Dương Trí huynh. Cho nên nói, dù bây giờ Búi huyện thừa có làm gì cũng là quá muộn rồi".

Mẫn Trúc từ sau khi thấy cha nàng cho biểu ca cùng đại ca đi giúp xem thuế vụ ở các huyện lân cận, sau đó ba người thường xuyên ở thư phòng phía huyện nha thảo luận. Nàng lúc đó chỉ nghĩ cha nàng là đang giúp hai người kia trau dồi kiến thức. Nào ngờ sự việc lại nghiêm trọng như vậy. Nghĩ lại sự tình tối qua, Mẫn Trúc lại hỏi thêm nghi vấn của nàng:" Tới hôm qua muội thấy Tần huynh đặt một vật lên giường muội, đó là...?"

Từ Ca giải thích nghi hoặc của Mẫn Trúc:"Là thể thân, theo ta biết Búi huyện thừa chưa từng thấy muội nên ta đã cho thể thân thay muội làm con tin".

Mẫn Trúc nhú mày, tâm nàng ần ần đau nói:"Đó cũng là một tiểu hài tử thôi!"

Từ Ca vỗ vỗ vai Mẫn Trúc:"Đó là tử sĩ, tử sĩ sinh tồn hay chết là vì nhiệm vụ. Muội không cần thương tâm!"

Mẫn Trúc im lặng không nói, nhưng lòng nàng phản bác "nhưng đó là tính mạng của một đứa trẻ thôi, mạng người nào có phải trả đi chỉ vì đối no như vậy?"

Từ Ca thấy Mẫn Trúc mặt mày buồn so lại không đành lòng. Nhưng nếu Mẫn Trúc lựa chọn giúp hần, thì việc có người thay bọn họ hy sinh sẽ chỉ có tăng lên chứ không có chuyện dừng lại. Kể đứng lên đỉnh vinh quang ở thời này chỉ có được trải bằng con đường máu. Cho nên Từ Ca lần này không an ủi Mẫn Trúc mà chỉ tạm thời dờn lực chú ý của nàng:"Nha hoàn của muội đang khóc lóc đòi tự tử vì để muội bị bắt đi mất. Nhưng nhiều người biết muội an toàn thì lại không được. Muội có ý kiến gì với chuyện này không?"

Mẫn Trúc cũng không phải người không biết nặng nhẹ. Nên khi Từ Ca nhắc tới Xuân Trà nàng cũng nhẹ nhàng nói:"Lúc trước muội muốn Xuân Trà về quê nhà của tỷ ấy giúp muội một số chuyện, chỉ bằng nhân dịp này thuận nước đẩy thuyền. Huynh trước an bài cho người đưa tỷ ấy về rồi đi, chỗ cha nuong muội thì xem như vì tức giận tỷ ấy không bảo vệ muội mà đuổi tỷ ấy đi. Cũng không ai để ý đến nha hoàn nhỏ như tỷ ấy, lại thuận tiện cho việc muội bị bắt cóc chân thật hơn. Nhưng trước hết huynh đưa cho muội mutton chút giấy bút, muội muốn dặn tỷ ấy chút chuyện".

Từ Ca gật đầu đã hiểu, lại dặn dò Mẫn Trúc nghỉ ngơi lấy sức rồi muốn rời đi. Mẫn Trúc trước khi để Từ Ca rời đi đã nói một yêu cầu:"Nếu có thể huynh an bài cho muội gặp đại ca muội một chút".

Từ Ca đồng ý, sau đó rời đi.

Mẫn Trúc nhìn Tần Tu Kiệt ngồi bên đối diện này giờ vẫn một bộ nhắm mắt giữ im lặng, nàng cũng không làm phiền người khác, tự cúi đầu xâu chuỗi lại mọi chuyện rồi sắp xếp hết thảy lại một lượt trong đầu. Nàng quả thật có chút nản lòng thoái chí, vì mục đích của nàng là an ổn từng bước đi lên. Nay lại đồng hành cùng người khác đưa một người lên vị trí cao kia. Cuối cùng đây có phải là quyết định đúng hay không? Dù sao thì cũng không thể thay đổi được nữa rồi, thôi thì đi bước nào tính tiếp bước đó. Cũng không thể ngồi không chờ người tới kẻ đao vào cổ được. Nàng còn có người thân nữa, không vì mình thì cũng vì những người thương yêu mình mà bước tiếp. Lại nói, cũng không phải đi tìm chết, có cái gì mà bắn khoăn. Trả giá thời gian này cho quãng đời sau này an an ổn ổn sống vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tim Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52-1

Vì để tránh cho mọi việc bị bại lộ, Triệu tuần phủ đã dặn người đưa tin tới huyện nha chỉ nói cho một mình Lâm Hải, cũng dặn dò Lâm Hải không thể để những người khác biết việc này. Tạm thời giữ kín như bưng việc Mẫn Trúc được cứu trước khi kẻ xấu tới. Đồng thời ông cũng viết một lá thư dặn dò thêm về việc ở huyện đường hoặc chính trong nhà Lâm Hải có người của Bùi huyện thừa cài vào làm gian tế. Cho nên việc Mẫn Trúc vẫn được an toàn thì chỉ có mình Lâm Hải biết.

Sáng nay Dương thị dậy thật sớm để lo cho các nhi tử và chất tử (con trai và cháu trai) đi học đường. Đợi khi tất cả chuyện trong nhà xong xuôi, mấy đứa trẻ đều đi học đường. Dương thị cho Thư Cầm đi mời Ngô thị và Trần thị cùng nhau tới thăm Mẫn Trúc đồng thời chào hỏi Phó thị. Dương thị chuẩn bị thêm một chút đồ dùng cá nhân cho Mẫn Trúc rồi cùng Ngô thị, Trần thị ra cửa để lên kiệu đi tới tuần phủ. Nhưng chưa kịp đi ra khỏi cửa chính thì Xuân Trà bộ dáng chật vật nước mắt không ngừng nhào tới quỳ trước mặt nàng: "Phu nhân! Nô tỳ thất trách làm cho tiểu thư phải chịu cực khổ, cầu phu nhân trách phạt nô tỳ đi".

Dương thị bị bộ dáng này của Xuân Trà làm cho hoảng sợ. Vì Xuân Trà nói năng không đầu không cuối nên Dương thị lại nghĩ vết thương trên đầu của Mẫn Trúc chuyển nặng. Sợ mọi việc không ổn, nàng muốn lên kiệu đi ngay tới tuần phủ. Nhưng chạy tới cửa kiệu Dương thị lại vội vã quay đầu lại một hơi chạy lại chính viện. Ngô thị và Trần thị nhìn bộ dáng có hốt hoảng của Dương thị thì tâm cũng bắt đầu treo cao, hai người nhìn nhau rồi Trần thị đỡ Ngô thị vào lại chính viện theo Dương thị.

Lâm Hải lúc này vừa mới đọc thư tin của Triệu tuần phủ xong nên cũng hiểu sơ tình hình. Bây giờ Lâm Hải đang suy nghĩ đến vấn đề gian tế, hẳn có thể khẳng định gian tế là một sai nha ở huyện đường. Vì chuyện của Bùi huyện thừa hẳn chỉ giao cho Dương Trí và Cẩn Minh, lại cũng chưa bao giờ mang chuyện này về hậu viện bàn bạc hay nhắc tới. Kể cả Mẫn Trúc cũng không biết thì nói gì tới những người khác.

Lâm Hải đang tìm đối sách để vạch trần gian tế của Bùi huyện thừa thì Dương thị vội vã đi vào: "Tướng công, chàng mau đi cùng ta tới tuần phủ! Mẫn Trúc nhà chúng ta có nguy hiểm rồi".

Lâm Hải tuy biết sự tình, nhưng bây giờ không thể nói ra, nên đành an ủi nhẹ nhàng: "Được, ta cùng nàng đi tới đó, nàng bình tĩnh một chút".

Dương thị từ nãy tới giờ chưa khóc, giờ nghe Lâm Hải khuyên nhủ nước mắt của nàng lại tuôn rơi không ngừng được: "Chàng nói ta thế nào bình tĩnh đây, con bé là con của ta a, ta bất chấp nguy hiểm mới sinh ra nàng (MT). Làm sao ta còn bình tĩnh được. Nếu Trúc nhi có mệnh hệ gì, ta làm sao sống nổi đây?"

Lâm Hải thấy nương tử của mình đau lòng như vậy cũng phải cắn răng nhìn xuống việc nói ra sự thật. Vì đã muốn người ta tin việc đó là thật thì bản thân phải nghĩ và hành động cho mọi chuyện như thật. Vì vậy Lâm Hải đỡ Dương thị ra khỏi chính phòng, vừa đi vừa nói: "Được rồi, ta hiện tại đi cùng nàng tới tuần phủ một chuyến, nàng trước hết vững tâm một chút, có lẽ mọi chuyện không tồi tệ như chúng ta nghĩ".

Dương thị lúc này chỉ lung tung gạt đầu, người lung lay như sắp đổ dựa vào Lâm Hải lên xe ngựa, nàng muốn mau mau tới gặp Trúc nhi - khuê nữ bảo bối của nàng.

Lúc đi ra cửa, Lâm Hải nhìn thấy Xuân Trà vẫn quỳ dưới đất, mặt cúi gằm, tiếng nức nở từ cổ họng Xuân Trà phát ra không ngừng. Lâm Hải cau mày: "Ngan Ân mau nhốt Xuân Trà ở sai phòng (phòng chứa củi) đi. Đợi ta về sẽ xử trí sau".

Ngan Ân ứng tiền rồi lùi kéo Xuân Trà đi vào trong. Cửa chính từ từ khép lại, Xuân Trà cũng vẫn không ngừng khóc, lặng lẽ theo ngan ân đi về phía sai phòng. Ngan Ân thấy Xuân Trà như vậy cũng không đành lòng nên lên tiếng khuyên nhủ: "Muội cũng đừng buồn, tiểu thư là người tốt, người tốt sẽ có phúc báo, không sai đâu".

Xuân Trà lúc này lại khóc to hơn: "Đều tại muội, muội đáng lý ra cứ ngủ ngay dưới giường tiểu thư là được, muội...". Còn chưa kịp nói hết câu Xuân Trà đã khóc đến không cả kịp thở rồi.

Ngan Ân cũng không biết khuyên thế nào nữa, hẳn chỉ lắc đầu thở dài. Đi tới sai phòng, Ngan Ân nói: "Muội chịu khó ở đây một lúc vậy".

Xuân Trà bây giờ tâm muốn chết đều có nên cũng không phản ứng gì, chỉ nức nở khóc tiến vào trong.

Ngan Ân khóa cửa rồi đi về phía huyện đường báo một tiếng với Hành sự gia là đại nhân nhà hắn hôm nay trước đi thăm tiểu thư ở tuần phủ nên sẽ tới huyện đường sau.

Xuân Trà đang ở sai phòng vẫn còn đang nức nở khóc thì có một mảnh giấy nhỏ bắn trúng tay nàng rồi rơi xuống đất. Xuân Trà lúc đang khóc đến thương tâm thì ở mu bàn tay hơi đau, nàng giựt mình nhìn xuống thì thấy dưới đất có mảnh giấy nhỏ đang nằm dưới đất. Xuân Trà mang theo nghi hoặc từ từ mở mảnh giấy ra, thế mà nàng lại thấy nét chữ quen thuộc của tiểu thư, trong giấy chỉ vắn vắn ba dòng [*Ta bình an. Tỳ mau thu xếp về lại quê nhà chờ ta. Tỳ ở cửa thành Bắc đêm nay chờ người đưa đi. A Trúc*].

Xuân Trà đọc xong thư của Mẫn Trúc mà vừa khóc vừa cười, vậy là nàng đã biết tại sao Triệu phu nhân lại dặn nàng không được báo tin tiểu thư nhà nàng cho lão gia và phu nhân thì không được truyền ra tiểu thư bị bắt cóc. Mới đầu nàng còn nghĩ là do Triệu phu nhân sợ ảnh hưởng tới khuê danh của tiểu thư đâu, thì ra là tiểu thư vẫn bình an. Nàng giữ chắc bức thư trong tay, miệng lầm bầm "Vậy là tốt rồi, tốt rồi...".

..... °/°

Tại thời điểm Dương thị vừa bước chân đến viện Phó thị, nàng nhìn thấy một đám nha hoàn, gã sai vặt đang quỳ trước sân. Hai người quỳ ở phía trước Dương thị có nhận biết qua là đại nha hoàn Hạ Liên và Thu Cúc hầu hạ bên cạnh Phó thị. Dương thị lại càng không yên lòng mà bước vào trong chính phòng của Phó thị.

Phó thị vừa thấy Dương thị thì đã đứng lên tự mình ra đón: "Dương muội, muội ngàn vạn lần phải bình tĩnh nghe ta nói, muội đừng kích động mà ảnh hưởng thân thể".

Dương thị nắm lấy bàn tay của Phó thị, hai mắt đã đỏ hồng nhưng vẫn cố gắng không cho nước mắt chảy ra. Ánh nhìn của Dương thị làm cho Phó thị có chút không đành lòng. Nhưng đây không chỉ là an nguy của một mình Mẫn Trúc và Lâm gia, mà còn là cả một đầu trí trong đó. Nàng (PT) không thể vì sự mềm lòng của mình mà phá đi toàn bộ kế hoạch của trượng phu và mọi người.

Phó thị vỗ vỗ bàn tay Dương thị, kể lại một màn kinh hãi sáng nay: "Lúc sáng ta đang chuẩn bị qua sương phòng thăm Mẫn Trúc, thế nhưng còn chưa kịp đứng lên thì nha hoàn của con bé đã chạy lại đây báo không nhìn thấy Mẫn Trúc đâu cả. Ta mới đầu nghĩ do Mẫn Trúc đi vệ sinh hoặc đi dạo loanh quanh trong vườn nên cho gia nhân đi tìm. Thế nhưng tìm hết một lượt ở vườn hoa cũng không thấy người. Ta lại sai đi tìm người ở tất cả các nơi trong phủ, vậy nhưng đến bóng của Mẫn Trúc cũng không thấy. Ta biết, Mẫn Trúc là một đứa bé hiếu quy củ nên sẽ không chạy loạn. Ta chỉ sợ, con bé là bị người đột nhập vào phủ mang đi rồi".

Dương thị khiếp sợ nhìn Phó thị: "Mang đi? Ý Phó tỷ là Trúc Nhi bị bắt cóc sao? Nhưng nhà muội xưa nay chưa từng đắc tội qua ai, làm sao lại có người muốn bắt cóc được đây?"

Phó thị ý vị thâm trường nhìn Dương thị: "Xưa không có ai nghi kị gì thì không thể nói nay cũng không có. Muội thử nghĩ xem, tại sao chúng lại mang Mẫn Trúc từ nơi của ta đi mà không phải đợi Mẫn Trúc về lại nhà rồi mới hành động? Đây là muốn chia rẽ Triệu gia cùng Lâm gia. Cũng có lẽ chúng biết bên ngoài của Mẫn Trúc là gia đình có tiền nên muốn bắt cóc tống tiền. Không thể loại trừ bất kì khả năng nào, cho tới bây giờ chúng ta cũng không có tin tức gì, chỉ có thể chờ thôi".

Dương thị nắm chặt tay của Phó thị, giống như chỉ có nắm chặt tay của Phó thị thì Dương thị mới có thể bình tĩnh được vậy. Nàng nhắm hai mắt lại, hai hàng nước mắt lại chảy ra. Nhưng nàng trầm mặc giữ im lặng, vì bây giờ có hỏi gì cũng vô nghĩa, chỉ có thể chờ.

Phó thị kéo Dương thị ngồi xuống, bàn tay bị Dương thị nắm có chút đau nhưng Phó thị không hề có ý rút ra. Vì Phó thị cũng là người làm mẫu thân, nên phần nào hiểu được tâm trạng của Dương thị lúc này.

.....

Lâm Hải lúc này đang ở trong thư phòng của Triệu tuần phủ. Nơi này là nơi làm việc của Triệu Bình nên hiển nhiên là nơi an toàn để bàn chuyện cơ mật. Lâm Hải vốn cũng không phải là người vòng vo nên nói thẳng vào vấn đề: "Hạ quan mạn phép hỏi đại nhân hiện nay khuê nữ của hạ quan tình hình như thế nào?"

Triệu tuần phủ cũng không muốn dông dài nên vẫn tắt ý chính lại một lần:

"Vụ việc Bùi huyện thừa tham ô có khả năng lớn đến Tam hoàng tử. Vì vậy để khống chế Lâm huyện lệnh nên họ muốn ra tay từ phía Mẫn Trúc, mà thật trùng khớp con bé lại đã gở phủ của ta. Bọn chúng là muốn chúng ta tự có hiềm khích và nghi kỵ lẫn nhau. Kể ra để biết được việc này phải nói là chúng ta dựa vào may mắn. Văn Chính vì muốn chinh nhệ tiểu thư Bùi gia mà vô tình biết được bí mật động trời này, nếu không quả thực lúc này đúng như bọn chúng mong muốn, chúng ta cũng không thể bình tĩnh mà nói chuyện thế này".

"Hiện nay Mẫn Trúc bình an, ta đã mang tiểu cô nương tạm thời ẩn núp ở nơi an toàn. Đêm hôm qua Tứ Ca đã cho tử sĩ thay Mẫn Trúc làm tù binh của chúng. Cho nên trước mắt Lâm huyện lệnh khoan hãy thông báo cho người nhà việc này. Bên phía Lâm gia phải làm mọi chuyện giống như thật, phải sai nha âm thầm tìm kiếm. Vì dù sao việc này cũng sẽ ảnh hưởng tới khuê danh của Mẫn Trúc, nếu chúng ta làm lộ ra thì lại giống như quá giả tạo, cho nên vẫn cứ làm như thật sự đi kiếm người, nhưng là phải trong âm thầm. Lâm huyện lệnh hiểu ý ta chứ?"

Lâm Hải chấp tay nói: "Hạ quan đã hiểu, mong Triệu đại nhân giúp hạ quan chiếu cố Mẫn Trúc, con bé từ nhỏ thể chất đã yếu hơn những đứa trẻ khác, nên hạ quan sợ Mẫn Trúc không chịu nổi cực khổ".

Triệu Bình gật đầu nói: "Việc này Lâm huyện lệnh không cần lo lắng, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi con bé".

"Như vậy, hạ quan ở đây cảm tạ ân đức của đại nhân. Chuyện này quả thật hạ quan cũng cảm thấy may mắn, vì nếu thật sự người bị mang đi là Mẫn Trúc thì hạ quan thật không còn mặt mũi gặp nương mấy đứa nhỏ. Dù sao thì cũng do hạ quan làm việc chưa chu toàn mà gây hậu quả nghiêm trọng" - Lâm Hải nghĩ mà vẫn cảm thấy lo lắng, nếu Mẫn Trúc có mệnh hệ gì thì không biết bản thân hẳn đối mặt với Dương thị và mấy nhi tử cách nào?

Triệu tuần phủ xua xua tay: "Sự việc liên quan rộng như vậy quả thực ta cũng không ngờ tới. Một huyện thừa nhỏ nhỏ thế nhưng lại muốn một tay che trời thì ắt phía sau có thế lực không nhỏ chống lưng. Mà thế lực phía sau đây lại là Ninh gia và Tam hoàng tử. Việc cũng đã xảy ra rồi, cũng may là chúng ta không bị luống cuống. Trước Lâm huyện lệnh cứ về huyện đường bố trí người tìm kiếm. Bây giờ chúng ta cũng phải chờ xem bên phía Bùi huyện thừa muốn đưa ra yêu cầu gì. Nếu hắn muốn sổ sách thì Lâm huyện lệnh trước cứ giả vờ đồng ý, chúng ta phải tương kế tựu kế làm sao để bắt trọn bọn chúng, vì người của ta đã trông thấy môn sinh của Tam hoàng tử cũng đang ở Bùi phủ".

Lâm Hải thừa vâng, tiếp theo đang muốn đứng lên cáo từ rồi đi thì Tứ Ca tiến vào. Lâm Hải thì lễ với Tứ Ca, rồi kéo vạt áo cất bước ra phía cửa rồi đi. Nhưng chân chưa kịp nhấc thì Tứ Ca đã cất lời: "Lâm huyện lệnh khoan hãy đi, trước chúng ta ngồi lại bàn về một số đối sách nên thực hiện luôn trong hành động lần này. Lại nói, ta cũng có chuyện muốn bàn với Lâm huyện lệnh. Trước mọi người cứ ngồi xuống rồi chúng ta tiếp tục nói".

Lâm Hải quay trở lại vị trí của mình. Tuy nói Tứ Ca mới chỉ là một thiếu niên mười lăm tuổi. Nhưng bản thân hắn sinh ra là hoàng thân quốc thích, con trai của bậc mẫu nghi thiên hạ. Nên luận về khí chất, tư thái hay tác phong thì không có gì để bàn cãi. Lâm Hải và Triệu tuần phủ nhìn Tứ Ca chờ lên tiếng. Tứ Ca ngồi vào ghế kế bên Triệu tuần phủ, ánh mắt kiên nghị nhìn về phía hai người: "Sự tình lần này tuy là ngoài ý muốn nhưng lại giúp chúng ta không ít. Trước mắt hy vọng Lâm huyện lệnh giữ vững tâm trạng, chớ tiết lộ chuyện Mẫn Trúc bình an với người nhà. Đợi mọi chuyện sáng tỏ chính Tứ Ca sẽ tới bồi tội với các vị trưởng bối".

Lâm Hải đứng lên thi lễ với Tứ Ca: "Hạ quan không dám".

Tứ Ca lúc này mới nói vấn đề của hắn: "Hiện nay bên chỗ ta còn thiếu một nhân tài, vừa hay nhân tài mà ta ăm lại là Mẫn Trúc. Nên khoảng năm-sáu ngày nữa Mẫn Trúc sẽ theo ta về kinh thành". Lời Tứ Ca vừa nói xong đã thấy Lâm Hải đứng lên. Tứ Ca chặn lời từ chối của Lâm Hải: "Lâm huyện lệnh hãy khoan từ chối việc này, người là phụ thân của Mẫn Trúc hẳn sẽ hiểu tính tình của tiểu cô nương. Nếu Mẫn Trúc không đồng ý lời đề nghị này, Tứ Ca ta hôm nay cũng không mặt dày nói lời cường ép với Lâm huyện lệnh".

Lâm Hải nghe lời này của Tứ Ca thì nuốt hết mấy câu từ chối soạn sẵn trong đầu, hắn chỉ thờ dài lắc đầu không nói.

Triệu tuần phủ có chút ngạc nhiên nhưng có mặt Lâm Hải nên cũng tạm giữ im lặng không phát biểu thêm.

Thấy hai người không ai nói gì, Tứ Ca lại tiếp tục: "Mẫn Trúc muốn gặp đại ca nàng, ta nghĩ hiện nay chúng ta đều bị theo dõi, nên ta sẽ tìm cách đưa Cẩm Minh tới thăm Mẫn Trúc trong đêm nay hoặc đêm mai. Hy vọng Lâm huyện lệnh dằn dò Cẩm Minh đừng rời khỏi nhà".

Lâm bây giờ lòng rối như tơ, khuê nữ bảo bối thương thế ra sao chính hắn cũng chưa rõ ràng. Giờ lại nghe khuê nữ sẽ rời xa phu thê họ đi cùng Tứ Ca. Mẫn Trúc chỉ mới bảy tuổi thôi, con bé còn quá bé để lao vào cuộc chiến không gươm giáo này. Nếu nương từ hắn mà biết thì sao đây? Hắn phải đối diện với nương từ thế nào đây? Hàng ngàn câu hỏi và lo lắng cứ như một sợi dây vô hình thắt chặt trong lòng làm Lâm Hải cảm thấy có chút hít thở không thông.

Tứ Ca và Triệu Bình cũng để cho Lâm Hải có thời gian chấp nhận sự thật nên không ai nói thêm gì nữa.

Tứ Ca gạt đùa với Triệu tuần phủ rồi rời khỏi thư phòng, việc nên nói hắn cũng đã nói. Hắn còn phải đi chuẩn bị một số việc trước khi rời khỏi đây. Không phải Tứ Ca không áy náy vì Mẫn Trúc còn nhỏ đã phải bỏ ba cùng với hắn. Nhưng thế sự là như thế, con người vốn luôn là có những chuyện bản thân không muốn nhưng vẫn phải làm mà. Nhất là một người như Tứ Ca thì lại càng là như thế, thân sinh ra là con của đế vương, nếu không tranh thì chỉ có một chữ chết mà thôi. Cũng không cần lấy ví dụ từ tiền triều, mà là từ thái tử - bảo huynh (anh ruột) của Tứ Ca cũng là tấm gương trước mắt. Tứ Ca rời khỏi thư phòng, đi ra khỏi viện của Triệu tuần phủ, ánh mắt Tứ Ca nhìn về phía viện của Vân Chính ánh mắt càng thêm kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tim Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52-2

Dương thị bên này vừa lo lắng vừa sợ hãi chờ đợi thì Hạ Liên tiến vào nói Lâm Hải đang chờ nàng ở ngoại viện. Dương thị vội vã cáo từ Phó thị rồi nhanh chóng ra gặp Lâm Hải, từ xa nàng đã vội vàng hỏi: "Tướng công, Triệu đại nhân đã tìm được con bé chưa? Chẳng mau nói a".

Lâm Hải thấy nương từ của mình hai mắt đỏ hồng, sưng vù, nước mắt không ngừng rơi thì vội nhẹ giọng trấn an: "Nàng đừng kích động, ta lập tức về phái người đi tìm, ở đây không tiện nói nhiều. Chúng ta về nhà lại nói, nàng hãy tin tưởng ta. Nhất định ta sẽ nhanh chóng tìm ra khuê nữ bảo bối về cho nàng".

Dương thị nghe lời này thì biết là Mẫn Trúc tới giờ vẫn chưa có tin tức gì, nước mắt lại càng không khống chế được mà thi nhau rơi xuống.

Lâm Hải vội đỡ Dương thị lên xe ngựa chạy về phía huyện nha.

Cách đó không xa, có một người nông dân trông rất bình thường nhưng ánh mắt của kẻ đó luôn nhìn về phía phu thê Lâm Hải. Khi xe ngựa rời đi thì kẻ đó cũng không nán lại đó nữa mà rẽ vào hẻm nhỏ đi mất. Nhưng chính hắn cũng không biết bản thân đã có người khác lần theo dấu rồi đi theo.

.....

Lại nói khi nghe tin Mẫn Trúc gặp nguy thì Ngô thị và Trần thị tuy lòng muốn theo phu thê Lâm Hải tiến đến tuần phủ. Nhưng ra tới cổng chính thì Ngô thị giữ tay Trần thị nói: "Trước chúng ta cứ ở nhà đợi tin tức đã, nếu giờ cả ta và con cùng tới thì ta nghĩ bên phía Triệu phu nhân sẽ nghĩ chúng ta muốn gây khó dễ hay ăn vạ, như vậy không hay lắm. Bây giờ ta cùng con quay lại báo cho lão gia từ một tiếng, xem ông ấy có chủ ý gì không?"

Trần thị nghe vậy chỉ dạ một tiếng rồi lại dìu Ngô thị quay ngược trở về viện của Dương lão gia tử.

.....

Lúc phu thê Lâm Hải về tới nhà thì Dương lão gia tử cùng Ngô thị và Trần thị đã ngồi ở chính viện chờ người.

Hai người vừa tới cửa thì Ngô thị đã mau chóng đứng lên, khi bà thấy Dương thị cả người ỉu rũ không còn sức sống thì tâm của bà cũng bắt đầu treo cao.

Trần thị bình tĩnh hơn một chút, nhưng nét mặt cũng khá hoảng hốt, nàng tra tiền lên đỡ Dương thị thay cho Lâm Hải rồi nói: "Dượng tôi nói chuyện với cha đi, ta đỡ tiểu cô đi nghỉ ngơi".

Lâm Hải gật đầu: "Đa tạ nhị tâu".

Trần thị biết lúc này không phải lúc khách sáo nên chỉ gật nhẹ đầu rồi cùng Thư Cẩm diu Dương thị về viện của nàng nghỉ ngơi.

Lâm Hải lúc này vội nói: "Nhạc phụ, con trước đi huyện đường bàn giao công chuyện, sau lại về trình bày với người...".

Dương lão gia tử không cho Lâm Hải nói xong đã nói: "Được rồi, công việc quan trọng hơn, con đi lo chính sự trước rồi lại nói".

Lâm Hải chấp tay thi lễ với nhạc phụ, nhạc mẫu rồi vội vã chạy lên huyện đường.

Ngô thị ngồi bàn thần hỏi Dương lão gia tử: "Ông nói xem là chuyện gì xảy ra? Mai nhi thì như người mất hồn còn Lâm Hải thì lại vội vội vàng vàng?"

Dương lão gia tử lắc đầu: "Hy vọng là không có chuyện gì lớn".

"Hay chúng ta qua chỗ Mai nhi hỏi xem chuyện là như thế nào?" Ngô thị đề nghị.

Dương lão gia tử lên tiếng ngăn cản: "Thôi, chúng ta cứ đợi Lâm Hải đi, bà không thấy con bé trông không có chút tinh thần nào sao?"

Cứ thế hai người ngồi tầm hơn nửa canh giờ (hơn 1 tiếng) trong lo lắng thì Lâm Hải quay lại. Sau khi nghe Lâm Hải nói Mẫn Trúc bị bắt cóc ngay tại tuần phủ thì Dương lão gia tử có chút không dám tin. Còn Ngô thị thì cũng bắt đầu lo lắng tới phát khóc. Khi này là do Xuân Trà nói chuyện không rõ ràng, bà chỉ nghĩ Mẫn Trúc là bệnh tình nặng thêm, lúc Dương thị thất thần vào cửa bà chỉ nghĩ Trúc nhi của bà có khả năng phát ngốc thôi. Lúc đó bà đã nghĩ sao thì có phát ngốc cũng không sao, nhà này mọi người vẫn chăm sóc tốt được cho Trúc nhi. Nhưng giờ Mẫn Trúc bị bắt cóc là sao? Sự thật này bà không tiếp thu được!

Qua một lúc Dương lão gia tử bình tĩnh lại một chút rồi mới hỏi: "Thế đã có tin tức gì của Trúc nhi chưa?"

Lâm Hải lắc đầu: "Con lúc này vội vã lên huyện đường là để cho sai nha tăng cường tuần tra, tìm kiếm Mẫn Trúc, bên Triệu tuần phủ cũng đã phái binh lính đi kiếm từ sáng sớm. Nhưng quả thật tới bây giờ vẫn chưa có kết quả gì".

Dương lão gia tử thở dài: "Vậy chúng ta cũng chỉ có thể mong cho binh lính tìm ra con bé, hoặc kẻ bắt cóc liên hệ xem chúng muốn gì."

"Cũng chỉ có cách này". Lâm Hải khó khăn gật đầu, tuy bản thân Lâm Hải biết Mẫn Trúc bình an, nhưng để che giấu việc này thì hẳn chỉ còn cách làm sao cho giống thật nhất. Có như vậy Lâm Hải mới có thể ở chỗ tối quan sát gian tế của Bùi huyện thừa. Vậy nên trong lòng Lâm Hải cũng nặng trĩu. Bầu không khí ở huyện nha bây giờ vô cùng tồi tệ. Với Lâm gia, Dương gia thì Mẫn Trúc không phải chỉ là thành viên trong gia đình mà còn là "chỗ dựa tinh thần" của toàn gia. Đúng vậy, tuy chưa ai nói ra điều này nhưng trong lòng mọi người già trẻ lớn bé đều đối với Mẫn Trúc là một sự yêu thương, tin tưởng và tin nhiệm. Thử hỏi một người đối với toàn gia là quan trọng như vậy, mà nay lại không rõ tung tích thì làm sao mà mọi người làm sao không lo lắng, suy sụp.

.....

Bên phía Lâm gia đang rơi vào âu lo thì ở căn phòng bí mật Mẫn Trúc đang châm ba ngọn đèn rồi ngồi viết không ngừng nghỉ. Nàng biết bản thân sắp phải rời khỏi đây nên nàng đang tranh thủ ghi lại một số phương thức bán hàng cho Dương gia. Tuy rằng Mẫn Trúc biết sau này vẫn có thể thư từ qua lại. Nhưng cổ đại đâu giống hiện đại, tây cả bây giờ đều là thư tay, lại vận chuyển nhanh nhất thì phải dùng ngựa không ngừng vó, như vậy cũng phải tốn vài ngày hoặc cả tháng. Còn nếu không thì không biết bao lâu thư mới tới tay người nhận. Tuy bây giờ các loại sổ sách của Dương gia cũng đã ổn định, nhưng Mẫn Trúc muốn củng cố lại một chút về sổ sách nên nàng mới bận rộn như bây giờ.

Tần Tu Kiệt thì vẫn lặng im ngồi như một pho tượng ở phía đối diện Mẫn Trúc, hai người không ai làm phiền ai, không khí thật phần yên tĩnh nhưng không còn kỳ quái như lúc đầu nữa.

Còn ở bên ngoài, vì Triệu tuần phủ cũng không rõ nơi hẳn có nội gián Bùi huyện thừa cài vào hay không, nên mọi người không ai ra vào viện của Vân Chính nữa, tất cả cứ như thường ngày một cách thật nhất có thể. Nhưng lại cũng không thể hoàn toàn như bình thường, vì Mẫn Trúc là mất tích tại tuần phủ nên hôm nay không khí ở nơi này có phần nặng nề và vội vàng hơn. Cứ nhìn vào viện của Phó thị người quý đây sân là biết khác ngày thường tới đâu rồi.

Phó thị cũng biết chuyện của Mẫn Trúc nên tuy phạt quý gia nhân nhưng bà không làm mọi chuyện quá trầm trọng. Cũng chỉ cho quý một lúc buổi sáng, sau khi Dương thị rời khỏi nàng ta liền sai Hạ Liên ra răn đe thêm một lần nữa rồi để ai làm việc đó.

Còn Tứ Ca và Vân Chính thì dẫn theo một đám lính kiểm tra từng con hẻm lớn nhỏ trong thành giống như họ đang tìm kiếm gì đó. Thế nhưng nhờ lần tìm kiếm này mà hai biểu huynh đệ họ lại bắt được vài kẻ trộm vặt, cũng coi như không uổng công đi.

Lâm Hải bên kia cũng cho sai nha ra ngoại thành tìm kiếm, nhưng quả thật người ta có chủ tâm muốn bắt giữ một đứa bé mà lại tạm thời chưa đưa ra để

nghe gì trao đổi thì việc tìm kiếm không phải một sớm một chiều là có thể hoàn thành.

Lại nói Bùi huyện thừa bên kia và môn sinh bên cạnh Tam hoàng tử người tuy bắt được rồi, nhưng cũng chưa nóng lòng muốn đưa điều kiện với Lâm Hải là vì kẻ đó nói Bùi huyện thừa phải đợi. Đến khi mà Lâm Hải lo lắng đến không chịu nổi thì tất cả sẽ dễ dàng hơn. Hắn muốn Lâm Hải đợi đến khi tâm trí không còn đủ kiên nhẫn mà sẽ chấp nhận thêm vài yêu cầu nữa, chẳng hạn như cùng Bùi huyện thừa giúp Tam hoàng tử vơ vét của cải hay đứng mũi chịu sào thay cho một vị quan nào đó. Vì căn bản Lâm Hải là người không có căn cơ, không có ai chống lưng, nên làm vật hy sinh sau này không phải rất tốt sao!

....

Chiều cùng ngày khi mấy huynh đệ Cận Minh đi học đường về, sau khi nghe tin dữ của Mẫn Trúc thì Cận Tuệ xúc động muốn chạy ra ngoài tìm Mẫn Trúc, Cận Minh vội vàng quát: "A Tuệ, không được xúc động như vậy!"

Cận Tuệ thấy đại ca mình nghiêm mặt thì lập tức kiềm chế tính tình, mặt mũi nhăn nhó khổ sở đứng một bên: "Đại ca, đệ chỉ là lo cho Mẫn Trúc nên nhất thời không kìm chế được".

Cận Minh chỉ nhìn đệ đệ mà không nói thêm câu nào, Ngô thị thấy Cận Minh mới có mười bốn tuổi mà tính tình còn trầm ổn và có suy nghĩ thấu đáo hơn cả người trưởng thành thì trong lòng bà vừa vui vừa buồn. Vui vì Lâm gia sau này có người chèo chống, lo lắng chu toàn, buồn vì một đứa trẻ trong hoàn cảnh sống như thế nào mới trưởng thành nhanh như vậy đây. Ngô thị biết mấy năm nay Cận Minh tuy cuộc sống cùng gia đình khá vui vẻ, nhưng khi còn sống cùng đại gia đình Lâm gia bên kia thì Cận Minh cũng đã là một đứa trẻ năm sáu tuổi, cái tuổi đủ nhận thức và trí nhớ về hành động của người lớn với nhau. Cận Minh là một đứa trẻ thông minh, nên suy nghĩ và hành động bây giờ có thể nói là khá trầm ổn và nội liêm.

Dương thị sau một buổi sáng được Trần thị trấn an bây giờ về mặt cũng không còn hốt hoảng như lúc ban đầu. Điều khiến Dương thị và mọi người lo lắng là tại sao tới giờ này kẻ bắt cóc vẫn còn chưa đưa ra điều kiện hay đòi hỏi gì đối với Lâm Hải hoặc Dương gia. Tất cả bây giờ ngoại trừ lo lắng thì cũng chỉ có lo lắng mà thôi, đồng thời là cảm giác bất lực vì nội thành hay ngoại thành binh lính đã tìm kiếm hết một lượt mà chưa có bất kỳ động tĩnh gì.

....

Mẫn Trúc sau một ngày tập trung viết lách cũng được khá, lại nói trời đầu hè mà Mẫn Trúc ở trong phòng kín nên không khí có phần oi bức. Trên trán Mẫn Trúc lấm tấm mồ hôi, lúc Mẫn Trúc đang muốn uống nước cho tỉnh táo một chút thì trước mặt xuất hiện một ly nước lạnh, nàng ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Tần Tu Kiệt là người đang cầm ly nước trước mặt nàng. Mẫn Trúc mỉm cười nhận lấy ly nước: "Cảm ơn huynh!"

Tần Tu Kiệt hơi mất tự nhiên giải thích: "Ta cũng không muốn tiểu cô nương bất tỉnh nhân sự nơi này".

Mẫn Trúc vẫn cứ mỉm cười, từ từ uống ly nước, nàng dù sao cũng không muốn chấp nhận với tên mặt than lại còn kiêu lời này. Câu giải thích của hắn với nàng coi như là dài nhất từ khi hai người gặp nhau rồi. Mẫn Trúc thấy ngày hôm nay nàng đã viết ở dưới ánh nến quá lâu rồi nên đợi tờ giấy cuối cùng ráo mực, nàng liền xếp gọn lại rồi gói vào trong bao giấy dầu đã được Tứ Ca chuẩn bị sẵn trước đó, đợi Cận Minh tới thì sẽ đưa cho đại ca nàng mang về cùng mọi người nghiên cứu rồi cải tiến thêm nếu cần.

Một ngày không mấy yên bình đang dần dần trôi qua!

.....♥♥♥♥.....

Chúc mừng tết dương lịch.

Hวัง vọng mọi người đã có ngày 1-1-2019 thật vui vẻ!

Cám ơn các bạn đã ủng hộ mình trong một thời gian dài như vậy. Mặc dù thời gian ra chương mới của mình không đâu vào đâu.

Lúc mới viết, mình chỉ muốn làm cái mà bản thân mình thích, nhưng tiếc vì đã không chọn con đường viết truyện hay biên kịch như mơ ước.

Rất rất cảm ơn mọi người vì đã yêu thích tác phẩm này. Cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ và khích lệ mình. Thực sự cảm ơn và yêu các bạn nhiều lắm!!!!□□□□

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Tìm Được Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.